DEAN KOONTZ

SPERANȚĂ DE VIAȚĂ

DEAN KOONTZ

SPERANȚĂ DE VIAȚĂ

672302

editura rao

CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN
Speranţă de viaţă / Dean Koontz; trad.: Liviu Radu
Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-33-2

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

DEAN KOONTZ
Life Expectancy
© 2004 by Dean Koontz
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

© Rao International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

martie 2011

ISBN 978-606-8251-33-2

Pentru Laura Albano,
care are un suflet deosebit de bun
Are o minte bizară, dar un suflet bun.

Dar cel ce nu-ndrăznește să apuce spinul
N-ar trebui să își dorească trandafirul.

ANNE BRONTË, *Drumul îngust*

O privire pentru cel ce mă iubește
Și-un zâmbet pentru cei ce mă urăsc cu-ardoare;
În lumea asta deseori se nimerește
Să fie o soartă potrivită pentru fiecare.

LORD BYRON, *Pentru Thomas Moore*

PRIMA PARTE

Bine ai venit pe lume, Jimmy Tock

1

În noaptea în care m-am născut, bunicul meu dinspre tată, Josef Tock, a făcut zece preziceri, care mi-au croit viața. Apoi a murit chiar în minutul în care mama mea m-a adus pe lume.

Josef nu mai prezisese niciodată viitorul. Era patiser. Făcea ecleruri și tarte cu lămâie, nu preziceri.

Unele vieți, trăite cu grație, sunt minunate arce de cerc care leagă această lume de veșnicie. Am treizeci de ani și nu pot să văd în mod cert cursul vieții mele, dar trecerea mea prin lume seamănă mai degrabă cu o linie zimțată, ce sare de la o criză la alta, decât cu un arc de cerc grațios.

Sunt un om greoi, dar nu înțeleg prin asta că sunt *prost*, ci doar că sunt prea mătălos de felul meu și că nu-s întotdeauna conștient de locul în care mă poartă picioarele.

Acest adevăr nu-i spus în spiritul disprețului de sine, nici măcar al umilinței. Se pare că a fi un tip greoi e o parte a farmecului meu, aproape că-i o trăsătură fermecătoare, după cum o să vedeți.

Nu mă îndoiesc că am făcut să vă apară în minte întrebarea: ce am vrut să spun prin „prea mătălos de felul meu". Autobiografia se dovedește a fi o sarcină mai dificilă decât îmi imaginasem.

Nu sunt atât de înalt pe cât cred oamenii că sunt, de fapt nu-s deloc înalt, după standardele baschetbaliştilor profesionişti – nici măcar după cele ale jucătorilor din liceu. Nu sunt nici durduliu, nici musculos, cum sunt fanaticii care trag de fiare în sălile de sport. Sunt cel mult un tip viguros.

Dar indivizi mai înalţi şi mai grei decât mine îmi spun „tipul cel mare". Porecla mea în şcoală a fost Elanul. Am auzit încă din copilărie oameni care glumeau despre cât de astronomică trebuie să fie factura noastră la băcănie.

Diferenţa dintre dimensiunea mea adevărată şi cea percepută de mulţi oameni m-a uluit întotdeuna.

Soţia mea, care-i punctul central al vieţii mele, susţine că am o prezenţă mult mai mare decât fizicul meu. Mai spune că oamenii mă măsoară după impresia pe care le-o fac.

Consider că opinia ei e ridicolă. E o aiureală născută din iubire.

Dacă uneori las oamenilor o impresie exagerată, acest lucru nu se datorează faptului că am căzut peste ei. Sau că i-am călcat pe picior.

Există în Arizona un loc în care o minge căzută pare că se rostogoleşte la deal, în ciuda gravitaţiei. De fapt, acest lucru este datorat unui efect al perspectivei, prin care elementele acelui peisaj neobişnuit conspiră să înşele ochiul.

Bănuiesc că sunt o ciudăţenie similară a naturii. Poate că lumina se reflectă ciudat în mine sau mă ocoleşte într-un mod aparte, iar ca urmare par mult mai trupeş decât sunt.

În noaptea în care m-am născut în spitalul districtului Snow, în comunitatea din Snow Village din Colorado, bunicul meu i-a spus unei asistente medicale că voi fi lung de patruzeci şi şase de centimetri şi voi cântări patru kilograme şi două sute optzeci de grame.

Asistenta fusese uimită de această prezicere nu pentru că greutatea respectivă ar fi indicat un prunc uriaş – mulţi dintre copii sunt mai mari – nici pentru că bunicul meu era un patiser care începuse brusc să se poarte de parcă ar fi fost un individ care vede viitorul într-un glob de cristal. Cu patru zile în urmă, bunicul suferise un atac cerebral puternic, care-l lăsase paralizat în partea dreaptă şi incapabil să vorbească; şi acum, din patul său din salonul de Terapie intensivă, începuse să emită previziuni cu o voce limpede, fără să se bâlbâie sau să ezite.

Îi mai spuse asistentei că mă voi naşte la ora zece şi patruzeci şi şase de minute dimineaţa şi că voi suferi de sindactilie.

Acesta este un cuvânt greu de pronunţat *înainte* de un atac cerebral, cu atât mai mult după aceea.

Sindactilia – i-a explicat asistenta cea grijulie tatălui meu – este un defect congenital, prin care două sau mai multe degete de la mână sau de la picior sunt lipite între ele. În cazurile grave, oasele şi părţile adiacente sunt combinate într-un asemenea grad, încât cele două degete au o singură unghie.

Sunt necesare intervenţii chirurgicale multiple pentru a corecta o asemenea situaţie şi a se garanta că acel copil afectat de boală se va transforma într-un adult capabil să arate degetul din mijloc oricui îl enervează.

În cazul meu, problema era la degetele de la picioare. Două erau lipite la piciorul stâng, trei la cel drept.

Mama mea, Madelaine – căreia tatăl meu îi spunea drăgăstos Maddy, iar uneori Ţicnita[1] – a insistat să se renunţe la chirurgie şi, în loc de operaţie, m-a botezat Flipper.

---

[1] Joc de cuvinte Maddy – *Mad One*, în lb. engl., în original (n.tr.)

Flipper era numele unui delfin care apăruse cândva, pe la sfârşitul anilor 1960, într-o emisiune de televiziune de succes – care se numea, deloc surprinzător, *Flipper*. Mama mea descria emisiunea ca fiind „încântătoare, minunată şi amuzant de tâmpită". Se renunţase la ea cu câţiva ani înainte să mă nasc.

Flipper, un mascul, era interpretat de un delfin dresat, numit Suzi. Se pare că acesta a fost primul caz de travestire la televiziune.

De fapt, n-am folosit cuvântul potrivit, pentru că travestit înseamnă un bărbat care se îmbracă precum o femeie, pentru satisfacţii sexuale. În plus, Suzi – alias Flipper – nu purta haine.

Deci era o emisiune în care vedeta feminină apărea întotdeauna goală şi era suficient de bărbătoasă ca să treacă drept mascul.

Cu doar trei seri în urmă, la cină, în timp ce se servea una dintre groaznicele plăcinte cu brânză şi broccoli ale mamei mele, mama întrebase retoric dacă era de mirare că avusese loc o prăbuşire atât de cumplită a standardelor de emisie, prăbuşire ce începuse cu Flipper şi care dusese la revoltătoarele şi plictisitoarele spectacole cu monştri care reprezintă televiziunea contemporană.

Lăsându-se antrenat în jocul ei, tatăl meu a zis:

– De fapt, povestea a început cu *Lassie*. Şi aceasta era goală, în fiecare emisiune.

– Lassie a fost interpretată întotdeauna de un câine mascul, i-a replicat mama.

– Te-ai prins, a zis tăticul, care-şi spusese punctul de vedere.

Am scăpat să fiu numit Flipper când operaţiile chirurgicale încununate de succes mi-au adus degetele de la picioare la înfăţişarea lor normală. În cazul meu, alipirea implicase doar

pielea, nu şi oasele. Separarea lor a constat într-o acţiune relativ simplă.

Oricum, în noaptea aceea deosebit de furtunoasă, prezicerea bunicului referitoare la sindactilie s-a dovedit adevărată.

Dacă m-aş fi născut într-o noapte cu vreme obişnuită, legenda familiei ar fi transformat-o într-un calm nepământesc, în care fiecare frunză zăcea nemişcată în aerul imobil, cu păsările de noapte tăcute din cauza aşteptării. Familia Tock avea o tradiţie cu care se mândrea în privinţa autodramatizării.

Chiar dacă ţinem seama de exagerări, furtuna trebuie să fi fost suficient de violentă ca să zgâlţâie munţii Colorado până la temeliile lor stâncoase. Cerul pocnea şi fulgera de parcă armatele cereşti ar fi purtat un război.

Fiind încă în pântecul mamei, nu mi-am dat seama de toate tunetele acelea. Iar după ce m-am născut, am fost, probabil, distras de picioarele mele bizare.

Era 9 august 1974, ziua în care Richard Nixon şi-a dat demisia din funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Căderea lui Nixon avea de-a face cu mine pe cât avea faptul că melodia *Annie's Song* a lui John Denver era pe primul loc în topurile din ţară, în acel moment. Am menţionat aceste lucruri doar ca să vă ofer o perspectivă istorică.

Cu Nixon sau fără Nixon, consider că lucrul cel mai important din ziua de 9 august 1974 este naşterea mea – şi prezicerile bunicului meu. Simţul meu al perspectivei are o nuanţă egocentrică.

Îl pot vedea pe tatăl meu, Rudy Tock – poate chiar mai limpede decât dacă aş fi fost acolo, din cauza imaginilor pline de viaţă descrise de numeroasele istorisiri de familie despre noaptea aceea – mergând dintr-un capăt al spitalului districtual până în celălalt capăt, între secţia maternităţii şi Secţia de

terapie intensivă, oscilând între bucuria perspectivei sosirii în curând a fiului său şi mâhnirea datorată alunecării tot mai rapide în moarte a iubitului său părinte.

*

Sala de aşteptare a viitorilor taţi – cu podea din plăci albastre de vinilin, cu lambriuri de-un verde-deschis, cu pereţi roz, tavan galben şi draperii cu un model portocaliu şi negru cu berze – clocotea de energia negativă a supraîncărcării cu culori. Ar fi slujit mai bine ca decor neliniştitor pentru un coşmar despre un actor pentru spectacolele pentru copii care avea o viaţă secretă de ucigaş cu securea.

Clovnul care fuma ţigară după ţigară nu îmbunătăţea în nici un fel atmosfera.

Rudy aştepta naşterea fiului său împreună cu un alt bărbat, care nu era localnic, ci un artist al circului care dădea spectacole timp de o săptămână pe o pajişte la Halloway Farm. Individul îşi spunea Beezo. Ciudat, dar acesta se dovedi a nu fi numele său de clovn, ci cel cu care se născuse: Konrad Beezo.

Unii zic că nu există destin, că ceea ce se întâmplă se întâmplă pur şi simplu, fără vreun scop sau înţeles. Numele de familie al lui Konrad putea să dovedească faptul că lucrurile stau altfel.

Beezo era căsătorit cu Natalie, o artistă la trapez şi membră a unei familii renumite de acrobaţi aerieni, lucru care o făcea să aparţină nobilimii circului.

Nici unul din părinţii lui Natalie, nici unul dintre fraţii şi surorile ei, nici unul dintre verii ei zburători la mare înălţime nu-l însoţiseră pe Beezo la spital. În seara aceea aveau spectacol şi, ca întotdeauna, spectacolul trebuia să continue.

Era evident că acrobații se țineau la distanță și pentru că nu aprobaseră ca o persoană din soiul lor să ia de soț un clovn. Fiecare subcultură și grup etnic are tiparele sale de bigotism.

În timp ce Beezo aștepta nervos să nască soția sa, mormăia aprecieri lipsite de amabilitate despre rudele sale prin alianță. Îi numea automulțumiți și nesinceri.

Vocea aspră și mereu ursuză a clovnului, plină de amărăciune, îl făcea pe Rudy să se simtă stânjenit.

Cuvinte furioase ieșeau din individ odată cu expirarea fumului acru: prefăcuți, intriganți și – chestie poetică pentru un clovn – spirite jucăușe ale aerului, dar trădătoare când au pământul sub picioare.

Beezo nu era îmbrăcat în costum complet. Mai mult, hainele sale de scenă erau mai degrabă în tradiția figurii triste a lui Emmett Kelly[1] decât în cea a celor strident colorate și cu buline ale clovnului mediu gen Ringling Brothers[2]. Avea totuși o înfățișare bizară.

Un petic de culoare deschisă strălucea pe fundul pantalonilor săi largi, cafenii. Mânecile jachetei erau comic de scurte. Pe un rever înflorise o floare artificială, de mărimea unei farfurii.

Înainte să gonească la spital cu soția sa, își înlocuise pantofii de clovn cu niște tenișI și-și scosese nasul mare, roșu și rotund, din cauciuc. Machiajul alb îi înconjura încă ochii, iar obrajii îi rămăseseră puternic rujați. Și purta o pălărie turtită și jerpelită.

---

[1] Emmett Kelly – artist de circ celebru, care și-a început cariera prin anii 1930 și a revoluționat imaginea clovnului (n.tr.)

[2] Ringling Brothers – celebri artiști de circ de la sfârșitul secolului al XIX-lea (n.tr.)

Ochii inflamaţi ai lui Beezo luceau la fel de stacojii ca şi obrajii săi vopsiţi, dar luceau probabil din cauză că fumul înţepător îi înconjura capul – însă Rudy bănuia că în chestia asta avea un rol şi ceva băutură tare.

În zilele acelea era permis să se fumeze oriunde, chiar şi în multe săli de aşteptare din spitale. Taţii care aşteptau naşterea copiilor ofereau în mod tradiţional trabuce, ca un mijloc de a sărbători evenimentul.

Când nu era lângă patul tatălui său pe moarte, sărmanul Rudy ar fi trebuit să se refugieze în sala aceea. Mâhnirea sa ar fi trebuit să fie alinată de bucuria că avea să fie părinte.

Însă atât Maddy, cât şi Natalie îndurau chinuri ale naşterii îndelungate. De fiecare dată când Rudy se întorcea de la Secţia de terapie intensivă, îl aştepta clovnul ursuz, bombănitor şi cu ochii roşii, ce fuma pachet după pachet de Lucky Strikes fără filtru.

În timp ce bubuitul tunetelor zguduiau cerul, în timp ce reflectarea fulgerelor pătrundea prin ferestre, Beezo îşi făcea o scenă din sala de aşteptare a maternităţii. Mergea neîncetat în cerc pe podeaua de vinilin albastru, de la un zid roz până la alt zid roz, fumând şi afumând.

– Rudy Tock, crezi că şerpii pot zbura? Bineînţeles că nu crezi. Dar şerpii *pot* să zboare. I-am văzut sus, deasupra arenei centrale. Iar oamenii plăteau şi aplaudau cobrele acelea, năpârcile acelea, *viperele* acelea pline de ură.

Sărmanul Rudy răspundea la frazele acelea insultătoare cu vorbe liniştitoare uşor murmurate, prin plesnituri de limbă şi dând din cap plin de simpatie. Nu voia să-l încurajeze pe Beezo, dar simţea că dacă n-ar fi dat dovadă de compasiune, s-ar fi transformat într-o ţintă pentru furia clovnului.

Beezo se opri lângă fereastra spălată de furtună, cu fața-i vopsită și brăzdată de modelele provocate de fulgere și de picăturile de ploaie ce alunecau pe geam, și spuse:

– Ce ai, Rudy Tock – un fiu sau o fiică?

Beezo i se adresa continuu lui Rudy folosind numele de familie și pe cel de botez ca și cum aceastea ar fi alcătuit un singur cuvânt: *Rudytock.*

– Cei de aici au un aparat nou cu ultrasunete, îi răspunse Rudy, așa că pot să ne spună dacă-i băiat sau fată, dar noi nu am vrut să știm. Nouă ne pasă doar ca pruncul să fie sănătos, doar atât.

Beezo se îndreptă și-și ridică un pic capul, îndreptându-și fața către fereastră, ca și cum ar fi scăldat-o în lumina plină de pulsații a furtunii.

– Eu n-am nevoie de ultrasunete ca să-mi spună cineva ceea ce știu. Natalie îmi dăruiește un fiu. Acum, numele Beezo n-o să piară atunci când o să pier eu. O să-l botez Punchinello, după unul dintre primii și cei mai mari clovni.

„Punchinello Beezo, își spuse Rudy. Oh, sărmanul copil!"

– Va fi cel mai mare dintre cei ca noi, zise Beezo, va fi saltimbancul, arlechinul, bufonul suprem. Va fi aclamat de la un țărm la celălalt, în fiecare continent.

Deși Rudy se întorsese în sala de așteptare a maternității de la Secția de terapie intensivă, se simțea de parcă ar fi fost prizonierul acelui clovn, a cărui energie sumbră părea să crească de fiecare dată când furtuna lucea în ochii săi încinși.

– Și va fi nu numai aclamat, ci și *nemuritor.*

Rudy tânjea să afle noutăți despre starea lui Mady și despre cum se desfășura nașterea. În zilele acelea, tații erau adeseori admiși în sala de naștere, ca să asiste la venirea pe lume a copiilor lor.

– Va fi vedeta circului din timpul său, Rudy Tock, şi toţi cei care-i vor vedea spectacolele vor şti că tatăl lui e Konrad Beezo, patriarhul clovnilor.

Asistentele secţiei, care ar fi trebuit să viziteze în mod regulat sala de aşteptare, ca să discute cu soţii care aşteptau, erau mai puţin vizibile ca de obicei. Nu era nici o îndoială că nu se simţeau în largul lor în prezenţa clovnului furios.

– Jur pe mormântul tatălui meu că Punchinello al meu nu va fi *niciodată* zburător la trapez, declară Beezo.

Bubuitul tunetului care sublinie jurământul său fu primul dintre două tunete atât de puternice, încât geamurile vibrară ca membrana unei tobe, iar luminile – aproape stinse – pulsară înceţoşat.

– Ce legătură are acrobaţia cu adevărul condiţiei umane? întrebă Beezo.

– Nimic, spuse imediat Rudy, pentru că nu era un om agresiv.

Într-adevăr, era un om blând şi umil, nu ajunsese încă un patiser ca tatăl său, ci doar un brutar care, aşteptând să devină tată, dorea să evite să fie bătut zdravăn de un clovn solid.

– Comedia şi tragedia, uneltele artei clovnului – *acestea* reprezintă esenţa vieţii, declară Beezo.

– Comedia, tragedia şi nevoia de pâine bună, zise Rudy, glumind şi incluzându-şi propria meserie în profesiile esenţiale în viaţă.

Acestei mici frivolităţi determină apariţia unei priviri aprige, o privire ce părea capabilă nu numai să oprească ceasurile, ci şi să îngheţe timpul.

– Comedia, tragedia şi nevoia de pâine bună, repetă Beezo, aşteptându-se, poate, ca tata să recunoască faptul că gluma sa fusese stupidă.

– Hei, exclamă tata, sună de parcă aș fi vorbit eu!

Pentru că Beezo vorbise cu un glas care putea fi confundat cu cel al tatălui meu.

– Hei, sună de parcă aș fi vorbit eu! repetă ironic Beezo, cu glasul tatălui meu, după care continuă să mormăie: Rudy Tock, ți-am spus că-s talentat. În mai multe feluri decât îți poți imagina.

Rudy își zise că-și simțea inima înfiorată bătând mai încet, reducându-și ritmul sub influența privirii aceleia înghețate.

– Băiatul meu nu va fi niciodată un zburător la trapez. Șerpii ăia plini de ură o să sâsâie. Oh, ce-o să sâsâie și o să se zvârcolească, dar *Punchinello nu va fi niciodată zburător la trapez!*

Alt val de tunete se izbi de zidurile spitalului, din nou luminile își reduseră intensitatea la mai puțin de jumătate.

În bezna aceea, Rudy putu să jure că vârful țigării lui Beezo, țigară pe care acesta o ținea în mâna dreaptă, lucise mai puternic, deși individul o ținea într-o parte, ca și cum o prezență fantomatică trăsese din ea cu buze lacome.

Rudy își spuse, dar nu putea să jure că-i așa, că și ochii lui Beezo luciseră pentru scurt timp la fel de puternic și de roșii ca țigara. Bineînțeles că nu putea fi vorba de o lumină interioară, ci de reflectarea a... ceva.

Când ecourile tunetelor se îndepărtară, lumina își recăpătă intensitatea, iar atunci Rudy se ridică de pe scaun.

Se întorsese acolo de curând și, cu toate că nu primise nici o știre despre soția sa, era mai dispus să fugă înapoi la scena sinistră din Secția de terapie intensivă, decât să îndure o a treia scădere a intensității luminii în compania lui Konrad Beezo.

Când ajunse în Secția de terapie intensivă și găsi două surori lângă patul tatălui său, Rudy se temu de ce putea fi mai rău. Știa

că Josef murea, dar simţi un nod în gât şi-l podidiră lacrimile, crezând că tatălui său îi venise clipa de pe urmă.

Spre mirarea sa, descoperi că Josef stătea ridicat în pat, cu mâinile prinse de barele laterale, repetând aţâţat prezicerile pe care le făcuse deja uneia dintre surori.

– Cincizeci şi unu de centimetri... patru kilograme şi două sute optzeci de grame... la zece şi patruzeci şi şase de minute în seara asta... sindactilie...

Când îşi văzu fiul, Josef se ridică în şezut, iar una din surori înălţă jumătatea superioară a patului, ca să se sprijine mai bine.

Nu numai că bătrânul îşi recăpătase darul vorbirii, dar părea că scăpase de paralizia parţială ce urmase atacului de cord. Când prinse mâna dreaptă a lui Rudy, strânsoarea sa se dovedi fermă, chiar dureroasă.

Uimit de această evoluţie a lucrurilor, Rudy presupuse iniţial că tatăl său avusese parte de o vindecare miraculoasă. Apoi recunoscu disperarea unui muribund care avea de transmis un mesaj important.

Faţa lui Josef era trasă, cu trăsăturile contractate, de parcă Moartea, ca un hoţ de buzunare, începuse cu câteva zile în urmă să-i fure substanţa, câte un pic de fiecare dată. Prin contrast, ochii săi păreau enormi. Teama îi ascuţise privirea, în timp ce se uita la fiul său.

– Cinci zile, spuse Josef, cu voce răguşită şi chinuită, pentru că primise fluide doar intravenos. Cinci zile teribile.

– Linişteşte-te, tată. Nu te enerva, îl sfătui Rudy, însă văzu că pe monitorul cardiac graficul activităţii inimii tatălui său avea un model iute, dar regulat.

Una din surori plecă să anunțe un doctor. Cealaltă se îndepărtă un pic de pat, gata să acorde ajutor dacă pacientul avea un atac.

Lingându-și mai întâi buzele crăpate, umezindu-le pentru a putea șopti, bătrânul făcu prima sa prezicere:

– James. Numele său va fi James, dar nimeni n-o să-i zică James... sau Jim. Toată lumea o să-i spună Jimmy.

Acest lucru îl uimi pe Rudy. El și Mady aleseseră numele James, dacă pruncul avea să fie băiat, și Jennifer, dacă avea să fie fată, dar nu pomeniseră despre alegerea lor nimănui.

Josef nu avea de unde să știe. Totuși, știa.

Cu o grabă tot mai mare, Josef declară:

– Cinci zile. Trebuie să-l avertizezi. Cinci zile teribile.

– Liniștește-te, tată, repetp Rudy. O să fii bine.

Tatăl său, palid ca o felie de pâine proaspăt tăiată, deveni și mai livid, mai alb decât făina folosită la frământat.

– N-o să fiu bine. *Mor.*

– Nu mori. Uită-te la tine. Vorbești. Paralizia a trecut. Ești...

– *Mor,* insistă Josef, cu vocea răgușită crescând în intensitate; pulsul îi bătea la tâmple, iar graficul de pe monitor devenea tot mai rapid, în timp ce bătrânul se străduia să fisureze zidul de siguranță ridicat de fiul său și să-i atragă atenția. Cinci date. Notează-le. Scrie-le acum. ACUM!

Confuz și temându-se că neînduplecarea lui Josef putea să declanșeze un alt atac de cord, Rudy încerca să-l potolească pe tatăl său.

Luă un pix de la o asistentă. Femeia nu avea hârtie și nu voi să-l lase să folosească fișa pacientului, care atârna la picioarele patului.

Rudy scoase din portofel primul lucru pe care-l găsi şi care-i oferea o suprafaţă curată pentru scris: un bilet gratuit la circul în care juca Beezo.

Cu o săptămână în urmă, Rudy primise acel bilet de la Huey Foster, un poliţist din Snow Village. Erau prieteni încă din copilărie.

Huey, ca şi Rudy, dorise să fie patiser. Nu avusese talentul necesar să facă o carieră în brutărie. Chiflele lui rupeau dinţii. Tartele lui cu lămâie strepezeau dinţii.

Atunci când, în virtutea slujbei sale de sprijinitor al legii, Huey primea ciubucuri – bilete la circ, teancuri de tichete pentru călăşeii de la bâlciul districtual, mostre cu gloanţe de la diferiţi producători de muniţie – le împărţea cu Rudy. În schimb, Rudy îi dădea lui Huey fursecuri care nu-ţi stricau pofta de mâncare, prăjituri care nu îţi mutau nasul, plăcinte şi ştrudele care nu te făceau să vomiţi.

Litere roşii şi negre, ilustrate cu elefanţi şi lei, erau desenate pe biletul de circ. Pe verso nu era vreun nume. Întins, biletul măsura şapte centimetri şi jumătate pe doisprezece centimetri şi jumătate, având mărimea unei fişe de cartotecă.

În timp ce ploaia puternică bătea în fereastra din apropiere, bocănind ca o pereche de pantofi surprinsă în alergare, Josef se prinse din nou de gratiile patului, ancorându-se de parcă se temea că ar putea să plece plutind de acolo.

– 1994. 15 septembrie. E într-o joi. Scrie.

Stând lângă pat, Rudy scrie după dictare, folosind scrisul de tipar precis, cu care completa fişele pentru reţete: 15 sept, 1994, joi.

Cu ochii mari şi sălbatici, precum cei ai unui iepure subjugat de un coiot ce se apropia, Josef se uita spre un punct aflat

sus, pe peretele opus patului său. Părea că vede mai mult decât peretele, ceva de dincolo de acesta. Poate viitorul.

– Avertizează-l, spuse muribundul. Pentru Dumnezeu, *avertizează-l!*

– Pe cine? întrebă uluit Rudy.

– Pe Jimmy. Pe fiul tău Jimmy, nepotul meu.

– Încă nu s-a născut.

– E aproape născut. Peste două minute. Avertizează-l. 1998. 19 ianuarie. O zi de luni.

Înlemnit din cauza expresiei bizare de pe chipul tatălui său, Rudy rămase cu pixul deasupra hârtiei.

– SCRIE! răcni Josef.

Gura i se strâmbă atât de puternic în timpul răcnetului, încât buza inferioară, uscată și jupuită, plesni. Un strop stacojiu curse lent pe bărbia sa.

– O mie nouă sute nouăzeci și opt, mormăi Rudy, în timp ce scria.

– Nouăsprezece ianuarie, repetă Josef cu un horcăit urmat de un răcnet zguduitor. O zi de luni. Zi teribilă.

– De ce?

– Teribilă, teribilă.

– De ce va fi teribilă? insistă Rudy.

– Anul 2002. Douăzeci și trei decembrie. Altă zi de luni.

Notând cea de-a treia dată, Rudy zise:

– Tată, e ciudat. Nu înțeleg.

Josef se ținea încă de grilajul patului cu ambele mâini. Brusc, îl zgudui violent, cu o asemenea forță încât grilajul păru că iese din încheieturi, provocând un zăngănit ce-ar fi fost puternic în orice încăpere de spital, dar care păru exploziv în Secția de terapie intensivă, unde era de obicei tăcere.

La început, asistenta care stătea în salon aşteptând se repezi, poate intenţionând să calmeze pacientul, dar expresia zguduitoare de furie şi teroare ce modificase figura palidă a acestuia o făcu să ezite. Când un nou val de tunete se izbi de spital, suficient de puternic ca să scuture praful de pe plăcile de pe tavan, asistenta se retrase, de parcă ar fi crezut că însuşi Josef declanşase acea detunătură.

– SCRIE! ceru bătrânul.

– Scriu, scriu, îl asigură Josef. 23 decembrie 2002, altă zi de luni.

– Anul 2003, spuse în grabă Josef. Douăzeci şi şase noiembrie. O zi de miercuri. Ziua de dinaintea Zilei Recunoştinţei.

După ce notă a patra dată pe spatele biletului de circ, iar tatăl său încetă să zguduie zăbrelele patului, Rudy privi în sus şi văzu o nouă emoţie pe faţa lui Josef, în ochii acestuia. Furia dispăruse, la fel şi teroarea.

– Sărmanul Jimmy, sărmanul Rudy, spuse Josef, cu ochii plini de lacrimi.

– Tată?

– Sărmanul, sărmanul Rudy. Sărmanul Jimmy. Unde e Rudy?

– Eu sunt Rudy. Sunt chiar aici.

Josef clipi, clipi şi înlătură lacrimile când îl cuprinse o nouă emoţie, acesta nefiind uşor de definit. Unii ar fi zis că-i uluire. Alţii ar fi spus că-i minunare în formă pură, pe care ar putea-o exprima doar un copil când vede prima oară vreo minunăţie lucitoare.

După un moment, Rudy recunoscu că-i vorba de o stare mult mai profundă decât minunarea. Era *veneraţie*, docilitatea completă a minţii faţă de ceva măreţ şi formidabil.

Ochii tatălui său luceau de uluire. Pe chipul lui se luptau expresii de încântare şi de teamă.

Vocea din ce în ce mai răgușită a lui Josef deveni o simplă șoaptă:

– Anul 2005.

Privirea sa rămase ațintită spre o altă realitate pe care se părea că o găsea mai convingătoare decât cea a lumii în care trăise cincizeci și șapte de ani.

Cu mâinile tremurând, dar scriind încă citeț, Rudy notă această a cincea dată și așteptă.

– Ah, zise Josef, de parcă fusese dezvăluit un secret înspăimântător.

– Tată?

– Nu asta, nu asta, se văită Josef.

– Tată, ce nu-i în regulă?

Deoarece curiozitatea era mai mare decât teama, sora medicală cea guralivă se aventură mai aproape de pat.

Un doctor intră în rezervă.

– Ce se întâmplă aici?

– Să nu ai încredere în clovn, spuse Josef.

Medicul păru jignit, presupunând că pacientul pusese la îndoială calificarea sa medicală.

Rudy se aplecă peste pat, încercând să atragă atenția tatălui său de la viziunea aceea de pe altă lume, și zise:

– Tată, de unde știi de clovn?

– Șaisprezece aprilie, spuse Josef.

– De unde știi de clovn?

– NOTEAZĂ! tună Josef, chiar în clipa în care cerurile se zdrobeau încă o dată de pământ.

În timp ce medicul se ducea în cealaltă parte a patului, Rudy adăugă 16 aprilie după 2005, pe al cincilea rând de pe spatele biletului de circ. Scrise apoi cu litere de tipar SÂMBĂTĂ, atunci când tatăl său rosti cuvântul.

Doctorul puse o mână sub bărbia lui Josef şi-i întoarse capul, ca să-i vadă ochii mai bine.

– El nu e cine crezi tu că este, spuse Josef, adresându-se fiului său, nu doctorului.

– Cine nu e? întrebă Rudy.

– *El* nu e.

– Care el?

– Josef, spuse doctorul, mă cunoşti foarte bine. Sunt doctorul Pickett.

– Oh, tragedia, zise Josef, cu vocea sfâşiată de milă, de parcă ar fi fost nu un patiser, ci un actor interpretând tragic o scenă shakespeariană.

– Ce tragedie? se îngrijoră Rudy.

Doctorul Pickett scoase un oftalmoscop din buzunarul halatului său alb şi îl contrazise:

– Nu-i nici o tragedie. Eu văd doar o revenire remarcabilă.

Josef îşi desprinse bărbia din strânsoarea medicului şi spuse, fiind din ce în ce mai agitat:

– Rinichii!

Uluit, Rudy întrebă:

– Rinichii?

– De ce trebuie *rinichii* să fie atât de importanţi? întrebă Josef. E absurd, totu-i *absurd!*

Rudy simţi că-i stă inima în loc, pentru că avea impresia că limpezimea gândurilor tatălui său începuse să lase loc unei confuzii tot mai puternice.

Preluând din nou controlul pacientului, apucându-l de bărbia, doctorul Pickett porni oftalmoscopul şi îndreptă lumina spre ochiul drept al lui Josef.

Josef Tock expiră exploziv și se prăbuși pe pernă, mort, ca și cum raza îngustă ar fi fost un ac străpungător, iar viața sa un balon.

Fură făcute încercări de resuscitare cu toate tehnicile și instrumentele disponibile într-un spital bine echipat, dar fără succes. Josef plecase din lumea noastră și nu se mai întoarse.

*

Iar eu, James Henry Tock, am sosit. Ora de pe certificatul de deces al bunicului meu era identică celei de pe certificatul meu de naștere: 10 și 46 de minute noaptea.

E de înțeles că în urma acestei pierderi grele, Rudy zăbovi lângă patul lui Josef. Nu uitase de soția sa, dar mâhnirea îl imobilizase.

După cinci minute, o asistentă îi spuse că Maddy suferise o criză în timpul nașterii și că trebuia să meargă de îndată la ea.

Alarmat de posibilitatea să-și piardă tatăl și soția în aceeași oră, tata fugi din Secția de terapie intensivă.

După cum povestește el, holurile modestului spital districtual deveniseră un labirint alb, iar el o luă de cel puțin două ori pe un drum greșit. Prea nerăbdător ca să aștepte ascensorul, alergă pe scări de la etajul trei până la parter, înainte să-și dea seama că trecuse de etajul doi, unde se afla Secția de nașteri.

Tata sosi în sala de așteptare a maternității la timp ca să audă bubuitul unui pistol, adică exact când Konrad Beezo îl împușca pe doctorul soției sale.

Pentru o clipă, tata crezu că Beezo folosise un pistol de clovn, o imitație de armă de foc care împroșca niște cerneală roșie. Dar doctorul se prăbuși pe podea, nu într-un mod

caraghios, ci cu o finalitate hidoasă, iar mirosul de sânge era prea dens, prea adevărat.

Beezo se întoarse către tata şi ridică pistolul.

În ciuda pălăriei turtite şi jerpelite, a hainei cu mânecile scurte şi a peticului colorat de pe turul pantalonilor, în ciuda machiajului alb şi a obrajilor roşii, în momentul acela nu exista nimic de clovn la Konrad Beezo. Ochii lui erau ca ai unei feline din junglă şi-ţi era uşor să-ţi imaginezi că dinţii arătaţi de rânjetul lui erau colţi de tigru. Arăta ca întruparea nebuniei ucigaşe, arăta demonic.

Tata crezu că va fi împuşcat şi el, dar Beezo spuse:

– Rudy Tock, pleacă din calea mea. Nu am nimic cu tine. Nu eşti zburător la trapez.

Beezo împinse cu umărul uşa dintre sala de aşteptare şi maternitate, apoi o trânti în urma sa.

Tata îngenunche lângă doctor – şi descoperi că era încă în viaţă. Bărbatul rănit încerca să vorbească, dar nu reuşea. Sângele i se strângea în gât, iar el bolborosea.

Tata ridică încet, cu blândeţe capul medicului şi vârî reviste vechi sub el ca să-l ţină într-un unghi care să-i permită omului să respire, apoi strigă după ajutor, în timp ce furtuna ce se intensifica sfârteca noaptea cu bubuitul tunetelor asemănător judecăţii de apoi.

Doctorul Ferris MacDonald fusese medicul lui Maddy. I se solicitase s-o asiste şi pe Natalie Beezo atunci când aceasta fusese adusă pe neaşteptate la spital, în chinurile naşterii.

Rănit mortal, medicul părea mai degrabă uimit decât speriat. Fiind în stare acum să-şi curăţe gâtul şi să respire, îi spuse tatălui meu:

– A murit în timpul naşterii, dar n-a fost vina mea.

Timp de o clipă îngrozitoare, tata crezu că Maddy murise.

Doctorul MacDonald își dădu seama de acest lucru, pentru că ultimele sale cuvinte au fost:

– Nu Maddy. Soția clovnului. Maddy... e vie. Îmi pare rău, Rudy.

Ferris MacDonald muri cu mâna tatălui meu pe inima sa.

În timp ce tunetul bubuia către orizontul îndepărtat, tata auzi altă împușcătură din spatele ușii prin care dispăruse Konrad Beezo.

Maddy zăcea undeva, dincolo de ușa aceea – o femeie rămasă fără nici un ajutor, în timpul unei nașteri dificile. Acolo eram și eu – un prunc care nu era destul de zdravăn să se apere singur.

Tatăl meu, pe atunci brutar, nu fusese niciodată un om de acțiune. Nici nu deveni unul atunci când, după câțiva ani, fu promovat la gradul de patiser. Are o înălțime și o greutate medie, nu-i slab din punct de vedere fizic, dar nici nu-i făcut pentru ringul de box. Dusese până în momentul acela o viață încântătoare, fără nevoi serioase, fără vreo gâlceavă.

Cu toate acestea, teama pentru soția sa și pentru copilul său îl făcură să fie cuprins de o panică bizară, rece, caracterizată mai mult de calcul decât de isterie. Fără să aibă vreo armă sau vreun plan, dar căpătând subit o inimă de leu, Rudy deschise ușa și se duse să-l caute pe Beezo.

Deși imaginația sa țesuse o mie de scenarii sângeroase în câteva secunde, ne-a spus că nu anticipase ceea ce avea să se întâmple și bineînțeles că nu prevăzuse că evenimentele din noaptea aceea aveau să reverbereze prin următorii treizeci de ani cu consecințe atât de teribile și de uluitoare pentru viața sa și a mea.

2

În spitalul districtului Snow, uşa interioară a sălii de aşteptare a viitorilor taţi se deschide într-un coridor scurt care are în stânga o magazie şi în dreapta o baie. Panourile fluorescente din tavan, pereţii albi şi podeaua din plăci de ceramică albă implicau proceduri antibacteriale impecabile.

Am văzut cu ochii mei locul acela, pentru că şi copilul meu a venit pe lume în aceeaşi maternitate, în altă noapte de neuitat, de un haos incomparabil.

În seara aceea furtunoasă din 1974, în care Richard Nixon se întorsese acasă în California şi în care Beezo era pus pe scandal, tatăl meu găsi o asistentă medicală întinsă pe jos pe hol, împuşcată de aproape.

Îşi amintea că fusese gata să cadă în genunchi de milă şi de disperare.

Pierderea doctorului MacDonald, deşi teribilă, nu pătrunsese complet în mintea tatălui meu, pentru că fusese subită, ca într-un vis. După câteva momente, imaginea asistentei moarte – tânără, drăguţă, ca un înger căzut în veşminte albe, cu părul auriu strâns într-o aureolă în jurul figurii senine, nepământeşti – îl străpunse şi el absorbi de îndată adevărul şi înţelesul ambelor morţi.

Deschise brusc ușa dulapului de depozitare, căutând ceva ce putea fi folosit ca armă. Găsi doar cearșafuri de rezervă, sticle cu detergent antiseptic, un dulăpior încuiat cu medicamente...

Deși ulterior, acest moment i se păru de-un comic macabru, în clipa aceea își spuse, plin de seriozitate și cu logica disperării, că mâinile lui erau periculos de puternice, din cauză că frământase mult coca în ultimii ani. Dacă ar fi putut să treacă de pistolul lui Beezo, ar fi avut puterea să-l stranguleze pe clovn.

Nici o armă improvizată nu putea să fie la fel de ucigătoare ca mâinile mobile ale unui brutar furios. Groaza născu ideea asta ticnită; ciudat, însă, groaza îi dădu și curaj.

Holul cel scurt se intersecta cu unul mai lung, care ducea în stânga și în dreapta. Pe acest nou coridor, trei uși deserveau două săli de naștere și Secția de îngrijire a nou-născuților, în care pruncii înfășați, fiecare în leagănul său, meditau la noua lor realitate de lumină, umbră, foame, nemulțumire și taxe.

Tata ne căuta pe mama și pe mine, dar o găsi doar pe ea. Mama zăcea într-una din sălile de naștere, singură și inconștientă pe patul de naștere.

La început, tata crezu că mama murise. Întunericul îi împăienjeneau vederea, dar, înainte să leșine, tata văzu că iubita sa Maddy respira. Se ținu de marginea patului ei până când vederea i se limpezi.

Mama, cenușie la față, scăldată în sudoare, nu semăna cu femeia vibrantă pe care o cunoștea, ci părea fragilă și vulnerabilă.

Sângele de pe cearșaf sugera că femeia născuse copilul lor, dar în preajmă nu era nici un copil care scâncea.

În altă parte, Beezo răcni:

– Unde sunteți, ticăloșilor?

Nedorind s-o părăsească pe mama, tata plecă totuși în căutarea conflictului, ca să vadă dacă poate să dea o mână de

ajutor – aşa cum ar fi făcut *orice* brutar (insista întotdeauna asupra acestui lucru).

În a doua sală de naşteri o găsi pe Natalie Beezo, pe alt pat de naştere. Trapezista zveltă murise atât de curând din cauza complicaţiilor naşterii, încât lacrimile ei de suferinţă nu i se uscaseră încă pe obraji

Conform spuselor tatei, chiar după chinurile ei, chiar şi în moarte, femeia era eteric de frumoasă. O piele măslinie fără defect. Păr ca pana corbului. Ochii îi erau deschişi, de-un verde luminos, ca nişte ferestre spre un câmp din ceruri.

Pentru Konrad Beezo – care nu părea să fie arătos sub machiaj, care nu avea o avere substanţială şi a cărui personalitate era cu siguranţă *cel puţin* respingătoare în circumstanţe obişnuite –, femeia aceea reprezenta un premiu dincolo de orice aşteptare rezonabilă. Puteai să-i înţelegi – dar nu şi să-i scuzi – reacţia violentă în faţa pierderii ei.

Când ieşi din camera de naşteri, tata se pomeni nas în nas cu clovnul ucigaş. În clipa aceea, Beezo deschisese uşa salonului de nou-născuţi şi năvălise pe hol, ţinând un prunc înfăşat pe îndoitura braţului său stâng.

Văzut de aproape, pistolul din mâna sa dreaptă părea să fie de două ori mai mare decât fusese în sala de aşteptare, de parcă ar fi fost în Ţara Minunilor a lui Alice, unde obiectele creşteau sau se micşorau fără să le pese de logică sau de legile fizicii.

Tata ar fi putut să înşface încheietura mâinii lui Beezo şi să încerce, cu mâinile lui puternice de brutar, să-i smulgă arma, dar nu îndrăzni să acţioneze în vreun fel care ar fi putut să pună în joc viaţa pruncului.

Copilul, cu faţa sa de-un roşu aprins şi cu fruntea încreţită, părea indignat, ofensat. Ţinea gura larg deschisă, de parcă ar fi

încercat să ţipe, dar rămăsese tăcut datorită şocului provocat de faptul că-şi dăduse seama că tatăl lui era un clovn nebun.

„Slavă Domnului pentru copil, spunea deseori tata. Altfel aş fi reuşit să fiu ucis. Aţi fi crescut fără tată şi nu aţi fi învăţat niciodată cum să faceţi o cremă de zahăr ars de calitate."

Beezo îl întrebă pe tatăl meu, în timp ce legăna copilul şi agita pistolul:

– Rudy Tock, unde sunt?

– De cine întrebi? îi răspunse tata.

Clovnul cu ochii roşii părea să fie simultan chinuit de mâhnire şi sfâşiat de furie. Lacrimile îi brăzdau machiajul. Buzele îi tremurau de parcă ar fi suspinat fără să se poată controla, apoi se ridicau de pe dinţi într-o expresie de-o asemenea ferocitate, încât un fior străbătu măruntaiele tatei.

– Nu face pe prostul, îl avertiză Beezo. Trebuie să fie şi alte asistente, poate şi alt doctor. Vreau să moară ticăloşii, toţi cei care au dat greş în privinţa ei.

– Au fugit, spuse tatăl meu, convins că-i mai bine să mintă că văzuse echipa medicală fugind decât să insiste că nu văzuse pe nimeni. S-au strecurat afară prin spatele tău, pe unde ai venit tu, prin sala de aşteptare. Au plecat de mult timp.

Hrănit de furia sa, Konrad Beezo părea să se mărească, de parcă furia ar fi fost hrana giganţilor. Nici o bufonerie de la circul Barnum & Bailey nu-i lumina faţa, iar ura otrăvitoare din ochii săi era la fel de puternică precum veninul cobrei.

După ce afirmase că echipa medicală nu mai putea fi ajunsă de Beezo, tata adăugă iute, fără urmă de ameninţare, ca şi când ar fi vrut să dea o mână de ajutor:

– Poliţia e pe drum. Poliţiştii vor să-ţi ia copilul.

– Fiul meu e *al meu,* declară Beezo cu o asemenea patimă, încât mirosul de fum stătut de ţigară ce se ridica din hainele sale

putea fi confundat cu consecința unei emoții puternice. O să fac *orice* ca să împiedic să fie crescut de zburătorii la trapez.

Mergând pe linia subțire dintre manipularea deșteaptă și lingușirea evidentă în interesul propriei salvări, tatăl meu zise:

– Fiul tău va fi cel mai mare dintre cei de felul său – clovn, bufon, arlechin, paianță.

– Paiață, îl corectă ucigașul, dar fără răutate. Da, va fi cel mai mare. Va fi. N-o să las pe nimeni să stea în calea destinului fiului meu.

Beezo trecu pe lângă tatăl meu, cu pruncul și cu pistolul, și se grăbi către holul mai scurt, unde păși peste asistenta moartă, fără să-i pese de ea mai mult decât de găleata și cârpa unei femei de serviciu.

Încercând de zor să se gândească la ce ar fi putut face ca să doboare bruta fără să facă rău copilului, tata reuși doar să-l privească frustrat pe clovn.

Când Beezo ajunse la ușa sălii de așteptare a maternității, ezită și privi înapoi.

– N-o să te uit niciodată, Rudy Tock. Niciodată.

Tatăl meu nu putea să își dea seama dacă acea declarație era o expresie a unei afecțiuni sentimentale rău exprimate sau o amenințare.

Beezo împinse ușa și dispăru.

De îndată, tata se întoarse în grabă în prima sală de nașteri, pentru că – lucru de înțeles – mama mea și cu mine eram principala lui grijă.

Mama zăcea, tot singură, pe patul de naștere pe care o descoperise tata, cu câteva momente în urmă. Deși avea încă fața cenușie și scăldată de sudoare, își recăpătase cunoștința.

Gemea de durere și clipea iute, zăpăcită.

Părinţii mei se contrazic dacă mama era doar dezorientată sau dacă delira, dar tata insistă că s-a temut pentru ea când a auzit-o spunând:

– Dacă vrei şandvişuri Reuben la cină, trebuie să te duci la piaţă după brânză.

Mămica insistă că, de fapt, spusese:

– După toate astea, să nu crezi că o să te mai atingi vreodată de mine, ticălosule!

Dragostea lor e mai profundă decât dorinţa, decât afecţiunea, decât respectul, e atât de profundă încât izvorul ei e umorul. Umorul este petala florii speranţei, iar speranţa înfloreşte pe viţa încrederii. Ei aveau încredere unul în celălalt, aveau încredere că viaţa are un înţeles, iar din încrederea aceea provenea umorul lor necontenit, care reprezintă cel mai mare cadou pe care şi-l făceau unul altuia – şi mie.

Am crescut într-o casă plină de râsete. Indiferent ce mi se va întâmpla în zilele ce vor veni, o să-mi rămână râsetele. Şi dulciuri minunate.

În această relatare a vieţii mele, o să recurg de câte ori o să am ocazia la umor, pentru că râsul este medicamentul perfect pentru un suflet chinuit, balsamul pentru suferinţă, dar n-o să vă distrez. Nu voi folosi râsul ca o cortină care să ascundă vederii oroarea şi disperarea. Vom râde împreună, dar uneori râsul o să doară.

Deci...

Indiferent dacă mama delira sau era întreagă la minte, indiferent dacă îl blama pe tatăl meu pentru chinurile naşterii sau discuta despre nevoia de a cumpăra brânză, părinţii mei sunt de acord în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în continuare. Tatăl meu găsi un telefon montat pe perete, în apropierea uşii, şi chemă ajutoare.

Deoarece aparatul era mai degrabă un interfon decât un telefon, nu avea tastatură normală, ci doar patru butoane, fiecare etichetat clar: ASISTENTE, FARMACIE, ÎNTREŢINERE, SECURITATE.

Tata apăsă pe butonul SECURITATE şi îl informă pe cel care-i răspunsese că fuseseră împuşcaţi oameni, că agresorul, costumat în clovn, fugea din clădire şi că Maddy avea nevoie urgentă de asistenţă medicală.

De pe pat, acum cu mintea limpede – dacă nu fusese aşa şi mai înainte – mama mea strigă:

– Unde mi-e copilul?

Tata, cu telefonul la ureche, se întoarse către ea, uluit şi alarmat:

– Nu ştii unde este?

Mămica, străduindu-se fără succes să se ridice şi strâmbându-se de durere, zise:

– De unde să ştiu? Am leşinat sau ceva de genul ăsta. Cum adică a fost împuşcat cineva? Pentru Dumnezeu, cine a fost împuşcat? Ce s-a întâmplat? *Unde mi-e copilul?*

Deşi camera de naşteri nu avea ferestre, deşi era înconjurată de coridoare şi de alte încăperi care o izolau de lumea exterioară, părinţii mei auziră sirenele răsunând în depărtare.

Tatăl meu îşi aminti subit de silueta dezgustătoare a lui Beezo pe coridor, cu pistolul în mâna dreaptă, cu copilul ţinut pe braţul stâng. Un acid amar arse gâtul tatălui meu, iar inima sa – care bătea oricum nebuneşte – începu să bată şi mai iute.

Poate că soţia *şi* copilul lui Beezo muriseră la naştere. Poate că pruncul din braţele lui nu era al său, ci micul James – sau Jennifer – Tock.

„M-am gândit la răpirea unui copil, spunea tata când îşi amintea momentul. M-am gândit la copilul lui Lindbergh şi la

Frank Sinatra Junior, care fuseseră răpiţi pentru a fi răscumpăraţi, şi la Rumpelstiltsckin şi la Tarzan răpit de maimuţe, şi cu toate că gândurile alea nu aveau nici o logică, m-am gândit la toate într-o clipă. Voiam să ţip, dar nu puteam, mă simţeam ca pruncul acela cu faţa roşie şi cu gura deschisă, dar tăcut, iar când m-am gândit la copil, oh, atunci am ştiut că fuseseşi tu, nu copilul lui, că fuseseşi tu, Jimmy al meu."

Dorind acum cu disperare să-l găsească pe Beezo şi să-l oprească, tata lăsă telefonul să cadă şi se repezi către uşa deschisă de pe hol – şi fu gata să se ciocnească de Charlene Coleman, o soră care venea purtând un prunc în braţe.

Pruncul avea o figură mai lată decât cea a bebeluşului cu care fugise Beezo în noaptea furtunoasă. Pielea sa era de-un roz sănătos, nu de un roşu pătat. Conform spuselor tatălui meu, ochii copilului luceau limpede, albaştri, iar faţa lui era un zâmbet plin de încântare.

– M-am ascuns cu copilul tău, zise Charlene Coleman. M-am ascuns de omul ăla groaznic. Ştiam că o să aibă necazuri de când a apărut prima oară cu nevasta lui, umblând cu pălăria aia urâtă pe cap în interiorul clădirii, fără să-şi ceară scuze pentru asta.

Aş fi vrut să fi putut verifica singur că lucrul care o alarmase pe Charlene în tot balamucul ăla nu fusese machiajul de clovn al lui Beezo, nici pălăvrăgeala sa veninoasă despre rudele sale, zburătorii la trapez, nici ochii săi atât de nebuni încât aproape că se învârteau ca nişte roţi fără ax, ci doar *pălăria* lui. Din nefericire, aveam mai puţin de-o oră, nu învăţasem încă engleza şi încă nu reuşisem să pricep cine erau toţi oamenii aceia.

3

Tremurând de ușurare, tata mă luă de la Charlene Coleman și mă duse la mama.

După ce asistenta ridică partea dinspre cap a patului de naștere și mai aduse niște perne, mămica fu în stare să mă ia în brațe.

Tata jură că primele ei cuvinte pe care mi le-a spus au fost:

– Ochișori albaștri, sper să fi meritat să îndur atâta durere, pentru că dacă o să fii un copil nerecunoscător, o să-ți fac viața un infern.

Charlene, în lacrimi și zguduită de toate cele întâmplate, povesti evenimentele abia petrecute și explică în ce fel reușise să mă ascundă când începuseră împușcăturile.

Fiind chemat pe neașteptate să asiste simultan două femei care urmau să nască – și care aveau o naștere dificilă – doctorul MacDonald nu fusese în stare să găsească la ora aceea un medic calificat care să-l ajute și care să fie plătit cu ora. Își împărțise atenția între cele două paciente, fugind dintr-o sală de nașteri în alta, bizuindu-se pe sprijinul asistentelor medicale, iar munca îi era îngreunată de lumina ce fluctua periodic, el întrebându-se și dacă generatorul spitalului avea să funcționeze, în cazul în care furtuna urma să întrerupă rețeaua electrică.

Natalie Beezo nu primise nici un fel de îngrijire prenatală. Suferea, fără să știe, de preeclamsie[1]. În timpul nașterii, femeia a făcut o eclamsie completă și a avut convulsii violente care n-au răspuns la tratament și care au pus în pericol nu numai viața ei, ci și pe cea a copilului nenăscut.

Între timp, mama mea îndura o naștere chinuitoare provocată în principal de colul uterin ce nu se dilata. Injecții intravenoase cu oxitocin sintetic n-au provocat inițial contracții suficiente ale mușchiului uterin care să-i permită să mă împingă ca să ies în lume.

Natalie a născut prima. Doctorul MacDonald a încercat totul ca s-o salveze – un tub endotraheal ca s-o ajute să respire, injecții cu anticonvulsivi –, dar tensiunea crescândă a sângelui și convulsiile au dus la o comoție cerebrală masivă care au ucis-o.

În timp ce cordonul ombilical era extras și tăiat dintre copilul Beezo și mama sa moartă, mama mea, epuizată, dar străduindu-se încă să mă scoată din ea, avu parte brusc și în cele din urmă de dilatarea colului.

Începuse astfel spectacolul lui Jimmy Tock.

Înainte să îndeplinească sarcina deprimantă de a-i spune lui Konrad Beezo că a căpătat un fiu și a pierdut o soție doctorul MacDonald mă aduse pe lume și, conform spuselor lui Charlene Coleman, anunță că pachețelul ăla solid avea să crească suficient de mare ca să fie un erou al fotbalului.

După ce mă transferase cu succes din pântecul ei într-o lume mai largă, mama mea leșină imediat. Nu auzi prezicerea

---

[1] Preeclamsie – boală gravă ce apare la femeile care nasc pentru prima oară, manifestată prin creșterea tensiunii și nivel proteic urinar crescut, boală care se poate transforma în timpul nașterii în eclamsie, ce are în plus și convulsii; boala poate duce la coma sau chiar moartea gravidei, uneori și a copilului. (n.tr.)

doctorului şi nu-mi văzu faţa lată, roz, plină de uimire, decât după ce protectoarea mea, Charlene, se întoarse şi mă prezentă tatălui meu.

După ce doctorul MacDonald mă dădu asistentei Coleman să mă spele şi să mă înfăşoare în scutece primitoare din bumbac alb, după se lămurise că mama era doar leşinată şi avea să-şi revină singură după câteva momente, cu sau fără ajutorul unor săruri, îşi scoase mănuşile de cauciuc, îşi scoase masca chirurgicală şi se duse în sala de aşteptare a viitorilor taţi, să-l consoleze cât de bine putea pe Konrad Beezo.

Ţipetele începură aproape imediat: cuvinte pline de amărăciune, acuzatoare, acuzaţii paranoice, măscări spuse cu cea mai furioasă voce ce putea fi imaginată.

Cu toate că se afla în sala de naşteri, de obicei tăcută şi bine izolată împotriva zgomotelor, sora Coleman auzi răcnetele. Înţelese sensul general, chiar dacă nu pricepu toate cuvintele reacţiei lui Konrad Beezo faţă de pierderea soţiei sale.

Când părăsi camera de naşteri şi păşi pe hol, ca să-l audă mai limpede pe Beezo, intuiţia îi spuse să mă ia cu ea, înfăşurat într-o pătură subţire.

Pe coridor o întâlni pe Lois Hanson, altă asistentă medicală, care-l avea în braţe pe copilul lui Beezo. Şi Lois ieşise afară ca să audă izbucnirea necontrolată a clovnului.

Lois făcu o greşeală fatală. Nu ţinu seama de sfatul lui Charlene şi se îndreptă către uşa închisă a camerei de aşteptare, crezând că vederea fiului său va potoli mânia aprigă a lui Beezo şi-i va tempera mâhnirea intensă care determinase furia acestuia.

Charlene, ea însăşi o femeie care fugise de un bărbat agresiv, nu prea credea că bucuria părintească va tempera furia unui bărbat care, chiar şi într-un moment în care suferise o pierdere

profundă, răspundea în primul rând – şi de îndată – cu furie şi cu ameninţări cu violenţa, nu cu lacrimi, sau cu o stare de şoc, sau prin negare. Pe lângă toate astea, Charlene îşi aminti de pălăria individului, pe care o purta în interiorul clădirii fără să-i pese de bunele maniere. Charlene simţea că urmau necazuri, necazuri mari.

Se retrase împreună cu mine de-a lungul coridorului intern din maternitate, îndreptându-se spre Secţia de îngrijire a nou-născuţilor. Exact când uşa acestei secţii se închise în urma noastră, Charlene auzi împuşcătura care-l ucise pe doctorul MacDonald.

Încăperea conţinea şiruri de leagăne în care erau cuibăriţi nou-născuţii, majoritatea lor visând, câţiva gângurind. Nici unul nu începuse încă să plângă. O fereastră imensă, prin care puteau fi văzuţi copii, ocupa cea mai mare parte dintr-un zid lung, dar de cealaltă parte a acesteia nu stătea nici un tată sau bunic încântat.

Împreună cu pruncii erau două surori care se ocupau de creşă. Ele auziseră ţipetele, apoi împuşcătura, şi fură mai receptive la sfatul Charlenei decât Lois.

Prevăzând ce va urma, sora Coleman le asigură că cel care trăsese cu arma nu le va face nimic rău copiilor, dar că va ucide cu siguranţă orice membru al personalului spitalului pe care-l va putea găsi.

Cu toate acestea, fiecare asistentă înhaţă un prunc înainte să fugă – făcându-şi griji pentru micuţii pe care se vedeau obligate să-i părăsească. Speriate de a doua împuşcătură, asistentele o urmară pe Charlene şi trecură printr-o uşă aflată alături de fereastra prin care puteau fi văzuţi copii, ieşind din maternitate şi pătrunzând în coridorul principal.

Cele trei, cu poverile lor, se refugiară într-o încăpere în care dormea liniştit un bătrân.

O veioză de putere redusă nu făcea mare lucru ca să împrăştie întunericul, iar furtuna pâlpâitoare din fereastră făcea ca umbrele să se agite buimac.

În tăcere, abia îndrăznind să respire, cele trei asistente medicale se înghesuiră una în alta până când Charlene auzi sirene în depărtare. Ţiuitul acela bine-venit o atrase la fereastră, prin care se vedea parcarea din faţa spitalului. Femeia spera să vadă maşini de poliţie.

În loc de acestea îl văzu, din încăperea aceea de la etajul doi, pe Beezo cu pruncul său, care traversa asfaltul spălat de ploaie. Individul arăta, după spusele ei, ca o siluetă într-un vis nebunesc, bizară şi care gonea, semănând cu ceva ce ai putea vedea în noaptea în care lumea se sfârşeşte, iar crăpăturile deschise în străfundurile pământului eliberează legiunile furioase ale celor damnaţi.

Charlene era originară din Mississippi, o baptistă al cărei suflet e plin de poezia sudului.

Beezo parcase la o asemenea distanţă, încât nu puteai să vezi clar – prin perdeaua ploii şi prin linţoliul galben al lămpilor cu vapori de sodiu – tipul, modelul şi culoarea adevărată a maşinii sale. Charlene îl privi plecând. Spera că poliţia avea să-l oprească înainte să ajungă la cea mai apropiată şosea districtuală, dar luminile sale semnalizatoare dispărură în bezna cotropitoare. Ameninţarea fiind înlăturată, Charlene se întoarse în sala de naşteri tocmai în momentul în care gândurile tatălui meu treceau de la tragedia copilului lui Lindbergh la Rumpelstiltskin, apoi la Tarzan răpit de maimuţe. Asistenta ajunse tocmai la timp ca să-l asigure că nu fusesem răpit de clovnul ucigaş.

Tatăl meu avea să confirme ulterior că ora naşterii mele, lungimea şi greutatea mea îndeplineau cu exactitate prezicerile făcute de bunicul meu pe patul de moarte. Dar prima sa dovadă că evenimentele din Secţia de terapie intensivă fuseseră nu doar extraordinare, ci supranaturale, apăru în momentul în care tatăl trase pătura în care eram înfăşat – în timp ce mama mă ţinea în braţe – şi-mi scoase la iveală picioarele, descoperind că degetele îmi erau unite, aşa cum prezisese Josef.

– Sindactilie, zise tata.

– Se poate vindeca, îl asigură Charlene, apoi adăugă, cu ochii măriţi de uimire. Cum de ştii un asemenea cuvânt?

Tatăl meu se mulţumi să repete:

– Sindactilie.

Apoi, uluit, îmi pipăi degetele unite.

4

Sindactilie nu-i doar numele afecțiunii cu care m-am născut, ci și tema vieții mele pentru următorii treizeci de ani. Lucrurile se dovedesc deseori a fi legate într-un mod ce nu poate fi anticipat. Clipe și întâmplări petrecute la mulți ani distanță sunt unite într-un mod neașteptat, ca și cum continuumul spațiu-timp ar fi fost împăturit de o anumită putere, care avea fie un bizar simț al umorului, fie o agendă de lucru ce merita, poate, atenția, dar care era atât de complex, încât era învăluit în mister. Oameni care nu se cunosc descoperă că sunt legați de soartă la fel de puternic precum două degete de la picior care împart un singur înveliș de piele.

Medicii mi-au reparat picioarele cu atât de mult timp în urmă, încât n-am nici cea mai mică amintire a procedurilor folosite. Merg, alerg când trebuie, dansez – dar nu prea bine.

Cu tot respectul datorat amintirii doctorului Ferris MacDonald, n-am devenit niciodată un erou al fotbalului și n-am dorit niciodată să fiu unul. Familia mea n-a fost niciodată interesată de sport.

Însă suntem fani ai foitajelor, eclerurilor, tartelor, torturilor, șarlotelor, suntem fani și ai infamelor plăcinte cu brânză și broccoli, ai sendvișurilor Reuben, ai tuturor felurilor fabuloase de mâncare – atât de multe încât masa e gata să se rupă sub

greutatea lor – pe care le face mama mea. Renunțăm la emoțiile și gloria tuturor jocurilor și turneelor pe care le-a inventat vreodată omenirea în schimbul unei cine împreună, a conversației și a râsetelor ce apar ca un val iute încă de la despăturirea șervețelelor și până la ultima sorbitură de cafea.

În decursul anilor, am crescut de la cincizeci și unu de centimetri la un metru și optzeci de centimetri. Greutatea mea s-a mărit de la patru kilograme și opt sute de grame la o sută patruzeci și patru de kilograme, ceea ce confirmă afirmația mea că sunt mai degrabă mătăhălos și nu chiar atât de mare precum par majorității oamenilor.

A cincea dintre cele zece preziceri ale bunicului meu – că toată lumea o să-mi spună *Jimmy* – s-a dovedit și ea adevărată.

Din primul moment în care mă întâlnesc, oamenii par să creadă că James e prea oficial și Jim e prea direct sau cumva nepotrivit. Chiar dacă mă prezint *James*, accentuând acest lucru, ei încep de îndată să-mi spună Jimmy, cu familiaritate și lejeritate, de parcă m-ar fi cunoscut de când aveam chipul rozaliu de nou-născut și degetele de la picioare îmi erau unite.

În timp ce înregistrez aceste benzi de magnetofon, cu speranța că voi supraviețui ca să le transcriu și să le corectez, am trăit deja patru dintre cele cinci zile teribile despre care îl avertizase bunicul Josef pe tatăl meu. Au fost teribile, asemănătoare dar și foarte diferite, fiecare dintre ele pline de lucruri neașteptate și de teroare, unele marcate de tragedii, dar pline și cu alte lucruri. Cu multe alte lucruri.

Iar acum... să începem.

*

Tatăl meu, mama mea și cu mine am petrecut douăzeci de ani pretinzând că acuratețea primelor cinci preziceri ale lui Josef

nu însemna neapărat că se vor îndeplini şi următoarele cinci. Anii mei de copilărie şi de adolescenţă au trecut lipsiţi de evenimente, fără nici o dovadă că viaţa mea era un yo-yo atârnat de firul sorţii.

Cu toate aceastea, am fost îngrijoraţi când s-a apropiat prima dintre cele cinci zile – joi, 15 septembrie 1994.

Consumul de cafea al mămicii a crescut de la zece cești pe zi la douăzeci.

Mama are o relaţie ciudată cu cofeina. Băutura îi liniştește nervii, în loc s-o facă mai nervoasă.

Dacă nu apucă să-şi bea cele trei cești de cafea obişnuite în timpul dimineţii, la amiază va fi la fel de agitată ca o muscă frustrată ce bâzâie pe un geam. Dacă nu bea opt cești până la culcare, zace trează, atât de activă mental încât nu numai că numără mii de oi, dar le dă şi câte un nume şi compune şi o istorie complicată a vieţii fiecăreia dintre ele.

Tata crede că metabolismul pe dos al mămicii e rezultatul direct al faptului că tatăl ei fusese un şofer de camion care mânca tablete de cofeină marca No-Doz de parcă ar fi fost bomboane.

„Aşa o fi, îi răspundea uneori mămica, dar de ce te plângi? Pe când ne întâlneam, tot ce aveai de făcut era să bagi în mine cinci, şase cafele ieftine şi deveneam maleabilă ca o fâşie de cauciuc."

Pe măsură ce se apropia ziua de 15 septembrie 1994, tatăl meu îşi exprima îngrijorarea prin prăjituri necrescute, cremă de ouă închegată, crustă de plăcintă ca de cauciuc şi cremă de zahăr ars cu textură nisipoasă. Nu se putea concentra asupra reţetelor sau a cuptorului său.

În ceea ce mă priveşte, cred că m-am purtat rezonabil de bine în perioada aceea de aşteptare. În ultimele două zile de dinainte de prima dintre cele cinci zile nefaste poate că am intrat

în mai multe uşi închise ca de obicei, poate că m-am împiedicat mai des decât e normal când urcam scările. Şi trebuie să recunosc că am scăpat un ciocan pe piciorul bunicii Rowena în timp ce încercam să atârn un tablou. Dar era piciorul, nu capul ei, iar în cazul în care împiedicatul a dus la căderea, m-am rostogolit doar de-a lungul unui singur şir de trepte şi nu mi-am rupt nimic.

Grija noastră era oarecum prudentă pentru că bunicul Josef îi spusese tatălui meu despre cinci „zile teribile" din viaţa mea, nu numai una. Era evident că indiferent cât de groaznic avea să fie 15 septembrie, nu aveam să mor în ziua aceea.

– Da, dar există posibilitatea unor membre rupte sau a unor mutilări, ne atenţiona bunica Rowena. Şi mai există paralizie şi vătămare cerebrală.

Bunica mea din partea mamei e o femeie dulce, dar care are un simţ prea ascuţit al fragilităţii vieţii.

Când eram copil m-am temut de ocaziile în care insista să-mi citească la culcare. Chiar şi atunci când nu modifica poveştile clasice – lucru pe care îl făcea deseori – chiar şi când lupul cel mare şi rău era învins, aşa cum trebuia, bunica se oprea în momentul crucial al poveştii ca să comenteze cu voce tare în legătură cu multele lucruri înfiorătoare care s-ar fi putut întâmpla celor trei purceluşi dacă zidurile lor n-ar fi rezistat sau dacă strategia lor s-ar fi dovedit greşită. Că ajungeau să fie făcuţi cârnaţi era lucrul cel mai puţin important.

Şi aşa, la mai puţin de şase săptămâni după cea de-a douăzecea zi de naştere a mea, a sosit prima dintre cele cinci încercări ale mele...

PARTEA A DOUA

Mai bine mor, dacă nu pot să zbor

5

La ora nouă, în seara zilei de miercuri 14 septembrie, eu şi părinţii mei ne-am strâns în sufragerie ca să cinăm zdravăn şi să putem sta fără să ne tremure genunchii.

Ne strânseserăm să discutăm încă o dată despre cea mai înţeleaptă strategie care ne-ar permite să trecem cu bine de ziua fatidică ce începea doar peste trei ore. Speram că, dacă aş fi fost pregătit şi atent, aş fi putut să ajung pe 16 septembrie la fel de nevătămat ca şi cei trei purceluşi după întâlnirea lor cu lupul.

Bunica Rowena ni se alăturase ca să vorbească din punctul de vedere al lupului. Adică juca rolul avocatului diavolului şi ne spunea punctele slabe din pregătirile noastre.

Ca de obicei, cinam cu porţelanurile Raynaud Limoges cu dungă aurie pe margine, folosind tacâmuri din argint veritabil, produse de Buccellati.

În ciuda a ceea ce ar fi putut să sugereze aspectul mesei, părinţii mei nu erau bogaţi, făceau parte doar din clasa mijlocie stabilă. Cu toate că tatăl meu câştiga un salariu frumos ca patiser, funcţia sa nu-i dădea dreptul la un pachet de acţiuni şi la folosirea avioanelor cu reacţie ale vreunei corporaţii.

Mama mea câştiga un venit modest lucrând acasă, cu program redus, pictând la comandă portrete de animale de casă – de obicei pisici şi câini, dar şi iepuri şi papagali, iar odată a avut

de-a face cu un şarpe de casă care a venit să pozeze şi n-a mai vrut să plece.

Casa victoriană mică ar fi putut fi considerată umilă dacă n-ar fi fost atât de încăpătoare încât să pară somptuoasă. Tavanul nu era înalt, dimensiunile încăperilor nu erau mari, dar camerele fuseseră mobilate cu mare grijă şi cu atenţie pentru confort.

Nu-l puteţi blama pe Earl pentru că s-a refugiat în spatele canapelei din camera de zi, sub cada pe picioare ca nişte gheare din baia de la etaj, într-un dulap pentru haine, în coşul pentru cartofi din cămară şi prin alte locuri, în răstimpul celor trei săptămâni interesante în care ne adoptase. Earl era şarpele de casă şi locuinţa din care venise era un loc sterilizat, cu mobilă din oţel inoxidabil şi piele neagră, cu artă abstractă şi cactuşi pe post de plante de casă.

Dintre toate colţurile încântătoare ale acelei căsuţe în care puteai să citeşti o carte, să asculţi muzică, să priveşti prin ferestrele cu multe geamuri la ziua de iarnă împodobită ca o bijuterie, nici unul nu este mai primitor ca sufrageria. Asta pentru că pentru familia Tock, hrana – şi jovialitatea care caracterizează fiecare masă a noastră – este butucul pe care este fixată spiţa ce învârte roata vieţii.

De aici luxul porţelanurilor Limoges şi a tacâmurilor Buccellati.

Având în vedere că suntem incapabili să pregătim o cină cu mai puţin de cinci feluri şi că privim primele patru – de care ne bucurăm din plin – drept doar o pregătire pentru cel de-al cincilea, e un miracol că nici unul dintre noi nu este supraponderal.

Tata a descoperit odată că cel mai bun costum al său, din lână, îi rămâsese mic în talie. A renunţat la prânz timp de trei zile, iar pantalonii ajunseseră să-i fie largi.

Modul în care reacționa mama la cofeină nu-i cea mai semnificativă ciudățenie privind relația noastră neobișnuită cu mâncarea. Ambele ramuri ale familiei, atât Tock, cât și Greenwich (Greenwich fiind numele de fată al mamei) au metabolismul la fel de eficient ca al unei colibri, o făptură care poate să mănânce zilnic de trei ori greutatea trupului său și să rămână suficient de ușoară ca să zboare.

Mămica a spus cândva că ea și tatăl meu au fost atrași imediat unul de celălalt și din cauza percepției subliminale că erau nobili din punct de vedere metabolic.

Sufrageria are tavan de mahon, lambriuri de mahon și podea de mahon. Tapetul de mătase lucioasă și un covor persan îmblânzesc tot lemnul acela.

Mai există un candelabru din sticlă cu cristale care atârnă din tavan, dar cina e servită la lumina lumânărilor.

În noaptea aceea specială din septembrie 1994, lumânările erau numeroase și pătrate, puse în boluri mici și adânci din cristal, unele transparente, altele de-un roșu rubiniu, care fracturau lumina în modele blânde, prismatice, pe fața de masă de in, pe pereți și pe fețele noastre. Lumânările erau plasate nu numai pe masă, ci și pe bufet.

Dacă ați fi privit înăuntru printr-o fereastră, n-ați fi crezut că suntem la cină, ci că asistam la o ședință de spiritism, la care ni se oferea mâncare ca să ne amuzăm până când, în cele din urmă, fantomele aveau să-și facă apariția.

Deși părinții mei pregătiseră felurile mele favorite, am încercat să nu mă gândesc la ele ca la ultima masă a unui condamnat la moarte.

Cinci feluri prezentate cum se cuvine nu pot fi mâncate în același timp ca un Happy Meal de la McDonald, mai ales când

acestea erau însoţite de vinuri alese cu grijă. Eram pregătiţi să petrecem împreună o seară lungă.

Tata este patiserul-şef al staţiunii balneare celebre în toată lumea, Snow Village, o funcţie pe care a moştenit-o de la tatăl său, Josef. Pentru că toate pâinile şi produsele de patiserie trebuie să fie proaspete în fiecare zi, tata se duce la slujbă la unu dimineaţa de cinci, uneori chiar şase ori pe săptămână. La ora opt, după ce a terminat de copt tot ce trebuia pentru ziua aceea, se întoarce acasă să ia micul dejun cu mămica, apoi doarme până la ora trei după-amiaza.

În acel septembrie şi eu lucrasem până la aceeaşi oră, pentru că eram ucenic brutar de doi ani, la acelaşi staţiune balneară. Familia Tock crede în nepotism.

Tata spune că nu-i cu adevărat nepotism, dacă talentul nostru este adevărat. Daţi-mi un cuptor bun şi sunt un concurent periculos.

E ciudat, dar în bucătărie nu-s niciodată stângaci. În timp ce coc sunt Gene Kelly, sunt Fred Astaire, sunt graţia personificată.

Tata urma să plece de la cina noastră târzie direct la muncă, dar eu nu urma să merg la serviciu. Pregătindu-mă pentru prima dintre cele cinci zile prezise de bunicul Josef, îmi luasem o săptămână de concediu.

Felul de început era *sou bourek*, o mâncare armenească. Numeroase straturi de aluat, subţiri ca foaia de hârtie, erau despărţite prin straturi la fel de subţiri de unt şi brânză, având deasupra o crustă aurie.

În zilele acelea încă locuiam cu părinţii mei, aşa că tata spuse:

– Ar trebui să rămâi acasă de la miezul nopţii până la următorul miez de noapte. Să te ascunzi. Să dormi, să citeşti, să te uiţi un pic la televizor.

– Atunci, își imaginâ bunica Rawena, uite ce-o sâ pățească: o sâ cadâ pe scări și o sâ-și rupâ gâtul.

– Nu folosi scările, mâ sfătui mâmica. Sâ rămâi în camera ta, dragule. O sâ-ți aduc acolo mâncarea.

– Atunci casa o sâ ia foc, zise Rowena.

– Rowena, casa n-o sâ ia foc, o asigurâ tata. Cablurile electrice sunt izolate, cuptorul e nou, ambele cămine au fost curățate de curând, pe acoperiș există un paratrăsnet legat la pământ, iar Jimmy nu se joacă niciodată cu chibriturile.

Rowena avea șaptezeci și șapte de ani în 1994, era văduvă de douăzeci și patru de ani și, după ce-i trecuse mâhnirea, fusese o femeie fericită, dar cu opinii ferme. Ceruse sâ joace rolul avocatului diavolului și era perfectă în acest rol.

– Dacă n-o sâ fie foc, atunci o sâ avem parte de o explozie provocată de gaze, declară ea.

– Vai, nu vreau sâ fiu vinovat de distrugerea casei, am spus eu.

– Weena, încercă s-o potolească tata, în întreaga istorie a localității Snow Village n-a existat nici o explozie de gaze care sâ distrugă o casă.

– Atunci peste locuință o sâ se prăbușească un avion de pasageri.

– Oh, da, pe aici se întâmplă o chestie din asta în fiecare săptămână, exclamă tata.

– Există o prima oară pentru orice, susținu Rowena.

– Dacă va exista o prima oară când un avion de pasageri se va prăbuși peste casa noastră, atunci va exista o prima oară când un vampir se va muta în locuința vecină, însă eu n-o sâ mâ apuc sâ port o ghirlandă de usturoi!

– Dacă nu va fi un avion de linie, atunci va fi un avion de poștă, de la Federal Express, plin cu pachete.

Tata se holbă la ea, clătină din cap şi mormăi:

– Federal Express!

Mămica interpretă cele spuse:

– Mama vrea să spună că soarta a plănuit ceva pentru Jimmy al nostru, iar el nu se poate ascunde de ea. Soarta e soartă. O să-l găsească.

– Poate că va fi un avion de la firma de livrări United Parcel Service, adăugă Rowena.

În timp ce aveam în faţă farfuriile cu supă cremă de conopidă aburindă, supă îmbogăţită cu fasole albă şi tarhon, am căzut de acord că lucrul cel mai înţelept din partea mea ar fi să mă port ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită în care nu mergeam la muncă – dar cu mai multă atenţie.

– Pe de altă parte, zise bunica Rawena, atenţia poate să-l ucidă.

– Vai, Weena, cum poate *atenţia* să omoare pe cineva? se minună tatăl meu.

Bunica termină o lingură de supă şi plescăi din buze aşa cum nu făcuse niciodată până când nu împlinise şaptezeci şi cinci de ani, cu doi ani înainte. Plescăia din buze cu încântare, în mod repetat.

La jumătatea distanţei dintre a şaptea şi a opta decadă, bunica decisese că longevitatea îi dădea dreptul să-şi permită anumite mici plăceri pe care nu şi le permisese niciodată. Acestea erau limitate la plescăitul din buze, suflatul nasului cât de zgomotos dorea (dar niciodată la masă) şi lăsatul lingurii şi/sau al furculiţei cu dinţii în sus pe farfurie, la sfârşitul fiecărui fel, în loc s-o aşeze cu dinţii în jos, aşa cum o învăţase mama ei – o victoriană adevărată şi o pedantă a etichetei – să facă întotdeauna ca să arate că terminase de mâncat.

Plescăi din nou din buze și explică de ce atenția poate să fie periculoasă:

– Să zicem că Jimmy vrea să traverseze strada, dar e îngrijorat că ar putea să-l lovească un autobuz...

– Sau o mașină de gunoi, sugeră mămica. Chestiile alea mari și greoaie pe străzile astea în pantă – dacă li se defectează frânele, ce ar putea să le oprească? Pot să treacă *printr-o* casă.

– Autobuz, mașină de gunoi, chiar și un dric cu viteză prea mare, continuă bunica.

– Ce motiv ar avea un dric să accelereze? întrebă tata.

– Cu viteză mare sau nu, n-ar fi o ironie a sorții să te calce un dric? zise bunica. Dumnezeu știe de ce, dar viața e deseori plină de-o ironie ce nu-i arătată niciodată la televizor.

– Telespectatorii n-ar pricepe niciodată asta, spuse mămica. Capacitatea lor de a înțelege ironia adevărată e pe jumătate epuizată cu un episod din *Murder, She Wrote*[1].

– Ceea ce e considerată ironie la televizor, remarcă tata, e doar o intrigă slabă.

– Mi-e mai puțină frică de camioanele de gunoi decât de betonierele acelea uriașe care merg spre șantierele de construcții, am zis eu. Sunt întotdeauna convins că partea ce se învârte o să se desprindă brusc de camion, o să se rostogolească pe stradă și o să mă turtească.

– Bine, spuse bunica Rowena, deci lui Jimmy îi e frică să întâlnească o betonieră.

– Nu-i chiar frică, am corectat-o eu. Numai că nu-mi place să văd așa ceva.

---

[1] Serial de succes difuzat îndelung, în care Angela Lansbury a interpretat rolul scriitoarei detectiv Jessica Fletcher. Serialul a fost difuzat în România sub denumirea *Verdict: crimă!* (n.tr.)

– Aşa că rămâne pe trotuar, se uită în stânga, se uită apoi în dreapta, după care se uită din nou în stânga, fiind atent, având răbdare – şi pentru că stă prea mult pe trotuar, e lovit de un seif care cade.

De dragul unei dezbateri sănătoase, tatăl meu ar fi dorit să facă nişte speculaţii bizare, dar răbdarea sa fusese pusă la încercare prea mult.

– Un seif care cade? *De unde* cade?

– Dintr-o clădire înaltă, bineînţeles, spuse bunica.

– Nu există nici o clădire înaltă în Snow Village, protestă tata.

– Rudy, dragul meu, interveni mămica, cred că ai uitat de Hotelul Alpin.

– Are doar patru etaje.

– Un seif care cade patru etaje îl va şterge de pe faţă pământului pe Jimmy, insistă bunica, apoi adăugă, îngrijorată: Îmi pare rău. Chestia asta te indispune, dragule?

– Nici un pic, bunico.

– Adevărul e că mi-e teamă.

– Ştiu, bunico.

– Ar putea să te şteargă de pe faţa pământului.

– Definitiv, am aprobat-o eu.

– Ce expresie definitivă – *să-l şteargă de pe faţa pământului.*

– Te face să te concentrezi asupra ei.

– Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să vorbesc. Ar fi trebuit să spun *îl striveşte.*

În lumina pâlpâitoare, roşie, a lumânării, Weena avea un zâmbet ca al Mona Lisei.

M-am întins peste masă şi i-am mângâiat mâna.

Fiind patiser şi trebuind să amestece multe ingrediente, în cantităţi precise, tatăl meu avea un respect mai mare pentru

matematică și logică decât aveau mama și bunica mea, care aveau un temperament mai artistic și erau mai puțin devotate logicii decât el.

– De ce ar urca cineva un seif pe acoperișul Hotelului Alpin? întrebă el.

– Păi ca să țină în el lucrurile de valoare, zise bunica.

– Ce lucruri de valoare?

– Ale hotelului.

Deși tata nu triumfă niciodată în asemenea schimburi de cuvinte, speră că dacă va persista, rațiunea va învinge.

– De ce n-ar așeza seiful mare și greu la parter? De ce s-ar chinui să-l urce cu macaraua pe acoperiș?

– Pentru că nu e nici o îndoială că lucrurile de valoare se află la ultimul etaj, spuse mama mea.

În momente ca acestea, n-am fost niciodată sigur dacă mămica împărtășește un pic din viziunea ciudată a Weenei despre lume sau dacă își bate joc de tata.

Fața ei pare sinceră. Ochii ei nu se feresc niciodată și întotdeauna sunt limpezi. Este, prin firea ei, o femeie directă. Emoțiile ei sunt prea clare ca să fie interpretate greșit, iar intențiile ei sunt lipsite de ambiguitate.

Dar, după cum spune tata, deși e o persoană atât de deschisă și de directă prin fire, poate să devină de nepătruns dacă vrea ea, la fel de ușor ca și cum ar apăsa pe un comutator.

Acesta e unul dintre lucrurile care-mi plac la ea.

Conversația noastră continuă de-a lungul unei salate de andive cu pere, nuci și brânză cu mucegai sfărâmată, urmată de un mușchi file de vită pe un pat de clătite de cartofi cu ceapă, având alături sparanghel.

Înainte ca tata să se ridice ca să aducă din bucătărie cărucior cu desert, am căzut de acord că în ziua importantă ce

mă aştepta ar trebui să-mi respect rutina zilnică obişnuită. Cu atenţie. Dar nu cu prea multă atenţie.

Veni miezul nopţii.

Ziua de 15 septembrie începu.

Nu se întâmplă nimic chiar imediat.

– Poate nu se va întâmpla nimic, zise mămica.

– Se va întâmpla ceva, o contrazise bunica şi plescăi din buze. Se va întâmpla ceva.

Dacă nu aveam să fiu şters de pe faţa pământului sau strivit până la ora nouă, în dimineaţa următoare, aveam să ne întâlnim din nou acolo, la prânz. Împreună aveam să rupem pâinea, rămânând alerţi, gata să simţim mirosul gazelor sau vâjâitul unui avion în picaj.

Apoi, după un semidesert, urmat de un desert complet, urmat de fursecuri, toate acompaniate de un ocean de cafea, tata se duse la muncă, iar eu am ajutat la făcutul curăţeniei în bucătărie.

Iar pe la unu şi jumătate dimineaţa m-am retras în camera de zi ca să citesc o carte nouă, de la care aşteptam multe. Eram un mare admirator al romanelor poliţiste.

Încă de la prima pagină, o victimă fusese găsită ciopârţită şi vârâtă într-un cufăr. Numele victimei era Jim.

Am pus cartea de-o parte, am ales alta din teancul de pe măsuţă şi m-am întors în fotoliu.

O blondă minunată, moartă, privea de pe supracoperta cărţii, strangulată cu un obi japonez antic, înnodat spectaculos în jurul gâtului ei.

Prima victimă se numea Dolores. Am oftat mulţumit şi m-am aşezat pe fotoliu.

Bunica se aşeză pe sofa, făcându-şi de lucru cu o perniţă cu ace. Fusese o maestră a cusutului decorativ încă din adolescenţă.

De când se mutase cu mămica și cu tata, cu aproape două decenii în urmă, își păstrase orarul de brutar, cusând modele complicate în timpul nopții. Eu și mama aveam același program. Mămica mă școlise acasă, pentru că familia noastră trăia noaptea.

În ultimul timp, modelele preferate pentru brodat ale bunicii erau insectele. Țesăturile ei de pus pe perete cu fluturi și pernuțele ei cu buburuze erau încântătoare, însă nu-mi plăceau șervetele cu păianjeni de pus pe brațele fotoliilor sau pernele cu gândaci de bucătărie.

Într-un alcov alăturat, pe care mămica îl desemnase drept camera ei de lucru, lucra fericită la portretul unui animal de casă. Subiectul era o șopârlă veninoasă mexicană, cu ochi sclipitori, care se numea Killer.

Din cauză că numitul Killer era ostil străinilor și nu-i plăcea să plece de acasă, proprietarul său adusese, plin de mândrie, o serie de fotografii după care să lucreze mămica. O șopârlă care sâsâia, mușca și sălta poate să-ți strice o seară plăcută.

Camera de zi e mică, iar alcovul destinat artei e separat de ea doar de perdele de mătase prinse de arcada largă. Perdelele erau deschise, încât mămica să mă poată supraveghea și să poată interveni iute în cazul în care ar fi recunoscut – să zicem – semnele unei combustii spontane pe cale să se declanșeze.

Timp de vreo oră am rămas tăcuți, cufundați în activitățile noastre, apoi mămica spuse:

– Mă întreb uneori dacă nu ne transformăm în familia Addams.

*

Primele opt ore ale primei zile teribile trecură fără vreun incident deranjant.

Tata se întoarse acasă de la muncă la ora opt și cincisprezece minute, cu sprâncenele albe de făină.

– N-aș fi fost în stare să fac o *crème plombières* bună nici dacă prin asta mi-aș fi salvat viața. O să fiu bucuros când o să treacă ziua asta și o să pot să mă concentrez din nou.

Am luat micul dejun împreună, la masa din bucătărie. La nouă dimineața, după mai multe îmbrățișări decât obișnuiam la sfârșitul zilei, ne-am dus în dormitoarele noastre și ne-am ascuns între cearșafuri.

Poate că restul familiei nu se ascundea, dar eu asta am făcut. Credeam în prezicerea bunicului mai mult decât voiam să recunosc față de ceilalți, iar nervii mi se încordau la fiecare ticăit de ceas.

Deoarece mă duceam la culcare la o oră la care majoritatea oamenilor își încep munca, aveam nevoie de jaluzele opace, peste care atârnau draperii grele ce absorbeau atât lumina, cât și sunetul. Camera mea era tăcută și întunecată ca moartea.

După câteva minute, am simțit nevoia grabnică de a aprinde o veioză. Nu mă mai tulburase întunericul din copilărie.

Am scos din sertarul noptierei o învelitoare de plastic în care era păstrat biletul gratuit pentru circ pe care polițistul Huey Foster îl dăduse tatălui meu cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Cartonul de zece pe cincisprezece centimetri părea proaspăt tipărit și avea doar o cută la mijloc, acolo unde îl îndoise tata ca să-l pună în portofel.

Pe spatele alb al biletului, tata scrisese ce-i dictase Josef pe patul de moarte. Cele cinci date.

Partea din față a biletului era acoperit de lei și elefanți. PENTRU DOUĂ PERSOANE spunea el, cu litere negre, iar în roșu strălucea promisiunea GRATUIT.

În partea de jos erau patru cuvinte pe care le citisem de nenumărate ori, în decursul anilor: PREGĂTEŞTE-TE SĂ FII ÎNCÂNTAT.

În funcție de starea mea de spirit, mi se părea uneori că propoziția aceea părea să anunțe aventuri și minunății viitoare. Alteori, mă făcea să-i dau o interpretare mai amenințătoare: PREGĂTEŞTE-TE SĂ TE SPERII GROAZNIC.

După ce am pus biletul în sertar, am stat treaz un timp. Nu credeam că o să adorm. Dar am adormit.

După trei ore m-am ridicat din pat, trezit instantaneu și alarmat. Tremurând de teamă.

Din câte știu, nu fusesem trezit de un vis urât. În amintire nu-mi zăboveau imagini de coşmar.

Cu toate acestea, m-am trezit cu un gând bine format și ingrozitor, atât de oprimant încât îmi simțeam inima ca și cum ar fi fost prinsă într-o menghină. Puteam să trag aer în piept doar prin respirații iuți și slabe.

Dacă în viața mea aveau să existe cinci zile teribile, nu aveam să mor în această primă zi. Dar Weena subliniase, în modul ei inimitabil, că dacă scăpam de moarte în acel septembrie, asta nu mă scutea de membre retezate, mutilare, paralizie sau vătămări cerebrale.

Nu puteam să împiedic nici moartea altcuiva. A cuiva drag mie. A tatălui meu, a mamei mele, a bunicii...

Dacă ziua aceea avea să fie teribilă pentru că unul dintre ei avea să sufere o moarte violentă și chinuitoare care avea să mă bântuie tot restul vieții, atunci aș fi preferat să fiu eu cel care avea să piară.

M-am așezat pe marginea patului, bucuros că mă culcasem cu veioza aprinsă. Mâinile îmi erau umede din cauza transpirației

şi îmi tremurau atât de rău, încât n-aş fi fost în stare să găsesc comutatorul sau să apăs pe el.

O familie iubitoare şi care ţi-e apropiată e o binecuvântare. Dar cu cât iubim mai mulţi oameni şi cu cât îi iubim mai profund, cu atât suntem mai vulnerabili la pierdere, la mâhnire şi la singurătate.

Terminasem cu somnul.

Ceasul de lângă pat mă anunţa că era ora unu şi treizeci de minute după-amiaza.

Mai rămâsese mai puţin de jumătate de zi, doar zece ore şi jumătate până la miezul nopţii.

Dar în acest răstimp o viaţă putea fi luată, o lume putea să se sfârşească – şi să spere.

6

Cu milioane de ani înainte să existe canalul Travel care să anunţe schimbările, furtunile din interiorul pământului ridicaseră solul în valuri strânse, ca marea în timpul musonului, astfel încât orice călător care trece prin teritoriul acela urcă sau coboară şi doar rareori merge pe un drum orizontal.

Păduri de conifere – pini, brazi şi molizi – navighează pe valurile de sol şi stâncă, acostând de-a lungul fiecărui ţărm din Snow Village, dar găsind porturi şi adânc în interiorul oraşului.

Aici locuiesc paisprezece mii de rezidenţi permanenţi. Majoritatea îşi câştigă existenţa direct sau indirect din natură, ca şi cei care locuiesc în porturile de pescari din zonele mai joase şi mai blânde.

Staţiunea Snow Village şi reţeaua sa celebră în întreaga lume de piste de schi, împreună cu alte hoteluri şi instalaţii pentru sporturi de iarnă, atrag atât de mulţi turişti încât populaţia oraşului creşte cu şaizeci la sută de la mijlocul lui octombrie până în martie. Excursiile, drumeţiile, plimbatul cu barca şi navigatul cu pluta prin vârtejuri atrag aproape la fel de mulţi turişti în restul anului.

Toamna soseşte timpuriu în Munţii Stâncoşi. Dar ziua aceea de septembrie nu era una dintre după-amiezile noastre răcoritoare.

Aerul cald plăcut, nemişcat ca apele puternic comprimate de pe fundul oceanului, conspira împreună cu razele aurii ale soarelui de după-amiază să dea oraşului Snow Village înfăţişarea unei comunităţi pietrificate în chihlimbar.

Din cauză că locuinţa părinţilor mei e într-un cartier mărginaş, am preferat să mă duc cu maşina, nu să merg pe jos, până în inima oraşului, unde aveam câteva comisioane de făcut.

Pe vremea aceea aveam o maşină Dodge Daytona Shelby Z, veche de şapte ani. În afară de mama şi de bunica mea, nu întâlnisem încă o femeie pe care s-o iubesc mai mult decât iubeam maşinuţa aceea sport.

Nu mă pricepeam la mecanică şi-mi lipsea talentul să învăţ aşa ceva. Funcţionarea unui motor reprezintă pentru mine un mister la fel de mare ca şi popularitatea de durată a ghiveciului cu ton.

Iubeam Dodge-ul acela mic şi voios pentru forma sa: linii zvelte, vopseaua neagră, motivele decorative galbene în formă de semilună. Maşina aceea era o bucată din noapte ce coborâse de pe cer, cu dovezi ale originii sale lunare pe laturi.

În general, nu dau dovadă de romantism în privinţa obiectelor neanimate, cu excepţia cazului în care pot fi mâncate. Dodge-ul era o excepţie rară.

Când am ajuns în centru – fiind scutit până în momentul acela de o ciocnire cu un dric cu viteză excesivă – am petrecut câteva minute în căutarea unui loc de parcare perfect.

O mare parte din Alpine Avenue, strada noastră principală, are locuri de parcare care formau un unghi cu trotuarul, locuri pe care le evitam în zilele acelea. Uşile maşinilor alăturate puteau să-mi zgârâie Shelby Z-ul, dacă erau deschise neatent, şi să-i strice vopseaua. Consideram orice avarie a sa drept o rană personală.

Preferam să parchez paralel cu trotuarul și am găsit un loc potrivit pe o stradă ce pornea din Central Square Park, parc care chiar este pătrat și se află în centrul orașului. Noi, cei din Munții Stâncoși, suntem uneori pe atât de direcți pe cât de înzorzonat este peisajul nostru magnific.

Am parcat pe Shelby Z-ul în spatele unei dube galbene, în fața Snow Mansion, o clădire deschisă publicului unsprezece luni pe an, dar închisă acum în septembrie, adică între cele două sezoane turistice principale.

Sigur, în mod obișnuit aș fi ieșit din mașină prin portiera din partea șoferului. Pe când eram gata să ies, o camionetă trecu pe lângă mine, periculos de aproape și cu o viteză de două ori mai mare decât cea legală. Dacă aș fi deschis portiera cu câteva secunde mai devreme și aș fi început să cobor din mașină, mi-aș fi petrecut toamna în spital și s-ar fi putut să ajung în iarnă cu câteva membre în minus.

În altă zi aș fi bombănit de unul singur despre nechibzuința șoferului și aș fi deschis portiera în urma sa. De data asta n-am făcut așa.

Fiind atent – dar sperând că nu prea atent – m-am strecurat în scaunul din dreapta și am ieșit prin portiera dinspre trotuar.

Imediat m-am uitat în sus. Nu cădea nici un seif. Până aici fusese bine.

Snow Village a fost întemeiat în 1872, cu bani proveniți din minele de aur și din căi ferate, ca atare e un muzeu în aer liber al arhitecturii victoriene, mai ales în piața orașului, unde o societate de păstrare a patrimoniului avusese mai mult succes. Cărămida și gresia fuseseră materialul de construcție favorit în cele patru cvartale care înconjurau parcul, cu frontoane sculptate sau turnate deasupra ușilor și cu garduri din fier forjat.

Copacii de pe străzile de aici sunt zade: înalte, conice, bătrâne. Nu-şi schimbaseră încă garderoba verde de vară cu auriul toamnei.

Aveam treabă la curăţătorie, la bancă şi la bibliotecă. Nici una dintre aceste instituţii nu se afla în partea parcului în care găsisem un loc potrivit pentru maşina mea.

Dintre cele trei instituţii, banca mă îngrijora cel mai mult. Uneori, oamenii jefuiesc bănci. Cei care se nimereau să fie acolo erau uneori împuşcaţi.

Prudenţa îmi sugera să aştept până a doua zi ca să mă duc la bancă.

Pe de altă parte, deşi nici o curăţătorie nu fusese acuzată că provocase o catastrofă în timp ce curăţa un costum de lână din trei piese, sunt convins că acolo se foloseau chimicale caustice, toxice, poate chiar explozive.

Iar bibliotecile sunt capcane potenţiale în care poţi să fii prins într-un incendiu, cu toate coridoarele acelea înguste dintre rafturile de lemn pline cu cărţi ce ard foarte bine.

Oprit din cauza indeciziei, am rămas pe trotuar, bălţat de umbra zadelor şi de razele de soare.

Din cauză că prezicerile bunicului Josef în legătură cu cele cinci zile teribile nu ofereau nici un fel de amănunte, nu fusesem în stare să-mi pregătesc un plan de apărare pentru nici una dintre ele. Dar mă pregătisem psihologic toată viaţa.

Însă toată pregătirea aceea nu mă făcea să mă simt mai bine. Imaginaţia mea clocise o groază cumplită ce-mi aluneca de-a lungul şirei spinării, iar de aici până-n fiecare extremitate a trupului.

Cât timp nu mă aventurasem în exteriorul casei, starea de bine de acolo şi curajul familiei mă feriseră de frică. Acum mă simţeam expus, vulnerabil, *pândit*.

Paranoia poate fi o boală profesională pentru spioni, politicieni, vânzători de droguri și polițiști din orașele mari, dar brutarii suferă rareori de așa ceva. Gărgărițele din făină și lipsa ciocolatei amărui din cămară nu ni se par de îndată o dovadă a existenței unor adversari nemiloși și a unor întortocheate conspirații.

Deoarece dusesem o viață comodă, prosperă și – după noaptea nașterii – lipsită de evenimente, nu-mi făcusem dușmani de care să știu. Dar în clipa aceea mă uitam la ferestrele de la etajele doi și trei care dădeau spre piața orașului, convins că o să descopăr un lunetist care mă ochea.

Până în momentul acela, presupusesem că indiferent de nenorocirea de care o să am parte în cele cinci zile, aceasta va fi impersonală, un fenomen al naturii: o lovitură de trăsnet, o mușcătură de șarpe, tromboză cerebrală, căderea unui meteorit. Sau un accident provocat de neatenția altor ființe omenești: o betonieră scăpată de sub control, un tren scăpat de sub control, un rezervor pentru propan cu defecțiuni de construcție.

Chiar dacă aș fi nimerit în mijlocul jefuirii unei bănci și aș fi fost împușcat, tot un fel de accident ar fi fost, având în vedere că aș fi putut să amân mersul la bancă plimbându-mă prin parc, hrănind veveriţele, fiind mușcat și îmbolnăvindu-mă de turbare.

Acum mă paraliza posibilitatea intenției, faptul că-mi dădeam seama că o persoană necunoscută putea să mă aleagă în mod conștient ca obiect asupra căruia să abată tortura și chinul.

Nu putea să fie cineva pe care-l cunoșteam. Trebuia să fie un ţicnit singuratic. Un străin cu tendințe sinucigașe furios pe viață, cu o pușcă și o grămadă de gloanțe cu fragmentare și cu o rezervă de tablete din pudră cu conținut mare de proteine, ca să-l mențină atent în decursul îndelungatei sale confruntări cu poliția.

Multe geamuri luceau, reflectând portocaliu soarele după-amiezii. Altele erau întunecate, fiind într-un unghi care nu le permitea să preia imaginea soarelui: oricare dintre acestea putea fi deschisă, puşcaşul pândind în umbra din spatele ei.

În paralizia mea am devenit convins că posedam şi eu talentul previziunii de care dispusese bunicul Josef pe patul de moarte. Ţintaşul nu era doar o posibilitate, era *acolo*, cu degetul pe trăgaci. Nu îl imaginasem, îl simţisem datorită clarviziunii, îl simţisem pe el şi viitorul meu ciuruit de gloanţe.

Am încercat să continui să merg, apoi am încercat să mă retrag, dar nu puteam să mă mişc, simţeam că un pas în direcţia greşită m-ar fi dus în calea glonţului.

Sigur, cât timp stăteam nemişcat reprezentam o ţintă perfectă. Acest argument raţional nu-mi înlătura paralizia.

Privirea îmi trecea de la ferestre la acoperişuri, care puteau reprezenta un adăpost şi mai potrivit pentru un ţintaş.

Atât de intensă era concentrarea mea, încât am auzit întrebarea, dar n-am răspuns decât după ce a fost repetată:

– Am întrebat dacă vă simţiţi bine...

Mi-am îndreptat atenţia de la căutarea ţintaşului spre tânărul care stătea pe trotuar în faţa mea. Avea părul negru, ochii verzi şi era suficient de arătos ca să fie o vedetă de cinematograf.

Pentru o clipă am fost dezorientat, ca şi cum aş fi păşit pentru scurt timp în afara cursului timpului şi acum, păşind înapoi, nu mă adaptasem la ritmul vieţii.

Tânărul se uită către acoperişurile care mă îngrijoraseră, apoi mă privi cu ochii săi deosebiţi.

– Nu arătaţi bine.

Îmi simţeam limba uscată.

– Eu... cred... că am văzut ceva acolo.

Afirmația aceasta era suficient de ciudată ca să-l facă să zâmbească nesigur.

– Adică ați văzut ceva pe cer?

Nu-i puteam explica faptul că atenția mea fusese îndreptată asupra acoperișurilor, pentru că asta m-ar fi obligat să dezvălui că rămăsesem înlemnit la gândul că era posibil ca acolo să fie un țintaș.

Ca atare, am zis:

– Da, uh, pe cer, ceva... bizar.

Mi-am dat seama de îndată că această propoziție mă făcea să par la fel de ciudat ca și dacă aș fi pomenit despre țintaș.

– Vreți să spuneți că-i vorba de un OZN? întrebă tânărul, scoțând la iveală un zâmbet de cuceritor ca acela al lui Tom Cruise într-o ipostază nonșalantă.

Individul putea să fie un actor bine-cunoscut, o vedetă în devenire. Multe persoane din industria de divertisment își petreceau vacanța în Snow Village.

Chiar dacă ar fi fost celebru, tot nu l-aș fi recunoscut. Nu mă interesau filmele prea mult, fiind prea ocupat cu brutăria, cu familia și cu viața.

Singurul film pe care-l văzusem în anul acela fusese *Forrest Gump*. Presupuneam că arătam ca și cum aveam coeficientul de inteligență al personajului principal din film.

M-am înroșit la față și am spus, oarecum stânjenit:

– Poate era un OZN. Poate că nu era. Nu știu. A dispărut.

– Vă simțiți bine? repetă tânărul.

– Da, sigur. Sunt bine, a fost doar chestia aia pe cer, care a dispărut, am spus eu, simțindu-mă stânjenit pentru că mă auzeam bâlbâindu-mă.

Privirea sa amuzată făcu să-mi dispară paralizia. I-am dorit o zi bună şi am plecat, m-am împiedicat într-o groapă de pe trotuar şi am fost gata să cad.

Când mi-am recâştigat echilibrul, nu m-am uitat în urmă. Ştiam că individul mă privea, cu figura luminată de zâmbetul acela de un milion de dolari.

Nu puteam să înţeleg cum de mă lăsasem copleşit atât de complet de o teamă iraţională. Împuşcatul de către un ţintaş era un lucru la fel de probabil ca şi răpirea de către exttratereştri. Decis să mă stăpânesc, m-am dus direct la bancă.

Ce-o fi o fi. Faptul că o bandă de jefuitori de bănci avea să mă schilodească, trăgându-mi un glonţ în coloana vertebrală, ar fi fost preferabil unei desfigurări oribile într-un incendiu din bibliotecă sau petrecerii restului vieţii cu un plămân artificial, după ce aveam să inhalez aburi toxici într-un accident catastrofal la curăţătorie.

Banca avea să se închidă peste câteva minute, ca urmare erau puţini clienţi, dar toţi se uitară bănuitori la mine. Am încercat să nu stau cu spatele la nici unul dintre ei.

Nu aveam încredere nici măcar în doamna de optzeci de ani, al cărei cap se bâţâia din cauza unui tremur paralitic. Unii hoţi profesionişti sunt maeştri ai deghizării; tremurul paralitic putea să fie un truc actoricesc strălucit. Dar negul de pe bărbia ei părea adevărat.

În secolul al nouăsprezecelea, lumea se aştepta ca băncile să fie impresionante. Holul avea podea de granit, pereţi de granit, coloane canelate şi o grămadă de ornamente din bronz.

Când un angajat al băncii, care traversa încăperea, scăpă un registru contabil, zgomotul, ricoşând din pereţi, răsună ca o împuşcătură. Am tresărit, dar nu mi-am murdărit pantalonii.

După ce am depus un cec și am primit în schimb ceva bani gheață, am plecat fără nici un incident. Ușa turnantă părea că funcționează cu greu, dar mă scoase cu bine în după-amiaza caldă.

Trebuia să iau multe haine de la curățătorie, așa că am lăsat treaba asta la sfârșit și m-am dus la bibliotecă.

Biblioteca Cornelius Rutherford Snow e mult mai mare decât te-ai aștepta să găsești într-un oraș mic, ca al nostru, și e o clădire arătoasă din marmură. Lei de piatră pe plinte în formă de cărți încadrează intrarea principală.

Leii nu-s împietriți în timp ce urlă. Nici nu țin capetele ridicate, alerți. În mod ciudat, ambii sunt reprezentați dormind, de parcă ar fi citit autobiografia unui politician și asta i-ar fi sedat.

Cornelius, cu banii căruia fusese construită biblioteca, nu fusese prea interesat de cărți, dar își spusese că ar fi trebuit să fie. După modul său de gândire, întemeierea unei biblioteci arătoase era, pentru dezvoltarea spiritului și pentru folosul minții, ceva echivalent cu studierea a sute de tomuri. Când clădirea a fost terminată, Cornelius se considera un om citit.

Orașul nostru nu este numit după forma în care cad cele mai multe dintre precipitațiile sale anuale. A fost botezat în onoarea magnatului posesor de mine și căi ferate a cărui avere de dinaintea taxelor pe venituri a dus la întemeierea sa: Cornelius Rutherford Snow.

În interiorul clădirii, chiar lângă ușa de la intrare, atârnă un portret al lui Cornelius. E numai ochi de oțel, mustață, favoriți și mândrie.

Când am intrat, la mesele de citit nu se afla nimeni. Singurul client din incintă se afla la pupitrul principal, rezemat de acesta și discutând în șoaptă cu Lionel Davis, bibliotecarul-șef.

Când m-am apropiat de pupitru, l-am recunoscut pe client. Ochii săi verzi sclipiră când mă văzură, iar zâmbetul său larg era prietenos, nu batjocoritor, când îi spuse lui Lionel:

– Cred că domnul caută o carte despre farfurii zburătoare.

Îl cunosc pe Lionel Davis dintotdeauna. Şi-a făcut o viaţă pentru cărţi în aceeaşi măsură în care eu mi-am făcut o viaţă pentru brutărit. E sufletist, amabil, manifestând entuziasm pentru cărţi de la cele ce tratau despre istoria egipteană până la romane poliţiste dure.

Avea calmul învechit, dar veşnic copilăresc, al unui fierar amabil sau al unui vicar sincer dintr-un roman al lui Dickens. Îi ştiam bine faţa, dar nu văzusem niciodată pe ea o expresie precum cea care se afla pe ea în clipa aceea.

Zâmbetul său era larg, dar ochii îi erau mijiţi. Un tic din colţul stâng al gurii sugera că ochii dezvăluiau mai bine starea sa de spirit decât zâmbetul.

Chiar dacă aş fi recunoscut avertismentul de pe faţa sa, tot n-aş fi putut face nimic ca să-l salvez sau ca să mă salvez. Individul arătos cu dinţi albi precum porţelanul decisese cum va acţiona din momentul în care intrasem.

Mai întâi îl împuşcă pe Lionel Davis în cap.

7

Pistolul scoase un zgomot sec, mai puţin zgomotos decât m-aş fi aşteptat.

E o nebunie, dar atunci m-am gândit că în filme nu trag cu gloanţe adevărate, ci cu gloanţe oarbe, iar sunetul e adăugat după aceea.

Mai că-mi venea să mă uit în jur după camerele de filmat, după echipa de producţie. Pistolarul era arătos ca o vedetă de cinema, împuşcătura nu răsunase aşa cum ar fi trebuit, nimeni nu avea vreun motiv să omoare un om blajin precum Lionel Davis, ceea ce însemna că totul fusese regizat şi că filmul finalizat va rula pe ecranele întregii naţiuni în vara următoare.

– Câte muşte înghiţi într-o zi obişnuită, stând aşa, cu gura căscată? întrebă ucigaşul. Gura ta e închisă vreodată?

Individul părea că-i amuzat de mine, uitase deja de Lionel, ca şi cum uciderea unui bibliotecar fusese un lucru lipsit de consecinţe, precum strivirea unei furnici sub talpă.

Mi-am auzit vocea sunând cavernos, plină de-o neînţelegere uluită şi arţăgoasă din cauza furiei:

– Ce ţi-a făcut?

– Cine?

Dacă credeţi că perplexitatea sa fusese teatrală, o bravură de dur menită să mă impresioneze prin cruzimea sa, vă asigur că nu

era aşa. Mi-am dat seama imediat că individul nu făcea nici o legătură între întrebarea mea şi omul pe care abia îl ucisese.

Cuvântul *nebun* nu-l descria în întregime, dar era un adjectiv potrivit pentru început.

Surprins că teama lipsea din vocea mea şi că în ea se strângea tot mai multă furie, am răspuns:

– Lionel. Era un om bun, amabil.

– Oh, el!

– Lionel Davis. Ştii, avea un nume. Avea o viaţă, prieteni, fusese cineva.

Individul era sincer uluit, iar zâmbetul său deveni stânjenit.

– Nu era doar un bibliotecar?

– Fiu de târfă ţicnit!

Zâmbetul îi înţepeni, figura îi deveni mai palidă, dură, ca şi cum carnea s-ar fi transformat într-o mască mortuară din ghips. Ridică pistolul, îl îndreptă spre pieptul meu şi spuse cu o seriozitate deosebită:

– Să nu îndrăzneşti s-o insulţi pe mama mea!

Jignirea pe care o simţise în urma expresiei pe care o folosisem, atât de disproporţionată faţă de indiferenţa cu care comisese o crimă, mi se păru de-un umor macabru. Dacă aş fi râs, chiar un râset provocat de-o neîncredere plină de şoc, sunt sigur că m-ar fi omorât.

Confruntat cu ţeava pistolului, am simţit cum teama pătrunde în coridoarele minţii mele, dar nu i-am oferit cheile pentru toate încăperile.

Ceva mai devreme, pe când fusesem în stradă, posibilitatea existenţei unui ţintaş mă paralizase de groază. Mi-am dat seama acum că nu-mi fusese frică de un puşcaş ascuns undeva, sus, ci fusesem împietrit din cauză că nu ştiam dacă puşcaşul era adevărat sau dacă ameninţarea ucigătoare putea fi una dintr-o

mie de amenințări posibile. Când pericolul poate fi simțit, dar nu și identificat, atunci oricine și orice devine o sursă de îngrijorare, lumea pare ostilă de la un capăt la celălalt.

Frica de necunoscut este cea mai puternică, cea mai pură groază.

Acum îmi identificasem inamicul. Deși putea fi un sociopat capabil de orice atrocitate, m-am simțit oarecum ușurat pentru că îi știam fața. Amenințările nenumărate din imaginația mea se evaporaseră, fiind înlocuite de un singur pericol, unul adevărat.

Expresia sa dură se destinse. Individul coborî pistolul.

Între noi era o distanță de vreo cinci metri. Nu îndrăzneam să mă năpustesc asupra lui. Am fost în stare doar să repet:

– Ce ți-a făcut?

Individul zâmbi și ridică din umeri.

– Nu l-aș fi împușcat dacă n-ai fi intrat.

Durerea morții lui Lionel pătrunse mai adânc în mine, ca un sfredel ce se învârtea încet. Tremurul din vocea mea era datorat furiei, nu fricii.

– Despre ce vorbești?

– După părerea mea, nu mă descurc cu doi ostatici. El era singur. Bibliotecarul adjunct e bolnav. În momentul acela nu exista nici un client. El trebuia să încuie ușa – și tocmai atunci ai intrat tu.

– Să nu-mi spui că eu sunt vinovat.

– Oh, nu, deloc, mă asigură el cu un glas ce părea sincer îngrijorat de simțămintele mele. Nu-i vina ta. Pur și simplu așa s-a întâmplat.

– Pur și simplu așa s-a întâmplat, am repetat eu, oarecum uimit, incapabil să înțeleg o minte care considera crima un lucru banal.

– Aş fi putut să te împuşc pe tine, zise el, dar te întâlnisem mai devreme pe stradă şi mi-am imaginat că ai putea să fii o companie mai interesantă decât un bibliotecar bătrân şi plictisitor.

– Pentru ce ai nevoie de un ostatic?

– Pentru cazul în care lucrurile merg prost.

– Ce lucruri?

– O să vezi.

Haina sa sport era foarte elegantă. Individul scoase dintr-un buzunar interior o pereche de cătuşe.

– O să-ţi pun chestiile astea.

– Nu le vreau.

– O să *fii* amuzant, zâmbi el. Prinde-le. Prinde-ţi una la încheietura dreaptă. Apoi întinde-te pe podea cu ambele mâini la spate, ca să pot să termin treaba.

Când mi-a aruncat cătuşele, m-am ferit de ele. Au zăngănit pe o masă de lectură, apoi au bocănit pe podea.

Individul ţinuse pistolul lângă trup. Îl îndreptă din nou spre mine.

Deşi mă mai uitasem la ţeava armei, nu mi s-a părut că a doua oară era mai puţin tulburător.

Nu ţinusem niciodată în mână o armă de foc, deci nu trăsesem niciodată cu vreuna. În activitatea mea, obiectul cel mai apropiat de o armă e un cuţit pentru prăjituri. Poate şi un făcăleţ. Noi, brutarii, nu obişnuim să ţinem făcăleţele în tocuri la umăr şi suntem lipsiţi de apărare în asemenea situaţii.

– Ridică-le, solidule.

Solidule. Individul era cam la fel de înalt ca şi mine.

– Ridică-le sau o să fac un Lionel din tine şi o să aştept alt ostatic să intre pe uşa aia.

Folosisem mâhnirea și furia provocate de moartea lui Lionel ca să-mi înlătur groaza. Frica poate să mă degradeze și să mă învingă, dar mi-am dat seama că lipsa fricii putea să ducă la uciderea mea.

Recunoscând cu înțelepciune existența lașului din mine, m-am aplecat, am ridicat cătușele și am prins un cerc de oțel în jurul încheieturii mele drepte.

Individul înhață un set de chei din sertarul bibliotecarului și zise:

– Nu te întinde încă pe jos. Stai în picioare ca să te văd în timp ce încui ușa.

Când tipul ajunse la jumătatea distanței dintre pupitrul principal și portretul lui Cornelius Rutherford Snow, ușa se deschise. O tânără, o străină pentru mine, intră cu un teanc de cărți.

Era mai frumoasă decât o *gâteau à l'orange*[1] cu glazură de ciocolată cu unt, decorată cu coajă de lămâie zaharisită și cu cireșe. Nu puteam să suport să văd că-i împușcată. Nu ea.

[1] Prăjitură cu portocale (n.tr.)

8

Era mai frumoasă decât un *soufflé au chocolat*[1] presărat cu *crème anglaise*[2] aromată cu caise, servit într-o cupă de porţelan de Limoges pe o farfurie de porţelan, pe o tavă de argint, la lumina lumânărilor. Uşa se închisese în urma ei, iar tânăra făcuse câţiva paşi în interiorul încăperii înainte să-şi dea seama că nu avea în faţa ochilor o imagine tipică de bibliotecă. Nu putea să vadă mortul din spatele pupitrului, dar zări cătuşele ce atârnau de încheietura mea dreaptă.

Când vorbi, am decoperit că avea o voce gravă minunată, efectul acesteia fiind amplificat de faptul că i se adresase ucigaşului într-o şoaptă teatrală:

– Ăla e un pistol?

– Nu arată ca un pistol?

– Ar putea fi o jucărie, spuse ea. Adică e un pistol adevărat?

Individul gesticulă spre mine cu arma şi zise:

– Vrei să vezi cum îl împuşc cu chestia asta?

Am simţit că tocmai devenisem ostaticul cel mai puţin dorit.

– Ei, zise ea, asta mi s-ar părea cam exagerat.

---

[1] Sufleu de ciocolată (n.tr.)

[2] Cremă engleză, o cremă de vanilie, care poate fi servită caldă sau rece. (n.tr.)

– Am nevoie doar de un ostatic.

– Bine, zise ea cu un aplomb care mă uimi, ai putea să tragi un foc în tavan.

Ucigașul îi zâmbi cu tot umorul acela de calitate de care dăduse dovadă față de mine ceva mai devreme, în stradă. De fapt, era un zâmbet mai cald și mai adorabil decât cel de care avusesem eu parte.

– De ce șoptești? o întrebă el.

– Suntem într-o bibliotecă, șopti ea.

– Regulile obișnuite au fost anulate.

– Ești bibliotecarul? îl întrebă ea.

– Eu, bibliotecar? Nu. De fapt...

– Atunci nu ai autoritatea să anulezi regulile, spuse ea, vorbind încet, dar nu în șoaptă.

– Asta îmi dă autoritatea necesară, zise el și trase un foc în tavan.

Tânăra se uită la ferestrele din față, prin care strada era vizibilă doar ca o succesiune de fâșii între jaluzelele pe jumătate trase. Când se uită apoi spre mine, am văzut că era dezamăgită – așa cum fusesem și eu – de sunetul patetic al împușcăturii. Zidurile, căptușite cu cărți, absorbiseră sunetul. Afară se auzise doar ceva ca o tuse amortizată.

Femeia zise, fără să arate că focul de armă o speriase:

– Pot să pun cărțile astea undeva? Sunt destul de grele.

Individul îi arătă cu pistolul o masă de lectură:

– Pune-le acolo.

În timp ce femeia așeza cărțile pe masă, ucigașul se duse la ușă și o încuie, supraveghindu-ne în același timp.

– Nu vreau să critic, zise tânăra, și sunt convinsă că-ți cunoști meseria mai bine decât mine, dar greșești când crezi că ai nevoie doar de un ostatic.

Femeia aceea arăta atât de periculos de plăcută privirii, încât în alte circumstanţe ar fi adus orice individ în cea mai prostească stare de dorinţă. Dar m-am pomenit mai interesat de ceea ce voia să spună decât de figura ei, mai fascinat de tupeul ei decât de faţa ei radioasă.

Nebunul părea să împărtăşească fascinaţia mea. Se vedea după expresia lui că fata îl fermecase. Zâmbetul său ucigător deveni şi mai luminos.

Când îi vorbi, vocea sa nu avea nici o urmă de sarcasm:

– Ai o teorie despre ostatici?

Tânăra clătină din cap.

– Nu-i o teorie. Doar o observaţie legată de practică. Dacă o să ajungi la o discuţie cu poliţia şi ai un singur ostatic, cum o să-i convingi pe poliţişti că o să ucizi persoana aceea, că nu blufezi?

– Cum? am întrebat şi eu, şi el, în acelaşi timp.

– Nu poţi să-i faci pe poliţişti să te creadă, îi explică ea. Nu fără nici o urmă de îndoială. Aşa că poliţiştii o să încerce să năvălească peste tine, caz în care atât tu, cât şi ostaticul veţi sfârşi morţi.

– Pot să fiu foarte convingător, o asigură el cu un ton dulce, care sugera că se gândea să-i dea o întâlnire.

– Dacă aş fi poliţist, nu te-aş crede nici o clipă. Eşti prea drăgălaş ca să fii un ucigaş, zise ea, mi se adresă: Nu-i prea drăgălaş?

Mai că am răspuns că nu cred că era chiar atât de drăgălaş, aşa că puteţi să înţelegeţi ce-am vrut să spun când am afirmat că tipa putea să scoată la iveală prostia cea mai profundă dintr-un individ.

– Dar *dacă* ai doi ostatici, continuă ea, poţi să ucizi unul ca să dovedeşti sinceritatea ameninţării tale, iar după aceea al doilea

ostatic va fi un scut valoros. Nici un polițist nu va îndrăzni să te încerce de două ori.

Individul se uită la ea un timp, iar în cele din urmă zise:

– Ești o figură.

Se vedea limpede că voise să-i facă un compliment.

– Mda, replică ea, arătând teancul de cărți pe care abia le înapoiase, citesc și gândesc, asta-i tot.

– Cum te numești? o întrebă el.

– Lorrie.

– Lorrie și mai cum?

– Lorrie Lynn Hicks, zise ea. Iar tu cine ești?

Individul deschise gura, fu gata să-i spună numele său, apoi zâmbi și zise:

– Sunt un om misterios.

– Și un om care are o misiune, după cum arată lucrurile.

– L-am ucis deja pe bibliotecar, îi spuse el, ca și cum o crimă ar fi fost ceva distractiv.

– Mi-era teamă că ai făcut asta, zise ea.

Mi-am dres vocea și am spus:

– Mă numesc James.

– Bună, Jimmy, zise ea și deși zâmbea, am văzut în ochii ei o tristețe teribilă și un calcul disperat.

– Du-te și stai lângă el, spuse nebunul.

Lorrie veni lângă mine. Mirosea la fel de bine cum arăta: a proaspăt, a curat, a lămâie.

– Prinde-te cu cătușele de el.

În timp ce încuia cercul gol în jurul încheieturii sale stângi, legând prin asta sorțile noastre, am simțit că trebuie să spun ceva ca s-o fac să se simtă bine, ca răspuns la disperarea pe care o zărisem în ochii ei. Inteligența îmi lipsea, așa că n-am putut să-i spun decât:

– Miroşi a lămâie.

– Am petrecut toată ziua făcând dulceaţă de lămâie. Intenţionam să gust din ea prima oară în seara asta, cu brioşe englezeşti.

– Am fiert o oală de ciocolată amăruie cu un pic de scorţişoară, i-am replicat eu. Asta şi cu brioşele tale cu dulceaţă ar fi lucrul perfect ca să sărbătorim.

Se vedea că aprecia încrederea mea că vom supravieţui, dar în ochii ei se citea la fel de multă tulburare.

Nebunul se uită la ceasul său de mână, apoi zise:

– Treaba asta a durat prea mult. Am o grămadă de lucruri de cercetat înainte să înceapă exploziile.

9

Toate zilele noastre de ieri puse frumos pe rafturi, timpul catalogat în sertare: ştirile devin sfărâmicioase şi îngălbenite sub bibliotecă, în catacombe de hârtie.

Ucigaşul aflase că *Snow County Gazette* îşi depozitase ediţiile, timp de mai bine de un secol, în subsol, la două niveluri sub piaţa oraşului. Oamenii îi spuneau „arhiva nepreţuită a istoriei locale". În arhiva acestei gazete se păstrau pentru veacuri amănuntele vânzărilor de prăjituri ale cercetaşelor, alegerile în comitetul şcolar şi bătăliile zonale legate de intenţiile firmei Sugar Time Donuts de a-şi extinde domeniul de activitate.

Fiecare ediţie de după 1950 putea fi văzută pe microfişe. Dacă cercetările tale te duceau la date anterioare, trebuia să completezi un formular pentru listarea de pe disc ale exemplarelor din *Gazette*. Un angajat al bibliotecii urma să supravegheze citirea ziarului.

Dacă erai o persoană care împuşcă bibliotecari fără nici un motiv, procedurile standard nu te interesează. Nebunul scotoci prin arhive şi aduse tot ce voia pe o masă de lectură. Mânuia ziarele îngălbenite fără nici o grijă pentru păstrarea lor, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi citit ediţia din ziua aceea a *USA Today*.

Ne aşezase pe mine şi pe Lorrie Lynn Hicks pe două scaune în celălalt capăt al încăperii enorme în care lucra. Nu eram

suficient de aproape de el ca să vedem ce articole din *Gazette* îl interesau.

Stăteam sub un tavan cu boltă, sub un şir dublu de abajururi care aruncau o lumină acceptabilă doar pentru acei cercetători care trăiseră pe vremea când electricitatea era ceva nou şi amintirea lămpilor cu gaz rămăsese încă proaspătă.

Cel care ne capturase ne legase încheieturile cu o altă pereche de cătuşe de speteaza scaunelor pe care eram cocoţaţi.

Din cauză că arhiva nu se afla doar într-o singură încăpere, individul se ducea deseori în camera alăturată, lăsându-ne singuri un timp. Absenţa sa nu ne oferea nici o şansă de scăpare. Înlănţuiţi unul de altul şi fiind nevoiţi să târâm un scaun după noi, nu puteam să mergem iute şi fără zgomot.

– Am o pilă pentru unghii în poşetă, şopti Lorrie.

Am privit în jos, la mâna ei încătuşată lângă a mea. O mână frumoasă, dar puternică. Degete elegante.

– Unghiile tale arată bine, am asigurat-o eu.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles. Îmi place nuanţa ojei tale. Arată ca nişte cireşe zaharisite.

– Se numeşte *Glasage de Framboise.*

– Numele e greşit. Nu-i nuanţa zmeurei cu care am avut de-a face.

– Lucrezi cu zmeură?

– Sunt brutar şi vreau să ajung patiser.

Tânăra păru uşor dezamăgită.

– Arăţi mai periculos decât un patiser.

– Mda, sunt cam mare pentru dimensiunile mele.

– Ce vrei să spui?

– Şi brutarii au mâini puternice.

– Nu, zise ea, e vorba de ochii tăi. E ceva periculos în ochii tăi.

Asta era o dorință adolescentină îndeplinită pe deplin: să-ți spună o femeie minunată că ai ochi periculoși.

– Sunt direcți, au o nuanță drăguță de albastru – dar există ceva lunatic în ei, zise ea.

Ochii lunatici sunt ochi periculoși, așa e, dar nu periculoși la modul *romantic*. James Bond are ochi periculoși. Charles Manson[1] are ochi lunatici. Charles Manson. Osama bin Laden. Wile E. Coyote[2]. Femeile fac coadă la James Bond, dar Wile E. Coyote nu-i în stare să obțină o întâlnire.

– Motivul pentru care am menționat pila de unghii este că-i una din metal și este suficient de ascuțită la un capăt ca să fie o armă, îmi explică ea.

– Oh! am exclamat eu simțindu-mă tâmpit și dându-mi seama că nu puteam atribui idiotenia mea doar înfățișării ei care inducea prostie. Individul ți-a luat poșeta, am remarcat eu.

– Poate reușesc s-o primesc înapoi.

Poșeta ei se afla pe masa la care stătea individul și citea exemplare vechi din *Snow County Gazette*.

Când tipul avea să părăsească din nou încăperea, aveam să ne ridicăm pe scaun cât de mult ne permitea spatele și aveam să șonticăim în tandem cât mai iute posibil către poșeta ei. Probabil că zgomotul avea să-l facă pe individ să se întoarcă înainte să ne atingem țelul.

Sau puteam să ne croim drum de-a lungul camerei cu încăpățânare, ceea ar impune să ne mișcăm la fel de încet ca doi

---

[1] Charles Manson – celebru ucigaș american (n.tr.)

[2] Wile E. Coyote – personaj de desene animate, coiot ridiculizat de Road Runner (n.tr.)

gemeni siamezi care traversau un câmp minat. Judecând după timpul mediu în care fusese absent când extrăsese exemplarele suplimentare din dosare, nu puteam să ajungem la poşetă înainte de întoarcerea sa.

Lorrie îmi explică, de parcă gândurile mele i-ar fi fost la fel de limpezi ca şi nebunia din ochii mei:

– Nu la asta mă gândeam. Mă gândeam că dacă aş pretinde că am o urgenţă femeiască, o să-mi dea poşeta.

Urgenţă femeiască.

Poate din cauza şocului de a trăi îndeplinirea prezicerii bunicului meu sau poate din cauza amintirii persistente a împuşcării bibliotecarului, nu reuşeam deloc să pricep înţelesul acestor două cuvinte.

Conştientă de zăpăceala mea – aşa cum părea să fie conştientă de orice curent electric ce trecea prin fiecare sinapsă din creierul meu – Lorrie spuse:

– Sunt sigură că o să facă pe gentlemanul şi o să-mi dea poşeta, dacă o să-i spun că sunt la menstruaţie şi că am o nevoie disperată de un tampon.

– E un ucigaş, i-am reamintit eu.

– Dar nu pare să fie un ucigaş deosebit de mitocan.

– L-a împuşcat pe Lionel Davis în cap.

– Asta nu înseamnă că nu poate fi politicos.

– N-aş paria pe asta.

Lorrie se strâmbă, supărată, arătând totuşi grozav de bine.

– Sper că nu eşti un pesimist congenital. Asta ar fi prea mult – să fiu luată ostatic de un ucigaş de bibliotecari, împreună cu un pesimist înnăscut.

Nu voiam să fiu antipatic. Voiam să mă placă. Orice individ vrea să-l placă o femeie care arată bine. Dar nu puteam accepta caracterizarea pe care mi-o făcuse.

– Nu-s pesimist. Sunt realist.

Tânăra oftă.

– Aşa spune orice pesimist.

– Nu sunt pesimist, am spus eu, jalnic.

– Eu sunt o optimistă incorigibilă, mă informă ea. Ştii ce înseamnă incorigibil?

– Cuvintele *brutar* şi *incult* nu sunt sinonime, am asigurat-o eu. Nu eşti singura din Snow Village care citeşte şi gândeşte.

– Atunci, ce înseamnă incorigibil?

– Care nu poate fi schimbat. Insistent.

– Neobosit, susţinu ea. Sunt o optimistă neobosită.

– Există o linie despărţitoare între un optimist şi o Pollyanna[1].

La cinci metri de noi, ucigaşul – care părăsise încăperea ceva mai devreme – se întoarse la masa sa cu un braţ de ziare îngălbenite.

Lorrie îl privi ca un animal de pradă.

– Cînd va fi momentul potrivit, o să-i spun că am o urgenţă femeiască şi că am nevoie de poşeta mea, îmi şopti ea.

– Ascuţită sau nu, o pilă nu-i de mare folos împotriva unui pistol, am protestat eu.

– Iar eşti împotrivă. Un pesimist din naştere. Ăsta nu-i un lucru bun nici măcar la un brutar. Dacă te aştepţi ca toate prăjiturile să nu crească, atunci aşa o să fie.

– Prăjiturile mele cresc întotdeauna.

– Aşa zici tu, zise ea, ridicând o sprânceană.

---

[1] Pollyanna – persoană exagerat de optimistă. După personajul cu acest nume din romanul *Pollyanna* al scriitoarei americane Eleanor Hodgman Porter (n.tr.)

– Crezi că poți să-i înfigi pila în inimă și să-l oprești, ca pe un ceas? am întrebat cu suficient dispreț ca să-mi subliniez spusele, dar nu suficient de sarcastic ca să n-o îndepărtez de ideea că am putea cina împreună dacă vom supraviețui încercărilor din ziua aceea.

– Să-i opresc inima? Bineînțeles că nu. Al doilea loc fatal ar fi gâtul, să-i tai artera carotidă. *Prima* alegere ar fi să-i înfig pila într-un ochi.

Lorrie arăta ca un vis și vorbea ca un coșmar.

Probabil că rămăsesem iarăși cu gura căscată. Știu că am bâiguit:

– Să i-o înfigi într-un ochi?

– Dacă o împingi suficient de adânc, poți să vătămi creierul, îmi explică ea, dând din cap ca și cum s-ar fi aprobat singură. Individul o să aibă o convulsie instantanee, o să scape pistolul, iar dacă n-o să-l scape, o să fie atât de distrus încât o să putem să-i luăm cu ușurință arma din mână.

– Doamne, o să faci să fim uciși!

– Iar începi! zise ea.

– Ascultă, am încercat eu s-o conving, când o să fie momentul decisiv, n-o să ai tăria să faci așa ceva.

– Ba o să am, ca să-mi salvez viața.

Am insistat, alarmat de convingerea ei plină de calm:

– O să dai înapoi în ultima clipă.

– Nu dau niciodată înapoi.

– Ai mai înfipt vreodată ceva în ochiul cuiva?

– Nu. Dar mă pot imagina făcând asta.

Nu mi-am mai putut stăpâni sarcasmul:

– Ce meseria ai, ești asasin plătit sau ceva de genul ăsta?

Lorrie se încruntă:

– Vorbește în șoaptă. Sunt profesoară de dans.

– Şi lecţiile de balet te-au pregătit să înfigi o pilă în ochii unui bărbat?

– Sigur că nu, prostuţule! Nu dau lecţii de balet. Dau lecţii de dansuri de bal. Foxtrot, vals, rumba, tango, cha-cha, swing, tot ce vrei.

Norocul meu: să fiu prins cu cătuşe de o femeie minunată care se dovedeşte a fi profesor de dans, în timp ce eu sunt un om greoi.

– O să dai înapoi, am insistat eu, şi n-o să-i nimereşti ochiul, iar el o să ne împuşte mortal pe amândoi.

– Chiar dacă o să dau greş – lucru care n-o să se întâmple – n-o să ne împuşte, zise Lorrie. N-ai fost atent? *Are nevoie de ostatici.*

Am contrazis-o:

– N-are nevoie de ostatici *care încearcă să-i înfigă ceva în ochi.*

Lorrie ridică ochii în sus, ca şi cum ar fi implorat cerul de dincolo de tavan.

– Te rog să-mi spui că nu-s înlănţuită de un pesimist care-i *şi* laş.

– Nu-s laş. Sunt doar atent şi responsabil.

– Aşa spune orice laş.

– Aşa spune orice persoană atentă şi responsabilă, am replicat eu, dorind să nu par că mă justific.

În capătul îndepărtat al încăperii, nebunul începu să dea cu pumnul în ziarul pe care îl citea. Apoi cu ambii pumni. Să izbească şi să izbească, precum un copil cuprins de un acces de furie.

Scotea sunete nearticulate de furie, cu figura contorsionată îngrozitor. Nişte trăsături brutale, de neanderthalian, rămase în

genele sale, păruseră că se eliberaseră din lanţurile timpului şi ADN-ului.

Furia îi deforma vocea, apoi frustrarea, apoi ceva ce părea o mâhnire sălbatică, după aceea iarăşi furie, din ce în ce mai puternică. Era spectacolul unui animal care urla din cauza a ceea ce pierduse, furia sa avându-şi rădăcinile în solul negru al chinului.

Îşi împinse scaunul de lângă masă şi-şi luă pistolul. Trase cele opt gloanţe care-i rămăseseră în încărcător, descărcându-le în ziarul pe care îl citise.

Zgomotul puternic al fiecărei împuşcături bubuia în tavan, răsuna în laturile de bronz ale veiozelor inversate şi se reflecta între dulapurile de metal. Am simţit ecourile fiecărei zguduituri vibrând în dinţii mei.

Rafala slobozită la două nivele sub pământ se auzea doar ca un pocnet slab la nivelul străzii.

Aşchii din masa veche de stejar săriră în toate părţile, bucăţi de hârtie se roteau prin aer şi două gloanţe ricoşară prin văzduh, unele fragmente lăsând în urma lor dâre de fum. Mirosul de tipăritură veche fu asezonat cu duhoarea mai acidă a focurilor de armă şi cu mirosul de lemn ars.

Pentru o clipă, văzându-l că apasă pe trăgaci fără nici un efect, m-am bucurat la gândul că-şi consumase muniţia. Însă avea un încărcător de rezervă, poate chiar mai multe.

În timp ce-şi reîncărca arma, păru că intenţionează să mai tragă zece gloanţe în ziarul pe care îl ura. Dar în loc să facă asta, după ce-şi montă încărcătorul cel nou, furia îi încetă brusc. Individul începu să plângă. Cu suspine.

Se prăbuşi din nou pe scaun şi puse jos pistolul. Se întinse peste masă, părând că vrea să strângă la un loc paginile pe care

le rupsese şi le sfâşiase cu gloanţe, de parcă o poveste de acolo ar fi fost preţioasă pentru el.

Lorrie Lynn Hicks – care mirosea încă suficient de mult a lămâie ca să îndulcească aerul acrit de focurile de armă – îşi lăsă capul spre mine şi-mi şopti:

– Vezi? E vulnerabil.

M-am întrebat dacă optimismul excesiv nu-i decât o formă de nebunie.

Am privit-o în ochi şi am văzut, ca mai înainte, frica pe care refuza cu tărie s-o exprime. Lorrie îmi făcu cu ochiul.

Rezistenţa ei încăpăţânată faţă de teroare mă speria pentru că părea atât de imprudentă, atât de iraţională – iar eu o iubeam pentru asta.

Premoniţia că Lorrie va fi împuşcată mă năpădi, nechezând precum spiritul calului negru al Morţii. Disperarea urmă acestei fulgerări de prezicere întunecată, pentru că-mi doream cu disperare s-o protejez.

Ulterior, premoniţia se dovedi în cele din urmă adevărată, şi nimic din ce-am făcut n-a putut să modifice traiectoria glonţului.

10

Lacrimile curgeau pe obrajii sâi, ochii cei verzi se spălau de emoţii amarnice – şi, în acelaşi timp, de dubii –, iar nebunul arăta ca un pelerin care fusese în vârful muntelui şi-şi cunoştea destinul şi scopul.

Ne dezlegă pe mine şi pe Lorrie de scaune, dar ne lăsă înlănţuiţi unul de celălalt.

– Sunteţi amândoi localnici? întrebă el, atunci când ne-am ridicat în picioare.

După manifestarea sa violentă şi după izbucnirea emoţională zgomotoasă, îmi venea greu să cred că voia acum să se angajeze într-o pălăvrăgeală amabilă. Întrebarea avea un scop mult mai important decât spuneau cuvintele în sine, ceea ce însemna că răspunsurile noastre puteau avea consecinţe pe care nu puteam să le prevedem.

Fără nici un chef, am ezitat să răspund, iar aceeaşi logică o făcu şi pe Lorrie să rămână tăcută.

Individul insistă:

– Care-i treaba, Jimmy? Asta-i biblioteca districtului, deci oamenii vin aici de peste tot din jur. Locuieşti în oraş sau undeva în afara lui?

Deşi nu ştiam ce răspuns ar fi fost considerat favorabil de individ, am simţit că tăcerea putea să mă facă să mă aleg cu un

glonț. Tipul îl împușcase pe Lionel Davis pentru mai puțin de atât, adică fără nici un motiv.

– Locuiesc în Snow Village, i-am spus eu.

– De câtă vreme ești aici?

– Am locuit aici toată viața.

– Îți place aici?

– Nu-mi place să fiu încătușat în subsolul bibliotecii, i-am replicat eu, dar da, îmi place mai mult decât în alte locuri.

Zâmbetul său era straniu de atrăgător, iar eu nu-mi puteam imagina cum se poate ca ochii cuiva să clipească atât de regulat ca ai săi, cu excepția cazului în care în ei erau implantați prisme mecanizate care urmăreau fără încetare sursele de lumină din jur. Eram sigur că nici un alt nebun ucigaș nu putea să te facă să-l placi doar plecându-și capul într-o parte și oferindu-ți un zâmbet fățarnic.

– Ești un tip amuzant, Jimmy, îmi zise el.

– N-am vrut să fiu amuzant, m-am scuzat eu, târșâindu-mi picioarele pe podeaua de gresie tocită, apoi am adăugat: Cu excepția cazului în care vrei să fiu.

– În ciuda a tot prin ce-am trecut, am simțul umorului, zise el.

– Mi-am dat seama.

– Cu tine ce-i? o întrebă el pe Lorrie.

– Am și eu simțul umorului, spuse ea.

– Sunt convins. Ești mult mai amuzantă decât Jimmy.

– Mult mai amuzantă, fu de acord Lorrie.

– Voiam însă să știu dacă locuiești în oraș, o lămuri el.

Deoarece răspunsesem afirmativ la aceeași întrebare și nu fusesem împușcat imediat, tânăra îndrăzni să spună:

– Da. La două cvartale de bibliotecă.

– Ai locuit aici toată viața?

– Nu. Sunt aici doar de un an.

Asta explica faptul că n-o descoperisem în douăzeci de ani. Într-o comunitate de paisprezece mii de oameni, poți să ai parte de o viață lungă și să nu discuți niciodată cu nouăzeci la sută din populație.

Dar dacă *aș fi zărit-o* cotind la un colț de stradă, nu i-aș fi uitat niciodată fața. Aș fi petrecut treaz nopți lungi și pline de temeri, întrebându-mă cine era, unde se dusese, cum puteam s-o găsesc.

– Am crescut în Los Angeles, spuse ea. După nouăsprezece ani în L.A. nu eram complet ticnită, așa că mi-am dat seama că nu prea mai puteam să întârzii acolo.

– Îți place aici, în Snow Village? întrebă individul.

– Până acum da, e drăguț aici.

Încă zâmbind, având încă ochii sclipitori, plin de șarm și fără urmă de ticneală în glas, tipul zise:

– Snow Village e un loc rău.

– Sigur, spuse Lorrie, e rău, dar unele părți ale sale sunt drăguțe.

– Precum restaurantul Morelli, am zis eu.

– Au niște pui fabuloși la Alba. Iar Bijou e un loc teribil.

Încântat că aveam aceleași localuri favorite, am intervenit:

– Imaginează-ți un cinematograf care-i numit Bijou!

– Toate amănuntele acelea minunate Art Deco, zise ea. Iar indivizii de acolo folosesc unt adevărat la floricelele de porumb!

– Îmi place Center Square Park, am spus eu.

Nebunul mă contrazise:

– Nu, e un loc rău. Am stat acolo mai devreme, privind păsările care se găinățau pe statuia lui Cornelius Randolph Snow.

– Şi ce-i rău în asta? se minună Lorrie. Dacă era îngâmfat doar pe jumătate din cât se vede din statuie, atunci păsările aveau dreptate să facă asta.

– Nu voiam să spun că păsările sunt rele, ne explică nebunul cu un umor plin de veselie. Deşi ar putea să fie. Voiam să spun că parcul este rău, *solul*, tot solul pe care e clădit acest oraş.

Voiam să discut cu Lorrie despre alte lucruri care ne plăceau, despre ceea ce puteam să avem în comun, şi eram sigur că şi ea voia să aibă o asemenea conversaţie, dar simţeam că trebuia să-l ascultăm pe individul zâmbăreţ pentru că avea un pistol.

– Deci... oamenii au construit oraşul pe terenul în care indienii îşi înmormântau morţii, sau ceva de genul ăsta? întrebă Lorrie.

Individul clătină din cap.

– Nu, nu. Pământul în sine a fost bun cu mult timp în urmă, dar a fost viciat de lucrurile rele pe care le-au făcut aici oameni răi.

– Din fericire, zise Lorrie, nu deţin nici o proprietate. Sunt chiriaşă.

– Eu locuiesc cu părinţii mei, i-am explicat eu, sperând că acest lucru mă va scuti de complicitatea cu pământul cel rău.

– A venit timpul pentru revanşă, spuse individul.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ameninţarea sa, apăru un păianjen care coborî încet pe un fir de mătase din umbra unei lămpi de deasupra noastră. Proiectată de conul de lumină, umbra cu opt picioare de pe podeaua dintre noi şi nebun avea dimensiunea unei farfurii, deformată, şi care se agita.

– Dacă răspunzi la rău cu rău, atunci toată lumea pierde, spuse Lorrie.

– Nu răspund la rău cu rău, îi replică individul fără să se înfurie, dar exasperat. Răspund la rău cu dreptate.

– Asta-i altceva, spuse Lorrie.

– În locul tău m-aş întreba cum aş face să fiu sigur că ceea ce fac e dreptate şi nu doar un rău în plus, i-am zis eu nebunului. Adică treaba cu răul e că acesta e subtil. Mămica mea spunea că diavolul ştie cum să ne înşele făcându-ne să credem că facem ceva bun, când, în realitate, facem treaba diavolului.

– Mama ta pare o persoană grijulie, zise individul.

Simţind ca stabilisem o legătură cu el, am continuat:

– Este. Pe când creşteam, îmi călca până şi şosetele.

Această revelaţie o făcu pe Lorrie să-mi arunce o privire plină de speculaţii tulburi.

M-am grăbit să adaug, îngrijorat că tânăra putea să creadă că-s un excentric sau, mai rău, băiatul mămicii:

– Îmi calc singur lucrurile de când am şaptesprezece ani. Şi nu mi-am călcat niciodată şosetele.

Expresia lui Lorrie nu se schimbă.

– Asta nu înseamnă că mi le calcă mama mea, m-am grăbit eu s-o asigur. Nu-mi calcă nimeni şosetele. Doar un idiot calcă şosetele.

Lorrie se încruntă.

– Asta nu înseamnă că mama mea e idioată, am lămurit-o eu. E o femeie minunată. Nu-i idioată, e doar grijulie. Voiam să spun că alţi oameni care-şi calcă şosetele sunt idioţi.

Şi am văzut de îndată ca vorbind ca un individ stângaci şi greoi, mă prinsesem singur în capcană.

– Iar dacă vreunul din voi îşi calcă şosetele, asta nu înseamnă că sunteţi idioţi. Sunt sigur că sunteţi doar oameni grijulii, ca şi mama mea, am încheiat eu.

Lorrie şi nebunul se uitară la mine cu expresii tulburător de similare, de parcă tocmai aş fi coborât de pe rampa unei farfurii zburătoare.

Mi-am spus că faptul că era înlănțuită de mine o făcuse brusc pe Lorrie să se satură de mine și mi-am închipuit că nebunul avea să decidă ca un singur ostatic reprezenta o asigurare suficientă.

Păianjenul care cobora atârna încă deasupra capetelor noastre, dar umbra sa de pe podea era mai mică, avea acum mărimea unei farfurioare pentru salată și era neclară.

Spre uimirea mea, ochii ucigașului se umeziră.

– Chestia cu șosetele e foarte emoționantă. Foarte frumoasă.

Povestea mea despre șosete nu părea să fi atins o coardă sentimentală din Lorrie. Aceasta se uita la mine cu coada ochiului.

– Ești un om foarte norocos, Jimmy, spuse nebunul.

– Sunt, l-am aprobat eu, deși singurul meu noroc – fusesem încătușat de Lorrie Lynn Hicks și nu de un bețiv bolnav – părea să se dizolve.

– Ai avut o mamă grijulie, mormăi nebunul. Cum e asta?

– Bine, am zis eu, bine, dar n-am îndrăznit să spun mai mult.

Păianjenul, torcând funigei din măruntaiele sale, desfășură un cordon ombilical mai lung și atârnă, în cele din urmă, în fața figurilor noastre.

Ucigașul zise, cu o elocvență visătoare:

– Să ai o mamă iubitoare care-ți face cacao fierbinte în fiecare seară, te suie în pat în fiecare noapte, te sărută pe obraz, îți citește ca să adormi...

Înainte să pot să citesc singur, mi se citea ca să adorm, pentru că suntem o familie care iubește cărțile. Dar, de cele mai multe ori, cea care îmi citea era bunica mea Rowena.

Uneori povestea era despre Albă-ca-Zăpada, iar cei șapte pitici, prieteni ai ei, sufereau accidente fatale sau se îmbolnăveau de boli mortale, până când Albă-ca-Zăpada rămânea să lupte singură împotriva Reginei celei Rele. Dacă mă gândesc bine, un

seif de două tone căzuse pe piticul Happy. Fusese o treabă foarte curată, în comparație cu ce pățise sărmanul Hapciu. Sau Weena îmi citea o poveste despre Cenușăreasa – condurii periculoși de sticlă se spărgea dureros în jurul picioarelor fetei, iar caleașca făcută dintr-un dovleac se rostogolea de pe drum într-o prăpastie.

Eram om în toată firea când am descoperit că în cărțile lui Arnold Lobel cu încântătoarele Broască și Râioasă nu exista nici o scenă în care unul din personajele titulare să ne se aleagă cu un picior smuls de o altă făptură din mlaștină.

– Eu n-am avut o mamă grijulie, zise nebunul, cu o notă tulburătoare de suferință în glas. Copilăria mea a fost dură, rece și lipsită de dragoste.

Evenimentele luară atunci o turnură neașteptată: teama mea de a fi împușcat mortal trecu pe locul al doilea în comparație cu groaza că individul avea să ne chinuie cu relatarea victimizării sale. Bătut cu cuiere de haine din sârmă. Obligat să poarte haine de fată până la șase ani. Trimis la culcare fără să mănânce grișul cu lapte.

Nu aveam nevoie să fiu răpit, încătușat și amenințat cu pistolul ca să am parte de o expunere menită să-mi trezească mila. Puteam la fel de bine să fi rămas acasă și să urmăresc emisiunile de la televizor.

Din fericire, individul își mușcă buzele, își îndreptă spinarea și spuse:

– E pierdere de timp să rămâi în trecut. Ce-a fost a fost.

Din nefericire, sclipirea de milă de sine din ochii săi înlăcrimați nu a fost înlocuită de lucirea aceea încântătoare, ci de o scânteiere fanatică.

Păianjenul nu-și continuase coborârea. Atârna înaintea fetelor noastre, poate speriat de vederea noastră și înlemnit de groază.

Nebunul prinse păianjenul cel gras între degetul mare și arătătorul mâinii stângi – ca un cultivator care apucă un ciorchine de struguri de pe o viță – îl strivi și duse resturile storcite la nas, ca să le savureze mirosul.

Speram că n-o să mi le ofere și mie să le miros. Am un simț al mirosului foarte rafinat, iar acesta este un motiv pentru care sunt un brutar înnăscut.

Din fericire, individul nu avea intenția să împartă cu alții mireasma îmbătătoare.

Din nefericire, duse bucata la gură și linse cu delicatețe pasta de arahnidă. Savură fructul acela straniu, decise că nu era suficient de copt și-și șterse degetele de mâneca jachetei.

Aveam de-a face cu un absolvent al Universității Hannibal Lecter, gata pentru o carieră în servicii hoteliere ca nou manager al Motelului Bates[1]. Gustatul păianjenului nu fusese un spectacol dat în cinstea noastră. Întregul fapt se derulase cu nonșalanța izgonirii unei muște – numai că fusese un gest invers, nu de izgonire, ci de prindere.

Individul zise, fără să-și dea seama de efectul ciuățeniei sale culinare:

– Oricum, clipa vorbelor a trecut de mult. Acum e timpul pentru acțiune, pentru dreptate.

– Și cum se va face dreptate? întrebă Lorrie.

Oricum, pentru moment nu mai era în stare să aibă un ton vesel, obraznic, chiar nepăsător.

În ciuda faptul că vocea nebunului era de bariton adult, părea a fi cea a unui băiețel furios.

---

[1] Referiri la personaje din romane – și filme – de groază, respectiv *Tăcerea mieilor* și *Psyho* (n.tr.)

– O să arunc în aer o grămadă de lucruri şi o să ucid o mulţime de oameni. O să fac oraşul ăsta să regrete.

– Mi se pare o treabă cam ambiţioasă, spuse Lorrie.

– Am plănuit-o toată viaţa mea.

M-am răzgândit şi am spus:

– Ştii, chiar aş vrea să aflu cum e cu umeraşele de haine.

– Ce umeraşe de haine? întrebă nebunul.

Înainte să apuc să spun ceva care să mă facă să mă aleg cu un glonţ între ochi, Lorrie zise:

– Crezi că aş putea să-mi iau poşeta?

Individul se încruntă:

– De ce?

– E o urgenţă feminină.

Nu-mi venea să cred că avea de gând să facă asta. Ştiam că n-o convinsesem, dar presupusesem că-i provocasem suficient de multă îndoială încât să se gândească mai bine la ce intenţiona să facă.

– Urgenţă feminină? întrebă nebunul. Ce înseamnă asta?

– Ştii tu, zise ea, ruşinoasă.

Pentru un tip care arăta ca un magnet de gagici, capabil să atragă femei leşinate pe o rază de două sute de kilometri, ca pe nişte pilitură de fier, individul se dovedi surprinzător de obtuz în problema respectivă.

– Ce să ştiu?

– E momentul acela din lună, îi explică ea.

Individul întrebă, nedumerit:

– Mijlocul?

De parcă nedumerirea sa ar fi fost molipsitoare, Lorrie întrebă şi ea:

– Mijlocul?

– E mijlocul lunii, îi reaminti el. Cincisprezece septembrie. Şi ce dacă?

– E vorba de momentul *meu* din lună, îl lămuri ea.

Individul se uită la ea, complet dezorientat.

– *Mi-a venit menstruaţia!* declară ea, enervată.

Ridurile de pe fruntea lui fură netezite de înţelegere.

– Aha! O urgenţă feminină.

– Da. Exact. Aleluia. Acum pot să-mi iau poşeta?

– De ce?

Dacă Lorrie avea să pună vreodată mâna pe pila aia de unghii, avea să o înfigă în el cu entuziasm.

– Am nevoie de un tampon, spuse ea.

– Zici că ai un tampon în poşetă?

– Da.

– Şi ai nevoie de el acum, nu poţi să mai aştepţi?

– Nu, chiar nu pot să mai aştept, îi confirmă ea.

Apoi Lorrie apelă la latura lui miloasă, latură pe care n-o arătase faţă de bibliotecarul împuşcat în cap; latură pe care Lorrie părea s-o considere ca existând, având în vedere că individul nu fusese *grosolan.*

– Îmi pare rău, e o situaţie atât de jenantă...

Individul părea a fi nepriceput în problemele femeieşti, dar în privinţa planurilor machiavelice se prindea imediat:

– Ce-ai de fapt în poşetă? Un pistol?

Lorrie ridică din umeri, recunoscând că fusese prinsă cu mâţa în sac.

– N-am nici un pistol. Doar o pilă de unghii din metal, ascuţită.

– Şi ce voiai să faci cu ea? Să mi-o înfigi în artera carotidă?

– Numai în cazul în care nu puteam să ţi-o înfig într-un ochi.

Individul ridică pistolul şi, în timp ce îl îndrepta spre Lorrie, mi-am imaginat că de îndată ce-o să înceapă să tragă, o să mă lichideze şi pe mine. Văzusem ce făcuse ziarului.

– Ar trebui să te omor chiar acum, zise el, dar fără duşmănie în glas.

– Ar trebui, îl aprobă ea. Eu aş face-o, dacă aş fi în locul tău.

Individul rânji şi clătină din cap.

– Ce figură eşti!

– Chiar aşa, îi răspunse ea şi-i rânji în acelaşi fel.

Zâmbetul meu se întindea de la o ureche la cealaltă, dar rânjetul acela atât de crispat din cauza fricii, că mă durea faţa.

– În toţi anii ăştia, în care am făcut planuri pentru ziua asta, m-am aşteptat să fiu răsplătit într-un mod sălbatic, zise nebunul, un mod care să mă înfioare, dar nu mi-am închipuit vreodată că va fi atât de *amuzant*.

– O petrecere nu poate fi mai plăcută decât oaspeţii pe care-i invităm, spuse Lorrie.

Ucigaşul lunatic se gândi la cele auzite de parcă Lorrie citase una dintre cele mai complexe propoziţii filozofice ale lui Schopenhauer. Dădu din cap solemn, îşi plimbă limba peste dinţi, mai întâi peste cei de sus, apoi peste cei de jos, ca şi cum ar fi vrut să guste strălucirea acelor cuvinte, iar în cele din urmă zise:

– Ce adevărat! Foarte adevărat!

Mi-am dat seama că nu intervenisem deloc în discuţie. Nu voiam ca individului să-i vină ideea că o petrecere cu două persoane putea fi mai amuzantă decât una cu trei.

Când am deschis gura – fără îndoială ca să spun ceva şi mai nepotrivit decât fraza stupidă despre umeraşele de haine, ceva care să mă aducă mai aproape de momentul în care aveam să încasez un glonţ în pântece – în subsol răsună un

bubuit puternic. King Kong bătu cu pumnii săi puternici o dată, de două ori, de trei ori în uşa gigantică din zidul masiv ce despărţea jumătatea sa de insulă de jumătatea în care locuiau băştinaşii cei nervoşi.

Nebunul se lumină la faţă auzind sunetul.

– Ăştia sunt Honker şi Crinkles. O să-i placeţi. Au venit cu explozibilul.

11

După cum se dovedi, Cornelius Randolph Snow aprecia sincer nu numai frumoasa arhitectură victoriană, ci şi secretomania victoriană de soiul celei care apărea în melodramele din perioada aceea şi pe care Sir Arthur Conan Doyle o folosise cu un efect deosebit în poveştile cu nemuritorul Sherlock Holmes: uşi tainice, încăperi ascunse, case de scară false, coridoare secrete.

Ţinându-ne de mână – dar numai din cauza cătuşelor din oţel – mergând iute – dar numai din cauza pistolului care ne împingea în spate –, eu şi Lorrie ne-am dus către capătul încăperii în care nebunul împuşcase cu brutalitate ziarul cel vechi.

Pe toată lăţimea peretelui se întindeau rafturi, se ridicau de la podea până-n tavan. Pe ele erau depozitate periodice, în cutii etichetate.

Nebunul privi atent mai multe rafturi, de sus până jos, din dreapta la stânga, căutând probabil ediţiile din 1952 ale revistei *Life* sau sperând să descopere un păianjen mai zemos.

Nu, nici una, nici alta. Căuta un comutator ascuns. Îl găsi, iar o parte din rafturi pivotară, scoţând la iveală un alcov din spatele lor.

În fundul alcovului, un zid de piatră înconjura o uşă din lemn de stejar întărită cu benzi de oţel. Probabil că într-o epocă care impunea pedepse mai aspre pentru cei care nu aduceau la termen cărţile împrumutate, bibliotecarii ţineau aici cititorii care nu înapoiaseră volumele lui Jane Austin, până când detenţia solitară şi raţia redusă de terci de ovăz îl aduceau pe păcătos la remuşcare şi pocăinţă.

Nebunul izbi de trei ori cu pumnul în uşă – era evident că buibuiturile reprezentau un semnal de răspuns.

Din cealaltă parte se auziră două ciocănituri, grave şi puternice.

După ce nebunul răspunse cu două ciocănituri, de dincolo de uşă se auzi o singură ciocănitură. Nebunul răspunse cu o izbitură.

Toată chestia mi se păru un schimb de parole complicate în mod inutil, dar nebunul părea încântat de ritual. Se uită fericit la noi.

Zâmbetul său larg nu mai era atrăgător, cum fusese mai înainte. Tipul era un tânăr adorabil şi ţi-ai fi dorit să fii vrăjit de el – în ciuda a ceea ce-ţi spunea logica – dar nu te puteai împiedica să nu te uiţi după bucăţi negre şi păroase de păianjen pe buzele şi pe limba sa.

La scurt timp după ultimul ciocănit, de dincolo de uşă se auzi bâzâitul unui motor mic de mare viteză. Apoi zgomot de metal care muşca din metal.

Un burghiu cu vârf de diamant pătrunse prin gaura cheii. Unealta care se rotea mestecă mecanismul încuietorii şi scuipă fâşii de metal pe podea.

Gazda noastră ridică vocea şi ne informă cu un entuziasm copilăresc:

– Am torturat un membru al Societății de Conservare a Monumentelor Istorice din Snow Village, dar n-am putut să obținem de la el cheia. Sunt convins că ne-ar fi dat-o, dacă ar fi știut unde e păstrată, dar am avut ghinion – și el – că am ales o persoană nepotrivită pentru a o tortura. Așa că am fost obligați să recurgem la asta.

Mâna încătușată a lui Lorrie apucă mâna mea încătușată și o strânse cu putere.

Îmi doream să ne fi întâlnit în alte împrejurări. Cum ar fi fost un picnic orășănesc sau chiar un ceai dansant.

Burghiul se retrase din placa încuietorii și rămase tăcut. Mecanismul încuietorii sparte zăngăni, clincăi, zbârnâi și cedă, iar ușa se deschise în alcov.

Am aruncat o privire în ceea ce părea a fi un tunel luminat bizar, aflat dincolo de ușă.

Un individ aspru veni în subsolul bibliotecii, ieșind din alcov și pătrunzând prin secțiunea pivotată a rafturilor. Un specimen similar îl urmă, împingând o roabă.

Primul venit arăta de vreo cincizeci de ani, era complet chel și avea sprâncene negre și atât de dese, că ai fi putut să împletești din ele un pulover pentru un copil. Purta pantaloni de doc, o cămașă verde marca Ban Lon și un toc de armă la umăr, cu un pistol în el.

– Excelent, excelent. Honker[1], ai venit exact la timp.

Nu aveam de unde să știu dacă numele nou-venitului era, să zicem, Bob Honker, sau dacă era vorba de o poreclă inspirată de dimensiunile nasului său. Individul avea un nas enorm. Cândva trebuie să fi fost drept și mândru, dar timpul îl transformase

[1] *Honker* – claxon, nas mare (n.tr.)

într-o masă buretoasă, roșcată din cauza unei rețele fine de vase capilare sparte – nasul unui beţiv serios.

În momentul acela Honker părea treaz, dar morocănos și bănuitor.

Se zgâi la mine, la Lorrie și zise îmbufnat:

– Cine-s târfa și Bigfoot[1]?

– Ostatici, îi explică nebunul.

– La ce naiba ne trebuie ostatici?

– Pentru cazul în care ceva nu merge bine.

– Crezi că o să fie ceva care n-o să meargă bine?

– Nu, îi răspunse nebunul, dar tipii mă distrează.

Al doilea sosit se îndepărtă de roabă ca să se alăture discuției. Semăna cu Art Garfunkel, cântărețul: o figură de băiat de cor de biserică decadent, cu părul zburlit ca în urma unui șoc electric.

Purta o scurtă de nailon cu fermoar, peste un tricou, dar am putut să văd umflătura făcută de tocul de armă și de pistolul din acesta.

– Indiferent dacă lucrurile merg bine sau nu, zise el, va trebui să-i curățăm.

– Bineînțeles, spuse nebunul.

– Ar fi păcat să omorâm curva fără să ne folosim de ea, spuse băiatul de cor.

Faptul că s-a referit la Lorrie ca la un obiect m-a îngrozit mai mult decât pălăvrăgeala lor calmă despre uciderea noastră.

Mâna lui Lorrie o strânse atât de puternic pe ea mea încât mă dură încheieturile degetelor.

---

[1] Bigfoot – făptură legendară americană, un soi de om al pădurilor, mai mare decât un om obișnuit și cu tălpi enorme (n.tr.)

– Crinkles[1], scoate-ţi asta din minte.

Indiferent dacă era vorba de numele sau de porecla individului, te-ai fi aşteptat ca o persoană numită Crinkles să aibă o faţă foarte ridată sau să fie teribil de amuzant. Figura tipului era netedă ca un ou bine fiert, iar individul era la fel de amuzant ca o infecţie streptococică rezistentă la antibiotice.

Crinkles îi zise nebunului:

– De ce nu putem să ne atingem de tipă? Îţi aparţine ţie?

– Nu aparţine nimănui, răspunse un pic enervat gazda noastră. N-am bătut atâta drum ca să i-o tragem unei boarfe. Dacă n-o să ne concentrăm asupra obiectivului principal, întreaga operaţiune o să dea greş.

Simţeam că ar fi trebuit să spun ceva de genul că dacă voiau să-i facă ceva lui Lorrie trebuiau să treacă de mine. Adevărul era că, înarmaţi şi nebuni cum erau, indivizii ar fi trecut prin mine la fel de uşor ca lamele unui mixer de bucătărie care mesteca aluatul pentru prăjituri.

Perspectiva morţii nu mă tulbura atât de mult ca înţelegerea faptului că nu eram în stare s-o apăr pe Lorrie.

Nu ajunsesem încă patiser, dar în mintea mea fusesem *întotdeauna* un *erou* – sau aş fi putut să fiu, în situaţie de criză. Pe când fusesem copil visasem deseori să fac un *soufflé au chocolat* demn de-un rege, în timp ce luptam cu adepţii cei răi ai lui Darth Vader.

Dar acum era ceva adevărat. Ţicniţii ăştia violenţi l-ar fi mâncat pe Darth Vader cu pâine şi s-ar fi scobit în dinţi cu sabia lui cu laser.

---

[1] Crinkle – încreţitură (n.tr.)

– Indiferent dacă lucrurile merg bine sau nu, va trebui să-i lichidăm, repetă Crinkles.

– Am discutat deja despre asta, spuse nebunul, nerăbdător.

– Trebuie să-i căsăpim pe amândoi, insistă Crinkles, pentru că ne-au văzut fețele.

– *Am înțeles,* îl asigură nebunul.

Crinkles avea ochii de culoarea coniacului. Culoarea acestora deveni mai deschisă atunci când spuse:

– Când o să vină timpul, vreau să fiu cel care o va trimite pe lumea cealaltă pe curvă.

Lichidat, curățat, omorât, căsăpit, trimis pe lumea cealaltă. Individul era un dicționar ambulant când era vorba de sinonime pentru *a ucide.*

Poate că asta însemna că omorâse atât de mulți oameni încât găsea plictisitoare discuțiile despre asasinate și avea nevoie de un limbaj mai bogat pentru a-și păstra interesul. Sau, dimpotrivă, era un tip care voia să pară ucigaș plătit, ca fanfaronadă și jargon, dar fără pic de curaj când era vorba să treacă la fapte murdare.

Având în vedere că Crinkles umbla cu un țicnit care împușcase un bibliotecar fără nici un motiv și care nu vedea nici o deosebire între păianjeni și bomboane, am decis că era mai bine să nu mă îndoiesc de sinceritatea sa.

– Poți să o lichidezi când n-o să mai avem nevoie de ostatici, îi promise nebunul lui Crinkles. Nu văd de ce m-aș împotrivi.

– Poți să-i lichidezi pe amândoi, spuse Honker. Pe mine nu mă interesează.

– Mulțumesc, zise Crinkles. Apreciez gestul tău.

– *De nada*[1], spuse Honker.

Nebunul ne conduse la altă pereche de scaune din lemn. Deşi avea acum ajutoare, ne prinse căţuşele de una dintre speteze, aşa cum făcuse şi mai înainte.

Cei doi nou-veniţi începură să descarce ceea ce căraseră cu roaba. În aceasta se aflau cel puţin o sută de cărămizi de un kilogram dintr-o substanţă cenuşie înfăşurată în ceea ce părea a fi hârtie transparentă, unsuroasă.

Nu sunt expert în demolări, nici măcar un amator în acest domeniu, dar mi-am imaginat că erau explozibilii de care pomenise nebunul.

Honker şi Crinkles erau, din punct de vedere fizic, de acelaşi tip: mătăhăloşi, cu gâturile groase, dar cu picioare iuţi. Îmi aminteau de Beagle Boys[2].

În cărţile de benzi desenate cu Scrooge McDuck, care îmi plăceau pe când eram copil, un grup de delincvenţi, fraţi cu toţii, plănuiau tot timpul să atace enormul depozit cu bani al unchiului Scrooge – în care acesta înota în banii săi de parcă ar fi fost un ocean şi, din când în când, refăcea conturul pogoanelor acoperite cu monede de aur cu un buldozer. Ticăloşii aceia erau nişte făpturi ca nişte câini cu figuri din topor, umeri laţi, piepturi ca nişte butoaie, care stăteau în două picioare ca oamenii, aveau mâini în loc de labe şi deţineau o garderobă întreagă de cămăşi produse de case de modă, cămăşi cu dungi ca la costumele puşcăriaşilor.

Deşi Honker şi Crinkles preferaseră să nu-şi manifeste ticăloşia prin veşmintele pe care le purtau, erau copii identice ale

---

[1] Pentru nimic, în spaniolă, în original (n.tr.)

[2] Beagle Boys – personaje de benzi desenate şi desene animate, gangsteri violenţi (n.tr.)

ticăloșilor din acele cărți de benzi desenate. Însă Beagle Boys erau mai arătoși decât Honker și arătau mult mai puțin înspăimântători decât Crinkles.

Cei doi munceau iute, neobosiți. Se vedea că erau fericiți să muncească pentru o activitate criminală folositoare.

În timp ce asociații săi distribuiau cărămizi de explozibil plastic prin toate locurile din subsol, în încăperea aceea și în altele, nebunul stătea la masa de lectură. Sincroniza cu grijă ceasurile pentru mai mult de o duzină de detonatoare.

Stătea aplecat asupra muncii sale, foarte concentrat. Își strângea ușor limba între dinți. Părul negru îi cădea pe frunte, iar el și-l dădea pe spate, să nu-i acopere ochii.

Dacă l-ați fi privit cu ochii mijiți, încețoșând scena doar un pic, ați fi crezut că individul arăta ca un puști de doisprezece ani, pasionat de aeromodele, care asambla un model din plastic al unui avion cu reacție al marinei.

Eu și Lorrie eram suficient de departe de el ca să putem discuta în particular, dacă vorbeam în șoaptă.

Aplecându-se spre mine, Lorrie îmi șușoti:

– Dacă o să rămânem singuri în încăpere cu Crinkles, o să-i spun că am o urgență feminină.

Faptul că eram în mâinile a trei psihopați – nu numai ale unuia – că Lorrie auzise discutându-se despre ea ca despre un obiect, că-i auzise vorbind despre execuția noastră fără să manifeste mai multă emoție decât dacă ar fi decis care dintre ei trebuie să ducă gunoiul, ar fi trebuit s-o facă să se gândească serios la acele acțiuni imprudente, bazate pe un optimism exuberant. Dar pentru Lorrie Lynn, trei psihopați însemnau două oportunități în plus pentru a fraieri pe cineva cu povestea cu urgența feminină, ca să pună mâna pe pila de unghii și să-și câștige cu ajutorul ei calea către libertate.

– O să faci astfel încât o să fim uciși, am avertizat-o eu din nou.

– Vorbești prostii. O să ne omoare oricum. N-ai auzit?

– Iar tu o să faci să fim uciși *mai curând,* am zis eu, reușind să scot o șoaptă surprinzător de stridentă; mi-am dat seama atunci că vorbeam de parcă aș fi avut o licență în ratare.

Ce se întâmplase cu puștiul care se pregătea pentru războaie intergalactice? Mai exista undeva, în interiorul meu?

Lorrie nu putea să-și scoată mâna din cătușe, dar putea să-și ia mâna din mâna mea. Arăta ca și cum ar fi vrut să-și spele mâna aia. Cu acid fenic.

În ceea ce privește poveștile de amor, am avut ceva succese, dar nu-s reîncarnarea lui Rudolph Valentino. De fapt, n-am nevoie de un carnet ca să-mi notez numerele de telefon ale tuturor cuceririlor mele. N-am nevoie nici măcar de o pagină din carnet. Un post-it ar fi fost suficient. Unul din acela mic, pe care-l lipești de frigider ca să-ți aduci aminte de ceva și pe care e spațiu cât să scrii DE CUMPĂRAT MORCOVI PENTRU CINĂ.

Avusesem parte de cea mai directă săgeată trasă de Cupidon în mine – fusesem *înlănțuit* de cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem vreodată, iar eu nu putusem să profit de moment, nu putusem s-o curtez și s-o cuceresc pentru motivul prostesc că dorisem să trăiesc.

– O să avem o ocazie favorabilă, i-am spus eu lui Lorrie, iar atunci când o să apară, o să profităm de ea. Dar trebuie să fie ceva mult mai bun decât șmecheria cu urgența feminină.

– De exemplu?

– Ceva care să ne dea o șansă.

– Cum ar fi?

– Ceva. Nu știu. Ceva.

– Nu putem să așteptăm pur și simplu, zise Lorrie.

– Ba da, putem.

– Asta înseamnă să așteptăm să murim.

– Nu-i așa, am replicat eu, prefăcându-mă că analizam situația, căutam o soluție și nu speram într-un miracol. Aștept ocazia favorabilă.

– O să faci să fim uciși, prezise ea.

I-am aruncat o privire disprețuitoare:

– Ce s-a întâmplat cu optimista neobosită?

– Ai potolit-o tu.

Îmi aruncase disprețul înapoi atât de iute, încât mi se înroșise obrazul înainte să-mi dau seama pe deplin ce mă lovise.

12

În timp ce stăteam la două nivele sub străzile cele rele şi eram înconjuraţi de solul cel rău din Snow Village, priveam cum Honker, Crikles şi nebunul fără nume plasau explozibili în punctele cheie ale clădirii şi înfigeau dispozitive de detonare cu ceas în încărcături.

Aţi putea crede că groaza noastră creştea odată cu trecerea timpului. Vă spun, în baza marii mele experienţe, că nu-i posibil să suporţi groaza la nivelul maxim pentru o perioadă îndelungată de timp.

Dacă o nenorocire monstruoasă poate fi considerată o boală, atunci groaza este un simptom al ei. Ca orice simptom, nu se manifestă continuu la acelaşi nivel, ci creşte şi descreşte. Când eşti bolnav de gripă, nu vomiţi în fiecare minut din zi şi nu eşti pradă diareei din zori până la asfinţit.

Poate că analogia e dezgustătoare, dar e corectă şi sugestivă. Sunt bucuros că nu m-am gândit la ea pe când eram încătuşat de scaune împreună cu Lorrie, pentru că în graba mea de a drege lucrurile în legătură cu ea şi de a întrerupe tăcerea glacială dintre noi, probabil că aş fi expus-o, doar ca să spun ceva.

Am descoperit curând că Lorrie nu era o persoană ranchiunoasă sau care să-şi menţină supărarea. După vreo două minute,

întrerupse tăcerea şi redeveni din nou tovarăşa mea de flecărit şi de conspirat.

– Crinkles e veriga slabă, spuse ea încet.

Îmi plăcea vocea ei gravă, dar mi-aş fi dorit s-o fi folosit ca să spună ceva mai cu subînţeles.

În momentul acela, Crinkles aranja exploziv plastic în jurul bazei coloanei care susţinea tavanul. Mânuia lutul bubuitor fără nici o grijă, ca un copil care se joacă liniştit cu plastilină.

– Nu arată ca o verigă slabă, dar s-ar putea să ai dreptate, am spus eu, împăciuitor.

– Crede-mă, este veriga slabă.

În clipa aceea, Crinkles, cu ambele mâini ocupate să modeleze explozibilul, ţinea un detonator în dinţi.

– Ştii de ce e veriga slabă? întrebă Lorrie.

– Abia aştept să aud.

– Mă place.

Am numărat până la cinci înainte să-i răspund, ca să fiu sigur că vocea mea n-o să mai aibă un ton certăreţ.

– Vrea să te ucidă.

– Înainte de asta.

– Înainte de ce?

– Înainte să-l întrebe pe idiotul ăla zâmbăreţ dacă poate să mă omoare, manifestase foarte clar un interes romantic faţă de mine.

De data asta am numărat până la şapte.

– Din câte îmi amintesc eu, individul voia să te violeze, am spus eu cu un ton care speram să fie luat drept cel al amintirii unui lucru plăcut.

– Nu violezi pe cineva pe care nu-l găseşti atrăgător.

– Ba da. Se întâmplă mereu.

– Poate *tu* ai face asta, nu şi majoritatea bărbaţilor, zise ea.

– Violul nu-i legat de sex, i-am explicat eu. E legat de putere.

Lorrie se încruntă la mine.

– De ce îi se pare greu de crezut că acest Crinkles mă găseşte frumoasă?

Abia după ce am ajuns la *zece* am spus:

– *Eşti* frumoasă. Eşti mai mult decât frumoasă. Eşti minunată. Dar Crinkles nu-i tipul de om care se îndrăgosteşte.

– Crezi?

– Din tot sufletul. Crinkles e tipul de om care *urăşte*.

– Nu, mă refeream la cealaltă parte.

– Care parte?

– Partea cu frumoasă-mai-mult-decât-frumoasă-minunată.

– Eşti cea mai uluitoare persoană pe care am văzut-o vreodată. Dar ai să...

– Ce frumos! exclamă ea. Deşi nu mă sinchisesc de înfăţişarea mea şi cu toate că îmi plac complimentele ca oricărei fete, prefer totuşi sinceritatea. De exemplu, sunt conştientă de nasul meu.

Honker veni din camera alăturată, ghemuit peste roaba încărcată cu explozibil, semănând cu un trol morăcănos din cauză că nu pusese suficient unt şi salvie peste copilul care se cocea în cuptorul său.

Crinkles – care ţinea încă detonatorul în dinţi – îşi suflă nasul în palmă şi-şi şterse mâna de mâneca jachetei.

Nebunul pregăti ultimul detonator. Când observă că mă uitam la el, îmi făcu semn cu mâna.

– Nasul meu e îngust, zise Lorrie.

– Nu-i îngust, am asigurat-o eu, pentru că adevărul era că nasul ei nu părea mai îngust decât nasul unei zeiţe.

– E îngust, insistă ea.

– Bine, poate e îngust, am acceptat eu, ca să evit o ceartă. Dar e îngust într-un mod perfect.

– Şi mai e problema cu dinții mei...

Mă tenta s-o apuc de buzele ei pline, minunate, să le despart, să-i inspectez dinții așa cum face un veterinar cu un cal de curse, apoi să-i declar în regulă, folosind termeni lipsiți de orice dubiu.

În loc să fac asta, am zâmbit şi mi-am păstrat vocea calmă:

– Nu-i nimic rău la dinții tăi. Sunt albi şi egali, fără pată, ca niște perle.

– Exact, spuse ea. Nu arată reali. Oamenii pot să creadă că am dinți falşi.

– Nimeni nu va crede că o femeie atât de tânără ca tine are dinți falşi.

– Există Chilson Strawberry.

Indiferent de câte ori am trecut-o prin roțile de moară ale minții mele, propoziția rămase fără înțeles.

– Ce-i aia Chilson Strawberry?

– E o prietenă a mea, exact de vârsta mea, face tururi de corzi elastice.

– Tururi de corzi elastice?

– Organizează excursii, conduce grupuri de oameni prin toată lumea ca să sară de pe poduri cu corzi elastice, chestii din astea.

– Nu mi-aș fi închipuit că poți să-ți câştigi existența organizând tururi de corzi elastice...

– Se descurcă foarte bine, mă asigură Lorrie. Deşi nu-mi place să mă gândesc la ce-o să le facă în zece ani sânilor ei disprețul manifestat față de gravitație...

N-am ştiut ce să răspund la asta. Mă mândream cumva că găsisem *ceva* de zis în conversația de până atunci, cu toate meandrele ei zăpăcitoare. Am considerat că meritam o pauză.

După ce se opri cât să apuce să respire, Lorrie zise:

– Chilson şi-a pierdut toţi dinţii.

În ciuda voinţei mele, m-am pomenit întrebând:

– Cum de-a păţit aşa ceva? S-a rupt coarda elastică?

– Nu, n-a avut legătură cu munca ei. S-a rănit cu motocicleta, a alunecat, s-a rostogolit şi şi-a zdrobit faţa de culeea unui pod.

Dinţii mi se încleştară de o durere prin simpatie atât de puternică, încât pentru un timp n-am putut să vorbesc.

– Când i-au refăcut falca, i-au extras dinţii care nu se rupseseră în accident, îmi explică Lorrie. Ulterior i-au implantat unii artificiali. Poate să spargă nuci cu ei.

– Având în vedere că-i vorba de o prietenă de-a ta, mă întreb ce s-a întâmplat cu culeea podului, am spus eu, cu o sinceritate deplină.

– Nu atât de multe pe cât ai crede. Au trebuit să şteargă sângele de pe ea. Au fost şi câteva ciobituri, o crăpătură mică...

Figura ei era nevinovată. Ochii ei limpezi nu ascundeau nimic. Dacă-şi bătea joc de mine, nu arăta asta prin nimic.

– Ar trebui să-mi întâlneşti familia, i-am spus eu.

– Oho-ho, spuse ea. Se întâmplă ceva.

Am clipit, zăpăcit, şi m-am uitat în jur, ca şi cum aş fi ieşit dintr-o transă. Uitasem complet de Honker, Crinkles şi de ţicnitul zâmbăreţ.

Cam jumătate din cărămizile de explozibil plastic rămaseseră în roaba pe care Honker o împinse în afara camerei, ieşind pe uşa alcovului şi ducându-se în tunelul prin care venise.

După ce sincronizase şi ultimul detonator, nebunul fără nume i-l întinse lui Crinkles, împreună cu cheia de la cătuşe, şi-i dădu următoarele instrucţiuni:

– După ce o să termini aici, ia-i pe gagică şi pe bou cu tine.

Bou. Ţicnitul era de înălţimea mea şi sunt convins că nu se gândea că arată ca un bou.

Individul îl urmă pe Honker în tunel.

Am rămas singuri cu Crinkles, adică era ca şi cum am fi rămas singuri cu Satana în aripa sado-masochistă a iadului.

Lorrie aşteptă un minut, ca să fie sigură că tipii din tunel ajunseseră prea departe ca s-o audă, apoi zise:

– Oh, domnule Crinkles!

– Nu face asta, am rugat-o eu.

Crinkles se dusese în celălalt capăt al încăperii, ca să înfigă ultimul detonator în încărcătura pe care o aşezase în jurul altei coloane. Părea că n-o auzise pe Lorrie.

– Chiar dacă individul crede că eşti frumoasă, e tipul de om care va fi la fel de încântat să te violeze *după* ce te-a omorât ca şi cum ar fi fost dacă ar fi făcut asta înainte să te omoare. Şi la ce ne-ar folosi asta?

– Necrofilie? E groaznic să spui aşa ceva despre un om.

– Ăsta nu-i om. E un morlock.

Lorrie se lumină la faţă.

– H.G. Wells. *Maşina timpului.* Eşti cu adevărat un om citit! Bineînţeles, se poate să fi văzut filmul.

– Crinkles nu-i un om. E Grendel.

– *Boewulf*, zise ea, numind opera în care se ascundea monstrul Grendel.

– E Tom Ripley.

– Ăsta-i un psihopat din nişte cărţi scrise de Patricia Highsmith.

– Din cinci cărţi, am spus eu. Tom Ripley e esenţa lui Hannibal Lecter cu treizeci de ani înainte să fi auzit cineva de Hannibal.

Crinkles, care-şi terminase treaba în celălalt capăt al încăperii lungi, se întoarse spre noi.

Mă aşteptam, în timp ce Grendelul nostru se apropia, ca Lorrie să-i spună că avea o urgenţă feminină. Lorrie îi zâmbi şi bătu din gene, dar ezită să vorbească.

Gura lui Crinkles era strânsă într-un mod ciudat. Părea că învârtea ceva cu limba în timp ce descuia al doilea set de cătuşe care prindea cătuşele noastre de scaun.

Când ne-am ridicat în picioare, înlănţuiţi în continuare unul de celălalt, Lorrie îşi scutură capul, ca să-şi zburlească părul. Îşi descheie cu mâna liberă un nasture din partea superioară a bluzei, ca să scoată mai bine la iveală gâtul ei minunat.

Necazuri.

Lorrie se aranja să arate mai seducătoare înainte să anunţe că avea o urgenţă feminină.

Încercarea de a-l seduce pe Crinkles nu avea mai multă logică decât încercarea de a descolăci un şarpe cu clopoţei, sărutându-l. Individul avea să o citească mai iute decât o făcuse nebunul fără nume şi avea să se enerveze atât de tare din cauza încercării ei de a-l manipula, încât avea să-i înfigă el *ei* pila de unghii în ochi.

Se părea că prestigiul meu de om citit şi analogiile pe care le găsisem între Crinkles şi diferite personaje monstruoase fictive o făcuseră să se oprească. Lorrie se uită la mine şi ezită.

Înainte ca tânăra să apuce să spună ceva, Crinkles îşi scuipă în mână obiectul pe care îl învârtise cu limba în gură. Era rotund, de mărimea unei bile de gumă de mestecat, cenuşiu şi ud de salivă.

Globul rău prevestitor putea să nu fie un ghemotoc de explozibil plastic, dar asta părea să fie.

Poate că tipului îi plăcea să-l treacă fiorii ţinând în gură câteva zeci de grame de moarte concentrată, moarte atât de puternică, încât dacă ar fi fost detonată i-ar fi transformat capul într-o împroşcare de terci.

Sau poate chestia asta era un ritual menit să aducă noroc, echivalentul sărutatului zarurilor înainte de a le arunca pe masa de joc.

Sau poate că individului îi plăcea – pur şi simplu – gustul explozibilului. La urma urmei, unora le place carnea tocată din conserve, cu smântână. Poate că individul s-ar fi bucurat de un festival al aromelor dacă ar fi rostogolit mai înainte bucata cea rotundă prin păianjeni zdrobiţi.

Fără să facă nici un comentariu, individul puse bucata cenuşie pe scaunul pe care stătusem şi zise:

– Hai să plecăm de aici. Mişcaţi-vă.

În drum spre alcovul care aştepta în spatele uşii secrete din raftul cu cărţi, am trecut pe lângă masa pe care se afla poşeta lui Lorrie.

Tânăra o înhăţă, curajoasă, în timp ce mergea.

Crinkles, aflat în urma noastră, nu obiectă.

13

Tunelul îmbrăcat în marmură, lat de vreo trei metri, avea tavanul scund, boltit, şi pereţii drepţi. Sub picioare, pietrele dreptunghiulare de pavaj fuseseră aşezate în formă de spic.

Lumina aruncată de lumânări groase, galbene, din sfeşnice de bronz, era agitată de curent şi strălucea pâlpâitor de-a lungul pereţilor, ţesând cu umbre o tapiserie mereu schimbătoare pe curba tavanului.

Coridorul secret părea să fie lung, micşorându-se într-o confuzie de umbre şi silfi sinuoşi de lumină înainte să i se poată zări capătul.

N-aş fi fost surprins să-l întâlnesc pe Edgar Allan Poe, dar n-am văzut nici urmă de el, nici de Honker sau de nebunul fără nume.

Deşi aerul rece – dar nu umed – mirosea surprinzător de curat, fără duhoare de mucegai, aromat doar de marmură şi ceară fierbinte de lumânări, mă aşteptam să dăm de lilieci, şobolani, gândaci, mistere gonind. Dar, pentru moment, aveam parte doar de Crinkles.

Merseserăm ezitând vreo patru, cinci metri, când Crinkles ne zise:

– Opriţi-vă aici un minut.

În timp ce așteptam, individul închise ușa secretă din raftul cu cărți, manevrând-o din partea în care se afla, apoi închise ușa de stejar cu benzi de oțel a alcovului. Poate că intenția sa era să minimizeze efectul exploziei în tunel, dacă explozia din bibliotecă ar fi avut loc prematur, înainte să ajungem într-un loc complet sigur.

În timp ce Crinkles închidea ușile în urma noastră, Lorrie trase fermoarul poșetei și scotoci prin ea. Găsi pila de oțel pentru unghii.

Spre uluirea ei, i-am smuls-o cu mâna mea liberă.

Se aștepta s-o arunc. Văzând că nu fac așa ceva, îmi zise:

– Dă-mi-o.

– Am scos această spadă Excalibur din piatră și numai eu am puterea s-o folosesc, am șoptit eu, făcând pe literatul în speranța că acest lucru avea s-o vrăjească și avea să accepte fapta mea.

Lorrie păru că vrea să-mi dea un pumn. Bănuiam că pumnul ei avea să fie al naibii de puternic.

Crinkles ne ajunse din urmă, trecu pe lângă noi și fu atât de arogant și de sigur de timiditatea noastră, încât *ne întoarse spatele.*

– Hai, veniți, și să nu vă închipuiți că n-am ochi la ceafă.

Probabil că avea. Pe planeta sa natală toți aveau ochi la ceafă.

– Unde suntem? l-am întrebat eu, în timp ce-l urmam.

În el zăcea atâta furie psihopată, încât făcu un răspuns simplu și direct să sune încărcat de mânie:

– Acum mergem sub Center Square Park.

– Mă refeream la tunel. Ce este?

– Ce naiba înțelegi prin *ce este?* E un tunel, idiotule cu căcat în loc de creier!

Nu m-am simţit jignit şi am întrebat:

– Când a fost construit şi de cine?

– Demult, prin 1800, înainte de orice altceva. Cornelius Snow l-a construit – ticălosul lacom şi hrăpăreţ.

– De ce?

– Ca să poată să meargă prin oraş în secret.

– Ce era individul, un Batman din epoca victoriană?

– Tunelele leagă patru dintre clădirile importante din jurul pieţei – porcul capitalist care se târa pe burtă.

În timpul conversaţiei, Lorrie îmi arunca priviri pline de înţeles, dorind să-l atac de îndată pe Crinkles cu Excalibur.

Ca spadă fermecată, pila de unghii lăsa mult de dorit. Bucata plată de oţel, aproape ascunsă în mâna mea, părea ţeapănă, dar nu era la fel de subţire ca un cuţit. Vârful ei nu era suficient de ascuţit ca să-mi înţepe degetul gros.

Dacă Lorrie ar fi purtat pantofi cu toc ascuţit, în loc de tenişi albi, aş fi preferat să-l atac pe Crinkles cu unul din ei.

Am răspuns privirilor ei din ce în ce mai exasperate cu expresia îngăduitoare a unui mim nepriceput, spunându-i să nu fie nerăbdătoare, să nu se grăbească, să-mi ofere suficient timp ca să găsesc ocazia potrivită pentru măcelul cu pila de unghii.

– Deci... patru clădiri importante sunt legate prin tunele? l-am întrebat eu pe Crinkles în timp ce înaintam printre lumini pâlpâitoare de lumânări şi umbre agăţătoare.

Individul îmi înşiră casele, cu un ton din ce în ce mai veninos:

– Conacul său, grămada aia de excese stridente. Biblioteca sa, care-i doar un templu al pretinsei literaturi occidentale, o literatură decadentă. Tribunalul său, cuibul ăla de judecători veninoşi care oprimau masele pentru el. Şi banca, unde fura de la săraci şi jefuia văduvele.

– Individul avea propria sa bancă? am întrebat eu. Ce mișto!

– Deținea multe lucruri de același fel și câte ceva din orice – câinele negru la suflet care sugea sângele oamenilor. Dacă o sută de oameni și-ar fi împărțit averea sa, fiecare dintre ei ar fi fost prea bogat ca să i se permită să trăiască. Îmi doresc să fi trăit atunci. I-aș fi tăiat capul porcului imperialist și aș fi jucat fotbal cu el.

Puteam să văd, chiar și la lumina schimbătoare a lumânărilor, că fața lui Lorrie era roșie și încordată din cauza frustrării abia stăpânite – puteai spune chiar că era aproape *isterică.* Nu trebuia să fii un specialist în limbajul feței ca să-i interpretezi expresia: hai, Jimmy, hai, Jimmy, hai, hai, hai! Înjunghie-l pe ticălos, înjunghie-l pe ticălos!

Am preferat să aștept momentul potrivit.

Probabil că Lorrie își dorea să fi purtat pantofi cu toc acuțit, ca să fi putut să și-i scoată și să-mi facă un tatuaj pe cap.

La scurt timp după aceea am ajuns la o intersecție cu un alt tunel. Prin acesta trecea un curent încă slab, dar mai puternic decît cel din tunelul în care fuseserăm. În stânga și în dreapta, alte sfeșnice, cu alte lumânări groase, galbene, aruncau perdele de lumină ce se ondulau în bezna târâtoare.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că sub piața orașului se intersectau tunele, pentru că cele patru clădiri pe care Crinkles le enumerase cu amărăciune se aflau în cvartale diferite, în nordul, sudul, estul și vestul parcului.

Nu mă puteam împiedica să nu fiu impresionat de complexitatea acestei construcții subterane, de care aflasem atât de subit. În timp ce mă uitam la stânga, la dreapta, în spate și înainte, mă gândeam la coridoarele de piatră și la încăperile luminate de torțe din filmele vechi despre mormântul unei

mumii şi, în ciuda circumstanţelor pline de pericol, am simţit fiorul aventurii.

– În partea asta, spuse Crinkles şi coti la stânga.

Înainte să-l urmăm, Lorrie îşi lăsă poşeta pe podea. O împinse în umbră, aproape de perete, în coridorul prin care veniserăm de la bibliotecă.

Dacă ţicnitul zâmbăreţ şi fără nume ar fi văzut-o cu poşeta, dansul ar fi încetat – dacă sunteţi de acord că planul nostru patetic cu pila de unghii poate fi comparat cu ceva atât de măreţ ca un dans.

Lorrie părea că nu are nici un chef să renunţe la poşetă. Probabil că o considera un arsenal de arme improvizate. Am fi putut să-l sufocăm pe Crinkles cu un pămătuf pentru pudră. Iar dacă Lorrie avea o perie pentru păr, am fi putut să-l batem zdravăn cu ea.

În timp ce mergeam din nou după ghidul nostru, am întrebat:

– De ce toate lumânările astea?

Crinkles îşi pierdea tot mai mult răbdarea, în ceea ce mă privea:

– Ca să putem să vedem în întuneric, tâmpitule!

– Dar nu-i foarte eficient.

– Asta-i tot ce aveau prin 1870, lumânări şi lămpi cu gaz, imbecilule!

Lorrie începu din nou să-mi facă semne, prin strâmbături fantastice ale feţei şi dându-şi ochii peste cap ca un cal nărăvaş, explicându-mi că venise timpul să-l înjunghii pe individ.

Crinkles pierduse atât de rapid din afecţiunea mea încât, împotriva a ceea ce-mi spunea raţiunea, eram aproape gata să-i fac nişte incrustaţii, de parcă ar fi fost o bucată de fildeş.

– Da, am zis eu, dar noi nu suntem în anii 1870. Aţi fi putut folosi lanterne, din alea cu baterii, lumină produsă de nişte tuburi cu chimicale.

– Cretinule, crezi că nu ştim asta? Dar atunci ambianţa n-ar fi fost autentică.

Am mers câţiva paşi în tăcere înainte să nu mă pot împiedica să întreb:

– De ce trebuie ca ambianţa să fie autentică?

– Aşa vrea şeful.

Am presupus că şeful era nebunul fără nume, dacă nu cumva exista un barosan pe care nu-l întâlnisem până atunci.

La un moment dat – mult după data construcţiei – ultimii trei metri ai coridorului fuseseră blocaţi. Fuseseră folosite două şiruri de blocuri de beton, în care fuseseră incorporate bare de oţel.

Recent, jumătate dintre blocuri fuseseră sparte. Barele fuseseră tăiate cu o lampă cu acetilenă. Într-o parte a coridorului se afla o grămadă de moloz.

L-am urmat pe Crinkles prin gaura făcută în baricada aceea şi am pătruns în ultima parte a coridorului. La capătul tunelului se afla, deschisă, o altă uşă de stejar cu benzi de oţel.

Dincolo de ea, lumina electrică din multe plafoniere, adăugate construcţiei originale după multe decenii, scotea la iveală o încăpere mare cu pereţi de piatră, cu coloane masive şi cu podea cu model în spic. Două scări de piatră cu balustrade evident ornamentale din fier urcau pe zidurile din faţă, către uşi din oţel inoxidabil şlefuit. Dacă ignoram oţelul inoxidabil, locul acela lăsa impresia unui templu ocult.

Jumătate din spaţiu era gol. Cealaltă jumătate conţinea şiruri de dulapuri verzi, cu coridoare între ele.

Honker şi ucigaşul bibliotecarului stăteau lângă roaba cu încărcătura ei mai redusă de explozibil şi discutau în şoaptă.

M-am grăbit să strecor pila de unghii în buzunarul pantalonului, temându-mă că lumina puternică putea să scoată la iveală prea multe.

Gazda noastră zâmbitoare veni către noi, încântat să ne vadă, de parcă am fi fost nişte prieteni vechi care veniseră la o petrecere, şi ne arătă arhitectura înconjurătoare cu o mişcare a braţului:

– E ceva, nu? Dosarele mai vechi ale instituţiei sunt depozitate la acest nivel.

– Ce instituţie? am întrebat eu.

– Suntem sub bancă.

– Să mă ia naiba! exclamă Lorrie. Vreţi să jefuiţi banca, nu-i aşa?

Individul ridică din umeri şi zise:

– Nu pentru asta au fost făcute băncile?

Cei doi Beagle Boys aşezau deja încărcături cu explozibil lângă două coloane.

14

Încântat de sine, nebunul arătă spre o maşinărie masivă aflată într-un colţ al încăperii:

– Ştiţi ce-i asta?

– O maşină a timpului? îşi dădu cu părerea Lorrie.

Provenind dintr-o familie în care trecerea de la o idee la alta era un lucru la fel de comun în conversaţie precum adverbele, mă adaptasem cu uşurinţă la stilul tinerei domnişoare Lorrie Hicks.

Deşi nebunul fusese intrigat de ea, nu era întotdeauna în stare – metaforic vorbind – să danseze cu ea aşa cum puteam eu. Ochii săi verzi sclipiră, iar zâmbetul său îi arăta dezorientarea.

– Cum să fie o maşină a timpului? întrebă el.

– Având în vedere ritmul fantastic în care progresează ştiinţa, navetele cosmice, tomografia, transpanturile de cord şi prăjitoarele de pâine computerizate, telefoanele celulare pe care poţi să le duci oriunde, rujul de buze care nu miroase... Adică, în ritmul ăsta, mai devreme sau mai târziu o să avem şi maşina timpului, deci dacă tot o să existe una, de ce nu aici şi acum?

Individul se uită la Lorrie pentru o clipă, după care se uită la echipamentul din colţ, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu fusese înşelat şi, de fapt, era o maşină a timpului.

Dacă i-aş fi ţinut acelaşi discurs, tipul ar fi decis că sunt un idiot sau un şmecher care face mişto de el. Şi m-ar fi împuşcat, fie din plictiseală, fie pentru că s-ar fi considerat jignit.

Dar o femeie frumoasă poate să spună orice tâmpenie, iar bărbaţii se vor gândi cu seriozitate la spusele ei.

Figura ei inocentă, ochii ei limpezi şi zâmbetul ei sincer mă împiedicau să-mi dau seama dacă povestea cu maşina timpului – sau oricare altă afirmaţie în legătură cu orice, afirmaţie care fusese făcută de ea – fusese spusă cu deplină sinceritate sau doar ca să se amuze.

Majoritatea oamenilor nu se amuză când sunt luaţi ostatici şi sunt ameninţaţi cu moartea de tipi precum Crinkles. Bănuiesc însă că Lorrie Lynn Hicks era în stare de aşa ceva.

Abia aşteptam s-o prezint familiei mele.

O grămadă de oameni nu se distrează nici atunci când sunt la o petrecere unde toată lumea se distrează. Asta se întâmplă pentru că nu au simţul umorului. Toţi pretind că au simţul umorului, dar unii dintre ei mint, iar un număr semnificativ se autoînşală.

Asta explică succesul majorităţii serialelor de televiziune şi al comediilor cinematografice. Spectacolele respective pot fi lipsite complet de umor, dar o grămadă de oameni vor râde în hohote urmărindu-le pentru că sunt livrate împreună cu o etichetă pe care scrie AMUZANT. Auditoriul lipsit din naştere de umor ştie că poate să râdă liniştit, mai mult, că se aşteaptă din partea lui să râdă.

Această parte a industriei distracţiilor serveşte comunitatea celor lipsiţi de umor cam în modul în care un producător de proteze îi serveşte pe nefericiţii care şi-au pierdut braţele sau picioarele. Munca lor ar putea să fie mai importantă decât hrănirea celor săraci.

Familia mea *insistase* întotdeauna să se amuze nu numai în momentele însorite ale vieții, ci și în vremuri vrăjmașe, chiar și când trebuia să înfrunte pierderi și tragedii (deși în momentul ăsta trebuie să fie cu toții groaznic de îngrijorați în legătură cu soarta mea). Poate că am moștenit o genă a recunoașterii deosebit de ușoare a lucrurilor amuzante. Sau poate avem o glicemie foarte ridicată, din cauza tuturor produselor de patiserie pe care le mâncăm.

– Nu, spuse nebunul fără nume, nu-i o mașină a timpului. E generatorul pentru situații de urgență al băncii.

– Păcat, se lamentă Lorrie. Aș fi preferat să fie o mașină a timpului.

Nebunul oftă, uitându-se gânditor la generator.

– Da. Știu ce vrei să spui.

– Deci ai stricat generatorul de urgență al băncii, am zis eu.

Afirmația mea îl scoase din fantezia despre călătoria în timp.

– De unde știi?

– Părțile împrăștiate pe podea sunt un indiciu, i-am explicat eu.

– Îți merge mintea iute, spuse el, admirativ.

– În meseria mea, trebuie să gândim iute.

Individul nu mă întrebă ce meserie aveam. După cum am aflat în ultimii zece ani, psihopații sunt, de obicei, preocupați doar de sine.

– Banca s-a închis acum o oră, spuse el, mândru de planul său bine gândit și încântat că are cui să-l împărtășească. Sertarele casierilor au fost închise, iar casierii au plecat acasă. Accesul la seif a fost închis acum zece minute. Conform obiceiului, directorul și cei doi paznici sunt ultimii care pleacă.

– Ai făcut astfel ca undeva, un transformator al companiei de electricitate să fie aruncat în aer, întrerupând curentul electric în piața orașului, ghici Lorrie.

– Iar când se va întrerupe curentul, generatorul nu va intra în funcțiune, iar seiful băncii va fi vulnerabil, am zis eu.

– Sunteți *amândoi* foarte iuți la minte, spuse individul, aprobator. Ce-i cu voi? Ați plănuit și voi o spargere?

– Nu în reîncarnarea asta, îi replică Lorrie. Dar asta-i altă poveste.

Tipul ne arătă scara mai îndepărtată:

– Asta duce către jumătatea superioară a subsolului băncii, în care sunt făcute fișicuri cu monede, bancnotele sunt legate în pachete, sunt verificate transporturile de bani care sosesc în bancă și sunt pregătite transferurile către exterior. Ușa din față către seif se află tot în zona aceea.

– Seiful are și o ușă din dos? am întrebat eu cu o neîncredere care l-a amuzat pe individ.

Tipul rânji, dădu din cap și arătă către scara mai apropiată.

– Ușa de la capătul ei dă direct în seif.

Acest amănunt părea să se potrivească în totalitate imaginii deformate a realității pe care o vedea nebunul, imagine care nu avea nici o legătură cu lumea adevărată în care locuiam eu.

Individul adăugă, încântat de uluirea mea:

– Cornelius Snow era singurul acționar al băncii, atunci când a construit-o. A aranjat lucrurile după cum îi convenea lui.

– Discutăm despre înșelătorii? întrebă Lorrie, care părea încântată de faptul că ar putea fi vorba de așa ceva.

– Nici vorbă, am asigurat-o eu. Din tot ce știm, Cornelius Snow a fost un om cinstit, cu conștiință cetățenească.

– A fost un porc lacom și nesătul, mă contrazise furios Crinkles, în timp ce punea o altă încărcătură explozibilă.

– Nu avea nevoie să jefuiască fondurile depuse, pentru că optzeci la sută dintre acestea fuseseră de la început ale sale.

Crinkles nu era interesat de contabilitate, ci numai de emoții:

– L-aș fi fript într-o tepușă și aș fi hrănit câinii cu el!

– În anii 1870 nu exista nimic care să semene, măcar vag, cu sistemul complex de reguli și de verificare conform căruia funcționează băncile astăzi, ne explică nebunul.

– Câinii ar fi avut suficient bun-simț ca să nu-l mănânce pe ticălosul ăla veninos, adăugă Crinkle cu un glas suficient de acid ca să acrească laptele.

– La scurt timp după trecerea în alt veac, lumea aceea mai simplă a început să dispară.

– Nici șoarecii morți de foame nu ar fi mâncat jigodia aia zgârcită dacă n-ar fi fost muiată în untură, continuă Crinkles.

– După ce Cornelius a murit și grămada proprietăților sale a fost lăsată unui fond de caritate, partea de tunel care ducea către intrarea în subsolul băncii a fost zidită.

Mi-am amintit de spărtura din zid prin care trecuserăm în drumul nostru. Beagle Boys avuseseră de lucru.

– Ușa de oțel de la capătul acestei scări către seif nu-i funcțională, continuă nebunul fără nume. Ușa cea veche de stejar a fost înlocuită cu una de oțel în anii 1930, care apoi a fost sudată. Iar în cealaltă parte se află un zid din blocuri de beton armat. Dar putem să trecem de toate astea în vreo două ore, după ce vom scăpa de alarmă.

– Sunt surprinsă că încăperea asta n-are un sistem de alarmă, zise Lorrie. Presupun că ar fi avut, dacă ar fi existat o mașină a timpului.

– Nimeni n-a considerat că-i nevoie de așa ceva. După toate aparențele, nu-i o bancă importantă, nu merită s-o jefuiești. Mai mult, după 1902, când a fost astupată intrarea subterană, n-a

mai existat nici o intrare prin spate. Şi, ca să se asigure securitatea băncii, fondul de caritate care deţine conacul Snow a fost de acord să nu dezvăluie existenţa tunelelor lui Cornelius. Puţini istorici le-au văzut, dar numai după ce au semnat un angajament de confidenţialitate foarte strict.

Ceva mai devreme pomenise faptul că torturase un membru al societăţii de istorie. Nu mă îndoiesc că acesta era acum mort, ca şi bibliotecarul. Nu contează cât de bine alcătuieşte un avocat un angajament de confidenţialitate, există întotdeauna căi să-l ocoleşti.

N-o să spun că fusesem şocat de aceste dezvăluiri, dar fusesem uluit pe cât era posibil. Fiind născut şi crescut în Snow Village, iubindu-mi oraşul natal pitoresc, îi cercetasem istoria, dar nu auzisem nici măcar zvonuri despre nişte tunele secrete sub piaţa oraşului.

Când mi-am exprimat uimirea faţă de nebun, scânteierea caldă din ochii săi se cristalizează într-o sclipire mai rece, pe care o recunoscusem în ochii lui Killer, şopârla veninoasă, şi ai lui Earl, şarpele de casă.

– Nu poţi *să cunoşti* un oraş complet, în profunzime, dacă îl iubeşti, zise el. Dacă îl iubeşti, eşti vrăjit de lucrurile superficiale. Ca să cunoşti complet şi în profunzime un oraş trebuie să-l urăşti, *să-l deteşti,* să-l deteşti cu o patimă de nepotolit. Trebuie să fii cuprins de nevoia de a-i afla toate secretele scârboase şi ruşinoase, ca să le foloseşti împotriva lui, să-i găseşti cancerul ascuns şi să-l hrăneşti până la metastază, până ajunge la o tumoare apocaliptică. Trebuie *să trăieşti* cu gândul la ziua când fiecare piatră şi fiecare ramură a sa vor fi şterse pentru totdeauna de pe faţa pământului.

Am presupus că i se întâmplase cândva ceva rău în mica noastră Mecca a turismului. Ceva mai traumatizant decât faptul

că i se dăduse o cameră de calitate inferioară, deși rezervase un apartament, sau că nu reușise să cumpere un bilet la telescaun, într-un weekend aglomerat.

– Dar când ajungi la așa ceva, spuse Lorrie (riscând cam mult, după părerea mea) atunci întreaga escapadă nu-i legată de ură sau dreptate, cum ai spus ceva mai devreme. E legată de jefuirea băncii. E doar o chestiune de bani.

Figura nebunului deveni atât de palidă, încât arăta, de la păr până la bărbie și de la o ureche la alta, ca o imensă vânătaie. Zâmbetul lui deveni o linie dreaptă.

– Nu-mi pasă de bani, zise el printre dinți, încât cuvintele păreau că ies din el fără să atingă buzele bine strânse.

– N-ai spart târgul orașului, ca să furi o grămadă de morcovi și de mazăre, spuse Lorrie. Jefuiești o bancă.

– Distrug banca pentru a distruge orașul.

– Bani, bani, bani, insistă ea.

– E vorba de *răzbunare*. O răzbunare meritată și îndelung amânată. Iar asta mi se pare a fi suficient de aproape de dreptate.

– Pentru mine nu-i, interveni Crinkles, părăsindu-și munca cu explozibilii ca să participe mai prompt la conversație. E vorba de bani, pentru că averea nu-i doar avere, ci și rădăcinile, trunchiul și florile puterii, iar puterea îi eliberează pe cei puternici în timp ce-i oprimă pe cei lipsiți de putere, așa că aceia care sunt oprimați trebuie să-i oprime pe oprimanți, ca să zdrobească ei ceea ce îi zdrobește.

N-am încercat să păstrez această frază în seiful memoriei mele. Mi-era teamă că mi-ar fi plesnit creierul, de-aș fi încercat s-o descâlcesc. Aveam de-a face cu Karl Marx filtrat prin lentilele lui Abbott și Costello.

Dându-și seama după expresiile noastre că nu pricepuserăm nimic, Crinkles își expuse filozofia într-un mod mai succint:

– Unii dintre banii acestui porc împuțit îmi apațin mie și multor oameni pe care i-a exploatat ca să-i obțină.

– Știi ceva, lasă-mă în pace cu prostiile astea, îi zise Lorrie lui Crinkles. Cornelius Snow nu te-a exploatat niciodată. A murit cu mult înainte să te naști.

Lorrie exagera, insulta pe oricine avea puterea și motivul de a ne ucide.

Mi-am scuturat mâna încătușată, zgâlțâind-o și pe a ei, ca să-i amintesc că rafala de gloanțe pe care o solicita avea să mă omoare și pe mine.

Masa de păr sârmos a lui Crinkles păru să se turtească, încât individul semăna mai puțin cu Art Garfunkel și aducea mai mult cu mireasa lui Frankenstein.

– Noi facem aici o declarație *politică,* insistă el.

Deși era mult mai flegmatic decât tovarășii săi, Honker li se alătură, fiind atât de întărâtat de toate discuțiile acelea despre răzbunare și politică, încât sprâncenele lui ca niște omizi se zbăteau de parcă ar fi fost însuflețite de șocuri de curent electric.

– Bani gheață, zise el. Asta-i tot ce contează pentru mine. Bani gheață. Sunt aici ca să iau banii și să fug. Dacă n-ar fi fost aici nici o bancă, nu m-aș fi angajat la așa ceva, restul nu contează pentru mine, iar dacă voi nu tăceți și *nu vă faceți treaba,* atunci plec și n-aveți decât să vă descurcați singuri.

Honker trebuie să fi deținut cunoștințe esențiale pentru spargere, pentru că amenințarea sa îi potoli pe partenerii săi.

Dar furia lor nu se potoli. Arătau ca niște câini împiedicați să atace, ținuți locului de zgărzi, cu fețele întunecate de furie neexprimată, cu ochii lucind de patimi violente, care nu aveau să se liniștească până nu avea să li se permită să muște.

Aș fi vrut să am niște prăjituri ca să le dau, niște *lebkuchen* nemțești sau niște prăjituri scoțiene crocante. Sau tarte cu

ciocolată și pecan. Poetul William Congreve a scris: „Muzica are darul de a potoli fiarele sălbatice", dar bănuiesc că brioșele gustoase sunt mai eficiente.

Honker – probabil conștient că supunerea asociaților săi la amenințare nu făcea din ei o echipă – aruncă un os nebuniei fiecăruia din ei, începând cu Crinkles:

– Ceasul merge și avem multe de făcut. Asta am vrut să spun. Și dacă ne facem treaba, declarația politică va fi auzită, pur și simplu tare și limpede.

Crinkles își mușcă buza inferioară, într-un fel ce amintea de tânărul nostru președinte. Dădu din cap, fără nici un chef, exprimându-și acordul.

Apoi Honker îi spuse nebunului cu ochii verzi:

– Ai plănuit trăsnaia asta pentru că voiai dreptate pentru moartea mamei tale. Așa că hai să ne facem treaba și *să facem* dreptate.

Ochii ucigașului bibliotecarului se umeziră, așa cum se întâmplase atunci când corzile sufletului său fuseseră atinse de dezvăluirea mea că mama obișnuia să-mi calce șosetele.

– Am găsit ediția ziarului care conținea articolul, îi spuse el lui Honker.

– Trebuie să-ți fi fost greu să-l citești, își exprimă compasiunea Honker.

– Am simțit cum mi se rupea sufletul. Abia am reușit... să mă silesc să-l citesc, zise el, cu glas răgușit din cauza emoției. Dar după aceea am fost foarte furios.

– E de înțeles, își exprimă compătimirea Honker. Fiecare dintre noi are o mamă.

– Nu-i vorba doar de faptul că a fost ucisă. Honker, e vorba de minciună. Aproape tot ce scria în ziar era *minciună*.

Honker ridică din umeri și se uită la ceas.

– Ce te aşteptai de la ziare?

– Sunt toate căței de salon ai capitalismului, concluzionă Crinkles.

– Articolul spunea că mama mea a murit în timpul naşterii şi că tata l-a împuşcat pe doctor, într-o criză de furie, dacă *asta* are vreo logică...

Nebunul fără nume putea să fie de vârsta mea. Să se fi născut în aceeaşi zi? În aceeaşi oră? Aproape în acelaşi minut? Dacă moştenise înfăţişarea frumoasă şi ochii verzi de la mama lui...

Uluit, fără să mă gândesc, am zis:

– Punchinello?

Când Honker se încruntă, sprâncenele sale ca nişte perii aruncară umbre de suspiciune peste ochii săi.

Crinkles îşi strecură mâna dreaptă în haină, atingând patul pistolului aflat în toc.

Individul care împuşcase ziarul făcu un pas înapoi, uimit că-i ştiam numele.

– Punchinello Beezo? am întrebat eu.

15

Cei trei clovni plasară ultimii explozibili şi montară detonatoare sincronizate.

Erau clovni, deşi nu purtau costume de clovni. Honker, Crinkles, nume de scenă care ar fi fost foarte potrivite când ţopăiau cu pantofi mărimea 58, cu pantaloni largi cu picăţele şi cu peruci de-un portocaliu aprins. Poate Punchinello îşi folosea numele real ca pseudonim artistic, sau poate în arena circului era cunoscut drept Squiggles sau Slappy[1].

Şi în arena centrală, şi aici, în lumea ţărănoilor, numele Nutsy[2] i s-ar fi potrivit de minune.

Eu şi cu Lorrie stăteam pe podeaua de piatră, sprijiniţi cu spatele de un şir de dulapuri verzi pline cu dosare vechi, din prima sută de ani ai băncii. Judecând după pregătirile din jurul nostru, clădirea va suferi o implozie cu şaptezeci şi opt de ani înainte de a împlini al doilea său secol.

Eram prost dispus.

Deşi nu fusesem încă năpădit de teroare, care copleşeşte voinţa şi te paralizează, starea mea era departe de o simplă nelinişte.

---

[1] Squiggles – cârlionţ; *slappy* – cel care ia palme

[2] Ţicnitul

Aveam simţământul – combinat cu anxietatea mea – că soarta nu fusese corectă cu mine. Nici o familie de brutari buni şi cumsecade n-ar fi trebuit să fie năpăstuită cu două generaţii de Beezo. Era ca şi cum la o săptămână după ce Churchill câştigase al Doilea Război Mondial, în casa alăturată s-ar fi mutat o femeie cu douăzeci şi şase de pisici, care era sora cea ţicnită a lui Hitler.

Bine, nu-i o analogie prea grozavă, poate nici măcar nu-i una logică, dar exprimă cum mă simţeam. Întors pe dos. Victimizat groaznic. Băiatul nevinovat pedepsit pentru vina unui univers care o luase razna.

Pe lângă anxietate şi un simţământ acut de nedreptate, eram chinuit şi de o hotărâre neclară. Neclară pentru că hotărârea impune stabilirea de limite în interiorul cărora trebuie să acţionezi, dar eu nu ştiam care ar putea fi limitele, nu ştiam ce să fac, când să fac sau cum.

Îmi venea să-mi las capul pe spate şi să urlu de frustrare. Singurul lucru care mă împiedica să fac asta era gândul enervant că atunci când aş urla, Honker, Crinkles şi Punchinello ar urla nebuneşte împreună cu mine, ar claxona, ar fluiera şi ar apăsa pe vezici de cauciuc care ar scoate zgomot de pârţâituri.

Până în momentul acela nu suferisem niciodată de arlechinofobie, adică de teama de clovni. Auzisem de nenumărate ori povestea nopţii în care mă născusem, istoria criminalului care fuma ţigară după ţigară şi care fugise dintr-un circ, dar niciodată gestul ucigaş al lui Konrad Beezo nu-mi provocase o repulsie faţă de *toţi* clovnii.

În mai puţin de două ore, fiul ţicnit al lui Beezo făptuise ceea ce tatăl său nu reuşise. Îi priveam – pe el şi pe cei doi măscărici subordonaţi lui – lucrând cu explozibilii şi mi se păreau *inumani* în cel mai tulburător sens – precum oamenii-cocon din *Invazia*

hoţilor de trupuri – care treceau drept oameni, dar cu un plan final atât de întunecat şi de straniu, încât era dincolo de înţelegerea omenească.

După cum am spus, eram prost dispus.

Gena extrem de sensibilă a familiei Tock privind recunoaşterea lucrurilor amuzante mai funcţiona încă. Rămâneam conştient de natura trăsnită a situaţiei, dar nu mă simţeam deloc amuzat.

Nebunia nu-i răutate, dar tot răul e nebunesc. Răul în sine nu-i niciodată amuzant, însă nebunia poate fi, uneori. Simţim nevoia să râdem de iraţionalitatea răului, pentru că făcând asta negăm puterea răului asupra noastră, îi diminuăm influenţa în lume şi reducem atracţia pe care o are asupra unor anumiţi oameni.

Aici, în subsolul băncii, am dat greş în privinţa datoriei mele de a nega, diminua şi reduce. Eram jignit de soartă, speriat, furios şi nici măcar Lorrie Lynn Hicks în toată splendoarea ei nu putea să-mi ridice moralul.

După cum vă puteţi imagina, Lorrie avusese o grămadă de întrebări. De obicei îmi face plăcere să istorisesc povestea nopţii naşterii mele, dar nu-mi făcea plăcere şi de data asta. Cu toate acestea, Lorrie reuşi să afle de la mine chestia despre Konrad Beezo. Ea e neobosită.

N-am menţionat prezicerile bunicului meu. Dacă aduceam vorba despre acest subiect, ar fi fost inevitabil să-i povestesc că în morga ziarelor din bibliotecă simţisem eu însumi un moment de semipreviziune – mai pătrunzător ca un junghi, dar neclar în privinţa amănuntelor – premoniţia că ea va fi împuşcată.

Nu vedeam ce aş fi câştigat alarmând-o, mai ales că manifestarea subită a celui de-al şaselea simţ al meu putea fi o aiureală, doar rodul unei imaginaţii suprasolicitate.

După ce terminară de aranjat explozibilii, saltimbancii fără uniformă aprinseră şi plasară o serie de felinare, ca să lumineze încăperea atunci când se va întrerupe curentul. Nu aveau suficiente ca să facă lumină în toată camera aceea mare, ci doar în capătul în care aveau să lucreze la seif.

Eu şi Lorrie fuseserăm lăsaţi la distanţă. Când lumina electrică urma să se stingă, aveam să fim în întuneric.

După ce ascultase povestea mea, Lorrie rămase gânditoare un timp, apoi întrebă:

– Toţi clovnii sunt atât de furioşi?

– Nu cunosc prea mulţi clovni.

– Îi cunoşti pe ăştia trei. Şi pe Konrad Beezo.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe Konrad Beezo. Eram în vârstă de cinci minute, atunci când drumurile noastre s-au încrucişat.

– O socotesc ca o întâlnire. Deci în ceea ce priveşte clovnii şi furia, avem patru cazuri din patru. Sunt uluită. E ca şi cum te-ai întâlni cu adevăratul Moş Crăciun şi s-ar dovedi că-i alcoolic. Mai ai şuriul?

– Ce să am? am întrebat eu.

– Şuriul.

– Adică pila de unghii?

– Dacă vrei să-i spui aşa...

– Păi asta e.

– Cum zici tu. Când ai de gând să acţionezi?

– Când o să fie momentul potrivit, i-am răspuns eu răbdător.

– Să sperăm că asta se va întâmpla înainte de a fi aruncaţi în aer şi nu după.

Indivizii terminaseră de aranjat cele cinci felinare cu gaz. Unul se afla la capătul scării, unul la mijlocul şirului lung de

trepte și al treilea pe palierul lat de la capătul de sus, lângă ușa din spate a seifului.

Punchinello scoase din două valize mari scule neambalate, măști de sudor și alte obiecte pe care nu le puteam identifica de la distanță.

Honker și Crinkles târâră un rezervor pe rotile cu acetilenă în susul scărilor, până pe palier.

– Ce fel de nume e Punchinello? întrebă Lorrie.

– Tatăl lui l-a numit astfel după un clovn celebru. Știi, precum Punch și Judy.

– Punch și Judy sunt păpuși.

– Da, dar Punch este și un clovn.

– Nu mi-am dat seama.

– Poartă un soi de bonetă de bufon.

– Credeam că Punch e un vânzător de mașini.

– De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Asta a fost impresia pe care am avut-o dintotdeauna.

– Spectacolele cu Punch și Judy au existat încă din secolul al nouăsprezecelea, poate din al optsprezecelea, i-am spus eu. Pe vremea aceea nu existau automobile.

– Și cine ar vrea să aibă aceeași slujbă timp de două secole? Pe vremuri, înainte de automobile, era probabil lumânărar sau potcovar.

Lorrie e o vrăjitoare. Te vrăjește și te pomenești că privești lumea din perspectiva ei.

De aceea m-am trezit replicându-i că Punch era la fel de real ca ea sau ca mine.

– Nu-i un tip care face lumânări sau care potcovește cai. Așa ceva nu poate fi. Nu se poate implica în asemenea meserii. În plus, poartă o bonetă de bufon.

– Boneta nu dovedeşte nimic. Individul ar putea să fie un fel de potcovar îmbrăcat mai aparte, zise ea, apoi se încruntă. Şi întotdeauna devine furios şi o bate pe Judy, nu-i aşa? Deci avem cinci.

– Cinci?

– Cinci clovni furioşi şi nefericiţi.

– Ca să fim corecţi, Judy îi mănâncă şi ea sufletul, am spus eu.

– E şi ea clovn?

– Nu ştiu. S-ar putea.

– Oricum, Punch e soţul ei, deci e clovn măcar prin căsătorie. Înseamnă că avem şase, toţi furioşi. Asta chiar e o revelaţie!

Undeva, în oraş, transformatorul explodă. Trebuie să fi fost plasat într-o încăpere subterană, pentru că zgomotul exploziei amortizate păru să se transmită lateral, prin pereţii subsolului băncii.

Imediat, lumina electrică se stinse. Celălalt capăt al încăperii lucea în lumina felinarelor, în timp ce eu şi Lorrie stăteam în beznă.

16

Honker şi Crinkles stăteau pe palierul spaţios din capătul scării, cu măşti de sudor, şorţuri ignifuge ce le acopereau tot trupul şi mănuşi din azbest. Honker tăie cu lampa cu acetilenă perimetrul izolat al uşii de oţel.

Punchinello, zâmbind şi clătinând din cap, se lăsă într-un genunchi în faţa lui Lorrie şi a mea.

– Eşti cu adevărat Jimmy Tock?

– James, i-am răspuns eu.

– Fiul lui Rudy Tock.

– Exact.

– Tatăl meu spunea că Rudy Tock i-a salvat viaţa.

– Tata ar fi surprins să audă asta, i-am replicat eu.

– Ei bine, Rudy Tock e un om modest, şi un om curajos, declară Punchinello. Dar când sora medicală cea falsă, cu un pumnal otrăvit în mână, se furişa în spatele marelui Konrad Beezo, tatăl meu, acesta ar fi fost un om mort dacă tatăl tău n-ar fi împuşcat-o pe individă.

În timp ce eu rămăsesem stupefiat, Lorrie zise:

– Partea asta n-o ştiam.

– Nu i-ai povestit? mă întrebă Punchinello.

– E la fel de modest ca şi tatăl lui, îi spuse Lorrie lui Punchinello.

În timp ce mirosul de oţel fierbinte şi de aliaj de sudură topit se împrăştia prin încăpere, Lorrie întrebă:

– Ce era cu sora cea falsă?

Punchinello, care stătea pe podea, în faţa noastră, cu picioarele încrucişate, îi răspunse:

– Fusese trimisă la spital să-i asasineze pe marele Konrad Beezo, pe mama mea şi pe mine.

– Cine a trimis-o? se interesă Lorrie.

Deşi eram în întuneric, am putut vedea agitaţia unei flăcări de ură în ochii săi remarcabili, când Punchinello răspunse printre dinţii încleştaţi:

– Virgilio Vivacemente.

În circumstanţele apăsătoare, i-am auzit răspunsul – pe care l-a dat în mai multe silabe decât conţineau cuvintele – doar ca pe o serie de silabe fără înţeles, dar plăcute urechii.

Se părea că Lorrie nu înţelesese mai mult decât mine, pentru că zise:

– *Gesundheit*[1].

– Trapezistul plin de ură, zise acru Punchinello. Zburătorii Vivacemente, celebri în toată lumea. Artişti la trapez, mergeau pe sârmă la mare înălţime... primadone plătite prea mult. Cel mai arogant, mai îngâmfat, mai înfumurat şi mai supraapreciat dintre toţi era Virgilio, conducătorul familiei, tatăl mamei mele. Virgilio Vivacemente, porcul porcilor.

– Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre *bunicul* tău, zise Lorrie.

Această admonestare declanşă un şir de refuzuri ale lui Punchinello:

---

[1] *Gesundheit* – sănătate, în lb. germană, se urează cuiva când strănută (n.tr.)

– Neg dreptul lui de a fi bunicul meu, i-l refuz, renunț la el, îl *repudiez* pe grămada asta scârboasă de rahat!

– Mi se pare terbil de definitivă o asemenea declarație, spuse Lorrie. Personal, i-aș acorda unui bunic încă o șansă.

Punchinello se aplecă spre ea, dornic să-i explice:

– Când mama mea s-a măritat cu tatăl meu, familia ei a fost șocată, a fost *furioasă*. O Vivacemente Zburătoare să se mărite cu un clovn! Pentru ei, trapeziștii erau nu numai nobilimea circului, ci niște semizei, în timp ce clovnii erau forma cea mai inferioară de viață, pleava arenei.

– Poate că dacă clovnii ar fi mai puțin furioși, ceilalți circari i-ar plăcea mai mult.

Individul păru să n-o audă, fiind foarte decis să-și susțină pledoaria împotriva familiei mamei sale.

– Când mama s-a măritat cu marele Konrad Beezo, trapeziștii au început prin a o evita, apoi au disprețuit-o, după aceea au dezmoștenit-o și au renegat-o. Din cauză că se căsătorise din dragoste și se măritase cu un bărbat pe care ei îl considerau inferior clasei din care făcea ea parte, n-au mai considerat-o fiica lor, pentru ei era un *gunoi*.

– Stai să lămurim lucrurile, zise Lorrie. Lucrau în același circ, mămica ta locuind în zona clovnilor din tabără, împreună cu tatăl tău, iar familia Vivacemente locuia în cartierul clasei superioare, mergeau pe drum împreună, dar separați. Tensiunea trebuie să fi fost neplăcută.

– N-ai de unde să știi! La fiecare spectacol, cei din familia Vivacemente se rugau la Isus ca marele Beezo să-și rupă șira spinării și să rămână paralizat pe viață atunci când era tras cu tunul, și la fiecare spectacol tatăl meu se ruga la Isus ca întreaga familie să cadă, toți ca unul, de pe trapezele lor de la mare înălțime și să moară în urma impactului cu arena centrală.

Lorrie se uită la mine şi mă întrebă:

– Nu ţi-ar fi plăcut să vezi figura lui Isus când îşi citea e-mailurile?

Gâfâind din cauza ritmului poveştii sale, Punchinello spuse:

– În noaptea în care m-am născut aici, în Snow Village, Virgilio angajase un asasin care a venit la spital deghizat în asistentă medicală.

– Virgilio ştia unde să găsească imediat un asasin plătit? întrebă Lorrie.

Vocea lui Punchinello oscilă între ura cea mai caustică şi teama cea mai abjectă:

– Virgilio Vivacemente, canalul ăla animat care îşi zice om... avea *conexiuni*, se afla în centrul unei reţele a răului. Ciupea o coardă şi criminali aflaţi în cealaltă parte a lumii simţeau vibraţia şi-i răspundeau de îndată. E un şarlatan îngâmfat şi un prost... dar e şi un miriapod veninos, iute şi rău, teribil de periculos. Aranjase astfel încât să fim ucişi în timp ce el şi familia lui vicleană dădeau spectacol – un alibi vizibil, în plin aer.

Aceasta era povestea nopţii în care mă născusem, reimaginată de un ţicnit beţiv.

Punchinello fusese hrănit cu ea, în loc de lapte şi de dragoste de mamă. Credea această istorie absurdă pentru că ascultase povestea de o mie de ori şi fusese crescut într-o atmosferă de ură şi de fantezie paranoică, credea în ea aşa cum credeau odinioară adoratori de idoli în capacitatea viţelului de aur solid şi a lespezilor de piatră de a avea conştiinţă şi în natura lor divină.

– Iar când ucigaşul plătit se furişa către tatăl meu, voind să-l atace pe la spate în sala în care aşteptau viitorii taţi, Rudy Tock, care intrase chiar în acel moment, o văzu pe ticăloasă, scoase pistolul şi o împuşcă înainte ca ea să apuce să ducă la îndeplinire ordinul lui Virgilio.

Sărmana Lois Hanson, tânără și delicată, ucisă de un clovn psihopat, fusese transformată de același clovn din asistentă medicală într-o combinație de asasin ninja și agent asasin de copii al regelui Irod.

Lorrie mă bătu pe genunchi ca să mă scoată din transa provocată de uluire și mă întrebă:

– Tăticul tău umbla cu pistol? Credeam că era un simplu patiser.

– Pe atunci era doar brutar, i-am răspuns eu.

– Oho! Și cu ce umblă acum, când a devenit patiser? Cu un pistol-mitralieră?

Dornic să ne spună povestea sa dureroasă, Punchinello continuă, nerăbdător:

– Salvat de Rudy Tock, tatăl meu își dădu seama că eu și mama eram în mare pericol. Se năpusti în maternitate, localiză camera de naștere și sosi tocmai când doctorul mă sufoca – *pe mine*, un nou-născut nevinovat!

– Și doctorul era un impostor?

– Nu. MacDonald era un doctor adevărat, dar fusese corupt de Virgilio Vivacemente, viermele ăla din pântecul unei nevăstuici sifilitice!

– Nevăstuicile se pot îmbolnăvi de sifilis? se miră Lorrie.

Individul preferă să considere că fusese o întrebare retorică și continuă:

– Doctorul MacDonald fusese plătit cu o sumă enormă, cu o avere, ca să facă să pară că mama mea murise în timpul nașterii și că eu mă născusem mort. Virgilio – să-l ia dracul în *noaptea asta!* – crede că sângele atât de prețios al familiei Vivacemente fusese poluat de marele Konrad Beezo și că eu și mama, fiind mânjiți, trebuia să fim eliminați.

– Ce om ticălos! exclamă Lorrie, ca şi cum ar fi crezut povestea aceea.

– Ţi-am spus eu! strigă Punchinello. E mai abject decât un furuncul purulent de pe curul lui Satana.

– Asta-i ceva abject, îl aprobă Lorrie.

– Konrad Beezo l-a împuşcat pe doctorul MacDonald în timp ce încerca să mă sufoce. Mama mea, minunata mea mamă era deja moartă.

– Ce tragedie! am zis eu, pentru că eram îngrijorat să nu fiu considerat ca un complice al lui Virgilio, dacă aş fi atras atenţia asupra vreuneia dintre numeroasele absurdităţi din versiunea sa pentru Teatrul Ţicniţilor în legătură cu acele evenimente petrecute cu mult timp în urmă.

– Dar Virgilio Vivacemente, acestă odraslă a closetului vrăjitoarelor...

– Oh, asta îmi place, îl întrerupse Lorrie.

– ... această vomă de câine animată ştia cât de corupt e acest oraş, cât de uşor poate să ascundă adevărul. A mituit poliţia şi ziariştii locali. Povestea oficială a fost colecţia aia jignitoare de minciuni care au alcătuit reportajul din *Gazette*.

Am reuşit să par convins de versiunea sa:

– Se pare că-i o născocire transparentă pentru cine cunoaşte adevărul...

Punchinello dădu viguros din cap.

– Rudy Tock trebuie să se fi simţit frustrat pentru că i s-a impus tăcerea timp de atâţia ani.

– Tata n-a luat nici un ban de la Virgilio, m-am grăbit eu să-l asigur pe Punchinello, temându-mă că ar fi putut să dea ulterior o raită prin oraş ca să-i împuşte pe tata, mama şi pe Weena. Nici măcar un bănuţ.

– Nu, sigur că n-a luat, zise Punchinello şi se scuză plin de efuziune că trăsesem o asemenea concluzie. Konrad Beezo, tatăl meu, mi-a explicat ce om curajos şi integru este Rudy Tock. Ştiu că indivizii l-au făcut să tacă în vreun mod brutal.

Înţelegeam psihologia lui Punchinello suficient de bine ca să bănuiesc că numai exagerările fără măsură şi minciunile sfruntate purtau, pentru el, simbolul adevărului.

– Ani de zile, tata a fost bătut o dată pe săptămână, am zis eu.

– Oraşul ăsta e *rău*.

– Dar numai asta nu l-ar fi făcut să tacă, am adăugat eu. L-au ameninţat că o vor omorî pe bunica mea Rowena, dacă vorbeşte.

– Au bătut-o şi pe ea, zise Lorrie.

Nu mi-am dat seama dacă voia să mă ajute sau dacă era ironică.

– Dar au bătut-o numai o dată, am spus eu.

Lorrie dezvălui, adăugând o notă credibilă de oroare:

– I-au rupt dinţii.

– Numai doi, m-am grăbit eu s-o corectez, îngrijorat să nu exagerăm cu minciunile.

– I-au rupt urechea.

– Nu urechea, am intervenit eu, iute. Pălăria.

– Am crezut că a fost urechea, zise Lorrie.

– A fost *pălăria* ei, am insistat eu, cu un ton care spunea *destul*. I-au rupt pălăria şi au călcat-o în picioare.

Punchinello Beezo îşi îngropă faţa în mâini, mormăind:

– Au rupt pălăria unei bătrâne. Pălăria unei bătrâne. Am suferit cu toţii de pe urma acestor monştri.

Am spus, înainte ca Lorrie să apuce să afirme că oamenii lui Virgilio îi tăiaseră bunicii Rowena degetele mari de la mâini:

– Unde a fost tatăl tău toți acești douăzeci de ani?

Punchinello spuse, înlăturându-și masca alcătuită din degete:

– A fost fugar, tot timpul în mișcare, cu doi pași înaintea oamenilor legii, dar numai cu un pas înaintea detectivilor particulari ai familiei Vivacemente. M-a crescut în vreo zece locuri diferite. A fost obligat să renunțe la cariera sa importantă. Marele Konrad Beezo... redus la situația de clovn în spectacole mici sau silit să accepte slujbe înjositoare, precum clovn la petreceri pentru copii și la spălătorii de mașini, scufundă-clovnul într-un bâlci. A trăit sub nume false – Cheeso, Giggles, Clappo, Saucy[1].

– Saucy? întrebă Lorrie.

Punchinello roși și zise:

– Pentru un timp, a fost clovn maestru de ceremonii într-un club de striptease. Se simțea atât de umilit... Bărbații care se duceau într-un asemenea loc nu-i apreciau geniul. Le păsa doar de țâțe și buci.

– Niște filistini, mi-am exprimat eu compătimirea.

– Îndurerat, disperat, stăpânindu-și fără încetare furia, îngrozit că un agent al familiei Vivacemente putea să-l descopere în orice clipă, a fost un tată atât de bun pe cât putea în circumstanțele acelea, deși Konrad Beezo își pierduse orice capacitate de a iubi când o pierduse pe mama mea.

– Hollywoodul ar putea să facă o melodramă de succes din povestea asta, zise Lorrie.

Punchinello o aprobă:

– Tatăl meu crede că rolul lui ar trebui interpretat de Charles Bronson.

– Regele absolut al melodramelor, spuse Lorrie.

---

[1] Obraznicul

– Copilăria mea a fost rece, fără dragoste, dar au existat compensaţii. De exemplu, pe când aveam zece ani, m-am pregătit pentru ziua în care aveam să-l urmăresc şi să-l distrug pe Virgilio Vivacemente, am învăţat o grămadă de lucruri despre pistoale, cuţite şi otrăvuri.

– Alţi băieţi de zece ani n-au nimic folositor în cap, zise Lorrie. Doar baseball, jocuri video şi colecţionează cartele Pokemon.

– N-am avut parte de dragoste, dar tatăl meu m-a ferit de ticălosul Virgilio... şi a făcut tot ce-a putut ca să mă înveţe măiestria şi tehnicile care l-au făcut o legendă în profesia sa.

Un zăngănit puternic, ca bubuitul unui clopot nearmonios, străbătu încăperea.

Honker şi Crinkles, aflaţi în capul scării, tăiaseră cu lampa de sudură uşa de oţel, apoi o scoseseră din rama ei şi o aruncaseră pe palier.

– Acum trebuie să-mi fac partea mea, zise Punchinello, iar furia şi ura sa se reduseră, ca şi cum ar fi fost controlate printr-un reostat, iar căldura şi ceea ce ar fi putut să fie considerată drept afecţiune îi luminară faţa. Nu fi îngrijorat. Jimmy, când totul se va termina, o să te protejez. Ştiu că pot să am încredere în tine, că nu ne vei trăda. Nu i se va întâmpla nimic fiului lui Rudy Tock.

– Şi cu mine ce se va întâmpla? întrebă Lorrie.

– Vei fi ucisă, îi răspunse el fără ezitare, iar zâmbetul i se transformă într-o expresie afabilă de robot, iar ochii îi deveniră brusc lipsiţi de compasiune.

Cu toate că tot ce-i rău e nebunesc şi unele forme de nebunie pot fi amuzante de la o distanţă confortabilă, puţini nebuni au simţul umorului. Dacă Punchinello avea aşa ceva, atunci acesta nu era suficient de deformat ca să producă o asemenea

propoziție. Am știut imediat că vorbea serios. Intenționa să-mi dea drumul, dar s-o ucidă pe Lorrie.

În timp ce individul se ridica în picioare și se pregătea să plece, șocul mă reduse la tăcere pentru scurt timp. Apoi am strigat:

– Punch, așteaptă. Am să-ți spun un secret!

Individul se întoarse către mine. Emoțiile sale întunecate deveniră iute luminoase, așa cum un stol de păsări își modifică direcția de zbor ca să prindă o schimbare subită a vântului. Robotul dispăruse, ca și privirea rece. Acum era doar bunăvoință și prietenie: arăta bine, avea un păr minunat, ochii îi sclipeau amical.

– Lorrie e logodnica mea, i-am zis eu.

Punchinello îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui de un milion de dolari.

– Fantastic! Alcătuiți o pereche perfectă.

Nu eram sigur că a priceput ce voiam să-i spun, așa că am insistat:

– Urma să ne căsătorim în noiembrie. Ne-ar face plăcere să vii la nuntă, dacă e posibil. Dar n-o să fie nici o nuntă, dacă o omori.

Individul se gândi la spusele mele, în timp ce zâmbea și dădea din cap. Mi-am ținut răsuflarea. Punchinello se gândi. Apoi, în cele din urmă, spuse:

– Îi doresc numai fericire fiului lui Rudy Tock, cel care l-a salvat pe tatăl meu și pe mine. O să fie greu cu Hinker și Crinkles, dar o să reușesc să-i conving.

– Mulțumesc!

Cuvântul ieși din mine ca o răsuflare explozivă.

Punchinello ne părăsi și se duse către scări.

Lorrie – deși nu avea nici un chef să dea vreo dovadă de slăbiciune – nu-și putu stăpâni un fior de ușurare, care o făcu să clănțăne din dinți.

Când Punchinello ajunse prea departe ca s-o mai audă, Lorrie zise:

– Băiatule brutar, hai să lămurim un lucru de la bun început. N-o să-mi numesc primul copil nici Konrad, nici Beezo!

17

Punchinello izbea cu barosul şi spărgea blocurile de beton. Honker tăia barele, de îndată ce acestea erau scoase la iveală. Crinkles muta resturile la capătul de jos al scării, dându-le din drum. Erau teribil de eficienţi şi cooperau foarte bine pentru un trio de clovni.

De fiecare dată când Punchinello se oprea să se odihnească şi-i permitea lui Honker să folosească lampa cu acetilenă, se îndepărta cât mai mult posibil de tovarăşul său, ca să evite scânteile ce săreau din bară. Şi de fiecare dată se uita la ceasul său de la mână.

Era evident că cei trei calculaseră timpul de care avea nevoie compania de electricitate ca să repare transformatorul şi aveau încredere în concluziile lor. Nu păreau nervoşi. Da, erau nebuni, dar nu se temeau nici un pic.

Ceasul meu se afla pe mâna stângă, deci am putut să mă uit la el fără s-o deranjez pe Lorrie, care era înlănţuită de braţul meu drept.

Ea nu adormise deloc în timp ce stăteam rezemaţi de dulapurile comode de metal. Era complet trează şi vorbea – sunt convins că asta nu reprezintă o surpriză pentru voi.

– Îmi doresc ca tatăl meu să fi fost un clovn, spuse ea, gânditoare.

– De ce ai vrea să suporți zilnic o asemenea *furie?*

– Tatăl meu n-ar fi fost un clovn furios. E un om blând, doar că-i iresponsabil.

– N-a prea stat pe acasă, nu-i așa?

– Întotdeauna era plecat, să urmărească tornade.

M-am decis s-o întreb:

– De ce?

– E vânător de furtuni. Așa își câștigă existența, călătorind prin vestul mijlociu într-o camionetă Chevrolet Suburban modificată.

Toate astea se întâmplau în 1994. Filmul *Twister* avea să fie difuzat abia în 1996. Nu-mi imaginasem niciodată că urmărirea tornadelor putea fi o meserie.

Am presupus că-și bătea joc de mine și m-am prins în joc:

– A prins vreodată una?

– Oh, duzini întregi.

– Și ce face cu ele?

– Le vinde, bineînțeles.

– Deci dacă a prins o tornadă e a lui? Și are dreptul s-o vândă?

– Bineînțeles. A căpătat dreptul de autor.

– Deci vede o tornadă, o urmărește și când ajunge suficient de aproape...

– Indivizii nu știu ce-i teama, spuse Lorrie, intră drept *în* ea.

– Deci intră drept în ea și apoi... ce fac? Nu poți să împuști o tornadă de parcă ar fi un leu pe câmpiile africane.

– Sigur că poți, zise ea. E cam același lucru.

Chestia asta începuse să semene mai puțin a băscălie și părea mai degrabă genul de nebunie care i-ar fi plăcut lui Punchinello.

– Tatăl tău mi-ar vinde o tornadă?

– Dacă ai banii necesari.

– Nu cred că-mi pot permite o tornadă întreagă. Trebuie să fie scumpă.

– Depinde la ce vrei s-o folosești.

– Mă gândeam că aș putea să amenințe Chicago cu ea și să cer zece milioane, poate douăsprezece...

Lorrie mă privi cu o nerăbdare evidentă și cu ceva ce semăna a milă.

– Am auzit gluma asta jalnică de un milion de ori.

Am început să bănuiesc că nu pricepusem ceva.

– Îmi cer scuze. Vreau să știu. Chiar vreau să știu.

– Păi... parțial, stabilește prețul după cât de multă bandă filmată vrei să cumperi – un minut, două minute, zece.

Video. Film. Bineînțeles. Nu prindea tornadele cu lațul. Mă obișnuisem atât de mult cu conversația ei aiuristică, încât atunci când spusese că tatăl ei vânează tornade, nu fusesem în stare să pricep că voise să spună exact ce spusese.

– Dacă ești cercetător, continuă ea, îți stabilește un preț mai mic decât cel pentru o rețea de televiziune sau pentru un studio cinematografic.

– Doamne, dar asta e o muncă periculoasă...

– Da, dar acum am impresia că și în cazul în care ar fi fost clovn, tot n-ar fi fost o distracție, oftă ea. Îmi doresc doar să fi fost mai mult prin preajma mea când eram copil.

– Sezonul tornadelor nu durează tot anul.

– Nu, nu durează. Dar tatăl meu vâna și uragane.

– Presupun că își închipuia că trebuie să fie pregătit tot timpul.

– Exact asta își închipuia. Când se termina un sezon, începea celălalt, așa că urmărea buletinele meteo de-a lungul Coastei Golfului și de pe litoralul Atlanticului.

Cei trei măscărici tâlhari aflați în capătul superior al scării făcuseră o gaură suficient de mare ca să le permită să intre în seif.

Punchinello și Crinkles, cu lanterne în mâini, dispărură prin zidul spart. Honker rămase în urmă, supraveghindu-ne de pe palier.

– Poate că în cazul în care generatorul nu pornește după întreruperea curentului se declanșează o alarmă automată prin linia telefonică, zise Lorrie, iar poliția e deja în bancă.

Cu toate că speram ca optimismul ei de nezdruncinat să se dovedească justificat, i-am spus:

– Indivizii ăștia trebuie să se fi pregătit și pentru cazul ăsta. Se pare că s-au gândit la orice.

Lorrie tăcu. Am tăcut și eu.

Bănuiam că amândoi eram preocupați de aceeași grijă: își va ține Punchinello promisiunea pe care ne-o făcuse?

Armata sa avea să se împotrivească. Nici unul din cei doi nu era demn de legat, însă tipii nu erau nebuni în felul în care era fiul marelui Konrad Beezo. Erau mai conectați la realitate decât acesta. Honker era motivat de lăcomie, Crinkles de lăcomie și invidie. Nu aveau să fie nici un pic sentimentali cu fiul lui Rudy Tock.

Tăcerea te absoarbe. Grija prosperă de pe urma ei.

Mă simțeam mai bine auzind-o pe Lorrie vorbind, așa că am încercat s-o fac din nou să spună ceva.

– Sunt surprins că tu și mama ta n-ați călătorit împreună cu tatăl tău. Dacă eu aș fi fost căsătorit cu un vânător de furtuni care era departe de casă tot timpul, aș fi vrut să fiu cu el. Mda, cu ea.

– Mămica avea propria-i afacere, una de succes. Îi plăcea, și dacă ar fi părăsit L.A.-ul, ar fi trebuit să renunțe la ea.

– Ce afacere avea? am întrebat eu.

– E dresor de şerpi.

Părea ceva promiţător.

– O mamă care-i dresor de şerpi nu-i ceva atât de distractiv pe cât crezi, zise Lorrie.

– Serios? Cred că-i ceva încântător.

– Uneori, da. Dar nu lucra acasă. Şerpii nu-s la fel de uşor de dresat precum căţeii.

– Poţi să dresezi un şarpe ca să fie animal de casă?

– Nu vorbesc de dresură uşoară. Mă refer la trucuri. Câinilor le place să înveţe tot felul de chestii, dar şerpii se plictisesc iute. Când sunt plictisiţi, încearcă să fugă, iar uneori sunt în stare să se mişte foarte *iute*.

Punchinello şi Crinkles ieşiră din seif şi se opriră pe palierul unde-i aştepta Honker. Cărau cutii pe care le puseră jos şi cărora le ridicară capacele.

Honker scoase un chiot când văzu conţinutul lor. Cei trei bărbaţi râseră şi-şi loviră palmele între ei.

Mi-am imaginat că în cutiile acelea se găsea ceva mai interesant decât şerpii sau produsele de patiserie.

18

Indivizii scoaseră şaisprezece cutii din seif, le cărară în josul scărilor şi le încărcară în roaba în care se aflaseră explozibilii. Erau cutii din carton cu capace mobile, asemănătoare celor în care sunt împachetate cărţi, de către firmele care mută obiecte.

– Peste trei milioane bani gheaţă, spuse Punchinello când ne puse pe mine şi pe Lorrie să ne ridicăm în picioare şi ne conduse către pradă.

Mi-am amintit ceva ce spusese mai devreme: „După toate aparenţele, nu-i o bancă importantă, nu merită s-o spargi".

– Nu există atât de mulţi bani gheaţă în majoritatea băncilor din marile oraşe, spune Punchinello. Acesta este un centru de colectare al Departamentului Trezoreriei pentru ceea ce se numeşte „bancnote obosite". Toate băncile retrag din circulaţie bancnotele uzate. Cele dintr-o zonă de douăsprezece districte le trimit aici săptămânal, pentru a fi scoase din circulaţie, şi primesc în schimb bancnote proaspăt tipărite.

– Două treimi din ele sunt bancnote uzate, spuse Honker, iar celălalt milion e alcătuit din hârtii noi şi foşnitoare. Nu contează. O să fie cheltuite la fel.

– Am stors ceva sânge din lipitoarea capitalistă, spuse Crinkles, dar această metaforă jalnică reflecta starea sa de epuizare fizică.

Explozia sa de păr sârmos se blegise din cauza transpirației.

Punchinello își consultă ceasul și spuse:

– Trebuie să ne punem fundurile în mișcare ca să aprindem focurile de artificii.

Crinkles și Honker ieșiră primii din subsolul băncii, unul împingând și celălalt trăgând roaba. Eu și Lorrie i-am urmat, cu Punchinello mergând aproape, după noi. În coridorul subteran secret al lui Cornelius Snow, jumătate dintre lumânările groase, galbene, se topiseră în sfeșnice. Flăcările tremurătoare luminau tunelul mai slab decât o făcuseră mai înainte. Siluete sinuoase de lumină și umbre lacome se înfruntau în tăcere pe un câmp de bătălie de pereți și tavan de gresie, ca niște spirite aflate într-un război între bine și rău.

Era un loc în care n-ai fi fost surprins dacă de după un colț ar fi apărut Leatherface, personajul din *The Texas Chainsaw Massacre*[1] și și-ar fi pornit arma care dăduse numele filmului. Și ar fi întâlnit în clovnii ucigași pe cineva asemenea lui.

– În noaptea asta îl voi face pe tatăl meu să fie mândru de mine, după ce i-am fost inferior în oricare altă privință, spuse Punchinello în timp ce ne apropiam de intersecția din care tunelul care o lua la dreapta ne-ar fi dus la bibliotecă.

– Oh, dragule, îi spuse Lorrie, nu fi atât de dur cu tine însuți. Pari să fii un adevărat vrăjitor în toate chestiile cu pistol-cuțit-otravă.

– Nu asta conta pentru el. Voia să fiu un clovn, cel mai mare clovn din toate timpurile, o vedetă, dar n-am talent pentru așa ceva.

---

[1] *Măcelul cu drujba din Texas*, film horror din 1974 (n.tr.)

– Ești încă tânăr, îl asigură Lorrie. Mai ai o grămadă de timp ca să înveți.

– Nu, are dreptate, spuse Honker cu o aparentă sinceritate. Băiatul nu are talent pentru asta. E o adevărată tragedie. Tatăl lui e celebrul Konrad Beezo, deci a învățat de la cel mai mare specialist, iar el nu-i în stare nici măcar să cadă în fund așa cum trebuie. Te iubesc, Punch, dar ăsta-i adevărul.

– Nu m-am supărat, Honker. Am acceptat adevărul ăsta cu mult timp în urmă.

La intersecție n-am cotit nici la stânga, nici la dreapta. Mă lămurisem în ce direcție ne deplasam. Drept în fața noastră trebuia să se afle conacul Snow, în fața căruia îmi parcasem mașina Shelby Z, în cealaltă parte a pieței orașului față de bancă.

– Am fost în arenă cu Punch, zise Crinkles, am făcut cu el treaba cu mașina clovnului care explodează, aiureala cu piciorul în găleată, sceneta cu ploaia de sub umbrelă, până și numărul cu șoarecele în pantaloni, pe care *nimeni* nu poate să-l rateze...

– Dar eu am dat greș în toate, zise Punchinello, morocănos.

– Spectatorii au râs de el, ne dezvălui Honker.

– Și n-ar fi trebuit să râdă de un clovn? întrebă Lorrie.

– Ăla nu-i un râs bun, spuse Punchinello.

– Domnișoară, râdeau *de* el, nu râdeau *împreună cu* el, îi explică Honker lui Lorrie.

– Și cum v-ați dat seama de diferență? se minună Lorrie.

– Oh, doamnă, dacă ești clovn, *știi* care-i diferența, zise Crinkles.

În timp ce mergeam pe sub center Square Park, am fost uimit de schimbarea atitudinii celor doi indivizi. Păreau mai puțin ostili față de noi, mai vorbăreți. Lorrie era „domnișoară" și „doamnă", nu „chestia aia".

Poate cele trei milioane de dolari le provocaseră o dispoziție mai bună. Poate Punchinello discutase cu ei și le explicase cine eram, iar ei nu ne mai considerau ostatici, ci clovni onorifici.

Sau poate intenționau să ne lichideze în următoarele minute și preferau să împuște oameni cu care stabiliseră legături. Am încercat să gândesc ca un psihopat și m-am întrebat „Ce distracție poate să fie dacă împuști un străin?"

Punchinello, care părea dispus să se autoflageleze, ne mărturisi:

– O dată, în loc să-mi vâr piciorul în găleată, am reușit să-mi vâr *capul* în chestia aia blestemată.

– Mie mi se pare ceva foarte amuzant, zise Lorrie.

– N-a fost nimic amuzant în modul în care a făcut-o, o asigură Honker.

– M-au huiduit, continuă Punchinello. M-au huiduit în seara aceea până am ieșit din arenă.

Crinkles, care era în fața roabei și trăgea în timp ce Honker împingea, gâfâi și spuse:

– Ești un băiat bun, Punch. Asta contează. Aș fi mândru de tine, dacă ai fi fiul meu.

– Drăguț din partea ta, Crinkles. Foarte drăguț.

– La urma urmei, ce mare brânză e să fii clovn? interveni Honker. Chiar și atunci când țăranoii râd împreună cu tine, râd și de tine, așa că treaba e nasoală.

La capătul tunelului am descoperit o altă ușă formidabilă din stejar întărită cu benzi de oțel. Dincolo de aceasta se întindea pivnița conacului Snow.

Cei trei scoaseră la iveală lanterne puternice cu care luminară încăperea. Cele mai remarcabile detalii erau reprezentate de încărcăturile explozive plasate strategic prin camera enormă, la baza coloanelor de sprijin, cu detonatoarele deja înfipte în ele.

Am presupus că al patrulea punct-cheie din piața orașului – tribunalul districtual – era pregătit în același mod pentru explozie. Micul și liniștitul Snow Village avea să ajungă la emisiunile importante de știri.

Brutarii sunt o categorie de indivizi curioși, mai ales când li se pare că în rețetă e ceva în neregulă, așa că l-am întrebat pe Punchinello:

– De ce folosiți aici lanterne și în tunele ați folosit lumânări?

– Lumânările erau autentice acolo, îmi explică el. Apreciez tot ce-i autentic, oriunde poate fi găsit, lucru din ce în ce mai rar cu fiecare zi în lumea asta de poliester, care-i din ce în ce mai mult din plastic.

– Nu înțeleg.

Mă privi cu un soi de milă și-mi spuse:

– Nu înțelegi pentru că nu ești un artist.

Asta nu mă lămurise, dar înaintam deja către un lift spațios din secolul al nouăsprezecelea, cu o ușă pliantă de bronz, în locul unei uși obișnuite. Acționat de scripeți și contragreutăți, liftul avea dimensiunile și puterea de a ridica roaba cu toate cutiile cu bancnote.

Am urcat patru șiruri de scări până la bucătăria din spatele casei, de la parter. Razele lanternei scoaseră la iveală mese acoperite cu ceramică albă, vase de aramă lustruite și sticla din ușile dulapurilor.

Am descoperit o placă de granit șlefuit ce alcătuia tăblia unei mese, suprafața perfectă ca să frământi aluat pentru plăcinte și tarte. Chiar dacă Snow fusese câinele lacom, exploatator, ce sugea sânge și cu inimă neagră, porcul pisălog și mâncător de copii, după cum îl descrisese Crinkles, nu putuse să fie complet rău din moment ce-i plăcuseră în mod deosebit produsele de patiserie.

– Uitați-vă la soba asta mare și veche de fier, zise Honker.

– Hrana care iese din puicuța asta trebuie să aibă gust *adevărat*, spuse Crinkles.

– Pentru că e *autentică*, zise Punchinello.

Honker puse lanterna pe o masă și acționă levierul care punea în funcțiune mecanismul de rulare al cablului liftului, aducând produsele jafului băncii în bucătărie.

Crinkles puse și el lanterna de-o parte, deschise ușa de bronz și trase roaba în bucătărie.

Punchinello îl împușcă pe Honker în piept, pe Crinkles în spate, apoi mai trase câte două gloanțe în fiecare, în timp ce ei se zbăteau, țipând, pe podea.

19

Caracterul neașteptat și feroce al acestor asasinate îi impuse o tăcere șocată lui Lorrie, dar cred că eu am țipat. Nu sunt sigur, pentru că țipetele victimelor, deși de scurtă durată, fură groaznice și mai puternice decât geamătul pe jumătate înăbușit pe care se poate să-l fi scos.

Știu că am fost gata să vomit. Mă cuprinsese greața și un potop subit de salivă amară îmi apărase gura de năvala acidă venită din stomac.

Strângând din dinți, respirând iute și profund, am înghițit din greu și am înăbușit greața îndeosebi deschizând robinetul furiei.

Acele uciderи mă scârbiseră, mă speriaseră și mă înfuriaseră mai mult decât o făcuse uciderea lui Lionel Davis, bibliotecarul nostru. Nu pot să spun cu certitudine care era cauza.

Eram – fizic – mai aproape de aceste victime decât fusesem de Lionel, care se prăbușise, dispărând din vedere, în spatele biroului său după ce fusese împușcat. Poate că asta era: apropierea care mă obliga să simt mirosul morții, nu numai aroma subtilă a sângelui, ci și duhoarea măruntaielor uneia dintre victime, care se goliseră în spasmele chinurilor finale.

Sau, poate, fusesem afectat atât de puternic din cauză că ucigașul și cei doi complici ai săi conversaseră cu o evidentă

afecțiune mutuală cu puțin timp înainte ca Punchinello să-i lichideze.

Victimele erau oameni cu caracter josnic, nu exista urmă de îndoială în privința asta, dar și Punchinello era la fel. Nu contează că ai un suflet damnat și mizer, meriți măcar să fii în siguranță printre cei de felul tău.

Lupii nu omoară lupi. Viperele nu atacă viperele.

Doar în diferite comunități omenești fratele trebuie să se păzească de frate.

Lecția fusese ținută atât de iute, prin intermediul a șase gloanțe, încât m-am simțit zdrobit de cruntul adevăr. În timp ce șocul îmi blocase aerul în plămâni, o altă expirație fu scoasă de spiritul meu, lăsându-mă fără răsuflare în două feluri.

În timp ce scotea încărcătorul care conținea acum doar patru gloanțe, Punchinello ne interpetă greșit reacția. Rânji, încântat de sine, presupunând că și noi eram încântați de ceea ce făcuse.

– V-am făcut o surpriză, nu-i așa? Pun pariu că ați crezut că o să-i lichidez doar după ce aveam să fim urcați în camionetă și aveam să ieșim din oraș cu banii. Credeți-mă, acesta era cel mai bun moment.

Poate că și în cazul în care eu și Lorrie n-am fi nimerit în povestea aceea, Punchinello și-ar fi omorât tovarășii în același loc. Trei milioane de dolari sunt un motiv foarte puternic.

Dacă putuse să-i execute atât de calm pe oamenii aceia care se comportaseră ca și cum i-ar fi fost unchi, ar fi putut să-și încalce promisiunea pe care ne-o făcuse, fără să se sinchisească mai mult decât se sinchisea când traversa strada.

– Cadoul meu de nuntă pentru voi, spuse el, ca și cum ne-ar fi dăruit un prăjitor de pâine sau un serviciu de ceai și ar fi așteptat, în schimb, un bilet cu mulțumiri.

Dacă i-am fi spus că-i nebun sau rău, dacă am fi manifestat repulsie sau furie față de cruzimea sa, s-ar fi putut să provocăm execuția noastră imediată. Când ții o sticlă cu nitroglicerină în echilibru pe vârful unei săbii, nu trebuie să-ți complici sarcina încercând să dansezi step.

Deși îmi dădusem seama că era posibil să descifreze adevăratele noastre simțăminte în tăcerea noastră, nu-mi găseam vocea, și nu găseam nimic de spus.

Lorrie ne salvă pielea – nu era pentru prima oară și, cu siguranță, nu avea să fie nici ultima oară:

– Ar fi o expresie potrivită a recunoștinței noastre dacă o să-l numim pe primul nostru fiu Konrad?

Am crezut că propunerea avea să i se pară o lingușeală fățișă și că se va simți jignit de tentativa evidentă de a-l manipula. Greșisem. Lorrie spusese exact ce trebuia.

Se vedea, în lumina razei lanternei, că ochii lui Punchinello se umeziseră de emoție. Individul își mușcă buza inferioară.

– Ce frumos, zise el. Ce drăguț! Nu cred că tatălui meu, marele Konrad Beezo, i-ar fi plăcut ceva mai mult decât să știe că nepotul lui Rudy Tock a fost botezat cu numele său.

Lorrie salută acest răspuns cu un zâmbet radios – Leonardo da Vinci și-ar fi dat piciorul stâng ca să-l poată picta.

– Atunci, tot ce rămâne pentru ca eu și Jimmy să fim fericiți este să fii de acord să fii nașul copilului nostru.

Când te afli în prezența unui prinț al nebuniei, siguranța constă – dacă poate exista siguranță – să te prezinți drept un membru al aceleiași familii regale.

Încă o mușcătură de buză precedă replica sa plină de emoție:

– Înțeleg ce obligații îmi revin. Voi fi protectorul micului Konrad. Oricine greșește față de el va răspunde în fața mea.

– Nici nu ştii câtă linişte oferă o asemenea făgăduială unei mame, îi spuse Lorrie.

Apoi Punchinello ne ceru să ducem roaba prin conacul vechi către uşa din faţă – nu fusese un ordin, ci rugămintea unui prieten care are nevoie de ajutor. Eu împingeam roaba, iar Lorrie lumina drumul cu lanterna.

Punchinello ne urma, ţinând într-o mână o lanternă, iar în cealaltă pistolul.

Nu voiam să stea în spatele meu. Nu aveam de ales. Dacă aş fi ezitat, ar fi putut să aibă subit una dintre cumplitele lui schimbări ale stării sale de spirit.

– Ştii care-i ironia sorţii? mă întrebă el.

– Da – că îmi făceam griji în legătură cu ce mi s-ar fi putut întâmpla la *spălătorie.*

Pe Punchinello nu-l interesa ironia sorţii *mele.*

– Ironia sorţii constă în faptul că, pe cât de nepriceput sunt în calitate de clovn, pe atât de *bun* sunt la mersul pe sârmă şi mă simt *în largul* meu la trapez.

– Ai moştenit talentul mamei tale, zise Lorrie.

– Şi m-am pregătit în secret, recunoscu el în timp ce treceam din bucătărie – printr-un vestibul al majordomului – într-o sufragerie mare. Dacă aş fi putut să dispun de jumătate din timpul pe care l-am folosit ca să fac pe clovnul pentru a mă instrui ca zburător la trapez, aş fi fost o vedetă.

– Eşti încă tânăr, zise Lorrie. Nu-i prea târziu.

– Nu. Chiar dacă mi-aş vinde sufletul pentru o asemenea şansă, n-aş putea deveni unul dintre *ei,* n-aş deveni niciodată un trapezist. Virgilio Vivacemente e zeul în viaţă al zburătorilor la trapez şi-i cunoaşte pe toţi. Dacă aş da spectacole, ar auzi de mine. Ar veni să mă vadă. Ar recunoaşte la mine faţa mamei mele şi m-ar ucide.

– Poate te va îmbrăţişa, sugeră Lorrie.

– Niciodată. Din punctul lui de vedere, sângele meu e spurcat. Mă va ucide, mă va tăia în bucăţi, îmi va marina rămăşiţele în benzină, le va arde, va urina pe cenuşă, va pune cenuşa udă într-o găleată şi o va duce la o fermă şi o va amesteca în mocirla din colţul cocinii porcilor.

– Poate că exagerezi în privinţa ticăloşiei sale, am sugerat eu, în timp ce mergeam pe un coridor îngust, îndreptându-ne către unul mai mare.

– A mai făcut asta, mă asigură Punchinello. E o *fiară* arogantă. Pretinde că descinde din Caligula, împăratul nebun al Romei Antice.

După ce-l văzusem pe Punchinello în acţiune, nu puteam să contrazic afirmaţia că avea şi el acelaşi strămoş.

Punchinello oftă.

– De aceea am decis să-mi risc viaţa ca să mă răzbun. Mai bine mor, dacă nu pot să zbor.

Din foaierul bogat împodobit se ridica o scară, ce ducea în beznă. Podeaua din plăci de granit negru şi teracotă reprezenta personaje îmbrăcate în toge şi fâpturi mitologice ce aminteau de imaginile de pe urnele din Grecia Antică.

Razele lanternelor noastre care măturau podeaua produceau o impresie de mişcare a scenelor şi a procesiunilor de sub picioarele noastre, de parcă oamenii aceia trăiau într-o lume bidimensională la fel de reală ca şi tărâmul nostru tridimensional.

O uşoară ameţeală mă cuprinse, provocată mai puţin de podeaua cu modele, ci mai degrabă – bănuiam eu – de o reacţie întârziată faţă de uciderea celor doi oameni în bucătărie. În plus, nu mă simţeam în largul meu pentru că-mi aminteam premoniţia că Lorrie va fi împuşcată şi mă întrebam dacă acesta va fi locul în care se va apăsa pe trăgaci.

Aveam gura uscată. Mâinile îmi erau umede. Aveam poftă de un ecler bun.

Lorrie îmi prinse mâna dreaptă şi o strânse bine. Degetele ei elegante erau reci ca gheaţa.

Când ajunse lângă una dintre ferestrele care flancau perechea de uşi înalte de la intrare, Punchinelo îşi stinse lanterna, trase la o parte draperia de brocart şi privi în noapte.

– Nu se vede nici o lumină în jurul pieţei.

Detonatoarele din subsolul conacului se apropiau de zero. M-am întrebat cât va mai dura până când tot ce era sub noi va erupe într-un val de foc.

Punchinello se întoarse de la fereastră şi zise, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

– Dispunem de ceva mai mult de şapte minute, dar numai de atât.

Aprinse lanterna, o puse pe podea, scoase o cheie de cătuşe din buzunarul hainei şi se apropie de mine.

– Aş vrea să împingi roaba pe scara din faţă, să traversezi trotuarul şi s-o laşi în spatele camionetei galbene, parcată lângă trotuar.

– Sigur, nici o problemă, i-am răspuns eu, cu o notă de supunere în glas.

Doar nu aveam să-i spun „N-ai decât s-o împingi singur, băieţelule clovn!"

Când Punchinello îmi descuie cătuşele, m-am gândit să încerc să-i smulg pistolul din mână. Dar ceva din limbajul trupului său îmi spuse că se aştepta la un asemenea gest şi că ar fi replicat cu brutalitate şi eficienţă.

Dacă Lorrie urma să fie împuşcată, o acţiune prost gândită a mea ar fi putut să fie lucrul care i-ar fi grăbit moartea. Mi

s-a părut mai înţelept să fiu prudent, aşa că n-am încercat să smulg pistolul.

Mă aşteptam ca Punchinello s-o elibereze şi pe Lorrie, dar cu o mişcare iute, de prestidigitator, individul o încătuşă de el şi-şi mută pistolul din mâna dreaptă în cea stângă. Ţinea arma cu o asemenea siguranţă, încât lăsa impresia că-i ambidextru.

20

Se încătuşase de Lorrie.

Am văzut că aşa se întâmplase, dar am avut nevoie de un timp ca să accept realitatea. Nu voiam să cred că speranţele noastre de supravieţuire fuseseră reduse atât de brusc şi de drastic.

Dacă am fi fost prinşi împreună în cătuşe, eu şi Lorrie am fi încercat să fugim de îndată ce am fi fost în afară. Dar acum ea era ostatica lui Punchinello nu numai pentru a ţine poliţia la distanţă, dacă aceasta ar fi dat din întâmplare peste noi, ci şi pentru a mă menţine docil.

Iar în ceea ce mă privea... Punchinello decisese că putea să se lipsească de mine, dacă situaţia se nasolea în vreun fel.

A te întreba de ce se prinsese cu cătuşele de Lorrie însemna a te îndoi de sinceritatea promisiunii de a ne lăsa în viaţă. Lucrurile puteau s-o ia razna oricând, cu mari şanse ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

Ca urmare, nici eu, nici Lorrie n-am arătat că modul în care se comportase ni se păruse ciudat. Asta impunea să părem naivi ca nişte nou-născuţi.

Rânjeam de parcă ne distram de minune.

Zâmbetul ei era ţeapăn, ca zâmbetul participantelor la concursul pentru Miss America în timpul competiţiei privind

personalitatea, atunci când moderatorul pune o întrebare deosebit de dificilă: „Miss Ohio, dacă vezi un cățel și un pisoi jucându-se pe șinele unei căi ferate și vine un tren, și ai timp să salvezi doar un singur animal, pe care din cei doi l-ai lăsa să îndure o moarte groaznică – pe cățel sau pe pisoi?"

Figura mea părea scrobită, îmi simțeam buzele de parcă ar fi fost întinse pe funia de rufe și prinse la ambele capete: alt zâmbet de Miss Ohio.

Am deschis una din cele două uși din față și am împins roaba pe verandă.

Aerul rece, cu miros de conifere, îmi îngheță transpirația de pe ceafă.

Luna nu răsărise încă. O spumă de nori lăsa să se vadă prin ea doar clipiri de stele.

În parc nu era nici o lumină, felinarele erau stinse. Clădirile din jurul pieței stăteau întunecate și tăcute.

Zadele enorme dintre trotuar și borduri ascundeau vederii o mare parte din oraș. Cu toate acestea, printre ramurile lor am putut să văd pâlpâind lumini galbene și camioane de reparații ale companiei de electricitate pe Alpine Avenue, la o jumătate de cvartal de piață, spre nord.

În momentul acela pe stradă nu era nici urmă de trafic. Nu vedeam nici un pieton pe trotuar – atât de departe cât îmi permiteau copacii stufoși să văd.

Punchinello și Lorrie mă urmară pe verandă.

Individul își lăsase lanterna înăuntru. În semiîntunericul acela, nu-i puteam vedea limpede fața.

Și probabil că asta era un lucru bun. Dacă aș fi putut să-l văd mai bine, aș fi citit vreo intenție nebunească pe figura sa – și n-aș fi știut ce să fac.

Îmi doream să fi putut s-o văd mai bine pe Lorrie. Ştiam că-i dispăruse zâmbetul. Dispăruse şi zâmbetul meu.

Cele zece trepte care duceau, printre balustradele de marmură, către trotuarul orăşenesc, păreau abrupte.

– Trebuie să car cutiile una câte una – sau câte două – până la camionetă, am zis eu. Fundul roabei o să se agaţe de treptele astea.

– Nu, n-o să se agaţe, m-a asigurat Punchinello. De aceea am cumpărat o roabă cu roţi mari. O să coboare bine şi uşor.

– Dar...

– Avem mai puţin de şase minute, mă avertiză el. Nu lăsa roaba să-ţi scape şi să împrăştii banii. Asta ar fi... o prostie.

Admonestarea sa era o ironie la adresa omului greoi care eram, garantând practic că o să cad pe spate pe trotuar cu trei milioane de dolari grămadă peste mine.

M-am dus în faţa roabei şi am împins-o pe trepte, lăsând gravitaţia s-o dirijeze, folosindu-mi trupul ca s-o împiedic să capete inerţie. În mod miraculos, am ajuns pe trotuar fără să provoc vreo catastrofă.

Punchinello şi Lorrie coborâră după mine.

Nu ştiam dacă să mă rog să apară nişte pietoni sau să rămânem singuri. Punchinello era într-un echilibru atât de delicat, încât până şi o întâlnire nevinovată putea să-l conducă la alte crime.

Unde e starea de siguranţă atunci când ai nevoie de ea cu adevărat?

Am împins roaba spre spatele camionetei.

La numai trei metri de mine se afla maşina mea Dodge Daytona Shelby Z. O maşină simpatică – şi vulnerabilă.

– Ușile camionetei sunt descuiate, zise Punchinello, urmându-mă și oprindu-se în apropiere de bordură. Încarcă toate cutiile în spate. Grăbește-te.

Deși înțeleg totul în privința efectelor drojdiei și despre procesele chimice prin care oul face să se umfle un sufleu, neglijasem să studiez explozibilii puternici. Nu știam cu exactitate ce se va întâmpla când plasticul va bubui.

Am deschis ușile din spatele camionetei și mi-am imaginat partea din față a conacului Snow prăbușindu-se peste noi, îngropându-ne sub tone de cărămizi și marmură.

În timp ce mutam cutiile din roabă în partea pentru încărcătură a camionetei, mi-am imaginat cum forța exploziei ne rupea membrele, într-o clipită...

Șase cutii, opt cutii, zece cutii...

În minte, mă vedeam zdrobit, sfâșiat și incendiat de o furtună de resturi proiectate de explozie, orbit și scăldat în sânge, alergând pe stradă cu părul în flăcări.

Mulțumesc, bunică Rowena.

În timp ce încărcam ultima cutie în camionetă, Punchinello spuse:

– Lasă ușile deschise. Noi o să călătorim în spate, împreună cu banii. Tu vei șofa.

Când vom ajunge acolo unde ne vom duce și voi parca mașina, Punchinello va fi în spatele meu, într-o poziție perfectă ca să mă împuște în ceafă. Știam că asta avea să facă.

După cum se comporta individul ăsta, era clar că trebuia să găsim pe altcineva să fie nașul micului Konrad.

– Prinde, îmi zise el.

Când mi-am dat seama că voia să-mi arunce cheile mașinii, am strigat:

– Nu! Aşteaptă. Dacă nu le prind, s-ar putea să cadă în canalul de scurgere şi am încurcat-o.

Între noi se afla un grilaj de oţel, de un metru şi douăzeci pe un metru, cu spaţii de vreo doi centimetri între bare. Când am trecut pe lângă el am simţit mirosul slab de apă sălcie care venea de jos.

Punchinello păstră cheile şi, cu toate că nu ţinea pistolul aţintit spre mine când m-am apropiat, am avut impresia că avea să mă împuşte când aveam să întind mâna după ele.

Probabil că înţelegerea apăruse din ambiguitatea greţoasă legată de ceea ce intenţionam să fac. Când am luat cheile cu mâna stângă, am rotit pumnul drept într-un arc de cerc pornit de jos şi i-am înfipt pila de unghii adânc, ţintuindu-i organul masculin într-un aranjament nemaivăzut.

În întuneric, n-am văzut cum păleşte la faţă, dar aproape că am auzit sângele scurgându-i-se de pe chip.

Surprins de cruzimea de care nu dădusem niciodată dovadă – şi de care nu avusesem nevoie vreodată – în bucătăria unei brutării, am răsucit pila de unghii.

Mi-am amintit vag că Jack făcuse ceva asemănător gigantului, la poalele vrejului de fasole, numai că el folosise o furcă.

Am dat drumul pilei şi am înhăţat de îndată pistolul.

Când înfipsesem pila, Punchinello expirase cu un sunet piţigăiat, pe jumătate vaiet, pe jumătate chelălăit. Pila rămase în el, aerul rămase afară, iar individul scotea sunete seci de strangulare, încercând să inspire.

Mă aşteptam să scape pistolul sau să-şi slăbească strânsoarea din cauza şocului, dar Punchinello strânse arma cu o hotărâre aprigă.

Lorrie îşi răsuci trupul şi-şi târşâi picioarele într-un dans lipsit de graţie, încercând să rămână în afara bătăii gloanţelor, apoi

îl lovi pe Punchinello în față cu mâna liberă, îl lovi din nou, iar și iar, gâfâind la fiecare izbitură, dând dovadă de hotărârea mecanică a unui personaj dintr-un ceas animat elvețian, care lovea cu ciocanul într-un clopot.

Ne-am luptat pentru pistol, cele două mâini ale mele forțând ca o pârghie mâna sa. Gura țevii se lumină, bubuitura pocni, un glonț ricoșă pe trotuar, aruncând așchii de ciment care mi-au tatuat fața, zăngănind în metal – poate nimerise camioneta, poate pe draga mea Shelby Z.

Aproape că-i luasem arma, dar individul reuși să apese din nou pe trăgaci și, în ciuda a tot ce făcuse tatăl meu pentru tatăl lui, nerecunoscătorul mă împușcă. De două ori.

21

Dacă mi-ar fi fost înfipt un topor în picior, durerea n-ar fi fost mai mare.

În filme, eroul încasează un glonț și continuă să meargă, pentru Dumnezeu, pentru dragostea de țară, de dragul femeii sale. Un glonț poate să-l facă să se crispeze, dar de cele mai multe ori îl enervează și-l face să săvârșească fapte eroice și mai mari.

După cum am spus anterior, considerasem încă din copilărie că am posibilitatea să fiu un erou, dacă aș fi pus la încercare. Acum mi-am dat seama că îmi lipsea cel puțin un lucru esențial necesar acestui destin: rezistența la dureri cu adevărat puternice.

Am țipat și m-am prăvălit pe pavaj, între camionetă și Shelby Z. Capul meu făcu să zăngăne grilajul canalului de scurgere – sau poate grilajul îmi făcu țeasta să răsune.

Am fost îngrozit că Punchinello avea să mă împuște în față – până în clipa în care mi-am dat seama că eram în posesia pistolului.

Punchinello întinse mâna între picioare și încercă să scoată pila de unghii din perineu, dar simplul fapt că o atinse îl făcu să guițe mai jalnic decât un porc care vede cuțitul măcelarului.

Durerea îl făcu să se prăbușească în genunchi. Apoi se prăvăli complet, într-o parte, trăgând-o pe Lorrie după el.

Zăceam pe jos, țipând, Punchinello și cu mine, ca două puștoaice care tocmai au găsit un cap retezat într-un film vechi cu Jamie Lee Curtis.

Am auzit-o pe Lorrie strigându-mi numele și pomenind ceva despre timp.

Incapabil să mă concentrez din cauza durerii și – mai mult ca sigur – delirând un pic – mi-am imaginat că Lorrie spusese:

„Timpul nu așteaptă pe nimeni. Timpul și râul curg iute. Timpul poartă mai departe toate lucrurile."

Chiar și în starea în care eram, mi-am dat seama iute că Lorrie nu se apucase să filozofeze în asemenea momente. Când am recunoscut nota de alarmă din glasul ei, am înțeles și esențialul a ceea ce voia să-mi spună: *Timpul trece. Bombele!*

Durerea din piciorul stâng mă ardea de zor și eram surprins că flăcările nu străbăteau prin carne. Simțeam ceva care se mișca în carne, probabil oase sfărâmate. Și nu puteam să-mi mișc piciorul.

Ce ciudat e să fii îngrozit și, în același timp, obosit, să-ți vină să adormi. Înnebunit de durere, dar în stare să tragi un pui de somn. Pavajul era ca o pernă. Să dormi într-o aromă slabă de asfalt...

Moțăiala care mă atrăgea era, bineînțeles, somnul morții, pe care l-am recunoscut și căruia m-am opus.

N-am făcut nici o încercare să mă ridic, am tras piciorul nefolositor după mine, de parcă eu aș fi fost Sisif, iar el piatra mea, m-am cățărat pe bordura înaltă, m-am târât către Lorrie.

Punchinello zăcea într-o parte, cu un braţ sub el, dar rămăsese încătuşat de Lorrie. Apucă pila de unghii cu mâna liberă şi şi-o smulse din perineu – şi vomită imediat pe el.

Am fost încântat de această dovadă că se simţea mai rău decât mine.

În timpul ultimelor ore ajunsesem să cred, pentru prima oară în cei douăzeci de ani ai mei, în realitatea Răului. Credeam subit nu numai în rău ca un antagonist necesar în filme şi cărţi – tipi răi şi bau-bau-uri – nu numai în rău ca o consecinţă a respingerii părinteşti, a îngăduinţei părinteşti sau a nedreptăţii sociale, ci în Rău ca prezenţă vie în lume.

E o prezenţă care măgulește şi amăgeşte fără oboseală, dar care nu poate consuma o relaţie decât dacă e invitat să facă asta. Punchinello fusese crescut de un om rău, fusese instruit în limbajul răului, dar alegerea finală a modului în care urma să trăiască fusese numai a lui.

Încântarea mea la vederea suferinţei lui Punchinello fusese poate nesănătoasă, corupătoare, dar nu cred că fusese în sine un rău mic. În momentul acela părea a fi – şi pare şi acum – satisfacţia dreaptă provocată de dovada că răul are un preţ pe care îl primeşte de la cei care-l îmbrăţişează ca şi de la cei care i se opun, ce plătesc un preţ mare, dar mai mic decât cei ce i se supun.

Amuzant cât de multă filozofie aiurea poate fi inspirată de un pic de vomă.

Borâtura unui om poate să trezească în acesta o oarecare remuşcare, dar nu poate opri ticăitul unui singur detonator. Mai aveam poate un minut sau două până când operele lui Cornelius Rutherford Snow aveau să se prăbuşească

în ruine aproape la fel de complet ca şi imperiul lui Ozymandias[1].

– Dă-mi-l, zise Lorrie.

– Ce să-ţi dau?

– Pistolul.

Nu-mi dădusem seama că ţineam încă pistolul în mână.

– De ce?

– Nu ştiu în ce buzunar a pus cheia.

Nu aveam timp să scotocim prin buzunarele pantalonilor, hainei şi cămăşii. Ţinând seama şi de vomă, nici nu aveam chef să scotocim.

Nu înţelesesem ce legătură avea pistolul cu cheia cătuşelor. Mi-a fost teamă că Lorrie o să se rănească şi am decis să nu-i dau pistolul.

Apoi mi-am dat seama că mi-l luase deja din mână.

– L-ai luat deja, am spus eu, cu glas bâiguit.

– Mai bine întoarce-ţi faţa, mă sfătui ea, s-ar putea să sară schije.

– Cred că îmi plac schijele, am replicat eu, incapabil să-mi amintesc ce însemna cuvântul acela.

Lorrie făcea ceva cu pistolul, zgâindu-se la el prin întuneric.

– Cred că nu mă mai doare la fel de mult ca înainte, i-am spus eu. Acum mi-e frig.

– Asta-i rău, zise ea, îngrijorată.

– Mi-a mai fost frig şi altădată, am asigurat-o eu.

---

[1] *Ozymandias*, poem de Shelley, care porneşte de la inscripţia de pe o statuie a lui Ramses cel Mare – faraon cunoscut de greci sub numele de Ozymandias, care-şi închipuia că realizările sale vor fi veşnice, dar din ele n-a mai rămas mai nimic. (n.tr.)

Punchinello gemu, se cutremură şi începu din nou să vomite pe el însuşi.

– Am chefuit oare? am întrebat eu.

– Întoarce-ţi faţa, repetă Lorrie, de data asta pe un ton tăios.

– Nu vorbi aşa cu mine. Te iubesc.

– Mda, întotdeauna facem rău celui pe care îl iubim, zise ea, apoi mă apucă de păr şi-mi îndepărtă faţa de cătuşe.

– Ce trist, am spus eu, referindu-mă la faptul că facem întotdeauna rău celui pe care îl iubim, apoi am descoperit că zăceam pe trotuar, deci trebuie să fi căzut. Om greoi.

Un pistol bubui şi nu mi-am dat seama decât mai târziu că Lorrie pusese ţeava pistolului lângă zalele lanţului care lega o cătuşă de alta, iar cu împuşcătura aceea se eliberase de Punchinello.

– Ridică-te în picioare, mă grăbi ea. Hai, hai!

– O să zac aici până o să mă trezesc din beţie.

– O să zaci până o să mori.

– Nu, ar dura prea mult.

Lorrie mă linguşi, mă înjură, îmi comandă, mă împinse, mă smuci, mă trase, şi-mi amintesc doar că eram în picioare, rezemându-mă de ea, mergând între camionetă şi Shelby Z a mea, apoi pe stradă, îndepărtându-ne de conac.

– Te doare piciorul?

– Ce picior?

– Cum e cu durerea?

– Cred că am lăsat-o acolo, pe trotuar.

– Doamne, ce matahală eşti!

– Sunt un pic corpolent, asta-i tot.

– Bine, e în regulă. Reazemă-te de mine. Hai.

Am zis, cu o voce cleioasă precum crema de ouă englezească:

– Mergem în parc?

– Exact.

– La picnic?

– Exact. Am întârziat, hai să ne grăbim.

Am privit dincolo de Lorrie, către sunetul unui motor care se apropia. Lumina farurilor ne acoperi. Un șir de lumini rotitoare albastre și galbene de pe acoperișul automobilului indica faptul că-i o mașină a poliției sau un vehicul extraterestru.

Mașina se opri, ușile se deschiseră și doi bărbați ieșiră afară, la vreo cinci metri de noi. Unul din ei întrebă:

– Ce se întâmplă?

– Omul ăsta e împușcat, le spuse Lorrie, iar eu m-am întrebat despre cine vorbea; înainte să apuc s-o întreb, Lorrie continuă: Avem nevoie de o ambulanță.

Polițiștii se apropiară prevăzători:

– Unde-i cel care a tras?

– Acolo, pe trotuar. E rănit și nu mai are nici o armă.

Când polițiștii se îndreptară spre Punchinello, Lorrie le strigă:

– Nu! Veniți înapoi! Clădirea va exploda!

În starea în care eram, avertismentul ei mă zăpăci. Nici polițiștilor nu li se păru mai logic. Fugiră spre Punchinello, care zăcea, luminat pe jumătate de farurile mașinii de poliție.

Lorrie continuă să mă târască spre parc, cu o hotărâre încăpățânată.

– E prea frig pentru un picnic, i-am spus eu. E frig.

– O să facem un foc de tabără. Dar *mergi mai departe.*

Dinții îmi clănțăneau și am spus, cu glas tremurat:

– O să avem s-s-salată de c-c-c-cartofi?

– Da. O grămadă de salată de cartofi.

– D-aia cu m-m-murături?

– Da, exact, dar continuă să mergi.

– Nu-mi place s-s-salata cu m-m-murături.

– Avem de ambele feluri.

O bordură fu cât pe aici să mă dea gata. Trotuarul părea moale şi atrăgător...

– E prea f-f-frig pentru un picnic, am zis eu. Şi e prea î-întuneric.

După o clipă, a fost şi prea *zgomotos.*

22

Cele patru explozii – practic simultane – din conac, bancă, tribunal şi bibliotecă eliminară zăpăceala din mintea mea. Pentru o clipă am putut să gândesc limpede.

În timp ce solul se zguduia, iar coniferele din parc se zgâlţâiau şi pierdeau toate acele moarte, în timp ce exploziile iniţiale fură înlocuite de zăngănitul ca-de-zei-nebuni-jucând-popice provocat de prăbuşirea clădirilor din piatră, mi-am amintit că fusesem împuşcat de două ori şi că nu-mi plăcuse nici un pic.

Durerea nu reveni odată cu amintirea, dar acum aveam mintea suficient de limpede ca să înţeleg că faptul că nu-mi simţeam piciorul era un lucru *mult mai rău* decât durerea aprigă pe care o îndurasem la început. Lipsa totală de simţire sugera că piciorul era deja extrem de vătămat, că era deja mort, bun să fie amputat, dispărut.

Epuizat, m-am împleticit când solul se zgudui. Lorrie mă ajută să mă aşez pe iarbă, iar eu m-am rezemat de trunchiul unui sicomor chiar atunci când explozia finală răsună în piaţa oraşului.

Odată cu amintirea faptului că fusesem împuşcat veni un montaj de coşmar al celor trei asasinate făptuite de Punchinello în faţa mea. Aceste imagini sângeroase erau mai vii în amintire

decât fuseseră în momentul săvârşirii lor, poate pentru că atunci fusesem atât de preocupat de supravieţuirea mea şi a lui Lorrie încât nu îndrăznisem să mă gândesc în mod conştient la amănuntele hidoase, de teamă să nu fiu paralizat de groază.

Scârbit, am încercat să înăbuş acele amintiri, dar ele mă chinuiau. Toată viaţa mă simţisem bine în mintea mea, dar acum peisajul meu interior era pătat cu sânge şi întunecat de o eclipsă macabră.

Când mi-am dorit întoarcerea liniştitoare a negurii în care fusesem cufundat ceva mai devreme, aceasta veni imediat, într-un val mare, cenuşiu – acoperind luminile maşinii de poliţie din stradă, apoi pătrunzând printre copaci ca o ceaţă deasă mânată de vânt, lucru ciudat într-o noapte fără vânt.

Praf.

Masa furtunoasă se dovedi a nu fi nici ceaţă, nici negură mintală, ci nori deşi de praf fin produşi de conacul lui Cornelius Snow, atunci când acesta se transformă dintr-un edificiu impunător într-o ruină făcută zob. Marmură pulverizată, cărămizi făcute praf, ipsos zdrobit – praful năvălea peste noi, cu o mie de arome şi mirosuri.

Norul, alb în timp ce se apropia, provocă întuneric când căzu peste noi, o beznă mai întunecată decât însăşi noaptea fără lumină. M-am îndepărtat de sicomor şi m-am rostogolit pe partea dreaptă, închizând ochii şi trăgându-mi cămaşa ca o mască, pentru ca să-mi apăr nasul şi gura de praful sufocant.

Am întins o mână ca să-mi ating piciorul amorţit, ca să mă asigur că era încă acolo. Mâna îmi deveni umedă din cauza sângelui cald.

În ceea ce păru o clipă, praful uscă sângele şi formă o tencuială macabră în jurul mâinii mele.

La început am crezul că Lorrie se ghemuise pe iarbă, lângă mine, acoperindu-şi faţa ca să se ferească de lintoliul care sufoca. Apoi i-am auzit glasul deasupra mea şi mi-am dat seama că rămăsese în picioare. Striga după ambulanţă, tuşind, horcăind, strigând fără încetare după ajutor, ajutor, un om a fost împuşcat.

Voiam să mă întind spre ea, s-o trag jos, dar nu aveam putere să-mi ridic braţul. Mă copleşise o slăbiciune înfiorătoare.

Negura mintală liniştitoare pe care mi-o dorisem se reîntorsese. Fiind îngrijorat în privinţa lui Lorrie, nu mai doream o asemenea evadare, dar mi-era imposibil să-i rezist.

Gândurile mele ţeseau o poveste incoerentă cu uşi secrete, tunele luminate de lumânări, figuri de morţi, împuşcături, dresori de şerpi, tornade, clovni... Probabil că eram inconştient şi visam, pentru că devenisem zburător la trapez, mergeam pe sârmă, folosind o prăjină lungă ca să-mi ţin echilibrul, şi înaintam încet şi greu către o platformă pe care aştepta Lorrie.

Când am privit în urmă, ca să văd ce distanţă parcursesem, l-am descoperit pe Punchinello Beezo care mă urmărea. Avea şi el o prăjină lungă, dar fiecare capăt al acesteia se termina cu o lamă bine ascuţită. Individul zâmbea, încrezător, şi mergea mai repede decât mine. Zise: „Jimmy Tock, aş fi putut fi o vedetă. Aş fi putut fi o vedetă."

La un moment dat, m-am trezit din visul cu circul şi am ieşit din tunelele secrete ale sufletului meu. Mi-am dat seama că mă mişcam. Că eram cărat cu o targă. Apoi am fost legat de o targă pe rotile dintr-o ambulanţă zburdalnică.

Când am încercat să-mi deschid ochii şi n-am reuşit, mi-am spus că erau doar lipiţi de praf şi de lacrimi. Ştiam că-i o minciună, dar m-a liniştit.

Mai târziu, cineva a spus:

– Piciorul nu poate fi salvat.

Nu ştiu dacă era o persoană din vis sau un doctor adevărat, dar am răspuns cu un glas care suna ca al meu, dacă eu aş fi fost prinţul broscoi:

– Am nevoie de două picioare. Sunt vânător de furtuni.

După aceea m-am cufundat kilometri nenumăraţi într-un abis în care visele erau prea reale ca să fie vise, în care monştri misterioşi mă păzeau, dar întotdeauna vizibili doar cu coada ochiului, şi unde aerul mirosea a tartă cu cireşe flambată.

23

La şase săptămâni după aceea, Lorrie Lynn Hicks veni la cină. Arăta mai frumoasă decât *pommes à la Sévillane*[1].

Lumânări în sfeşnice de cristal rubiniu aruncau forme geometrice moi, tremurătoare, pe pereţii acoperiţi de mătase şi cercuri pâlpâitoare, chihlimbarii, pe tavanul în chesoane de mahon.

Ea strălucea mai mult decât lumina lumânărilor.

În timpul antreurilor – crab gătit în susan – tatăl meu spuse:

– N-am mai cunoscut niciodată pe cineva a cărui mamă să fie dresor de şerpi.

– O grămadă de femei fac asta pentru că li se pare amuzant, zise Lorrie, dar e mult mai dificil decât credeau ele. Până la urmă renunţă.

– Dar sunt convinsă că-i amuzant, spuse mama mea.

– Oh, da! Şerpii sunt grozavi. Nu latră, nu rod mobila şi nu ai niciodată probleme cu şoarecii.

– Şi nu trebuie să-i plimbi, adăugă mama.

– Poţi s-o faci, dacă vrei, dar îi sperie pe vecini. Maddy, crabul ăsta e grozav.

---

[1] Mere prăjite în unt, cu suc de portocale (n.tr.)

– Cum câştigă bani un dresor de şerpi? se întrebă tata.

– Mămica a găsit trei surse primare de venituri. Oferă o varietate de şerpi producătorilor de filme şi de televiziune. Pentru moment, se pare că *fiecare* videoclip muzical foloseşte şerpi.

Mama mea era încântată.

– Deci închiriază şerpi!

– Pentru o oră, o zi sau o săptămână? se interesă tata.

– De obicei pentru o zi. Chiar şi un film în care apar foarte mulţi şerpi e nevoie de ei doar timp de vreo patru, cinci zile.

– Nu există nici un film în ziua de azi care n-ar putea fi îmbunătăţit cu un grup de şerpi vii, declară bunica Rowena. Mai ales ultima chestie cu Dustin Hoffman.

– Oamenii care închiriază şerpi cu ora nu-s prea onorabili, zise sec Lorrie.

Chestia asta m-a intrigat.

– N-am auzit niciodată de o companie neonorabilă de închiriat şerpi.

– Oh, există, se strâmbă Lorrie. Sunt firme dubioase. Închiriază şerpi unor persoane individuale, cu ora, fără să pună nici un fel de întrebări.

Tata, mama şi cu mine ne-am privit nedumeriţi, dar Weena ştia despre ce-i vorba:

– În scopuri erotice.

Tata făcu „Oho!", mama spuse „Scârbos", iar eu am zis:

– Bunico, uneori mă sperii.

Lorrie voia să lămurească lucrurile:

– Mama mea n-a închiriat *niciodată* şerpi unor persoane individuale.

– Pe când eram copil, Little Ned Yarnel, băiatul din vecini, a fost muşcat de un şarpe cu clopoţei, zise Weena.

– Un şarpe aflat în libertate sau unul închiriat? întrebă tata.

– Unul aflat în libertate. Little Ned n-a murit, dar a făcut cangrenă. Medicii au fost siliţi să-i amputeze mai întâi degetul mare şi încă un deget, apoi totul până la încheietură.

– Jimmy, dragule, sunt atât de bucuroasă că n-a fost nevoie să-ţi tăiem piciorul, spuse mama.

– Şi eu sunt bucuros.

Tata ridică paharul cu vin.

– Să bem în cinstea lui Jimmy al nostru care n-a fost amputat.

După toast, Weena povesti:

– Little Ned a ajuns să fie singurul campion cu o mână care a participat vreodată la Jocurile Olimpice, la proba de tir cu arcul.

Uluită, Lorrie exclamă:

– Aşa ceva nu-i posibil!

– Dragă, zise Weena, dacă îţi închipui că există o grămadă de campioni olimpici cu o singură mână, atunci înseamnă că nu ştii prea multe despre sport.

– Bineînţeles, n-a câştigat medalia de aur, lămuri lucrurile tata.

– O medalie de argint, recunoscu bunica. Dar ar fi câştigat aurul, dacă ar fi avut doi ochi.

Lorrie îşi puse jos furculiţa, ca să sublinieze uluirea sa, şi întrebă:

– Era ciclop?

– Nu, îi răspunse mama, avea doi ochi, dar putea să vadă doar cu unul.

– Dar nu ai nevoie de o vedere perfectă ca să fii bun la ceva de felul tirului cu arcul? întrebă Lorrie.

Weena, mândră de prietenul ei din copilărie, îi explică:

– Little Ned avea ceva mai folositor decât o vedere bună. Avea ardoare. Nimic nu-l putea doborî.

Lorrie își luă din nou furculița în mână și duse la gură ultima bucată de crab pe care o avea în farfurie, apoi spuse:

– Sunt nerăbdătoare să aflu dacă Little Ned era pitic.

– Ce idee ciudată, dar cumva fermecătoare, exclamă mama.

– După opinia mea, e doar ciudată, o contrazise bunica. Little Ned era înalt de un metru și optzeci de centimetri la a unsprezecea sa zi de naștere, și a ajuns la un metru și nouăzeci – un tip mare, ca Jimmy al nostru.

Indiferent ce crede bunica, sunt cu vreo câțiva centimetri mai scund decât Little Ned. Probabil cântăresc mult mai puțin decât el – cu excepția cazului în care comparația e limitată doar la greutatea mâinii, în care caz aș avea un avantaj considerabil față de el.

Dacă îmi compar cele două picioare ale mele, stângul cântărește mai mult decât dreptul, din cauza celor două plăci de oțel și a numeroaselor șuruburi care îmi țin femurul la un loc, plus placa de oțel din tibie. Piciorul a necesitat numeroase operații chirurgicale vasculare, dar asta n-a adăugat nici un gram.

La cina aceea de la începutul lunii noiembrie 1994, drenurile rănilor fuseseră scoase, ceea ce primenise felul în care miroseam, dar purtam încă un mulaj din fibră de sticlă. Stăteam în capul mesei, cu piciorul țeapăn întins într-o parte, de parcă aș fi sperat să-i pun piedică bunicii.

Weena își termină crabul, plescăi din buze în modul zgomotos pe care îl considera un drept al tuturor celor de vârsta ei, apoi zise:

– Ai spus că mama ta obținea bani în trei feluri.

Lorrie își șterse buzele ei pline, minunate, cu șervetul.

– Se mai ocupă și cu mulsul șerpilor cu clopoței.

Tata exclamă, îngrozit:

– Ce magazin din iad ar vinde o asemenea chestie?

– Am avut un şerpişor frumos de casă, care a locuit un timp cu noi, îi povesti mama lui Lorrie. Se numea Earl, dar am fost de părere că Bernard ar fi fost un nume care i s-ar fi potrivit mai bine.

– După mine, arăta ca un Ralph, o contrazise bunica Rowena.

– Earl era mascul, zise mama, sau cel puţin aşa am presupus noi. Dacă ar fi fost femelă, ar fi trebuit să o mulgem? La urma urmei, dacă nu mulgi o vacă, poţi să-i provoci o suferinţă teribilă.

Seara începuse minunat. Abia reuşeam să spun şi eu ceva.

M-am uitat la tata. Acesta îmi zâmbi. Îmi dădeam seama că se distra de minune.

– Un şarpe de casă nu are lapte, zise Lorrie. Nici un şarpe cu clopoţei. Mama mea mulge de la şerpi venin. Apucă şarpele de ceafă şi-i masează glandele cu otravă. Veninul se scurge din colţi, care sunt la şerpii cu clopoţei ca acele de seringă, iar de aici picură într-un vas de colectare.

Din cauză că tata considera sufrageria un templu, rareori îşi punea cotul pe masă. De data asta şi-l puse şi-şi rezemă bărbia în palmă, ca şi cum s-ar fi pregătit de o îndelungată ascultare.

– Deci mama ta are o moşie cu şerpi cu clopoţei.

– Rudy, *moşie* e un cuvânt prea... mare, *fermă* e în aceeaşi situaţie. E mai degrabă o grădină cu o singură cultură.

Bunica scoase un râgâit plin de satisfacţie şi zise:

– Şi cui vinde veninul? Asasinilor sau pigmeilor care suflă săgeţi printr-o ţeavă?

– Companiile producătoare de medicamente au nevoie de el ca să facă antidot pentru venin. Şi mai există încă vreo câteva utilizări medicale.

– Ai menţionat o a treia sursă de venituri, îi reaminti tata.

– Mama e un adevărat cabotin, spuse cu afecţiune Lorrie. Aşa că e angajată la petreceri. Are un număr fantastic cu şerpi.

– Cine ar vrea un asemenea spectacol? se minună tata.

– Cine n-ar vrea? întrebă mama, gândindu-se probabil în avans la petrecerea aniversării lor şi la ziua de naştere a Weenei.

– Exact, zise Lorrie. Tot felul de petreceri ale firmelor, precum cele de pensionare, petreceri de Crăciun. Bar Mitzvah, Asociaţia Bibliotecilor din America, orice fel de petreceri.

Mama şi tata luară farfuriile pentru antreuri. Serviră castroane cu supă de pui şi porumb, cu sărăţele cu brânză alături.

– Îmi place porumbul, zise bunica, dar îmi produce flatulenţă. Pe vremuri îmi păsa de asta, dar acum nu mai am nici o obligaţie. Au venit anii de aur.

Tata ţinu un toast nu cu vin, ci cu prima lingură de supă:

– Să sperăm că jigodia n-o să scape de proces. Să sperăm că o să-l prăjească.

Bineînţeles, jigodia era Punchinello Beezo. În dimineaţa următoare avea să fie supus unei audieri preliminare, pentru a se decide dacă era apt pentru proces, din punct de vedere mintal.

Îi împuşcase pe Lionel Davis, pe Honker, pe Crinkles şi pe Byron Metcalf, conducător de mult timp al societăţii de conservare a monumentelor istorice ale oraşului, pe care îl torturase ca să obţină informaţii despre accesul la tunelele de sub piaţa oraşului.

În plus, explozia ucisese doi membri ai echipei ce făcea curăţenie în tribunal şi un vagabond care căuta comori într-o ladă de gunoi din spatele bibliotecii. Pierise şi Martha Faye Jeeter, o

văduvă în vârstă care locuia într-un apartament din clădirea de lângă tribunal.

Socotit în vieţi omeneşti, opt e un număr mare, dar ţinând seama de întinderea distrugerilor, ne-am fi putut aştepta la o mulţime de victime. Fuseseră salvate vieţi pentru că exploziile avuseseră loc la două nivele sub pământ şi pentru că o parte din puterea acestora se împrăştiase în tunelele subterane. Biblioteca, banca şi conacul implodaseră, prăbuşindu-se în pivniţele lor, transformate în ruine prin calculele precise ale unui expert în demolări.

Tribunalul implodase şi el în mare parte, dar clopotniţa se prăbuşise peste clădirea învecinată, aducând o gălăgie subită în viaţa liniştită a văduvei Jeeter.

Cele două pisici ale sale fuseseră zdrobite şi ele. Unii cetăţeni din Snow Village păreau să fie mai înfuriaţi de această porcărie decât de pierderile omeneşti sau arhitecturale.

Punchinello îşi exprimase regretul că nu muriseră sute de oameni. Spusese poliţiei că, de-ar fi putut să ia treaba de la început, ar fi adăugat nişte pachete de napalm, ca să producă un incendiu care ar fi distrus mai multe cvartale.

Porţiuni din stradă şi din parc se prăbuşiseră în tunelele secrete ale lui Cornelius Snow. Frumoasa mea maşină sport, neagră cu dungi galbene, fusese înghiţită de una dintre acele găuri.

Vă amintiţi că am spus că nu întâlnisem o tânără pe care s-o iubesc atât de mult cât iubeam maşina Dodge Daytona Shelby Z veche de şapte ani? Ciudat, dar n-am jelit pierderea maşinii nici o clipă.

Deşi Lorrie ar fi arătat minunat în Shelby Z, ar fi arătat şi mai bine într-un Pontiac Trans Am model 1986, unul care nu era negru, ci poate roşu sau argintiu, o culoare care se potrivea cu

spiritul ei exuberant. Sau într-un Chevy Camaro IROC-Z model 1988, decapotabil.

Problema mea era una pe care ar fi luat-o în considerare orice brutar tânăr, plătit după numărul de pâini şi de prăjituri. În lumea asta existau bărbaţi care, după ce ar fi privit-o, i-ar fi cumpărat lui Lorrie câte un Rolls-Royce pentru fiecare zi a săptămânii. Şi nici unul dintre ei n-ar fi arătat ca un trol.

– Nu crezi că o să trimită jigodia într-un ospiciu şi astfel o să scape de spânzurătoare? întrebă tata.

– El nu vrea aşa ceva, i-am răspuns eu. Spune că ştia foarte bine ce făcea şi că a fost vorba de răzbunare.

– Individul e ţicnit, în felul lui, spuse Lorrie, dar poate deosebi binele de rău la fel de uşor ca şi mine. Maddy, Rudy, supa asta e fantastică, în ciuda faptului că produce flatulenţă.

Bunica Rowena avea o poveste pertinentă.

– Hector Sanchez, care locuia lângă Bright Falls, s-a omorât cu un pârţâit.

Spiritul raţional al tatălui meu fu trezit de afirmaţia bunicii.

– Weena, aşa ceva nu-i posibil.

– Hector lucra în industria uleiului de păr, îşi amintea bunica. Individul avea un păr minunat, dar nu prea mult bun-simţ. Asta s-a întâmplat cu cincizeci şi şase de ani în urmă, în '38, înainte de război.

– Nici pe vremea aceea nu era posibil, declară tata.

– Tu nu te născuseşi pe vremea aceea, nici Maddy, deci să nu-mi spui mie că nu era posibil. Am văzut cu ochii mei.

– N-ai mai menţionat asta până acum, spuse tata, care o bănuia că născocise povestea, dar nu era pregătit s-o acuze. Jimmy, a mai pomenit chestia asta?

– Nu, am confirmat eu. Îmi amintesc că bunica ne-a povestit de un Harry Ramirez care s-a fiert singur până a murit, dar n-a spus nimic despre acest Hector Sanchez.

– Maddy, tu îți amintești să mai fi auzit povestea asta?

– Nu, dragule, recunoscu mama, dar ce dovedește asta? Sunt convinsă că mama nu și-a amintit-o până acum.

– Când vezi un om care se pârțâie până moare nu poți uita, zise tata, apoi i se adresă lui Lorrie. Scuză-mă, dragă. Discuțiile noastre din timpul mesei nu sunt de obicei de un asemenea nivel.

– Nu știi ce înseamnă un anumit nivel până nu mănânci ravioli din conservă în timp ce asculți povești despre ulcerele șerpilor și despre mirosul unei tornade care a absorbit conținutul unei uzine de prelucrare a apei de canalizare.

Nerăbdătoare, bunica zise:

– N-am uitat niciodată de Hector Sanchez. E doar prima dată când aveam o conversație în care se potrivea acest subiect.

– Ce slujbă avea Hector în industria uleiului de păr? întrebă mama.

– Dacă individul s-a aruncat în aer cu o bășină acum cincizeci și șase de ani, zise tata, cui îi pasă ce făcea el în domeniul uleiului de păr?

– Sunt sigură că familiei lui îi pasă, replică Weena. Le aducea mâncare pe masă. Oricum, nu s-a aruncat singur în aer. Așa ceva nu-i posibil.

– Caz închis, spuse tata, triumfător.

– Împlinisem douăzeci și unu de ani și soțul meu, Sam, m-a dus pentru prima oară într-o cârciumă. Eram într-un separeu. Hector stătea pe un scaun, la bar. Am comandat o Veveriță Roz[1]. Lorrie, îți plac Veveritele Roz?

---

[1] Pink Squirrel – cocteil făcut din lichior roz de sâmburi de caisă, lichior de cacao și înghețată de vanilie (n.tr.)

Lorrie spuse da, iar tata zise:

– M-ai înnebunit cu povestea asta, am ajuns să văd veverițe roz care se cațără în clipa asta pe tavan.

– Hector bea bere cu felii de lămâie și stătea la un scaun distanță de un culturist. Individul avea bicepși de mărimea unor șunci, iar pe braț avea cel mai frumos tatuaj cu un buldog care mârâia.

– Cine? Hector sau culturistul? întrebă mama mea.

– Hector nu avea nici un tatuaj, cel puțin nu în locuri vizibile. Dar avea o maimuță numită Pancho.

– Pancho bea și el bere? întrebă mama.

– Maimuța nu era acolo.

– Unde era?

– Acasă, cu familia. Nu era o maimuță căreia îi plăcea să colinde prin cârciumi. Lui Pancho îi plăcea în sânul familiei.

Mama îl bătu pe tata pe umăr și zise:

– Așa e și maimuța mea.

– Hector, stând pe scaunul barului, a tras o bășină zdravănă...

– În sfârșit! exclamă tata.

– ... iar culturistul s-a simți jignit din cauza mirosului. Hector i-a zis să-și țină fleanca, numai că n-a folosit expresia asta.

– Cât de solid era Hector? întrebă Lorrie.

– Aș zice că avea înălțimea de un metru și șaizeci și cinci și greutatea de șaizeci și cinci de kilograme.

– Cred că folosea maimuța ca lest, să nu-l ia vântul, zise Lorrie.

– Iar culturistul l-a pocnit de două ori, l-a apucat de păr și i-a izbit fața de bar de trei ori. Hector a căzut de pe scaun, mort, iar culturistul a comandat încă un pahar cu bere și whisky, cu două ouă proaspete amestecate în el, pentru proteine.

Mama mea radia de încântare:

– Am avut dreptate. Faptul că şi-a slobozit gazele nu l-a omorât. L-a omorât *culturistul* beat.

– Dacă nu s-ar fi pârţâit, n-ar fi fost ucis, insistă bunica.

Lorrie îşi termină supa şi întrebă:

– Şi cum s-a fiert Harry Ramirez până când a murit?

Sosi felul principal – pui fript umplut cu castane şi cârnaţi, mămăligă şi mazăre verde – urmat de salată de ţelină.

Iar când, după miezul nopţii, tata împinse din bucătărie în sufragerie cărucior cu deserturi, Lorrie nu putu să se decidă între o tartă cu cremă de mandarine şi o felie de prăjitură genoveză, aşa că le luă pe amândouă. Gustă *coeur à la crème*[1], *budino di ricotta*[2] şi *Mont Blanc aux marrons*[3], apoi alese patru bucăţi din tava cu prăjituri aranjate pe trei rânduri.

Mâncă o prăjitură *springerle*[4] concentrându-se zdravăn, până îşi dădu seama că toţi cei de la masă tăcuseră. Când îşi ridică privirea, văzu că noi îi zâmbeam.

– Sunt delicioase, zise ea.

Noi zâmbeam.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lorrie.

– Nimic, dragă, răspunse mama. Doar că ne simţim de parcă ai fost întotdeauna aici.

Lorrie plecă la unu dimineaţa, o oră care era devreme pentru familia Tock, dar târzie pentru ea. La nouă dimineaţa trebuia să înveţe doi unguri furioşi să danseze.

---

[1] Prăjitură în formă de inimă, făcută din cremă de brânză, vanilie şi căpşuni (n.tr.)

[2] Budincă din urdă (n.tr.)

[3] Prăjitură cu cremă de castane (n.tr.)

[4] Un soi de biscuiţi cu anason (n.tr.)

Ungurii furioşi sunt ei înşişi o poveste, o s-o păstrez pentru altă carte, dacă o să trăiesc s-o scriu.

În timp ce stăteam la uşa din faţă, sprijinindu-mă de un cadru, Lorrie mă sărută. Acesta ar fi fost sfârşitul perfect al serii... dacă nu m-ar fi sărutat pe obraz şi dacă întreaga familie n-ar fi fost la o jumătate de metru de noi, privind şi zâmbind şi – într-un singur caz – plescăind prea mult din buze.

Apoi o sărută pe bunica, pe mama şi pe tata, ceea ce a făcut să nu mă mai simt ca fiind deosebit.

Lorrie reveni la mine şi mă sărută din nou pe obraz, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Când ieşi din casă şi dispăru în noapte, păru că ia cu ea cea mai mare parte a oxigenului. În absenţa ei, respiratul era ceva dureros.

Tata întârziase la serviciu, la staţiunea balneară. Îşi decalase programul ca să aştepte până pleacă Lorrie.

Înainte să plece, îmi spuse:

– Fiule, nici un brutar care se respectă n-ar lăsa să-i scape aşa ceva.

În timp ce mama şi bunica strângeau masa şi încărcau cele două maşini de spălat vase, eu m-am instalat în fotoliul din camera de zi şi mi-am rezemat capul pe şerveţelul cu model cu păianjeni. Având stomacul plin într-un mod plăcut şi piciorul în ghips ridicat pe un scăunel, mă simţeam ca stând pe plajă.

Am încercat să citesc un roman poliţist, unul dintr-o serie cu un detectiv particular cu neurofibromatoză, boală făcută celebră de Omul Elefant. Individul călătorea dintr-un capăt în celălalt al San Francisco-ului în anchetele sale, purtând întotdeauna o mantie cu glugă ca să-şi ascundă trăsăturile deformate. Povestea nu mă atrăgea.

După ce termină strânsul mesei, bunica se întoarse la canapeaua și la brodatul ei. Începuse o pernă cu miriapode.

Mama stătea la șevaletul din alcovul ei și lucra la portretul unui câine collie, al cărui proprietar voia să fie pictat având la gât o eșarfă în carouri și pe cap o pălărie de cowboy.

Dacă ținem seama de viața mea și de cina de care mă bucurasem, era normal să analizez un pic noțiunea de excentricitate. Când scriu despre clanul Tock, membrii acestuia par ciudați și aparte. Și așa sunt. Acesta e unul dintre motivele pentru care îi iubesc.

Fiecare familie e excentrică, în felul său, după cum este și fiecare om. Fiecare își are ticurile sale, ca și cei din familia Tock.

Excentric înseamnă în afară sau aparte de ce-i obișnuit, de ceea ce e considerat normal. Noi, care alcătuim o civilizație, stabilim prin consens ceea ce e normal, dar acest consens e lat ca un râu, nu îngust ca sârma pe care merg acrobații la circ.

Chiar și așa, unii dintre noi trăiesc o viață perfect normală, obișnuită în toate privințele. La urma urmei, suntem oameni, fiecare dintre noi fiind unic în măsura în care nici un membru al unei specii nu-i deosebit de alții de felul său.

Avem instincte, dar nu suntem conduși de ele. Simțim atracția turmei fără minte, ademenirea haitei, dar ne opunem efectelor extreme ale acestor influențe – iar când n-o facem, ne târâm societatea într-o distrugere sângeroasă sau într-o utopie eșuată, conduși de Hitler, Lenin sau Mao Zedong. Iar distrugerea ne reamintește că Dumnezeu ne-a dat individualitate și că renunțarea la aceasta înseamnă să urmezi o cale întunecată.

Dacă nu reușim să vedem excentricitățile din noi și să fim amuzați de ele, devenim monștrii egoismului. Fiecare familie, în felul său, este la fel de excentrică precum a mea. Vă garantez

asta. Dacă vă deschideţi ochii pentru acest adevăr, vă deschideţi sufletul către umanitate.

Citiţi-l pe Dickens; el ştie.

Cei din familia mea nu doresc să fie altceva decât ceea ce sunt. Nu se vor schimba ca să-i impresioneze pe alţii.

Ei găsesc un înţeles în credinţa lor calmă, unul în ceilalţi, în micile miracole ale vieţii lor cotidiene. Nu au nevoie de ideologii sau de filozofii ca să se definească. Sunt definiţi de viaţă, cu toate simţurile angajate, cu speranţă, fiind gata oricând să râdă.

Ştiusem, aproape din momentul în care o întâlnisem în bibliotecă, că Lorrie Lynn Hicks ştie tot ce ştia Dickens, indiferent dacă l-a citit sau nu. Frumuseţea ei consta mai puţin în aspectul ei fizic şi mai mult în faptul că nu era un automat freudian, că nu-şi va permite niciodată să fie definită în acei termeni. Nu era victima nimănui, nu era prostul nimănui. Era motivată nu de ceea ce îi dăduseră alţii, nu de invidie, nu de convingerea unei superiorităţi morale, ci de *posibilităţile* vieţii.

Am pus deoparte romanul cu detectivul gen Omul Elefant şi m-am ridicat de pe fotoliu, sprijinindu-mă de cadru. Roţile scârţâiră uşor.

Când am ajuns în bucătărie, am închis uşa în urma mea şi m-am dus la telefonul de pe perete.

Am stat acolo un timp, ştergându-mi palmele umede de cămaşă. Mâinile îmi tremurau. Această nervozitate era mai puţin acută, dar mai profundă decât orice simţisem când fusesem ameninţat de Punchinello cu pistolul.

Era tremuratul unui alpinist care vrea să cucerească muntele cel mai înalt din lume într-un timp record, care ştie că pentru o anumită perioadă din viaţa sa va avea îndemânarea şi resursele fizice ca să-şi îndeplinească visul, dar care se teme că birocraţia,

furtuna sau soarta îl vor întârzia până când se termină perioada aceea de timp. Şi atunci, cine va fi, ce va deveni?

În timpul celor şase săptămâni ce trecuseră de la noaptea clovnilor, am vorbit de multe ori la telefon. Îi învățasem numărul pe dinafară.

Am format trei cifre, apoi am pus receptorul în furcă.

Mi se uscase gura. Am scârțâit din cadru până la un dulap, am luat un pahar, am scârțâit până la chiuvetă. Am turnat apă rece şi filtrată din robinetul special.

Mai greu cu un sfert de kilogram, dar cu gura tot uscată, m-am întors la telefon.

Am format cinci cifre, am pus receptorul în furcă.

Nu aveam încredere în glasul meu. Am exersat:

– Bună, aici Jimmy.

Renunțasem să-mi mai spun James. Când îți dai seama că lupți cu o lege fundamentală a universului, e mai bine să cedezi în fața naturii.

– Bună, aici Jimmy. Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

Vocea mea devenise tremurătoare şi urcase cu două octave. Nu mai sunase astfel de când aveam treisprezece ani.

Mi-am dres glasul, am încercat din nou, aş fi putut fi luat drept un băiat de cincisprezece ani.

După ce am format şase cifre, m-am pregătit să pun receptorul în furcă. Apoi, cu o renunțare indiferentă, am format a şaptea cifră.

Lorrie răspunse după primul țârâit, ca şi cum ar fi stat lângă telefon.

– Bună, sunt Jimmy, îmi cer scuze dacă te-am trezit, am spus eu.

– Am ajuns acasă abia acum cincisprezece minute. Nu m-am băgat încă în pat.

– M-am distrat în seara asta.

– Şi eu, zise ea. Îmi place familia ta.

– Ascultă, nu-i ceva ce se face prin telefon, dar, dacă n-o fac, n-o să pot să adorm. O să zac treaz întrebându-mă dacă perioada mea de timp favorabil a trecut şi dacă mi-am pierdut ultima şansă să urc pe munte.

– Bine, zise ea, dar dacă o să fii atât de enigmatic, va trebui să iau notiţe, ca să am şansa să descifrez ulterior ce naiba o să spui. Gata, am luat hârtie şi stilou.

– În primul rând, nu-s prea arătos.

– Cine spune asta?

– Oglindă, oglinjoară de pe perete. Şi sunt un tip greoi şi neîndemânatic.

– Aşa zici tu, dar eu nu prea am văzut dovezi în privinţa asta – cu excepţia unor momente ca acesta.

– Nu puteam să dansez *înainte* să am plăcile astea de oţel care-mi ţin piciorul la un loc. Acum o să fiu la fel de graţios ca prima creatură a doctorului Frankenstein.

– Îţi trebuie doar un profesor priceput. Am învăţat odată o pereche de orbi să danseze.

– Oricum, sunt brutar, poate într-o zi o să fiu patiser, iar asta înseamnă că n-o să fiu niciodată milionar.

– *Vrei* să fii milionar? mă întrebă ea.

– Nu în mod deosebit. Aş fi preocupat tot timpul cum să fac să nu pierd banii. Presupun că *ar trebui* să vreau să fiu milionar. Unii oameni spun că n-am suficientă ambiţie.

– Cine?

– Poftim?

– Cine spune că n-ai suficientă ambiţie?

– Probabil că toţi. Altceva. Nu prea călătoresc. Mulţi oameni vor să vadă lumea, dar eu sunt legat de casă. Cred că poţi să vezi

întreaga lume într-un kilometru pătrat, dacă știi cum să te uiți. N-o să am niciodată parte de aventuri măreţe în China sau în Republica Tonga.

– Unde-i Republica Tonga?

– Habar n-am. N-am văzut niciodată Tonga. Probabil că n-o să văd niciodată Parisul, nici Londra. Unii oameni ar spune că-i un lucru tragic.

– Cine?

Am spus, cuprins de spirit autocritic:

– Şi sunt complet lipsit de subtilitate.

– Nu chiar complet.

– Unii oameni cred că-i aşa.

– Iar ei, zise Lorrie.

– Cine?

– „Unii oameni."

– Locuim în una dintre cele mai celebre staţiuni de schi din lume, am continuat eu, iar eu nu schiez. Nu m-am ostenit niciodată să învăţ.

– Şi asta e o crimă?

– Dovedeşte lipsă de spirit de aventură.

– Unii oameni *trebuie* neapărat să aibă aventuri, spuse ea.

– Nu şi eu. Şi toată lumea face drumeţii, aleargă la maraton, ridică greutăţi. N-o să fac niciodată aşa ceva. Mie îmi plac cărţile, cinele lungi cu discuţii la fel de lungi, plimbările îndelungate, pline de discuţii. Nu poţi să discuţi când cobori cu şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră pe o pârtie de schi. Nu poţi să discuţi când alergi la maraton. Unii oameni spun că vorbesc prea mult.

– Au opinii foarte precise, nu-i aşa?

– Cine?

– „Unii oameni." Îţi pasă ce crede cineva despre tine, în afară de cei din familia ta?

– Nu chiar. Şi asta-i bizar, nu crezi? Adică doar nebunii sociopaţi nu se sinchisesc de ce cred oamenii despre ei.

– Crezi că eşti un nebun sociopat?

– S-ar putea să fiu.

– Nu cred că ai putea fi, mă contrazise ea.

– Probabil că ai dreptate. Trebuie să fii aventuros ca să fii un nebun sociopat bun. Trebuie să-ţi placă pericolul şi schimbarea, să rişti – iar mie nu-mi plac chestiile astea. Sunt banal. Sunt plictisitor.

– Şi de aia m-ai sunat, ca să-mi spui că eşti banal, plictisitor, vorbăreţ, neaventuros şi un sociopat ratat?

– Da, dar toate astea reprezintă un preambul.

– La ce?

– La ceva ce n-ar trebui să-ţi cer prin telefon, ceva ce ar trebui să-ţi cer personal, ceva ce-ţi cer probabil prea devreme, dar mi-a intrat în cap ideea că dacă n-o să-ţi cer în noaptea asta, atunci o să fiu întârziat de soartă sau de furtuni, iar perioada mea de timp oportună se va termina, aşa că întrebarea este... Lorrie Lynn Hicks, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am crezut că tăcerea ei însemna că nu-şi mai găsea cuvintele din cauza surprizei, apoi am crezut că vrea să mă tachineze, apoi am crezut că s-ar putea să însemne ceva neplăcut, şi apoi ea îmi spuse:

– Iubesc pe altcineva.

PARTEA A TREIA

Bine ai venit pe lume, Annie Tock

24

Evenimentele din 15 septembrie 1994 – când o parte semnificativă a pieței orașului fusese aruncată în aer – mă încurajaseră să iau în serios restul prezicerilor bunicului Josef.

Supraviețuisem primei dintre cele „cinci zile teribile". Dar plătisem un preț pentru supraviețuire.

Dacă ai puțin peste douăzeci de ani și piciorul plin de metal și șchiopătezi ocazional, lucrul acesta ar putea fi romantic dacă te plimbi având în tine șrapnele căpătate în timp ce făceai parte din infanteria marină. Nu-i nimic glorios să fii împușcat în timp ce te lupți cu un clovn pentru posesia unui pistol.

Chiar dacă era vorba despre un clovn ratat și un jefuitor de bănci, individul era suficient de clovn ca să te jefuiască de o poveste eroică. Și s-o facă absurdă.

Oamenii spun lucruri de genul „Deci i-ai luat pistolul, iar el a reușit să păstreze sticla cu apă gazoasă?"

În timpul celor opt, nouă luni care au precedat evenimentul, am discutat și am făcut planuri pentru cea de-a doua zi din lista celor cinci, care urma după mai bine de trei ani de la prima: luni, 19 ianuarie 1998.

Ca parte a pregătirilor mele, am cumpărat un pistol de 9 mm. Nu-mi plac pistoalele, dar îmi place și mai puțin să fiu lipsit de apărare.

Am încercat să-i descurajez pe membrii familiei mele, care doreau să-şi pună viețile în joc, legându-şi sorțile de soarta mea. Dar mama, tata şi bunica insistară să fie cu mine toate cele douăzeci şi patru de ore ale zilei fatidice.

Argumentul lor principal părea a fi cel că Punchinello Beezo nu m-ar fi luat ostatic în bibliotecă dacă ar fi trebuit să-i ia ostatici şi pe ei trei. Numărul mare oferea siguranță.

Răspunsul meu a fost că Punchinello i-ar fi omorât pe ei trei şi m-ar fi luat pe mine ostatic.

N-au fost în stare să găsească vreun argument cu care să mă contrazică şi şi-au închipuit că puteau câştiga dezbaterea prin interjecții exprimate cu vigoare: „Prostii!" „Nu-mi pasă de aşa ceva!" „Aiurea!" „Ha! Ha! Tâmpenii!" „Ptiu!" „Baliverne! Nu fi prost!" „Aiurea!" „Vax! Ce idioțeneie!"

Nu poți să te certi cu membrii familiei mele. Sunt ca puternicul fluviu Mississippi: continuă să-şi vadă de treabă şi te trezeşti în deltă, plutind, ameţit de razele soarelui şi de mişcarea leneşă a apei.

Am dezbătut, în timpul multor cine şi a nenumărate căni de cafea, dacă ar fi înțelept să ne ascundem între patru pereți, să încuiem uşile şi ferestrele şi să ne apărăm locuința împotriva tuturor clovnilor şi a oricăror alți agenți ai haosului care ar fi năvălit peste noi.

Mama credea că ar trebui să petrecem ziua într-un loc public plin cu oameni. Din moment ce în Snow Village nu există nici un loc în care mulțimea să se îngrămădească toată ziua, a propus să zburăm la Las Vegas şi să ne facem tabăra într-un cazinou pentru douăzeci şi patru de ore.

Tata prefera să fie în mijlocul unui câmp enorm, cu posibilitatea de a vedea în orice direcție pe o distanță de câțiva kilometri.

Bunica ne avertiză că un meteorit care ar fi căzut din cer ar fi fost la fel de periculos și dacă am fi fost într-un câmp deschis, și dacă am fi fost în casă cu ușile încuiate, și dacă am fi fost în Las Vegas.

– Așa ceva n-o să se întâmple în Las Vegas, insistă mama, extrăgându-și convingerea dintr-o cană de cafea cam cât jumătate din capul ei. Țineți minte, mafia stăpânește încă localurile. Ține situația sub control.

– Mafia! exclamă exasperat tatăl meu. Maddy, mafia nu poate controla meteoriții!

– Sunt convinsă că poate, replică mama mea. Mafioții sunt hotărâți, nemiloși și deștepți.

– De acord, o aprobă bunica. Am citit într-o revistă că o navă cosmică a aterizat acum două mii de ani în Sicilia. Extratereștrii s-au amestecat cu sicilienii – de aceea sunt sicilienii atât de duri.

– Ce revistă tâmpită ar publica o asemenea aiureală? întrebă tata.

– *Newsweek*, îi replică bunica.

– Nici într-un milion de ani n-ar publica *Newsweek* o asemenea prostie.

– Dar a publicat, îl asigură bunica.

– Ai citit povestea asta într-unul dintre tabloidele tale aiurite.

– Am citit-o în *Newsweek*.

Am zâmbit și m-am lăsat să plutesc până în deltă, ascultând.

Trecură zile, săptămâni, luni, și rămânea clar, așa cum fusese întotdeauna, că nu poți să faci nici un plan ca să învingi destinul.

Situația era complicată de faptul că noi eram gravizi.

Da, sunt conștient că unii vor considera o aroganță ca un bărbat să spună „noi" având în vedere că el împărtășește

plăcerea conceperii şi încântarea de a fi părinte, nu şi durerea dintre aceste două lucruri. În primăvara care trecuse, soţia mea – care este elementul principal al vieţii mele – îmi anunţase familia, fericită: „Noi suntem gravizi". Şi pentru că îmi dăduse dreptul să folosesc pronumele la plural, l-am folosit.

Din cauză că am putut să deducem data conceperii, doctorul nostru de familie ne-a spus că perioada cea mai probabilă de patruzeci şi opt de ore în care va avea loc naşterea va fi în ianuarie, pe 18 sau pe 19.

Am fost convinşi imediat că primul nostru copil va pătrunde în lume în ziua în legătură cu care bunicul Josef îl avertizase pe tatăl meu, cu multă vreme în urmă: luni, 19 ianuarie.

Miza devenise subit atât de mare, încât am vrut să ne retragem din joc. Însă atunci cînd joci pocher cu diavolul, nimeni nu părăseşte masa de joc înaintea lui.

Deşi ne străduiam să nu arătăm, eram cu toţii atât de speriaţi, că nu mai aveam nevoie de laxative. Pe măsură ce timpul ne purta către întâlnirea cu necunoscutul, speranţa şi puterea pe care eu şi Lorrie le primeam din partea familiei contau mai mult ca niciodată.

25

Soția mea iubită este în stare să-mi smucească lanțul – „Iubesc pe altcineva" – ca urmare îl smucesc și eu pe al vostru.

Amintiți-vă: am învățat structura unei povești de la o familie care se răsfață cu narațiuni și înțelege în esența sa realismul magic al vieții. Cunosc rutina și trucurile; sunt, poate, neîndemânatic în alte privințe, dar, scriindu-mi viața, mă voi strădui să nu-mi vâr capul în găleată, iar dacă voi interpreta numărul cu șoarecele în pantaloni, sunt convins că n-o să fiu huiduit de spectatorii circului.

Cu alte cuvinte, aveți răbdare. Ceea ce pare tragic s-ar putea să fie comic, dacă vă gândiți mai bine, iar ceea ce e comic s-ar putea să vă facă să plângeți, după un timp. Ca și viața.

Deci, să ne întoarcem la momentul în care stăteam în bucătăria părinților mei, în noaptea aceea de noiembrie din anul 1994, rezemat de masă ca să evit să-mi las greutatea pe piciorul în ghips, explicându-i lui Lorrie că deși nu eram arătos, deși eram banal, plictisitor, vorbăreț și fără spirit aventurier, speram să fie încântată să se mărite cu mine. Iar ea spusese:

– Iubesc pe altcineva.

Aș fi putut să-i urez noroc. Aș fi putut să plec scârțâind cu cadrul meu din bucătărie, să mă împleticesc urcând scările, să

mă refugiez în dormitorul meu şi să mă sufoc cu o pernă până aveam să mor.

Asta ar fi însemnat să n-o mai văd în această viaţă sau în cealaltă. Variantă care mi s-a părut insuportabilă.

În plus, nu mâncasem suficiente produse de patiserie ca să vreau să schimb această lume cu una în care teologii nu garantează existenţa zahărului.

Mi-am controlat glasul, decis să par un individ care pierduse, dar era stoic, şi care nu *intenţiona* să se sufoce, şi am întrebat:

– Pe altcineva?

– E brutar, îmi spuse ea. Care sunt şansele... ei?

Snow Village e mult mai mic decât New York. Dacă Lorrie iubea un alt brutar, eram convins că-l cunoşteam pe individ.

– Probabil că-l cunosc, am zis eu.

– Îl cunoşti. E foarte talentat. Crează bucăţi de rai în bucătăria sa. E cel mai bun.

Nu puteam tolera să-mi pierd iubirea vieţii *şi* locul care mi se cuvenea în ierarhia brutarilor din districtul Snow.

– Sunt convins că-i un tip drăguţ, ştii, dar adevărul e că în părţile astea numai tatăl meu e un brutar mai bun decât mine, iar eu îl ajung rapid.

– Acum e aici, spuse ea.

– Cine?

– Cel pe care îl iubesc.

– E acolo? Dă-mi-l la telefon.

– De ce?

– Vreau să aflu dacă ştie să facă un *pâte sablée*[1] decent.

---

[1] Aluat franţuzesc (n.tr.)

– Ce-i asta?

– Dacă e atât de grozav, *știe* ce este. Ascultă, Lorrie, lumea e plină de indivizi care pretind că pot fi brutarul regelui, dar asta-i numai vorbărie. O să-l învăț eu minte. Dă-mi-l pe individ la telefon.

– E deja la telefon, spuse ea. Sper că acel Jimmy ciudat – cel care se considera jalnic, care-mi spunea cât de banal, de simplu și de nemerituos este – a dispărut pentru totdeauna.

Oh!

– Jimmy *al meu,* continuă ea, nu-i un lăudăros, dar își cunoaște valoarea. Iar Jimmy *al meu* nu se oprește până când nu obține ceea ce vrea.

– Vrei să te măriți cu Jimmy al tău? am întrebat eu, incapabil să-mi mai stăpânesc tremurul glasului.

– Mi-ai salvat viața, nu-i așa?

– Dar și tu ai salvat-o pe a mea.

– De ce ne-am mai ostenit atât, dacă nu ne căsătorim? întrebă ea.

Cu două duminici înainte de Crăciun eram căsătoriți.

Tatăl meu mi-a fost cavaler de onoare.

Chilson Strawberry a renunțat la un turneu de sărituri în Noua Zeelandă și a venit cu avionul, ca să fie domnișoară de onoare. Dacă te uitai la ea, nu ți-ai fi dat seama că-și zdrobise cândva fața de culeea unui pod.

Tatăl lui Lorrie, Bailey, făcu o pauză în vânarea furtunilor ca să conducă mireasa la altar. Venise părând mânat de vânt, arătase bătut de vânt în fracul său închiriat și plecase arătând mânat de vânt, îndemnat fiind de profesia sa.

Alysa Hicks, mama lui Lorrie, se dovedi a fi frumoasă și încântătoare. Ne dezamăgi, venind fără nici un șarpe.

În cei trei ani care au urmat căsătoriei noastre am devenit patiser. Lorrie își schimbase meseria de profesor de dans cu cea de proiectant de pagini de web, ca să poată lucra conform orarului unui brutar.

Am cumpărat o casă. Nimic neobișnuit. Două etaje, două dormitoare, două băi. Un loc în care să începem o viață împreună.

Am răcit. Ne-am vindecat. Am făcut planuri. Am făcut dragoste. Am avut necazuri cu niște ratoni. Am jucat mult pinacle cu mama și cu tata.

Și am rămas gravizi.

Luni, 12 ianuarie, la amiază, după trei ore de somn, Lorrie se trezi cu dureri în partea de jos a abdomenului și în vintre. Zăcu în pat un timp, cronometrând contracțiile. Erau neregulate și separate prin intervale mari de timp.

Din cauză că era exact o săptămână până la data cea mai probabilă a nașterii, presupuse că erau dureri false, fără dilatarea colului uterin.

Avusese o experiență similară cu trei zile în urmă. Ne duseserăm la spital – și ne întorseserăm acasă cu copilul tot în pântec.

Spasmele erau suficient de dureroase ca s-o împiedice să adoarmă la loc. Având grijă să nu mă trezească, se strecură din pat, făcu baie, se îmbrăcă și se duse în bucătărie.

Îi era foame, în ciuda durerilor abdominale periodice. Se așeză la masa din bucătărie și, în timp ce citea un roman polițist pe care i-l recomandasem, mâncă o felie de prăjitură cu ciocolată și cireșe, apoi două felii de *kugelhopf*[1] cu chimen.

---

[1] Prăjitură din Alsacia, cu stafide muiate în lichior de cireșe, migdale și, eventual, fructe zaharisite (n.tr.)

Timp de câteva ore, contracțiile nu deveniră nici mai dureroase, nici mai regulate.

Dincolo de ferestre, aripile albe ale cerului se topeau. Zăpada cădea în tăcere și împodobea cu pene copacii și curtea.

Lorrie nu acordă la început prea multă atenție zăpezii. Într-un ianuarie obișnuit ninge destul de des.

M-am trezit la puțin timp după ora patru, am făcut duș, m-am ras și m-am dus în bucătărie în timp ce ziua se transforma încet într-un crepuscul timpuriu de iarnă.

Lorrie, care stătea încă la masă, cufundată în ultimul capitol al romanului polițist, îmi răspunse la sărut când m-am aplecat spre ea, și-și ridică privirea de pe pagină doar o clipă. Apoi îmi zise:

– Hei, zeu al patiseriei, nu-mi dai o felie de *streusel*[1]?

În timpul sarcinii, Lorrie avusese numeroase pofte, dar în capul listei se aflau prăjiturile *streusel* și diferite feluri de *kugelhopf*.

– Copilul ăsta o să se nască vorbind nemțește, am prezis eu.

Înainte să aduc prăjitura, am privit pe fereastra ușii din spate și am văzut că treptele verandei erau acoperite cu vreo cincisprezece centimetri de pulbere proaspătă.

– Se pare că meteorologul a greșit din nou, am zis eu. E mai mult decât o lapoviță.

Captivată de carte, Lorrie nu remarcase că ninsoarea lenești se transformase într-o furtună puternică, lipsită însă de vânt.

– Minunat, spuse ea, văzând peisajul ca blana de hermină, apoi adăugă, după o jumătate de minut. Uh-oh!

---

[1] Prăjitură acoperită cu firimituri dintr-un aluat făcut din unt, făină și zahăr (n.tr.)

Începusem să tai *streusel*-ul şi am crezut că exclamaţia ei fusese provocată de desfăşurarea evenimentelor din cartea pe care o citea.

Lorrie scoase un şuierat, aspiră printre dinţi, gemu şi lăsă să-i cadă cartea din mână pe masă.

M-am întors şi am abandonat prăjitura văzând-o la fel de palidă ca universul înveşmântat în zăpadă de dincolo de fereastră.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că am din nou dureri false.

M-am întors la masă.

– Când au început?

– Pe la amiază.

– *Acum cinci ore!* Şi nu m-ai trezit!

– Durerea era în partea de jos a abdomenului şi în vintre, ca mai înainte, spuse Lorrie. Dar acum...

– Sunt pe întreg abdomenul?

– Mda.

– Până la spate?

– Oh, da.

Topografia aceasta specifică semnifica dureri adevărate ale naşterii.

Am îngheţat de spaimă, dar numai pentru o clipă. Teama lăsă loc încântării, când m-am gândit că voi deveni tată.

Aş fi rămas înspăimântat dacă aş fi ştiut că locuinţa noastră fusese supravegheată şi că un dispozitiv de supraveghere foarte sensibil, plantat în bucătăria noastră, tocmai transmisese conversaţia noastră unui ascultător aflat doar la două sute de metri de noi.

26

La o femeie însărcinată cu primul copil, faza inițială a nașterii durează în medie cam douăsprezece ore. Aveam timp suficient. Spitalul se afla la numai zece kilometri de noi.

– Pregătesc mașina de teren, am zis eu. Tu termină-ți romanul.

– Dă-mi *streusel*-ul.

– Ai voie să mănânci în prima fază a nașterii?

– Despre ce vorbești? Sunt flămândă. Intenționez să mănânc tot timpul până la naștere.

După ce i-am dat felia de *streusel* pe care tocmai o tăiasem, am urcat la etaj să iau geanta pe care o pregătiserăm. Am urcat pe scări cu grijă și am coborât cuprins de-un soi de paranoia. Dacă ar fi existat un moment mai puțin potrivit să cad și să-mi rup piciorul, acela ar fi fost.

În timpul celor trei ani de căsătorie, devenisem mult mai puțin neîndemânatic decât fusesem înainte să ne depunem jurămintele. Se părea că absorbisem o parte din grația lui Lorrie, printr-un soi de osmoză.

Cu toate acestea, n-am riscat nimic în timp ce căram valiza în garaj și o încărcam iute în spatele Fordului Explorer.

Mai aveam şi un Pontiac Trans Am Candy din 1986, roşu ca mărul şi cu interior negru. Lorrie arăta nemaipomenit în el.

După ce am ridicat uşa automată a garajului câţiva centimetri ca să asigur ventilarea, am pornit Explorerul şi am lăsat motorul mergând. Voiam ca atunci când Lorrie avea să urce, interiorul maşinii să fie cald.

În urma unei furtuni mai puţin puternice, care avusese loc cu patru zile în urmă, pusesem lanţuri de zăpadă pe anvelope. Decisesem să le las.

Acum mă simţeam atotştiutor, competent şi responsabil. Mi-am închipuit că, datorită prevederii mele, treaba o să fie o nimica toată.

Devenisem – din cauza influenţei îmblânzitoare a lui Lorrie – un optimist neobosit. Înainte ca noaptea să se sfârşească, aveam să plătesc pentru optimismul meu.

În încăperea dintre garaj şi bucătărie, folosită pentru schimbarea încălţămintei, mi-am scos pantofii şi m-am grăbit să-mi pun bocancii de schi. Am înhăţat un hanorac termoizolant dintr-un cuier şi m-am înfofolit în el.

Am luat un hanorac similar şi m-am dus în bucătărie după Lorrie şi am găsit-o stând lângă frigider şi gemând.

– Durerea e mai puternică atunci când mă mişc decât atunci când stau locului sau sunt aşezată, îmi zise ea.

– Păi toată mişcarea pe care trebuie s-o faci e să mergi până la Explorer. La spital o să stai într-un scaun cu rotile.

După ce am ajutat-o să se instaleze pe scaunul din dreapta şoferului şi i-am pus centura de siguranţă, m-am întors în camera pentru schimbarea încălţămintei. Am stins lumina din casă. Am închis uşa, am încuiat-o.

Nu uitasem de pistolul de 9 mm. Numai că nu credeam că o să am nevoie de el.

A doua dintre cele cinci zile teribile avea să fie peste o săptămână, aparținea încă viitorului. Având în vedere ce știam despre bunicul Josef, nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să greșească a doua dată – sau că ar fi prezis doar cinci din cele *șase* zile teribile.

Când m-am așezat la volanul Explorerului, Lorrie mi-a spus:

– Te iubesc mai mult decât toate *streusel*-urile și *kugelhopf*-urile din lume.

I-am replicat imediat:

– Iar eu te iubesc mai mult decât *crème brulée*[1] și decât *tarte aux limettes*[2].

– Mă iubești mai mult decât crema de ouă cu mungo[3]? mă întrebă ea.

– De două ori mai mult.

– Sunt o femeie norocoasă, zise ea.

Ușa garajului se ridica în sus, iar Lorrie se crispă, din cauza unei contracții, și spuse:

– Cred că-i băiat.

Efectuase un control cu ultrasunete, ca să fie sigură că pruncul era sănătos, dar nu dorise să afle sexul. Sunt un adept al tehnologiei moderne, nu și în cazul în care aceasta îți suprimă una dintre cele mai plăcute surprize ale vieții.

Am ieșit pe alee și am descoperit că furtuna de zăpadă prinse ajutoare din partea vântului. Deși era doar o briză, mâna

---

[1] Cremă de zahăr ars (n.tr.)

[2] Tarte cu chitre (n.tr.)

[3] Mungo este o plantă din India, cu boabe verzi, o legumă care se folosește atât pentru mâncăruri, cât și pentru desert. (n.tr.)

zăpada densă prin lumina farurilor, ascunzând noaptea cu voaluri ce se agitau.

Casa noastră se află pe Hawksbill Road[1], două fâşii de asfalt care leagă localitatea Snow Village de staţiunea balneară cu acelaşi nume. Staţiunea unde lucrăm eu şi tatăl meu e la doi kilometri spre nord, iar periferia oraşului se întinde la vreo şapte kilometri spre sud.

În momentul acela, şoseaua era pustie în ambele direcţii. Doar echipele de drumari, nebunii fără astâmpăr şi femeile gravide ar fi ieşit din casă pe o vreme atât de rea.

Pe Hawksbill nu fuseseră construite multe case. Pe cea mai mare parte a şoselei, terenul stâncos şi colţuros care o mărgineşte nu-i potrivit pentru construcţii.

În zona cu teren mai ospitalier în care locuim noi se află cinci case, pe proprietăţi întinse: trei în partea noastră a şoselei, două în partea de est a drumului asfaltat.

Ne cunoaştem vecinii şi suntem prieteni cu vecinii din patru dintre aceste case. În a cincea, aflată vizavi de noi, locuieşte Nedra Lamm, care e un personaj local de câteva decenii.

Pe peluza din faţa casei Nedrei se află vreo şase totemuri înalte de doi metri, pe care ea însăşi le-a sculptat în lemn şi le-a împodobit cu coarne de căprioară. Aceste figuri groteşti stau cu faţa spre şosea, ameninţând cu o ploaie de violenţe pline de ghinion orice vizitator nepoftit.

Nedra Lamm era o sihastră cu simţul umorului. Preşul din faţa uşii ei nu te saluta spunând BINE AI VENIT, ci-ţi ordona PLEACĂ DE AICI.

---

[1] Drumul ciocului de şoim (n.tr.)

Abia puteam să-i văd casa prin zăpada care cădea, o siluetă albă într-un peisaj și mai alb.

În timp ce mergeam pe aleea noastră, către drumul districtual, îmi atrase atenția o mișcare în locuința lui Lamm. Din gaura neagră a garajului ei deschis țâșni o siluetă care păru, de la distanță, o camionetă mare cu farurile stinse.

Nedra condusese, mai mult de treizeci și opt de ani, un Plymouth Valiant model 1960, despre care se spunea că-i mașina cea mai urâtă produsă în Detroit, mașină pe care Nedra o menținea în condiții de expoziție, de parcă ar fi fost un clasic al automobilelor.

Când vehiculul ce se apropia ajunse la capătul aleii și goni pe Hawksbill Road, împrăștiind valurile de zăpadă, l-am identificat ca fiind un Hummer negru, versiunea civilă a Humvee-ului militar. Mare, iute, cu tracțiune pe patru roți, acoperit de zăpadă și gheață, Hummer-ul nu coti nici la stânga, nici la dreapta, ci traversă șoseaua îndreptându-se spre noi.

– Ce face? se miră Lorrie.

Temându-mă de o ciocnire, am frânat și am oprit.

Hummer-ul se opri de-a curmezișul aleii, blocându-ne ieșirea.

Ușa șoferului se deschise. Din mașină ieși un bărat. Avea o pușcă în mână.

27

Bărbatul înalt, cu umeri laţi, părând şi mai mătăhălos din cauza unei haine de piele căptuşită cu lână de oaie, purta o căciulă împletită din lână, trasă peste urechi şi pe frunte.

N-am remarcat alte trăsături pentru că mă uitam la puşcă, care semăna mai puţin a armă de vânătoare şi mai mult a chestie militară, cu încărcător mărit. Individul păşi în faţa Hummer-ului, aflat la doar cinci metri de Explorer, şi ridică arma, ca să ne intimideze sau să ne omoare.

Un brutar obişnuit ar fi fost zăpăcit şi înlemnit de această desfăşurare a evenimentelor, dar eu eram pregătit să acţionez.

În timp ce ridica puşca, am apăsat piciorul drept pe acceleraţie. El începuse, nu eu, deci n-am avut nici o reţinere să răspund la forţă cu o forţă şi mai mare. Intenţionam să-l strivesc între vehicule.

Dându-şi seama imediat că putea să-mi tragă un glonţ între ochi, dar că astfel nu oprea Explorer-ul, individul aruncă puşca şi se căţără pe capota Hummer-ului cu o îndemânare ce sugera o cantitate importantă de sânge de maimuţă în arborele său genealogic.

În timp ce individul se întindea către şirul de faruri, pe deasupra parbrizului, poate intenţionând să se caţăre pe acoperiş, eu am cotit brusc la dreapta, ca să evit o ciocnire ce devenise inutilă.

Bara de direcție a Explorer-ului sărută brutal Hummer-ul, metalul jignit țipă, scântei ce dansau căpătară viață pentru scurt timp în zăpada ce cădea, iar noi am plecat de acolo.

Am cotit prin curtea din față, mulțumit că pământul de sub zăpadă înghețase cu săptămâni în urmă, era tare ca pavajul și nu avea să se transforme într-un noroi lipicios.

– Ce-a fost asta? întrebă Lorrie.

– Naiba știe.

– Îl cunoști pe individ?

– Nu cred. Dar nu m-am uitat prea bine la fața lui.

– Eu n-am nici un chef să mă uit bine la fața lui.

Crengile lăsate în jos ale unui cedru imens erau încărcate cu zăpadă, transformând copacul într-o siluetă nedeslușită, albă, pe un fond alb. Cascada de zăpadă ce cădea ascundeau și mai mult arborele. Nu aveam nici o secundă de pierdut, am rotit volanul puternic la stânga și am reușit să evit să mă lovesc de trunchiul cedrului.

Pentru o clipă, am crezut că Explorer-ul se va răsuci, dar nu s-a răsucit. Am trecut pe lângă marginea cedrului. Ramurile zgâriară acoperișul și latura din dreapta a mașinii, iar cascade de zăpadă căzură de pe crengi pe parbriz, orbindu-mă.

Exista posibilitatea ca atunci când trecuserăm în viteză pe lângă el, pistolarul să fi coborât de pe Hummer și să-și fi recuperat pușca. N-aș fi auzit dacă glonțul cu mare viteză ar fi făcut țăndări luneta, ar fi trecut prin tetieră și mi-ar fi crăpat țeasta. Sau ar fi crăpat capul lui Lorrie.

Aveam impresia că inima îmi fusese prinsă într-un pumn și îndesată pe gât, și bătea acolo cu o asemenea forță încât îmi era greu să înghit.

Am pornit ștergătoarele de parbriz, pe cele din față și pe cele din spate, iar lamele îndepărtară zăpada, readucând liniștea

noastră în momentul în care am ajuns pe autostradă. Am traversat şanţul de scurgere cu o zdruncinătură şi am sărit drept pe banda care ducea spre sud.

– Eşti bine? am întrebat eu.

– Fii atent la drum. Sunt bine.

– Copilul?

– E enervat – cineva încearcă să-i împuşte mama.

Lorrie se întoarse în scaun, atât cât îi permitea centura de siguranţă şi starea ei, şi privi înapoi, spre casă.

Nu vedeam nimic în oglinzile retrovizoare, doar şoseaua goală din spatele nostru şi tumultul zăpezii biciuită în spirale orizontale de vântul care se pornise, care reflecta luminile noastre de poziţie.

– Vezi ceva? am întrebat eu.

– Individul vine.

– O să scăpăm de el.

– Putem?

Hummer-ul are un motor mai puternic decât Explorer-ul. Şi pentru că nu avea la bord o femeie gravidă, individul avea să rişte mai mult, forţându-şi vehiculul până la limită.

– Sună la 911, am spus eu.

Telefonul celular era conectat la bricheta electrică şi aşezat într-un suport pentru pahare.

Lorrie îl luă, îl porni şi scoase un sunet de nerăbdare în timp ce aştepta să dispară emblema companiei de telefoane şi datele preliminare.

În oglinda mea retrovizoare apărură faruri. Erau mai sus decât luminile unei maşini de teren obişnuite. Era Hummer-ul.

Lorrie formă 911. Aşteptă, ascultă, apăsă butonul de oprire a conversaţiei şi formă din nou cele trei cifre.

Hummer-ul se apropiase de noi: era la vreo douăzeci de metri în urma noastră, un vehicul cu personalitate, negru ca un gândac și războinic.

Trebuia să cântăresc ce risc era mai mare pentru mamă și pentru copil: să măresc viteza Explorer-ului pe vremea aceea teribilă sau să aștept să văd dacă Hummer-ul putea să ne prindă.

Goneam deja cu șaizeci de kilometri la oră, prea repede pentru vremea aceea. Zăpada căzută ascundea marcajul dintre benzi. Nu era ușor să-mi dau seama unde se termina pavajul și unde începea partea de lângă drum.

Călătorisem deseori pe șoseaua aceea și știam că în unele locuri spațiul de lângă șosea era lat în partea dinspre vest, iar în alte părți îngust. Pantele cele mai abrupte erau mărginite de parapet, dar unele povârnișuri neprotejate de dincolo de marginea șoselei erau suficient de abrupte ca să te răstorni dacă te îndepărtai mai mult de-o jumătate de metru de pavaj.

Am accelerat până la șaptezeci și cinci de kilometri pe oră și, ca o navă fantomă care dispărea în ceața blestemată, Hummer-ul dispăru în zăpada ce devenea tot mai deasă.

– Al naibii telefon, zise Lorrie.

– Mai încearcă.

Noaptea deveni brusc zgomotoasă. Spre est se întindea un teren mâlos, situat mai sus de nivelul șoselei. În timpul unor furtuni, vântul coboară de pe asemenea pante și capătă viteză în drumul către terenurile mai joase, biciuind șoseaua.

Vehicule cu profil mai înalt – camioane mari sau rulote – erau aruncate uneori de pe drum dacă șoferii lor ignorau avertismentele patrulelor de circulație. Lovituri aprige ne izbeau, stânjenindu-mi eforturile de a menține Explorer-ul pe ceea ce consideram a fi banda dinspre sud.

Mă chinuiam de zor să găsesc o strategie mai bună decât goana aceea drept înainte. Nu-mi venea nimic în minte.

Lorrie gemu mai puternic ca înainte şi respira greu printre dinţii încleştaţi.

– Oh, copile, îi spuse ea pruncului nenăscut, te rog să ai răbdare. Nu te grăbi, copile, nu te grăbi.

Hummer-ul reapăru din bezna albă sclipitoare în spatele nostru: negru, strălucind ca un vehicul posedat de demoni într-un film horror prost.

Nu parcursesem decât un kilometru. Periferia localităţii Snow Village se afla la vreo şase kilometri de noi.

Lanţurile de pe anvelope scoteau un sunet ca de clopot pe asfaltul dezgolit, scuturate din cauza presiunii prea mari şi scârţâind pe gheaţă. În ciuda lanţului şi a tracţiunii pe patru roţi, viteza de peste şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră însemna să inviţi o catastrofă.

În oglinda retrovizoare apărură lumini de faruri.

Lorrie nu avea succes cu telefonul. Făcu nişte sugestii grosolane la adresa firmei ce ne oferea servicii telefonice, iar eu i-am împărtăşit sentimentele.

Pentru prima oară în urmărirea aceea am detectat urletul motorului Hummer-ului separat de mugetul Explorer-ului. Era doar o maşină, care nu putea avea intenţii, nu era rea în sine, şi cu toate acestea sunetul părea sinistru.

Indiferent de riscul implicat de viteză, nu-l puteam lăsa pe pistolar să ne ciocnească din spate. Pe pavajul acoperit cu zăpadă, ne-am fi răsucit pierzând controlul maşinii, ne-am fi răsturnat şi ne-am fi rostogolit de-a lungul drumului sau de pe el.

Am forțat Fordul până la optzeci de kilometri pe oră. Nouăzeci. Când aveam să ajung la următoarea porțiune de șosea care cobora, aveam să mă simt ca pe o pistă de bob.

Hummer-ul se micșoră în oglindă, în timp ce acceleram, apoi începu aproape imediat să se apropie din nou de noi.

Pe viscole intimidante ca acesta, ajutorii de șerif patrulează uneori pe Hawksbill Road cu Suburban-uri echipate cu pluguri și macarale, având cu ei o grămadă de termosuri cu cafea fierbinte, căutând șoferii care ar putea avea probleme. Cu un pic de noroc, n-ar fi fost nevoie să parcurgem tot drumul până în oraș ca să primim ajutor. Mă rugam să dăm de o astfel de patrulă de furtună a poliției.

În spatele nostru, farurile de pe acoperișul Hummer-ului lucirâ brusc, umplând Explorer-ul, luminându-ne la fel de puternic ca și cum am fi dat un spectacol pe o scenă.

Nu era posibil ca individul să șofeze și să tragă în noi, în același timp. Cu toate acestea, am simțit o mâncărime în ceafă.

Formațiile de stânci netezite de vreme de-a lungul părții de vest a șoselei formau o baricadă eficientă împotriva vântului ce urla jalnic dinspre est. Zăpada se strânsese pe bariera aceea, formând o movilă care scădea de la vest la est, dar rămânea compactă pe toată lățimea șoselei.

Furtuna înșela ochiul, înșela cu orice mijloc de care dispunea. Zăpada deasă care cădea te orbea pe jumătate, dar mai făcea ceva: lăsa impresia falsă a unei pânze aruncate peste peisaj. Alb pe alb, în alb, troianul părea că fusese sculptat de un maestru în camuflaj, încât părea că-i o ridicătură măruntă pe pavaj.

Un zid moale, înalt de un metru, ne ieși în cale înainte să pot să frânez, iar noi ne-am înfipt în el, pierzând imediat o treime din viteza noastră.

Lorrie ţipă când am fost aruncaţi înainte în centurile de siguranţă, iar eu am sperat că preluase cea mai mare parte a şocului în cureaua de pe umăr, nu în cea prinsă pe pântec.

După ce pătrunseră în troian, roţile din faţă muşcară din el, încercară să se caţere peste el. Zăpada compactă zgârâia scutul de dedesubtul maşinii. Cu toate că pierdeam viteză rapid, ne străduiam să înaintăm, cu o anvelopă rotindu-se în gol, trei având aderenţă – am sperat că o să reuşim, dar motorul se cală.

28

Motorul nu se calează niciodată când faci o plimbare de plăcere la țară și ai timp din belșug să analizezi problema și s-o rezolvi. Nu, motorul se calează atunci când te grăbești să-ți duci nevasta gravidă la spital, prin viscol, în timp ce un pistolar te hăituiește cu o mașină de teren de mărimea unei nave de război.

Asta dovedește ceva. Poate viața are un tipar – unul greu de înțeles. Poate există soartă. Poate că atunci când nevasta îți e pe cale să nască, ar trebui să locuiești în apropierea spitalului.

Uneori, în timp ce scriu despre viața mea, am sentimentul bizar că altcineva îmi scrie viața așa cum eu scriu despre ea.

Dacă Dumnezeu este un scriitor, iar universul este cel mai mare roman scris vreodată, atunci ar trebui să simt că sunt personajul principal al poveștii. Dar, ca orice bărbat sau femeie de pe Pământ, nu-s decât un personaj secundar în una dintre cele un miliard de intrigi secundare. Știți ce se întâmplă cu personajele secundare. Deseori, acestea sunt ucise în capitolul trei sau în capitolul zece – sau în capitolul treizeci și cinci. Un personaj secundar trebuie să privească tot timpul peste umăr.

Când am privit peste umăr acolo, pe Hawksbill Road, am văzut că Hummer-ul se oprise la numai cinci metri în urma noastră. Șoferul nu ieși imediat din mașină.

– Dacă părăsim Exporer-ul, ne împușcă, zise Lorrie.

– Probabil.

Am răsucit cheia de contact şi am apăsat pe acceleraţie. Mârâitul demarorului şi vâicăritul motorului nu-mi produseră nici o speranţă.

– Dacă rămânem aici, o să ne împuşte, spuse Lorrie.

– Probabil.

– Suntem în rahat.

– Până la gât, am aprobat-o eu.

Hummer-ul veni mai aproape. Şirul de lumini de pe acoperişul lui bătea acum deasupra Explorer-ului, luminând şi, simultan, întunecând şoseaua din faţa noastră.

Mi-era teamă că o să înec motorul, aşa că l-am lăsat să se odihnească.

– Mi-am uitat poşeta, zise Lorrie.

– N-o să ne întoarcem după ea.

– Voiam să spun că de data asta nu am nici o pilă de unghii.

În timp ce Hummer-ul înainta, începu să ne ocolească, ducându-se spre banda de circulaţie dinspre nord.

Fiind atent la mâna în care ţineam cheia şi încercând din nou să pornesc motorul, nu îndrăzneam să ridic privirea, nu pentru că mă temeam de Hummer, ci pentru că vederea fulgilor de zăpadă ce cădeau cu milioanele, fără încetare, rezona în mine într-un fel tulburător. Mă simţeam născut din vânt, ca şi ei, purtat de orice curent schimbător de aer, incapabil să-mi aleg propria cale.

– Ce face individul? întrebă Lorrie.

Nu ştiam ce face, aşa că am rămas concentrat asupra cheii, iar motorul începu să tuşească.

– Jimmy, scoate-ne de aici, mă rugă Lorrie.

Nu-l îneca, m-am avertizat singur. Nu-l forţa. Lasă-l să scoată o scânteie.

– *Jimmy!*

Motorul tuși, răcni.

Hummer-ul se trăsese în spatele nostru, dar nu paralel cu noi, ci formând un unghi de patruzeci și cinci de grade. Bara sa din față lucea la câțiva centimetri de portiera mea, la înălțimea părții de jos a ferestrei, nepermițându-mi să ies.

Fiind aproape de noi, părea imens, poate și pentru că avea anvelope uriașe, care-i adăugau vreo treizeci de centimetri în înălțime, de parcă șoferul ar fi intenționat să participe la un raliu de camioane monstruoase.

Explorer-ul se târî înainte – nu iute, ci cu încăpățânare – mușcând din troian, cățărându-se pe el, dar Hummer-ul ținu pasul și intră în noi. Zgomotul metalic al impactului fu urmat de scâșnetul foii de metal torturată.

Având avantajul mărimii și al puterii, Hummer-ul începu să împingă sistematic Explorer-ul către formația de stânci de pe marginea de vest a șoselei, cu toate că ambele vehicule continuau să se târască înainte.

Am privit prin fereastra laterală, către Hummer, încercând să zăresc figura ticălosului nebun de dincolo de parbriz, de parcă ceva din expresia sa ar fi putut să-mi explice *de ce* făcea ceea ce făcea. Dar, din cauza lucirii farurilor și a luminilor de pe acoperiș, n-am putut să-l văd pe individ.

Unul dintre lanțurile noastre de zăpadă se rupse, dar continuă să rămână atârnat de anvelopa ce se rotea, izbind zalele ce atârnau de butucul roții și de partea de dedesubt a caroseriei, scoțând o serie de bubuituri puternice care aminteau de focuri de armă.

Nu puteam să trec peste zidul de zăpadă ce se opunea înaintării mele și, în același timp, să încerc să accelerez și să ocolesc Hummer-ul.

În timp ce mă cuprinsese disperarea, fiind convins că nu pot să scap de individ, o reducere subită a rezistenței îmi arătă că trecuserăm prin troian și am început din nou să sper.

Agresorul nostru, care se afla mai sus decât mine, văzuse probabil ceea ce urma să se petreacă și apăsase pe accelerație în penultima clipă. Ca urmare, în timp ce am țâșnit înainte, același lucru îl făcu și Hummer-ul, izbindu-se și mai puternic de noi.

Spre vest, formația anormală de stânci dispăruse, iar terenul cobora spre o pădure.

Lorrie avea vești proaste pentru mine:

– Nu există parapet!

Explorer-ul alunecase suficient de mult într-o parte ca să fi ieșit de pe carosabil și să fi ajuns pe marginea șoselei. În timp ce încercam să trec pe lângă Hummer și să ajung din nou pe șosea, am fost împinși în sens contrar acelor de ceasornic. Dacă ajungeam să ne răsucim suficient de mult, riscam să ne rostogolim pe panta din spatele nostru – o perspectivă îngrozitoare.

Lorrie scoase un sunet pe jumătate gâfâit, pe jumătate geamăt, fie din cauză că avusese o contracție, fie pentru că gândul la un plonjon într-un teritoriu necunoscut nu i se părea la fel de atrăgător ca o cursă cu mașinuțe de bâlci.

Am lăsat accelerația în pace. Asta a schimbat ecuația fizică, Explorer-ul se mișcă în sensul acelor ceasornicului, se îndreptă.

Prea târziu. Partea din dreapta, din față, se lăsă puternic în jos. Am înțeles că fuseserăm împinși dincolo de marginea șoselei. Având în vedere că Hummer-ul ne împingea fără încetare, Explorer-ul avea să se răstoarne și să se rostogolească într-o parte, în hău.

Contrar a ceea ce-mi spunea instinctul, am îndreptat volanul către râpă – Lorrie trebuie să fi crezut că-i un gest sinucigaș –, dar speram să ne folosim de Hummer, în loc să continuăm să ne

împotrivim. Ne-am răsucit nouăzeci de grade în timp ce atârnam pe marginea prăpastiei, îndepărtându-ne de cel care ne ataca, până când am stat cu faţa spre o pantă lungă, înzăpezită – care nu era nici blândă, dar nici teribil de abruptă – presărată cu pini, pantă ce se întindea într-o beznă iernatică pe care lumina farurilor n-o putea risipi.

Am privit în jos şi am apăsat imediat pe frână, menţinând maşina pe culmea pantei. Puteam vedea încotro ne îndreptam, dar nu aveam nici un chef să merg acolo.

Hummer-ul băgă în marşarier, se îndepărtă de noi, fără îndoială cu intenţia de a ne izbi în spate. Dacă ne-ar fi împins puternic înainte, din locul în care ne aflam, ar fi putut să ne împingă de-a rostogolul spre pădurea de jos.

Nu aveam de ales. Am ridicat piciorul de pe frână, înainte să apuce să ne izbească.

– Ţine-te bine, i-am spus eu lui Lorrie.

Motorul în ralanti şi gravitaţia ne împinseră de pe culme în jos.

29

Ca să ne îndepărtăm de individul cu puşca nu puteam să ne ducem decât în jos. Am apăsat cu atenţie pe frâne, încercând să ţin coborârea noastră sub control.

Lanţul rupt se desprinse de anvelopă. În afară de zgomotul motorului şi de clincăitul slab al celorlalte lanţuri, singurul sunet ce se auzea era doar fâşâitul zăpezii pe care o îndepărtam.

În faţa noastră se întindea o porţiune de pădure bătrână, cu copaci atât de imenşi, cu ramurile de sus atât de întreţesute într-un acoperiş ocrotitor, încât zăpada care se strânsese era adâncă doar de vreo cincisprezece centimetri, chiar mai puţin în unele locuri. De asemenea, atât de rar ajungeau razele de soare la solul acelei păduri, încât tufărişurile nu reprezentau un obstacol, iar crăcile cele mai de jos se aflau mult deasupra noastră.

Copacii de aici erau mai puţin numeroşi decât într-o pădure de conifere mai tânără. Arborii bătrâni, enormi şi întinşi, lacomi de lumina soarelui, împiedicaseră creşterea unor vlăstare noi, care se vestejiseră pe când erau încă puieţi.

Ca urmare, pinii şi şiruri intercalate de brazi se aflau la distanţe mai mari unul de celălalt decât ar fi fost în alte părţi. Trunchiurile lor impresionante – drepte, cu coajă crăpată – îmi aminteau de coloanele crenelate ce sprijineau tavanul cu multe arcade al unei catedrale, numai că această catedrală nu oferea

căldură trupului sau spiritului și se lăsase într-o parte ca o corabie scufundată.

Puteam să mă strecor printre copaci, cât timp puteam să-mi controlez viteza. Până la urmă aveam să găsesc un platou jos, o vale sau doar un defileu îngust. Acolo aș fi putut să cotesc spre nord sau spre sud, sperând să găsesc un drum forestier care să ne ofere o cale de a ieși din sălbăticie.

Nu puteam să urcăm înapoi pe panta pe care coboram. Un vehicul cu tracțiune pe patru roți face față zăpezii și dificultăților terenului, dar unghiul prea mare al pantei l-ar fi învins mai devreme sau mai târziu, în parte și pentru că altitudinea ridicată duce rapid la epuizarea unui motor care trage din greu.

Speranța noastră de scăpare și de supraviețuire depindea în întregime de șansa de a ajunge întregi în partea de jos a pantei. Aveam o șansă atâta timp cât Explorer-ul încă mai funcționa.

Deși nu învățasem niciodată să schiez, trebuia să gândesc ca un schior într-o probă de slalom în timp ce pilotam Explorer-ul într-o cursă în serpentină, strecurându-mă prin labirintul de copaci. Nu îndrăzneam să virez scurt, ca un schior care cotește aproape de fanioanele ce delimitează pista, pentru că aș fi dat mașina peste cap. Totul era să faci curbe largi, lente, dar acestea necesitau decizii rapide la fiecare configurație nouă de obstacole, și mai implicau înțelegerea pădurii din fața mea ca suprafață, ca întreg și ca interdependență a părților, ca să pot concepe *următoarea* manevră în timp ce o executam pe cea curentă.

Acest lucru se dovedi a fi mult mai dificil decât gătitul unei creme de ouă care să aibă exact consistența necesară.

– Jimmy, stânci.

– Le văd.

– Copaci doborâți!

– O iau la stânga.

– Copaci!

– Mda.

– Deschizătura e prea îngustă!

– O să trecem.

Am trecut.

– Frumoasă mişcare, zise Lorrie.

– Numai că mi-am udat pantalonii.

– Unde ai învăţat să şofezi?

– Am văzut filme vechi cu Steve McQueen.

Nu puteam să evit alunecarea controlată cotind pur şi simplu de-a curmezişul pantei, pentru că povârnişul părea prea abrupt ca să permită Explorer-ului să rămână pe roţi dacă ar fi mers în lateral. Aşa că mă consolam cu ce-mi oferea cuvântul „controlată".

Dacă maşina s-ar fi defectat şi am fi fost siliţi să o abandonăm, situaţia noastră ar fi devenit aproape imposibilă.

Lorrie n-ar fi fost în stare să meargă kilometri în şir, în starea ei, nici dacă terenul ar fi fost drept. Nici măcar nu avea bocanci, doar nişte pantofi de sport.

Hanoracele noastre ne ofereau o protecţie considerabilă, dar nici unul din noi nu avea veşminte impermeabile. Eu aveam în buzunarul hainei o pereche de mănuşi de piele fără căptuşeală, iar Lorrie nu avea mănuşi deloc.

Temperatura era de vreo minus douăsprezece grade. Când aveam să fim găsiţi de echipa de salvare – dacă asta avea să se întâmple înainte de sosirea primăverii – aveam să fim îngheţaţi la fel de zdravăn ca mastodonţii din gheaţa polară.

– Jimmy, stânci!

– Poţi să pui pariu că trec.

– O vale! mă avertiză ea.

Lorrie nu obișnuia să-mi dea indicații la șofat. Poate că nevoia de a mă sfătui venea din experiența ei de profesor de dans, când explica elevilor ei pașii de foxtrot.

Adâncitura – valea – era lată de vreo șapte metri și adâncă de un metru și jumătate. Am traversat-o, aruncând sol răzuit de pe fundul ei, și am fost atât de aproape să ne ciocnim frontal cu trunchiul unui brad, încât oglinda din dreapta se rupse.

În timp ce Explorer-ul țopăia pe terenul neregulat, umbre rotitoare se agitau din razele farurilor zguduite. Mi s-a părut periculos de ușor să confund unele dintre fantomele acelea cu siluete adevărate, iar atenția să-mi fie distrasă de mișcarea aceea.

– Căprioare! exclamă Lorrie.

Șapte căprioare cu coada albă se aflau chiar în mijlocul drumului nostru, toate adulte, fără pui în momentul acela al anului. Conducătorul turmei, un cerb impunător cu coarne magnifice, înlemnise la apropierea noastră, cu capul ridicat, cu ochii de-un galben strălucitor ca plasticul reflectorizant de pe separatoarele de benzi de pe autostrăzi.

M-am gândit să cotesc la stânga, să le ocolesc, și am descoperit un spațiu între copacii din spatele turmei.

Dar când am îndreptat mașina în direcția aceea, cerbul cel bătrân tresări. Scoase două șiruri de respirație transformată în aburi și țâșni înainte, urmat de îndată de restul turmei.

Nu puteam să cotesc spre dreapta suficient de iute ca să evit căprioarele. Când am apăsat pe frână – poate prea puternic – Explorer-ul se propti, găsind o oarecare rezistență în acele moarte și conurile căzute aflate sub zăpada căzută în strat subțire. Am încetinit un moment, apoi am dat de gheață. Roțile se blocară și patinară, în timp ce alunecam către turmă.

Încercam cu disperare să le evit, nu numai pentru că gândul de a le ucide îmi repugna, ci și pentru că animalele cântăreau

sute de kilograme. Dacă loveam una, Explorer-ul ar fi fost distrus ca şi când s-ar fi lovit de un perete.

Întâlnirea se desfăşură ca şi cum căprioarele se mişcau într-un univers diferit de al nostru, de parcă ne-am fi văzut unii pe ceilalţi printr-un soi de fereastră dintre realităţile noastre. Deoarece nici unul dintre noi nu avea materialitate în tărâmul celorlalţi, maşina de teren alunecă prin turmă, iar turma speriată sări dincolo de maşină şi noi n-am ciocnit nici un animal, deşi probabil pe lângă câteva am trecut la doar câţiva milimetri.

Deşi căprioarele dispăruseră, roţile rămaseseră blocate. Nu puteam nici să virez, nici să frânez.

Coborârea continuă necontrolată, o alunecare pe zăpada care se întărise ca o crustă sfărâmicioasă peste gheaţa murdară. Mantia aceea de zăpadă trosnea şi pocnea sub noi, iar viteza noastră creştea.

Am văzut alte uscături în drumul nostru. Un copac căzut. Se prăbuşise de atât de mult timp, încât tot frunzişul şi majoritatea crengilor mai mici se topiseră, lăsând un buştean cu diametrul de peste un metru, care avea să fie împestriţat cu licheni şi cârpit cu ciuperci în timpul lunilor mai calde, dar care acum nu era împodobit, era doar un buştean cuibărit în pământul pădurii.

Lorrie îl văzuse şi ea, dar nu strigă, doar se prinse bine.

Am izbit buşteanul. Impactul nu-i făcu bine Explorer-ului, dar nici nu-l paradi pe cât mă aşteptam. Am fost aruncaţi din scaun şi ţinuţi de centurile de siguranţă, dar cu mai puţină violenţă decât atunci când aram prin troianul de pe şosea.

Trunchiul prăbuşit fusese ros de viermi, de gângănii şi de descompunere. Era în mare parte doar o carcasă, iar lemnul care rămăsese sub scoarţă era putred.

Ciocnirea nu transformă Explorer-ul într-o rablă, ci doar îl încetini. Bucăţi de scoarţă şi de cambiu[1] se înfăşurară pe osia din faţă, se vârâră în partea de sub capotă, provocând frecare, încetinindu-ne şi mai mult.

În timp ce coboram, am început să ne răsucim. Volanul se învârtea, nefolositor, în mâinile mele. Apoi am coborât cu spatele, cu lumina farurilor înspre susul pantei, alunecam orbeşte în râpă, având parte de soarta care mă îngrozise atunci când Hummer-ul ne împingea în prăpastie.

[1] Cambiul este ţesutul ce transportă elemente nutritive prin tulpină. (n.tr.)

30

Din fericire, n-am alunecat suficient de mult ca să prindem viteză. Amortizorul din stânga spate se agăță de un copac. Am ricoșat într-o parte într-un copac, apoi spatele Explorer-ului se înțepeni între alți doi. Ne-am oprit complet.

– Bravo, spuse sec Lorrie.

– Ești bine?

– Sunt gravidă.

– Contracții?

– Tolerabile.

– Tot la intervale neregulate?

Lorrie dădu din cap și zise:

– Slavă Domnului.

Am stins farurile. Dâra pe care o lăsaserăm era ușor de urmat, dar nu vedeam de ce l-aș fi ajutat pe agresorul nostru necunoscut să ne găsească mai curând.

Aici, sub acoperișul coniferelor, bezna era mai adâncă. Deși coborâserăm vreo patru sute de metri, părea că suntem la mii de kilometri de șosea, că nu mai aveam nici o speranță să ajungem sus și să vedem cerul din nou.

Deși nu simțeam miros de benzină și puteam să deduc că nici rezervorul, nici alimentarea cu combustibil nu suferiseră stricăciuni, și cu toate că trebuia să mențin cât mai multă căldură

în interiorul mașinii, am oprit motorul. Fără lumina farurilor care să-l ghideze, pistolarul ar fi putut să încerce să ne descopere după zgomotul motorului.

Voiam ca individul să fie obligat să folosească o lumină a sa, fiind astfel forțat să-și dezvăluie poziția în timp ce cobora.

Putea să vină pe jos. Dacă ar fi coborât cu mașina, nici măcar Hummer-ul n-ar fi putut să urce o asemenea pantă în aerul rarefiat de la această altitudine. Individul nu putea să rişte aşa ceva.

– Închide uşile în urma mea, am spus eu.

– Unde te duci?

– Să-l iau pe tip prin surprindere.

– Nu. Hai să fugim.

– Tu nu poți să faci asta.

Lorrie păru jignită.

– Spui prostii.

Zâmbetul meu liniştitor trebuie să fi fost groaznic.

– Trebuie să plec.

– Te iubesc.

– Mai mult decât crema de ouă cu boabe de mung, i-am zis eu.

În timp ce ieşeam din maşină, lumina plafonierei ne trădă un pic, dar se stinse iute când am închis uşa şoferului cât mai puțin zgomotos cu putință.

Lorrie se întinse către bord şi apăsă butonul care încuia toate uşile.

Doar de o clipă am avut nevoie pentru a mă convinge că arborii împiedicau Explorer-ul să mai coboare la vale. Nici uşa din spate nu putea fi deschisă. Maşina nu avea să alunece şi nici să se răstoarne.

Întunericul părea a fi mai mult decât absența luminii, părea să aibă textură, ca și cum din copaci se scuturau miliarde de spori de culoarea funinginei. Umiditatea, frigul și – mai mult decât orice – teama mea conspirau să acorde acelui întuneric particular o substanță specială.

Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat, dar n-am auzit decât clincăiturile și trosniturile Explorer-ului ce se răcea în aerul amarnic și vântul solemn care se lamenta prin crengile de sus ale arborilor. Nimic nu sugera un inamic care se apropia.

Poate că pistolarul stătea departe, deasupra noastră, pe marginea Hawksbill Road, pregătindu-și următoarea mutare. Bănuiam însă că era un tip care acționa iute și nu pierdea mult timp meditând la opțiunile pe care le avea.

N-am irosit timpul întrebându-mă cine era individul și chinuindu-mi mintea să găsesc explicații. Dacă tipul mă ucidea, nu aveam să aflu niciodată. Dacă aveam să-i vin de hac, aveam să găsesc și răspunsurile. În orice caz, speculațiile erau inutile.

Faptul că o lăsasem pe Lorrie singură în mașina încuiată părea un fel de abandonare, dar fără să o părăsesc nu aveam nici o speranță să-i salvez pe ea și pe copil.

Treptat, ochii mi se adaptară la întuneric, dar nu puteam să aștept până aveam să văd perfect.

Am ocolit trunchiul unuia dintre copacii între care ne înțepeniserăm și m-am dus în spatele Explorer-ului.

Solul pădurii întindea capcane inteligente. Crusta de zăpadă întărită îmi dădu mai puțină bătaie de cap decât resturile răspândite peste aceasta: grămezi alunecoase de ace uscate de brad și conuri care patinau periculos sub picior.

Din punctul de vedere al pușcașului aflat în capătul de sus al povârnișului, peisajul de aici nu avea nimic distinct, pădurea

dinamică era congelată într-o beznă întunecată. Știam că nu putea să mă vadă în timp ce mergeam spre sud, de-a curmezișul pantei, dar îmi imaginam crucea din luneta unui țintaș acoperindu-mi fața, în timp ce individul pregătea o împușcătură în cap.

Stratul de zăpadă nu era uniform în acele adâncuri adăpostite, era de cinci, șase centimetri în unele locuri, de treizeci de centimetri în altele, cu numeroase petice de sol gol. Pe măsură ce vederea mea pe timpul nopții se îmbunătățea, vedeam terenul ce suia ca fiind o plapumă nebunească alcătuită din fâșii albe, vag luminoase, întreținute la întâmplare cu bucăți de țesătură întunecată.

Am învățat iute cum să merg mai sigur, dar natura terenului făcea imposibilă înaintarea în tăcere.

După ce făceam câțiva pași, mă opream și ascultam, ca să depistez vreun indiciu dacă agresorul nostru cobora. N-am auzit decât oftatul vântului în crengile cele mai înalte pline cu ace și un zumzăit slab, amenințător – aproape subliminal – care părea să se ridice chiar din pământ, dar care trebuia să fi fost un ecou al vântului.

După ce am mers vreo cincisprezece metri, am cotit spre est și am început să mă cațăr paralel cu urma care rămăsese în urma coborârii noastre. Stăteam ghemuit, furișându-mă după stânci, rădăcini ieșite la suprafață și alte ascunzători la îndemână, urcând ca o maimuță, dar nu cu agilitatea unei maimuțe.

Speram să parcurg jumătate sau două treimi din pantă înainte să-l descopăr pe pușcaș în timp ce cobora. Atunci urma să mă întind pe jos, să-l aștept să treacă, să mă duc spre nord și să încerc să mă furișez în urma sa.

Planul ăla era nebunie curată. Nu eram James Bond. Nici măcar Maxwell Smart[1]. Ca om de acţiune, preferam să frământ aluatul în loc să dau în cap cuiva, preferam mixerele pistoalelor-mitralieră.

Am continuat să urc şi să mă simt tot mai maimuţă pe măsură ce urcam, fiind incapabil să concep un plan alternativ care să fie mai puţin nebunesc.

Mâinile îmi înghețaseră. Mănuşile necăptuşite dintr-un buzunar al hanoracului mi-ar fi asigurat un pic de căldură, dar mi-ar fi redus capacitatea de a pipăi şi flexibilitatea strânsorii. Preferam să-mi duc mâinile la gură şi să le încălzesc cu respiraţia mea.

Apăru ceva mai rău decât mâinile înghețate: piciorul stâng începu să mă doară, ca rădăcina unui dinte cu abces. În anotimpurile mai calde nu eram conştient că oasele piciorului aveau accesorii chirurgicale de oţel, dar uneori, în timpul iernii, sunt în stare să deosebesc locul şi dimensiunile precise ale fiecărei plăci şi al fiecărui şurub.

M-am oprit când am crezut că urcasem două treimi din pantă – timp în care nu văzusem lumina vreunei lanterne sau altceva care să-mi indice că un om cobora povârnişul. Convins că mă ţineam bine pe picioare, m-am îndreptat ca să văd mai bine culmea pantei, care se afla la vreo sută de metri deasupra mea.

Nu mă aşteptam ca din unghiul acela să pot vedea maşina, chiar dacă Hummer-ul ar fi fost parcat de-a lungul marginii şoselei. M-am gândit că aş fi putut să descopăr aureola farurilor sau a luminilor sale de poziţie, dar culmea era delimitată doar de

---

[1] Maxwell Smart – eroul unui serial comic de televiziune, care îi satirizează pe agenţii secreţi. (n.tr.)

lucirea ambientală slabă, cenușie, a cerului plin de zăpadă de sus, de deasupra șoselei.

Nu credeam că agresorul părăsise scena. Fusese atât de hotărât să ne oprească, încât n-ar fi plecat pur și simplu. Iar dacă avusese intenția să ne ucidă, atunci n-ar fi crezut că râpa aceea abruptă, dar totuși lesne de străbătut, i-ar fi făcut treaba.

Un bun patiser are nevoie de răbdare, dar, uneori, nu prea am răbdare nici măcar în bucătărie. În timp ce stăteam acolo și așteptam ca agresorul nostru să iasă la iveală, mă enervasem la fel de mult ca atunci când făceam *crème anglaise* din gălbenuș de ou, zahăr și lapte, ceea ce implică să freci cu telul la căldură redusă, să nu se facă gălbenușul jumări.

Gălbenușul meu începuse să se facă jumări, ca să zicem așa, când de deasupra mea se auzi un zgomot nou. Nu era doar o rafală de vânt, ci ceva formidabil care care plutea din acoperișul înalt de ramuri.

Având în vedere că atunci când fusesem elev nu mă atrăsese istoria, nici cea antică, nici de alt fel, mi s-a părut bizar că în clipa aceea am putut să mă gândesc la sabia ascuțită ca briciul ce fusese atârnată deasupra capului lui Damocles.

Am privit în sus.

31

Am văzut ceva alb, care spinteca aerul cu un vâjâit, cu multe tăişuri încovoiate, dar mai moi decât oţelul, cu pene care alcătuiau aripi ce măsurau doi metri de la un capăt la celălalt. Am văzut ochi rotunzi, lucitori şi ascuţimea ciocului, am auzit o întrebare familiară – Cine?[1] – şi am ştiut că-i o bufniţă. Cu toate acestea, am ţipat surprins când a zburat pe deasupra mea.

Pasărea cea mare, care căuta rozătoare ale pădurii, pluti către nord-nord-vest, coborând odată cu panta, alunecând fără zgomot. Traversă urma lăsată de Explorer în drumul său în jos şi pluti peste un bărbat a cărui prezenţă n-o observasem până atunci.

Chiar cu vederea adaptată la întuneric, vizibilitatea era redusă în pădurea aceea. Peticele de pământ gol şi zăpada ce lumina slab semănau cu un peisaj nepământean dintr-un vis, păreau că se modifică, de parcă ar fi fost un mozaic în alb şi negru din fundul unui caleidoscop ce se învârtea încet, încet...

Individul stătea la vreo zece metri spre nord de mine – poate la şapte metri în josul pantei – fiind vizibil între copaci. Trecuserăm

[1] Strigătul bufniţei – hu – seamănă cu *who* (n.tr.)

unul pe lângă celălalt pe furiş, fără să ne dăm seama de prezenţa celuilalt.

Deşi strigătul meu fusese scurt şi nu prea puternic, îmi dezvăluise poziţia, aşa cum bufniţa îmi atrăsese privirea spre silueta lui. Nu puteam să văd detalii, nu vedeam nici măcar gulerul de blană de oaie al hainei sale de piele, vedeam doar o siluetă inconfundabil omenească.

Mă aşteptasem ca individul să-şi trădeze poziţia cu o lanternă. Nu era posibil să fi mers pe urmele Explorer-ului o asemenea distanţă prin bezna aceea profundă şi înşelătoare fără ajutorul unei lanterne.

M-am întrebat dacă mă vedea şi el la fel de bine cum îl vedeam eu. N-am îndrăznit să mă mişc, sperând că individul nu identificase sursa strigătului care-l alarmase.

Individul deschise focul.

Atunci, lângă casa noastră, când tipul coborâse prima oară din Hummer, arma păruse a fi una militară. Acum răpăitul distinct al unei puşti de asalt îmi confirmă impresia iniţială.

Gloanţele de mare calibru biciuiră copacii din stânga şi din dreapta mea, scoţând bubuituri mai puternice decât pocnetele de bici.

Uimit că şuvoiul de gloanţe din cele două rafale mă ratase, n-am găsit nimic liniştitor în faptul că nu ne aflam în una dintre cele cinci zile teribile de pe lista bunicului Josef.

Rămăsesem locului de parcă prinsesem rădăcini, precum coniferele din jur. Pentru o clipă, se păreau că Jimmy Tock, om de acţiune, nu avea să facă nimic, cu excepţia faptului că şi-ar fi umplut pantalonii din belşug cu produse de excreţie.

Apoi am alergat.

Am gonit orbeşte spre sud, de-a curmezişul pantei, către locul în care copacii maiestuoşi creşteau apropiaţi unul de

celălalt. M-am furişat printre trunchiurile uriaşe, căutând adăpostul pe care mi-l puteau oferi, izgonit de o altă rafală de focuri de armă, un cântec la tobă ucigător, în care fiecare lovitură cu bățul de tobă putea să însemne un glonț în spatele meu.

Auzeam un *toc* când era lovit un copac, un *zing* când glonțul ricoşa dintr-o stâncă. Ceva zumzăi pe deasupra capului meu şi am ştiut că nu era o albină.

Risipa de muniție putea fi o greşeală. Chiar şi un mega-încărcător avea să se golească iute în ritmul în care trăgea individul ăla.

Dacă îşi golea încărcătorul fără să mă doboare, trebuia să se oprească pentru a-şi încărca puşca. Când s-ar fi oprit, eu m-aş fi pus în mişcare şi mi-ar fi putut pierde urma.

Dacă mi-ar fi pierdut urma, s-ar fi dus direct la Explorer şi ar fi omorât-o pe Lorrie.

Gândul ăsta mă făcu să mă împiedic. Am căzut şi m-am prăbuşit pe un umăr, cu faţa în realitatea rece a zăpezii presărate cu ace de conifere.

M-am rostogolit, nu pentru că aşa am vrut, ci impins de inerţia căderii. Alunecând pe vale, m-am lovit cu genunchii şi cu coatele de pietre, de rădăcini ieşite la suprafaţă şi pământ îngheţat.

Deşi descoperisem tactica aceea căzând, mi s-a părut un lucru deştept să rămân pe jos şi să continui să mă mişc. Dar după câteva rostogoliri mi-am dat seama că dacă mă izbeam de un copac într-un unghi nepotrivit, mi-aş fi rupt gâtul.

Pâlcurile de tufişuri erau rare şi cu distanţe mari între ele, dar dacă nimeream într-unul, o bucată de lemn uscat putea să-mi scoată un ochi. După aceea, aş fi fost capabil doar pe jumătate să văd pericolul înainte să mă lovească.

Am încetat să mă rostogolesc, m-am prins de smocurile de iarbă uscată, de un mănunchi de iederă veștejită, de pietre, de orice putea să-mi încetinească alunecarea. M-am târât în patru labe. M-am ridicat în picioare. Am gonit ghemuit un timp, până m-am întrebat dacă mai e nevoie să alerg și m-am oprit.

Dezorientat, am cercetat pădurea, am găsit peisajul lipsit de culoare la fel de înșelător ca mai înainte și am încercat să-mi trag răsuflarea. Nu știam cât de departe ajunsesem. Probabil suficient de departe ca să fi scăpat de individ pentru moment.

Nu-l vedeam și mi-am închipuit că asta înseamnă că nici el nu poate să mă vadă.

Greșeam. L-am auzit fugind către mine.

Am gonit din nou către sud, fără să privesc în urmă, goneam de-a curmezișul pantei, urmând un traseu șerpuit printre copaci, împiedicându-mă deseori, alunecând, regăsindu-mi echilibrul, bălăngănindu-mă, aruncându-mă înainte.

Întrucât individul nu deschisese focul imediat, am presupus că rămăsese fără muniție sau nu se oprise să-și încarce arma. Dacă nu mai avea avantajul armei, ar fi fost bine să mă întorc și să-l atac. Nu s-ar fi așteptat la o asemenea îndrăzneală din partea mea.

O zonă de teren ivită pe neașteptate, acoperită cu pietre pe care alunecai lesne, se dovedi nepotrivită pentru mers, dar îmi dădu o idee. Dacă aveam să ajungem la o luptă cu mâinile goale, individul putea să aibă un cuțit sau să fie bine antrenat pentru așa ceva. Aveam nevoie de ceva care să facă șansele egale. Printre pietrele de sub picioarele mele se aflau și unele mai mari.

M-am oprit, m-am aplecat și am luat de îndată în mână o piatră de mărimea unui grepfrut mic. Dar când m-am aplecat, o altă rafală îmi spulberă planul fragil.

În timp ce șoaptele șuierătoare ale morții se auzeau la câțiva centimetri deasupra mea, am lăsat piatra acolo unde o găsisem, m-am târât ghemuit peste pietrele alunecoase, m-am strecurat printre doi copaci, am cotit la stânga, am îndrăznit să mă ridic în picioare ca să fug mai iute și am alergat către marginea unei râpe.

32

Râpă e o exagerare, dar asta am simţit când piciorul meu călcă brusc în aer, apoi şi stângul. În timp ce cădeam, am ţipat din cauza şocului şi m-am prăbuşit vreo cinci metri într-o movilă ţepoasă, dar moale. În timpul impactului, am recunoscut sunetul apei curgătoare, am văzut tălăzuind torente brodate cu spumă fosforescentă şi mi-am dat seama unde eram. Şi am ştiut ce trebuie să fac.

Focurile puştii de asalt spintecaseră noaptea atunci când păşisem de pe marginea râpei şi dacă puşcaşul îmi auzise ţipătul, crezuse, probabil, că mă nimerise. Ca să-l încurajez în această greşeală, am gemut cât mai oribil am putut, apoi încă o dată, mai slab şi sperând că par cuprins de chinuri.

Apoi m-am ridicat de îndată şi m-am grăbit să urc vreo trei metri spre deal, rămânând lângă mal.

Goldmine Run[1], care-i mai mare decât un izvor şi mai mic decât un râu, izvorăşte dintr-o fântână arteziană fierbinte care formează un lac vulcanic aburind în munţii dinspre est. Hawksbill Road trece peste el. Panta aceasta dinspre vest îl primeşte.

---

[1] Goldmine Run – râul minei de aur

Albia e îngustă, lată de doar şapte metri, iar prin ea trece un curs de apă adânc, lat de patru, cinci metri. Când ajunge aici, apa nu mai e fierbinte, dar din cauză că albia prin care curge e atât de abruptă, cursul iute de apă rezistă îngheţului chiar şi în iernile neobişnuit de reci. Un soi ciudat de frescă de gheaţă, formată de stropi, apare doar de-a lungul marginilor cursului de apă.

Un om împuşcat care ar fi căzut în apă ar fi fost purtat iute în valea din aval, fiind rostogolit şi lovit puternic în drum.

Malurile nu coboară către Goldmine Run, ci sunt concave, ca o pereche de paranteze închise. O reţea de rădăcini de copaci întreţesute împiedică partea care atârnă deasupra apei să se prăbuşească.

M-am ascuns sub acoperişul acela de pământ, la vreo trei metri de locul în care căzusem, în amonte, cufundat până la genunchi într-o grămadă de frunze putrede şi ace de conifere, strânse de vânt, asemănătoare movilei pe care căzusem. M-am apăsat cu spatele de mal, cu picioarele îngropate în frunzele putrede, fiind convins că nu puteam fi văzut de sus.

Chiar şi în noaptea aceea friguroasă, aerul avea un miros slab de vegetaţie putredă, o urmă slabă a duhorii care avea să fie mult mai pătrunzătoare în timpul primăverii şi la începutul verii.

Mi-era dor de bucătăria în care munceam, de aroma crustei plăcintelor ce se coceau, de plăcerea produse de meringi[1].

Nu am încercat să respir mai încet. Plescăitul şi clipocitul apei curgătoare avea să ascundă sunetul.

Abia mă ascunsesem şi imediat, la o jumătate de metru de faţa mea, în dreapta, căzură grămezi de pământ, pietricele şi

---

[1] Prăjitură fină, făcută din albuş de ou bătut cu zahăr şi umplută cu cremă (n.tr.)

frunze uscate. Probabil că puşcaşul le dislocase în timp ce păşise pe marginea râpei de deasupra mea.

Speram că avea să vadă forţa cu care curgea apa şi că urma să presupună că mă prăbuşisem, rănit grav, în Goldmine Run şi fusesem purtat la vale, fie ca să sângerez de moarte, fie să mă înec, fie să mor de frig.

Dacă individul ar fi coborât în albia săpată de apă ca să scotocească pe malul îngust, aş fi fost vizibil ca o cireaşă decorativă cocoţată în vârful unui tort de ciocolată.

Altă alunecare de pământ cu pietricele sugeră că tipul îşi mutase greutatea de pe un picior pe celălalt sau că mergea.

De fapt, mă îndoiam că individul avea să coboare pe mal ca să cerceteze îndeaproape albia râului. Aflat sus, probabil că nu-şi dădea seama că sub picioarele sale se afla o adâncitură concavă, suficient de mare ca să adăpostească un om, şi-şi închipuia că poate să vadă suficient de bine din poziţia sa.

În momentul acela mă aşteptam să scoată o lanternă şi să mătur cu raza ei albia, dar secundele treceau fără ca întunericul să fie deranjat în vreun fel.

Chestia asta mi s-a părut ciudată. De acolo, de jos, puteam vedea, în timp ce priveam torenţii ce se scurgeau, grupuri de stânci albe de-a lungul ţărmului şi altele în mijlocul curentului, care puteau reprezenta silueta prăbuşită a unui om rănit sau a unui cadavru. Ai fi crezut că un pistolar atât de hotărât ar vrea să ştie cu certitudine dacă ţinta sa fusese eliminată sau doar rănită.

Probabil că simţul timpului îmi fusese deformat. Teroarea se joacă întotdeauna cu ceasul tău interior. Nu numărasem secundele, dar aveam impresia că stăteam acuns de un minut, poate ceva mai mult.

Am devenit iute nerăbdător. Poate nu eram un adevărat om de acţiune, dar nu eram nici un om inert.

Dacă ieşeam prea curând din ascunzătoare şi descopeream că individul se holba în jos la mine, aş fi fost împuşcat în faţă. Deşi am moştenit o oarecare încăpăţânare, nu-s la fel de tenace precum bunica Rowena. În cazul meu, nu exista nici o şansă ca un glonţ care s-ar fi ciocnit cu mare viteză de craniul meu să se simtă mai rău decât ţeasta mea.

Pe de altă parte, dacă aş fi aşteptat prea mult, pistolarul putea să parcurgă o distanţă prea mare înapoi Explorer. Lorrie nu fusese cu mine, iar dacă individul ştia că-i gravidă, atunci se aştepta s-o găsească în maşină.

Puteţi să credeţi că-i o premoniţie sau doar o bănuială, dar aveam impresia că eu reprezentam un element de interes secundar, o muscă enervantă ce trebuia strivită, iar obiectul principal al interesului său era reprezentat de Lorrie. Nu ştiam de ce. Pur şi simplu *ştiam*.

Când m-am îndepărtat de mal, ieşind din compostul înalt până la genunchi şi din adâncitură, mă aşteptam cumva la o lumină aprinsă brusc, la un râs plin de cruzime, la o împuşcătură.

Clipocit de apă, fâşâit de vânt, linţoliu de beznă, pădurea deasă ce aştepta...

Nici o siluetă întunecată nu stătea pe marginea râpei de deasupra.

Atent, pentru că mă temeam să nu mă împiedic şi să nu cad în curentul violent ce era atât de aproape, am mers la vale de-a lungul malului, căutând cu îngrijorare o cale de a urca, de preferat o potecă.

Piciorul meu stâng fusese pedepsit zdravăn. Oţelul implantat părea că pulsează. Şchiopătam.

Bucăţi de stâncă ieşeau în afară dintr-o porţiune a malului, ca nişte oase cenuşii, fiind înlănţuite de rădăcinile ieşite la suprafaţă ale unui copac. Nişte funii şi o scară nu mi-ar fi fost mai folositoare, chiar dacă ţineam seama de piciorul care mă durea.

Când am ajuns sus m-am ghemuit şi am cercetat pădurea întunecată. Nu se vedeau nici căprioare, nici bufniţe, nici pistolari sociopaţi.

Instinctul îmi spuse că eram singur. Instinctul mă slujeşte bine când creez reţete noi, ca urmare am decis să am încredere în el şi în aceste circumstanţe.

Deşi şchiopătam, trebuia să merg repede. M-am îndreptat spre copaci.

Parcursesem o oarecere distanţă când am început să nu fiu sigur că mergeam în direcţia bună. Contururile dealurilor păreau să se fi modificat între timp.

Sigur, şoseaua se afla în susul dealului, spre est. Ca urmare, vestul se afla în josul pantei. Goldmine Run se afla la sud, în urma mea. Explorer-ul aştepta la vest de Hawksbill Road, la nord de poziţia în care mă aflam.

Totul era clar.

Şi cu toate acestea, când am ocolit alt copac şi m-am strecurat printre alţi doi, m-am pomenit înapoi lângă pârâu şi am fost gata să cad din nou pe malul acestuia. Cu toate că ştiam unde erau cele patru puncte cardinale, mersesem în cerc – şi foarte iute.

Trăisem în munţi toată viaţa, într-un oraş împânzit de păduri, deci auzisem poveşti despre excursionişti cu experienţă care se rătăciseră în timpul zilei şi pe vreme bună. Echipe de salvare îi căutaseră şi-i aduseseră pe plimbăreţii aceia speriaţi şi stânjeniţi.

Unii nu fuseseră nici speriaţi, nici stânjeniţi. Erau morţi. Morţi de deshidratare, de foame, muşcaţi de urşi, sfâşiaţi de pume, striviţi într-o prăpastie... În colecţia îngrozitoare a Mamei Natură există nenumărate instrumente ale morţii.

Trei hectare de sălbăticie pot fi un labirint zăpăcitor. La un an sau doi, *Snow County Gazette* publică un reportaj pe prima pagină despre un drumeţ rătăcit fără speranţă timp de mai multe zile, deşi fusese tot timpul la un kilometru de autostradă.

Nu fusesem niciodată un pasionat om al pădurii. Iubesc civilizaţia, căldura căminului, confortul bucătăriei.

Am întors spatele sporovăielii fără cuvinte a apei curgătoare şi m-am străduit din greu să înţeleg modelul primar al pădurii sălbatice. M-am aventurat mai departe ezitând, apoi cu grabă din ce în ce mai mare, mai mult din îngrijorare decât convingere.

Singură, în pericol, Lorrie avea nevoie de Davy Crockett[1]. În locul acestuia mă avea pe mine – o Julia Child[2] cu păr pe piept.

---

[1] Davy Crockett – erou popular american, politician şi soldat, supranumit Regele frontierei sălbatice, mort în timpul bătăliei de la El Alamo (n.tr.)

[2] Julia Child – celebră autoare de cărţi de bucate şi prezentatoare de programe culinare la televiziunea americană (n.tr.)

33

Următoarele lucruri nu le-am văzut, ci mi-au fost povestite.

Încuiată singură în Explorer, Lorrie se răsuci în scaun cum putu şi mă urmări pătrunzând în pădure. Având în vedere întunericul, asta dură cincisprezece secunde, după care fu liberă să se gândească la nemurirea sufletului.

Deschise telefonul celular şi formă din nou 911. Ca şi mai înainte, nu primi răspuns.

Ceasul de la mâna ei arăta că trecuse doar o jumătate de minut când Lorrie îşi consumase toate opţiunile de a-şi pierde timpul. Nu ajuta la nimic să cânte *Nouăzeci şi nouă de elefanţi se legănau pe o pânză de păianjen.*

Deşi eu îi salvasem viaţa (şi ea pe a mea) în noaptea zile în care ne întâlnirăm, Lorrie nu avea încredere deplină în abilitatea mea de a mă apropia pe furiş de individul cu puşca şi de a-l da gata cu mâinile goale.

Lorrie îmi spuse, ulterior: „Făcătorule de brioşe, nu vreau să te jignesc, dar mi-am închipuit că te-ai dus ca să fii ucis, iar eu aveam să ajung mireasa lui Big Foot sau chiar mai rău de atât".

Îngrijorarea îi sfâşie nervii – nu atât grija pentru ea însăşi, zicea ea, cât pentru mine, iar eu o cred, pentru că-i ceva definitoriu pentru Lorrie. Rareori se preocupă de ea însăşi.

Copilul nostru nenăscut era pe acelaşi loc cu mine în gândurile ei. Incapacitatea ei de a-şi proteja copilul într-un mod eficient îi provoca valuri alternative de furie şi îngrijorare.

Copleşită de emoţii puternice, Lorrie simţea că dacă stă acolo şi aşteaptă, fără să facă nimic, atunci frustrarea şi teama aveau să-i roadă cusăturile minţii, lărgindu-le un pic.

Îi veni o idee. Dacă terenul de sub Explorer îi permitea şi dacă pântecul ei umflat nu o împiedica, ar trebui să iasă din maşină, să se vâre sub ea şi să aştepte acolo, unde nu putea fi văzută.

Dacă eu mă întorceam triumfător, putea să mă strige din ascunzătoarea ei. Dacă apărea puşcaşul, acesta ar fi putut să creadă că Lorrie plecase odată cu mine sau mai târziu, singură.

Lorrie descuie şi deschise uşa. Simţi aerul rece sugându-i imediat culoarea de pe faţă.

Noaptea de iarnă era un vampir, cu aripile de beznă şi cu colţii de ger.

Dacă se vâra sub Explorer, ar fi stat întinsă pe pământul îngheţat. Ar fi existat o căldură bine-venită de la motorul ce se răcea, dar nu prea multă şi nu pentru mult timp.

O contracţie tăioasă o făcu să geamă. Lorrie închise uşa şi o încuie din nou.

Nu se simţise niciodată atât de neajutorată. Neajutorarea îi mări frustrarea, teama şi furia.

După un timp i se păru că aude împuşcături.

Răsuci cheia în contact, nu suficient ca să pornească motorul, ci doar cât să poată coborî fereastra câţiva centimetri.

O altă rafală îi confirmă că auzise răpăitul unei arme automate. Măruntaiele i se crispară, de data asta nu din cauza unei contracţii, ci de groază, pentru că se gândi că era posibil să fi rămas văduvă.

Ciudat, dar a treia serie de focuri de armă îi aminti că era o optimistă neobosită. Dacă adversarul nostru nu reuşise să mă ucidă trăgând două rafale, poate că nu era un ţintaş prea grozav sau poate că eu nu eram uşor de ucis.

Când deschisese uşa, lăsase să iasă multă căldură. Acum, frigul nopţii se strecura prin deschizătura din fereastră, iar Lorrie tremura.

După ce ridică din nou fereastra, porni motorul şi căută o armă, mai întâi în bord, apoi în uşa de lângă ea. O pungă uşoară din vinilin negru, plină pe jumătate cu şerveţele folosite. O sticlă de plastic cu loţiune pentru mâini.

Nu avu mai mult noroc nici când căută în cutia pentru mănuşi. Un pachet cu gumă de mestecat, bomboane marca Life Savers. Un tub cu balsam pentru buze. O pungă cu mărunţiş plină cu monede de-un sfert de dolar pentru parcări şi pentru automatele cu ziare.

„Dacă o să-mi laşi viaţa mie şi copilului meu, o să-ţi dau doi dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi."

Compartimentul din bordul maşinii conţinea un pachet de şerveţele. Două pachete cu şerveţele umede, învelite în staniol.

Deşi nu-i era uşor, având în vedere starea sa, Lorrie reuşi să se aplece în faţă şi să caute sub scaunul său, sperând să găsească ceva, orice, o şurubelniţă. Şi dacă găsea o şurubelniţă, de ce n-ar fi găsit şi un revolver? Dacă ar fi găsit un revolver, de ce n-ar găsi o baghetă magică, iar cu ajutorul acesteia să-l transforme pe puşcaş într-o broască râioasă...

Nu găsi nici baghetă, nici revolver, nici şurubelniţă, nimic. Nimic, nimic.

Un bărbat apăru în faţa Explorer-ului, ieşind din întuneric. Respiraţia sa îi ieşea din gura deschisă, transformându-se în aburi. Individul avea o puşcă de asalt. Nu eram eu.

Inima ei se umflă dureros şi în ochi i se iviră lacrimi fierbinţi, pentru că sosirea puşcaşului părea să spună că eu eram mort sau măcar grav rănit.

Se lăsă cuprinsă de superstiţii şi îşi spuse că dacă refuza să jelească, atunci eu nu-s mort. Doar când avea să accepte că mă pierduse, atunci pierderea avea să devină adevărată, reală. Să numim chestia asta Strategia de reînviere Tinkerbell[1].

Îşi stăpâni lacrimile. Vederea i se limpezi.

Când individul se apropie, Lorrie văzu că purta o pereche de ochelari ciudaţi. Presupuse – şi se dovedi că presupusese corect – că erau ochelari pentru vedere în timpul nopţii.

Individul şi-i scoase şi-i vârî în buzunarul hainei, în timp ce se apropia de portiera din dreapta faţă.

Când încercă să deschidă uşa, descoperi că-i încuiată. Îi zâmbi lui Lorrie prin fereastră, îi făcu un semn cu mâna şi bătu cu încheietura degetului în geam.

Avea o faţă lată, obraznică, precum un model din lut pentru o nouă păpuşă Muppet. Lorrie nu credea că-l mai văzuse vreodată, dar ceva din înfăţişarea lui i se păru familiar.

Individul se aplecă şi spuse fredonând prietenește, cu vocea amortizată de geam, dar uşor de înţeles:

– Bună ziua.

Pe când era o fetiţă care căuta ordinea într-o lume a şerpilor şi tornadelor, Lorrie citise celebra carte a lui Emiliy Post despre bunele maniere, dar nimic din volumul acela gros n-o pregătise pentru această întâlnire bizară.

Individul ciocăni din nou în geam:

– Domniţă?

---

[1] Tinkerbell – zână din cartea pentru copii *Peter Pan* de J.M. Barrie. Zânele nu mor dacă în existenţa lor cred suficient de mulţi copii. (n.tr.)

Intuiția îi spuse lui Lorrie că nu trebuie să discute cu el. Individul trebuia tratat așa cum erau învățați copiii să procedeze cu bărbații străini care le oferă bomboane: nu vorbi, întoarce-te și fugi. Ea nu putea să fugă, dar putea să refuze să discute.

– Domniță, te rog să deschizi ușa.

Lorrie se întoarse, privi în altă parte, rămase tăcută.

– Micuță doamnă, am făcut drum lung ca să te văd.

Lorrie strângea pumnii atât de puternic, încât unghiile i se înfipseseră în palme.

– Copilul e pe drum? întrebă individul.

Când fu menționat copilul, inima lui Lorrie trecu de la pas la galop.

– Nu vreau să-ți fac rău, o asigură individul.

Lorrie se uita la bezna din fața Explorer-ului, sperând că o să apar, dar eu n-am apărut.

– Nu vreau nimic de la tine, cu excepția copilului, zise individul. Vreau copilul.

34

Pungă de gunoi, loţiune de mâini, gumă de mestecat, bomboane Life Savers, balsam de buze, punga cu mărunţiş, pachete cu şerveţele umede...

Chiar dacă fusese cuprinsă de dorinţa pătimaşă de a deveni o maşină de ucis, Lorrie nu vedea nici o capacitate ucigătoare a obiectelor pe care le cercetase anterior. O bucată de sfoară putea fi transformată în instrument de sugrumat. O furculiţă putea fi folosită ca unealtă pentru mâncat sau ca armă. Dar ea nu avea nici sfoară, nici furculiţă şi nu putea să ungă cu balsam de buze pe cineva până când acesta murea.

Vocea puşcaşului nu sunase – auzită prin fereastră – nici acuzatoare, nici plină de ură, nici măcar ostilă în vreun fel. Individul îi făcu cu semn ochiul şi-i zâmbi, apoi zise, tachinând-o, cu un ton care parcă-i spunea eşti-rea-şi-ştii-asta:

– Îmi eşti datoare un copil vioi, un copilaş mititel şi frumos.

Individul nu era pitic, dar avea mintea şi spiritul deformate, ceea ce o făcu pe Lorrie să se gândească la Rumpelstilskin[1]. Venise să ia ceea ce i se datora în urma unui târg monstruos.

---

[1] Rumpelstiltskin – pitic dintr-un basm al fraţilor Grimm, care a ajutat o prinţesă, urmând ca aceasta să-i dea primul ei născut. (n.tr.)

Întrucât Lorrie nu-i răspunse, individul se duse către partea din față a Explorer-ului, iar Lorrie știu că intenționa să ocolească mașina, ca să ajungă la portiera din partea șoferului.

Acest Rumpelstilskin n-o învățase niciodată cum să toarcă lână de aur, deci nu exista nici un motiv pentru ca ticălosul să-i ia fiul.

Lorrie se aplecă peste consola dintre scaune și aprinse farurile.

Pădurea ce se întindea pe panta abruptă – acum luminată –, trunchiurile complet negre și frunzișurile doar conturate păreau artificiale și stilizate ca un decor de teatru.

Luminat de raze, Rumpelstiltskin se opri în fața Explorer-ului și se uită la ea prin parbriz. Individul zâmbi, îi făcu semn cu mâna.

Fulgi de zăpadă își găsiseră drum prin acoperișul des de ramuri împletite. Se roteau ca niște confetti într-o zi de sărbătoare în jurul bărbatului care rânjea și făcea semn cu mâna.

Niciodată moartea nu arătase atât de festivă.

Lorrie nu știa dacă lumina farurilor putea fi văzută până sus, pe Hawksbill Road. Probabil că nu pe timp de furtună, poate că nici măcar într-o noapte senină.

Stând încă aplecată peste volan, Lorrie claxonă. Un sunet lung. Apoi altul.

Rumpelstiltskin clătină trist din cap, de parcă ar fi fost dezamăgit de gestul ei. Oftă un nor lung de aburi și-și continuă drumul în jurul Explorer-ului, către portiera din stânga.

Lorrie claxonă iar și iar.

Când Lorrie văzu că individul ridică pușca de asalt, lăsă claxonul, se întoarse și-și acoperi fața.

Individul sparse fereastra din stânga cu patul armei. Ghemotoace de sticlă şi bucăţi de răşinoase ţepoase fură împrăştiate peste Lorrie.

Individul descuie portiera şi se aşează la volan, lăsând uşa deschisă.

– Nimic n-a mers aşa cum am plănuit, zise el. E una dintre zilele alea blestemate care te face să crezi în descântece şi în deochi.

Apoi stinse farurile.

Când individul puse jos puşca de asalt, întinzând-o peste consolă până în poala lui Lorrie, aceasta tresări de teamă şi încercă să se ferească de armă.

– Relaxează-te, micuţă doamnă. Nu ţi-am spus că n-o să-ţi fac nici un rău?

În ciuda faptului că petrecuse ceva timp în bătaia vântului şi a frigului pătrunzător, tipul puţea a o grămadă de lucruri: whiskey, fum de ţigară, praf de puşcă şi gingivită.

Bărbatul aprinse plafoniera şi zise:

– Pentru prima oară după mult timp, am speranţă în suflet. E ceva grozav!

Lorrie se uită la el, fără nici un chef.

Tipul avea o expresie blândă şi fericită, dar care nu avea nici o legătură cu furtuna din ochii săi, nici cu zâmbetul bine desenat pe figura sa. Chinul ieşea din el prin fiecare por şi teama cronică era mirosul care-l caracteriza. Ochii lui erau ca cei ai unui animal prins în cursă, plini de-o teamă înăbuşitoare şi de-o dorinţă arzătoare, pe care se străduia să le ascundă.

Simţind că Lorrie văzuse suferinţa din sufletul lui, bărbatul lăsă expresia să dispară, apoi şi-o pictă din nou pe figură, de două ori mai groasă. Zâmbetul lui larg deveni imposibil de larg.

Lui Lorrie i-ar fi fost milă de el, dacă nu i-ar fi fost groază de el.

– Nu încerca să-mi iei puşca doar pentru că-i în poala ta, o avertiză individul. Nu ştii s-o foloseşti. O să te răneşti singură. Iar eu nu vreau să-ţi dau un pumn în faţă – având în vedere că eşti mama băiatului meu.

Alarma maternă a lui Lorrie fusese pornită din momentul în care individul vorbise pentru prima oară de copil, prin fereastra închisă. Acum, mintea ei era plină de nenumărate clopote care băteau de zor.

– Despre ce vorbeşti? întrebă ea, dezamăgită de faptul că auzise un tremurat în glasul ei.

Când în joc era doar viaţa ei, putea să menţină o poză de persoană netemătoare. Dar acum avea în pântec un ostatic şi nu putea să-şi ascundă teama pentru soarta fâpturii aceleia nevinovate.

Individul scoase din buzunarul hainei o cutiuţă de piele neagră şi trase fermoarul de pe trei laturi ale ei.

– Tu mi-ai luat fiul, singurul meu copil, zise el. Sunt sigur că dacă te-ai uita în sufletul tău, ai fi prima care ai recunoaşte că-mi eşti datoare cu fiul tău.

– Fiul tău? Nu-l cunosc pe fiul tău.

Individul îi răspunse, cu un glas plin de bun-simţ şi de bună-voinţă:

– L-ai trimis la închisoare pe viaţă. Iar soţul tău, progenitura nerecunoscătoare a lui Rudy Tock, l-a făcut... incapabil să procreeze.

Uluită, Lorrie exclamă:

– Eşti... Konrad Beezo?

– Singurul şi unicul, fugar de mulţi ani şi căruia i s-a refuzat deseori lumina rampei ca să-şi arate talentul, dar încă clovn în suflet şi unul plin de strălucire.

Beezo deschise cutia cea neagră. Conţinea două seringi şi o fiolă cu un lichid chihlimbariu.

Deşi individul i se părea familiar lui Lorrie, nu semăna totuşi cu fotografiile din ziarele pe care le păstrase Rudy din august 1974.

– Nu semeni cu tine, spuse Lorrie.

Beezo zâmbi, dădu din cap şi spuse, cu glasul piţigăiat de-o bonomie inexplicabilă:

– Ah, douăzeci şi patru de ani impun oricărui om plata unui preţ. Ca fugar cu oarecare notorietate, am petrecut o vacanţă îndelungată în America de Sud împreună cu micul meu Punchinello, unde am putut să recurg la chirurgia plastică suficient de mult ca să-mi câştig anonimatul.

Beezo despachetă una din seringi. Vârful acului lucea enervant de puternic în lumina aceea slabă.

Cu toate că Lorrie ştia că încercarea de a-l lămuri pe omul acela nu avea mai multe şanse decât cea de a discuta despre muzica lui Mozart cu un cal surd, spuse totuşi:

– Nu poţi să ne învinovăţeşti pe noi pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Punchinello.

– Vinovăţie e un cuvânt prea aspru, spuse el, foarte sincer. Nu trebuie să vorbim de culpă şi vinovăţie. Viaţa e prea scurtă pentru asta. A fost făcut un lucru, indiferent de motiv, şi ar fi corect să se plătească pentru asta.

– *Indiferent de motiv?*

Beezo zâmbi, dădu din cap şi spuse, exagerat de cordial:

– Da, da, toţi avem motivele noastre, aşa cum şi tu le ai pe ale tale. Şi cine sunt eu să spun că greşeşti? Nu-i nevoie de judecată,

nu se câștigă nimic prin acuzații urâte. Întotdeauna există două tabere, uneori chiar zece. A fost făcut un lucru, fiul meu mi-a fost luat și incapacitat să-mi facă nepoți, moștenitori ai talentului Beezo, deci ar fi corect să primesc o compensație.

– *Punchinello al tău a ucis o grămadă de oameni și ne-ar fi omorât și pe mine și pe Jimmy*, zise Lorrie, accentuând fiecare cuvânt, incapabilă să dea dovadă de o veselie de nezdruncinat, ca Beezo.

– Așa spun articolele, îi replică Beezo și-i făcu iar cu ochiul. Domniță, dă-mi voie să te asigur că nu poți avea încredere în ceea ce citești în ziare. Adevărul nu-i tipărit niciodată.

– Eu n-am citit despre lucrurile astea, *le-am trăit*, zise Lorrie.

Beezo zâmbi și dădu din cap, făcu cu ochiul, zâmbi și dădu din cap, râse un pic, dădu din cap și-și îndreptă din nou atenția asupra seringii.

Lorrie își dădu seama că stăpânirea de sine a individului – destul de fragilă – depindea de menținerea unui aer de amabilitate veselă, indiferent de faptul că era evident nesinceră. Dacă masca aceea aluneca, individul s-ar fi prăbușit în totalitate; autocompătimirea și furia pe care le reprimase aveau să explodeze. Incapabil să se mai stăpânească, Beezo ar fi ucis-o împreună cu copilul pe care îl dorea atât de mult.

Sub zâmbete și chicoteli nu se ascundea o paiață tânjind după dragoste, ci un clovn asasin.

Lorrie se uită la conținutul fiolei și întrebă:

– Ce-i asta?

– Doar un sedativ slab, un suc pentru vise.

Mâinile bărbatului erau mari, aspre, dar îndemânatice. Beezo rupse capătul fiolei și umplu seringa, cu eficiența unui medic cu experiență.

– Nu pot să fac injecţia asta, protestă Lorrie. Sunt pe cale să nasc.

– Dragă, nu trebuie să fii îngrijorată, e foarte slab. Nu va întârzia naşterea copilului prea mult.

– Nu. Nu, nu.

– Fetiţă dragă, suntem doar în prima fază a naşterii şi mai ai de aşteptat ore întregi.

– De unde ştii?

Beezo chicoti cu răutate, făcu cu ochiul şi strâmbă din nas, apoi zise:

– Dragă, trebuie să-ţi mărturisesc că sunt cam răutăcios. Cu o săptămână în urmă am instalat un dispozitiv de ascultare în bucătăria voastră şi un altul în camera voastră de zi, şi v-am supravegheat de atunci din casa Nedrei Lamm, aflată dincolo de şosea.

Pe Lorrie o cuprinse ameţeala:

– O cunoşti pe Nedra?

– Am cunoscut-o timp de câteva minute, sărmana, îi destăinui Beezo. Apropo, ce sunt totemurile alea cu coarne?

Lorrie puse o mână pe puşca de asalt, întrebându-se dacă Nedra zăcea printre stivele de pin uscat din magazia ei cu lemne sau în frigiderul din pivniţă.

– Ăsta nu-i un gest prietenesc, domniţă.

Lorrie luă mâna de pe armă.

Beezo aşeză cutia deschisă cu seringi pe bordul maşinii şi puse seringa pregătită peste ea.

– Fii ca un mieluşel şi scoate-ţi hanoracul, suflecă-ţi mâneca şi lasă-mă să găsesc o venă.

În loc să se supună, Lorrie întrebă:

– Ce-o să-mi faci?

Beezo o surprinse ciupind-o cu afecţiune de obraz, de parcă el ar fi fost o mătuşă, fată bătrână, iar ea, nepoata favorită.

– Te frământi prea mult, domniţă. Prea multă îngrijorare nu face decât ca lucrurile de care te temi să devină adevărate. Te voi seda un pic ca să devii cooperantă şi supusă.

– Şi după aceea?

– O să tai centurile de siguranţă a vehiculului, voi face din ele un leagăn şi o să te trag pe pantă până pe Hawksbill Road.

– Sunt *însărcinată*.

– Şi un orb ar vedea asta, replică Beezo şi-i făcu cu ochiul. Iar începi să-ţi faci griji. Nu voi strânge centura ca să-ţi facă rău ţie sau copilului. Nu pot să te car pe povârniş. E prea greu. Şi prea periculos.

– Şi după ce o să ajungem sus?

– O să te urc în Hummer şi o să te duc într-un loc izolat, plăcut şi comod. Când va veni timpul, o să-ţi moşesc copilul adorabil.

– Nu eşti doctor, zise înspăimântată Lorrie.

– Nu fi preocupată de asta. Ştiu ce trebuie să fac.

– De unde ştii?

– Am citit o carte întreagă despre asta, îi răspunse Beezo vesel. Mi-am procurat toate instrumentele şi materialele necesare.

– Oh, Doamne!

– Iar te frământi, spuse Beerzo. Dragă, îţi trebuie o atitudine mai bună. Atitudinea e secretul unei vieţi fericite. Îţi pot recomanda nişte cărţi excelente în legătură cu subiectul ăsta, adăugă el şi o bătu pe umăr. O să fac totul cum trebuie şi după aceea o să te las într-un loc în care o să fii în siguranţă până când o să fii găsită. În momentul acela, eu şi băiatul o să fim departe, în drum către marea noastră aventură.

Lorrie se uită la el, incapabilă să vorbească din cauza ororii.

– O să-l învăţ tot ce ştiu şi, cu toate că nu are în vene sânge de Beezo, va deveni cel mai aclamat clovn al veacului său, spuse Beezo, iar un râs ironic gâlgâi din el ca un gaz ce iese dintr-o mlaştină. Am învăţat cu Punchinello al meu că talentul nu trece întotdeauna de la o generaţie la alta. Dar am multe de împărtăşit şi am o asemenea patimă de a instrui, încât nu mă îndoiesc că-l voi face o *vedetă.*

– Va fi fată, zise Lorrie.

Zâmbind, zâmbind mereu, Beezo îi făcu semn cu degetul, într-o admonestare blândă:

– Aminteşte-ţi, am ascultat timp de o săptămână. N-aţi vrut ca doctorul să vă spună sexul copilului.

– Şi dacă va fi o fată?

– Va fi băiat, insistă Beezo, făcând cu ochiul, făcând iar cu ochiul, până când îşi dădu seama că gestul era pe cale să devină un tic necontrolabil. Va fi băiat pentru că *am nevoie* de un băiat.

Lorrie se temu să privească în altă parte, dar nu mai putea îndura să vadă chinul şi furia din ochii lui.

– De ce? Oh! Pentru că nici o fată n-a ajuns un clovn celebru.

– Există şi femei clovn, recunoscu el, dar nici una de mare renume. Regatul vesel al circului e condus de bărbaţi.

Dacă pruncul ei va fi fetiţă, individul avea să le omoare pe amândouă.

– E frig aici, zise Beezo, şi s-a făcut foarte târziu. Fii cuminte şi scoate-ţi hanoracul, apoi suflecă-ţi mâneca.

– Nu.

Zâmbetul lui deveni fix, apoi se pleoşti. Beezo sili rânjetul curbat să revină pe buzele sale.

– M-ar mâhni să te lovesc cu pumnul o dată sau de două ori, până rămâi inconștientă. Dar o s-o fac, dacă nu-mi dai de ales. A fost făcut un lucru, indiferent de motiv, și știi în sufletul tău că e corect să primesc o compensație. Poți oricând să ai alt copil.

35

Portiera era deschisă. Aveam în mâna dreaptă o piatră de mărimea unui grepfrut mic. M-am aplecat în Explorer şi când puşcaşul îşi dădu seama de prezenţa mea şi întoarse capul, l-am izbit cu piatra în tâmpla stângă, tare, dar nu atât de tare pe cât aş fi vrut.

Individul mă privi cu surpriza pe care ar fi manifestat-o oricine când ar fi văzut un patiser împuşcat şi înecat, care revenise la viaţă în mod miraculos.

O clipă am crezut că va trebui să-l izbesc din nou cu piatra. Apoi individul se prăbuşi peste volan, apăsând cu faţa pe butonul claxonului.

L-am împins înapoi pe tetieră, făcând claxonul să tacă, şi m-am uitat peste el la Lorrie. M-am simţit incredibil de uşurat văzând că părea nevătămată.

– Nu vreau să mai aud vreodată cântecul *Send in the Clowns*[1], îmi zise Lorrie.

N-a fost prima oară când m-am holbat la ea fără să pricep nimic.

---

[1] *Send in the Clowns* – *trimiteţi clovnii* – melodie din 1973, interpretată, printre alţii, de Frank Sinatra, Kenny Rogers şi Barbra Streisand (n.tr.)

Lorrie arătă spre bărbatul prăbușit pe scaunul de lângă ea și-mi spuse:

– E tăticul lui Punchinello.

Uluit, m-am aplecat în automobil și i-am scos individului căciula tricotată, ca să-l pot vedea.

– Cred că seamănă *un pic* cu Konrad Beezo...

– Efectul trecerii a douăzeci și patru de ani și al chirurgiei plastice, îmi explică ea.

I-am pus individului degetul înghețat pe gât, căutându-i pulsul. Bătăile inimii sale erau lente și continui.

– Ce făcea aici? am întrebat eu.

– Solicita donații pentru UNICEF. În plus, voia copilul nostru.

Inima mi se opri, stomacul mi se întoarse pe dos, ceva îmi răsucea vezica urinară: sufeream o rearanjare importantă a organelor interne.

– Copilul?

– O să-ți povestesc mai târziu, Jimmy, contracțiile nu sunt mai frecvente, dar sunt mai dureroase și mi-e foarte frig.

Cuvintele ei mă speriară mai mult decât focurile de armă. Beezo fusese învins, dar eram departe de camera de nașteri a spitalului.

– O să-l leg cu cablul de remorcare și o să-l pun pe bancheta din spate, i-am spus eu lui Lorrie.

– Putem să plecăm cu mașina de aici?

– Nu cred.

– Nici eu. Dar putem să încercăm, nu-i așa?

– Mda...

Probabil că Lorrie nu putea să meargă pe jos până pe culmea dealului. Era prea departe și panta prea abruptă. În starea ei, dacă aluneca și cădea rău, putea să aibă o hemoragie.

– Dacă o să plecăm cu mașina, spuse Lorrie, nu vreau să fie în vehicul, cu noi.

– O să fie legat.

– Celebrele ultimele cuvinte! Individul ăsta nu-i un nebun oarecare. Dacă ar fi fost un nebun obișnuit, l-aș fi ținut în poală și l-aș fi îndopat cu bomboane Life Savers. Dar el e marele Beezo. Nu vreau să fie cu noi în mașină.

Îi înțelegeam atitudinea.

– Bine, o să-l leg de un copac.

– Foarte bine.

– De îndată ce o să ajungem la spital, o să anunț poliția, iar polițiștii pot să vină aici, după el. Dar e groaznic de frig și a suferit, probabil, o contuzie, deci s-ar putea să nu supraviețuiască.

Lorrie spuse, uitându-se la Beezo cel inconștient cu o ferocitate pe care speram să n-o manifeste niciodată față de mine:

– Dragule, dacă aș avea un pistol cu cuie, l-aș crucifica de copac și n-aș spune nimănui.

Asta-i o lecție importantă pentru bandiții care speră să aibă o carieră îndelungată în încălcarea legii. Instinctul matern de apărare a odraslei e un lucru înspăimântător. Să nu amenințați niciodată o femeie pe cale să nască că-i veți fura copilul cel prețios și mai ales nu faceți asta dacă femeia este fiica unei dresoare de șerpi.

Am dus pușca de asalt în spatele Explorer-ului, am deschis ușa și am pus arma înăuntru.

În cutia cu scule se afla cablul de remorcare, încolăcit. La fiecare capăt se afla un cârlig de prindere cu manșon de închidere.

Din față, Lorrie strigă:

– Jimmy! Se trezește!

Când am ocolit mașina și m-am dus la portiera deschisă, l-am găsit pe Beezo gemând și clătinând din cap.

Individul mormăi, plin de teamă:

– *Vivacemente.*

Ceva mai devreme, căutându-i pulsul, pusesem piatra pe scaun, lângă el. Am luat-o iute și l-am pocnit zdravăn în frunte.

Mâna sa dreaptă căzu într-o parte și i se opri pe față, iar el mormăi:

– Nevăstuică sifilitică, porc al porcilor...

Prima lovitură pe care i-o administrasem fusese prea ușoară. L-am izbit mai tare cu piatra, iar el redeveni inconștient.

Deoarece fusesem împins împotriva voinței mele către violență de Punchinello, în urmă cu mai mult de patru ani, n-am fost surprins de cruzimea mea, dar am fost tulburat să descopăr că-mi făcuse plăcere. O satisfacție fierbinte îmi încălzise fața mușcată de ger. Am fost tentat să-l mai pocnesc o dată, dar n-am făcut-o.

Stăpânirea mea părea demnă de admirat și o consecință a tuturor valorilor în spiritul cărora fusesem crescut, dar o parte din mine credea – și mai crede și acum – că un răspuns reținut la rău nu-i ceva moral. Răzbunarea și dreptatea sunt două fire gemene dintr-o sfoară groasă cât sârma pe care merg artiștii de circ, iar dacă nu-ți poți păstra echilibrul, atunci ești condamnat – și damnat – indiferent dacă o să cazi în stânga sau în dreapta sforii.

L-am tras pe Konrad Beezo afară din Explorer și l-am târât lângă un pin potrivit. Individul avea o greutate greu de mânuit, dar lucrul acesta ar fi fost dificil dacă ar fi fost și treaz.

După ce l-am rezemat de un pin, i-am descheiat haina, am strecurat cablul prin mâneca stângă, peste piept, apoi prin mâneca dreaptă. După care i-am încheiat haina până la gât.

Apoi am tras capetele cablului – câte unul, pe rând – în cealaltă parte a arborelui şi am agăţat capetele unul de celălalt. Am înşurubat manşetele metalice de închidere peste dispozitivul de prindere.

Cablul era destul de strâns. Individul nu putea să-şi tragă mâinile în faţă ca să încerce să-şi sfâşie haina. Era ca şi cum ar fi fost legat într-o cămaşă de forţă – şi mi se părea un lucru potrivit pentru el.

I-am verificat încă o dată pulsul, la gât. Artera pulsa puternic şi continuu.

De ceva timp, în familia noastră se folosea o zicală: „Singurul mod în care poţi omorî un clovn e să-l baţi cu un mim până moare."

M-am întors la Explorer, mi-am pus mănuşile de piele, am măturat fragmentele de sticlă de pe scaunul şoferului, m-am aşezat la volan şi am închis portiera.

Lorrie, ghemuită în scaunul din dreapta, îşi apăsă mâinile pe abdomenul umflat, când şuierând printre dinţii încleştaţi, când gemând.

– E mai rău? am întrebat-o eu.

– Îţi aminteşti scena din *Alien*, când monstrul iese din piept, sfâşiindu-l?

Pe bordul maşinii zăcea o cutie micuţă, din piele neagră, cu două seringi.

– Voia să-mi facă o injecţie, ca să fiu mai cooperantă şi mai supusă, îmi destăinui Lorrie.

Mă cuprinse furia, dar nu aveam nimic de câştigat dacă îi permiteam să se transforme într-un foc devastator.

Am spus, în timp ce puneam seringa plină în nişa ei şi trăgeam fermoarul trusei, punând-o deoparte, ca dovadă:

– Fericire casnică prin intermediul chimiei moderne. De ce nu m-am gândit la așa ceva? Îmi doresc o soție supusă.

– Dacă ți-ai fi dorit așa ceva, nu te-ai fi căsătorit cu mine.

Am sărutat-o pe obraz.

– Fii convinsă.

– Am avut destule aventuri pentru o noapte. Du-mă la anestezist.

Am ezitat să întorc cheia în contact. Mă întrebam dacă motorul avea să pornească, dacă cei doi copaci între care eram prinși aveau să ne dea drumul...

– Beezo voia să facă un leagăn din centurile de siguranță și să mă târască până pe șosea așa cum cară un vânător trupul unei căprioare.

Îmi venea să ies din Explorer și să-l omor pe individ. Și m-am rugat să nu fim obligați să aplicăm planul lui.

36

La a doua încercare, motorul porni şi tuşi. Am aprins farurile. Lorrie porni sistemul de încălzire, ca să compenseze aerul îngheţat ce pătrundea prin fereastra spartă.

Spaţiul dintre brazii bătrâni care frânaseră maşina de teren fusese suficient de îngust ca să oprească alunecarea noastră înapoi; dar copacii nu ne ţineau într-o strânsoare suficient de puternică încât aceasta să reziste împingerii înainte a motorului.

Am apăsat pe acceleraţie şi motorul mârâi. Anvelopele se învârtiră, ezitară, se învârtiră din nou. Explorer-ul trosni, protestând faţă de îmbrăţişarea puternică a arborilor.

Silit să producă mai multă energie, motorul ţipă. Anvelopele chelălăiră, trosnetul deveni mai puternic, mărit de un zăngănit fantomatic a cărui sursă n-o puteam identifica.

Explorer-ul începu să tremure ca un cal speriat ce avea un picior prins în crăpătura unei pietre.

Se auzi un zăngănit metalic puternic. Nu mi-a plăcut sunetul acela.

Când am ridicat piciorul de pe acceleraţie, Explorer-ul se dădu înapoi câţiva centimetri. Nu-mi dădusem seama că înaintasem atât în timp ce maşina de teren se străduia să se împingă înainte.

Am început să apăs ritmic pe accelerație. Explorer-ul se mișca ușor înainte și înapoi, tocind scoarța brazilor.

Am întors volanul spre dreapta, dar n-a avut nici un efect. Când l-am rotit ușor spre stânga, am țâșnit înainte vreo zece centimetri, înainte să fim ținuți din nou pe loc.

Am dat din nou volanul la dreapta, am apăsat pe pedală. Un zăngănit puternic răsună în jurul nostru, de parcă am fi fost în interiorul unui clopot, apoi, subit, am fost liberi.

– Sper că și copilul o să iasă la fel de ușor, zise Lorrie.

– Aș vrea să știu imediat dacă se schimbă ceva.

– Ce să se schimbe?

– De exemplu, dacă ți se rupe apa.

– Oh, iubitule, dacă o să mi se rupă apa o să știi fără să-ți spună cineva. O să fii cufundat până la glezne în apă.

Nu credeam, din cauza altitudinii, că Explorer-ul putea să ajungă departe dacă atacam panta direct. Dar trebuia să încerc.

Panta nu era atât de abruptă aici cum devenea mai sus și am ajuns mai departe decât mă așteptasem, abătându-ne de la o ascensiune în linie dreaptă doar ca să ocolim copacii și rarele grămezi de pietre. Parcurseserăm vreo sută de metri înainte ca drumul să devină mai abrupt și motorul să tușească, din lipsă de aer.

Intenționam ca din punctul acela să urmez o ascensiune în zigzag, care solicita mai puțin vehiculul. Dacă aș fi mers fie spre nord, fie spre sud, într-un unghi de nouăzeci de grade cu direcția pantei, aș fi făcut un gest sinucigaș. Drumul era prea abrupt, iar Explorer-ul s-ar fi răsturnat, mai devreme sau mai târziu. Dar mergând la stânga și la dreapta, după un unghi ales cu grijă, puteam să nu calez motorul și să nu ne răsturnăm,

continuându-ne drumul în sus ca şi cum am fi urmat structura arhitecturală a unei scări.

Această strategie necesita atenţie şi o concentrare intensă. De fiecare dată când schimbam direcţia trebuia să calculez, instinctiv, unghiul de urcare care ne-ar fi permis să câştigăm cât mai mult teren în timp ce ne căţăram riscând cât mai puţin.

Terenul se dovedi a fi teribil de neregulat. Deseori, dacă înaintam doar un pic prea iute, Explorer-ul începea să patineze dintr-o parte în alta pe terenul ondulat, zgâlţâindu-ne zdravăn în scaune şi deplasându-se în lateral din cauza inerţiei, lucru care ar fi putut să-l răstoarne pe un asemenea povârniş. Mi-am imaginat de mai multe ori că ne striveam în fundul râpei, ricoşând din copac în copac ca o bilă într-un joc mecanic.

Uneori încetineam, ca să las vehiculul să se stabilizeze. Alteori îl opream complet, îngrozit de felul în care se zbătea volanul în mâna mea. Cât stăteam pe loc, priveam atent peisajul ostil scos la iveală de lumina farurilor şi făceam mici ajustări rutei noastre.

Când am trecut de jumătatea călătoriei noastre, am îndrăznit să cred că aveam să reuşim.

Şi încrederea lui Lorrie trebuie să fi crescut, pentru că întrerupse tăcerea în care urcaserăm până atunci.

– Dacă am fi murit în noaptea asta, aş fi regretat că nu ţi-am spus niciodată ceva.

– Ce anume? Că sunt un zeu al iubirii?

– Tipii care se cred zei ai iubirii sunt nişte idioţi aroganţi. Tu... tu eşti un căţeluş drăguţ – dar n-aş fi regretat dacă aş fi murit fără să-ţi spun asta.

– Şi eu aş fi fost bine, dacă aş fi murit fără să aud aşa ceva.

– Știi, zise Lorrie, părinții, copii și dragostea alcătuiesc o combinație ciudată. Vreau să zic că părinții pot să te iubească, tu poți să știi că ei te iubesc, și tu poți să îi iubești pe ei, și totuși să crești atât de singur încât să te simți... gol pe dinăuntru.

Nu mă așteptasem la o remarcă atât de serioasă. Știam că-i o revelație adevărată pentru că pricepeam care aveau să fie, inevitabil, următoarele ei cuvinte.

– Dragostea nu-i suficientă, zise ea. Părinții trebuie să știe cum să stabilească legătura cu tine și între ei. Trebuie să dorească să fie cu tine mai mult decât cu oricine altcineva. Trebuie să le placă să fie acasă mai mult decât în oricare altă parte a lumii și trebuie să fie interesați mai mult de tine decât de...

– Șerpi și tornade, am sugerat eu.

– Doamne, îi iubesc, Jimmy, sunt drăguți și au intenții bune. Dar trăiesc mai mult în interiorul lor și-și țin ușile închise. Poți să-i vezi doar pe fereastră.

Tremurul din glasul ei crescu în timp ce vorbea, iar când Lorrie se opri, am zis:

– Ești o comoară, Lorrie Lynn.

– Tu ai crescut având parte de tot ceea ce îmi doream cu disperare, de tot ce visam să am. Părinții tăi trăiesc pentru tine și pentru toți ceilalți, pentru familie. Asta face și Weena, în felul ei. E o încântare, Jimmy. Și-ți sunt teribil de recunoscătoare pentru că m-ați acceptat și pe mine.

Sub duritatea ei demnă de admirație, sub armura frumuseții și deșteptăciunii sale, soția mea e un spirit blând și ar fi putut să fie o fată timidă dacă nu ar fi preferat să se transforme într-o supraviețuitoare – o supraviețuitoare cu *stil*.

Sub fațada mea mai dură, sunt un tip mălăieț. Foarte mălăieț. Aș fi fost în stare să plâng văzând un animal ucis de o mașină pe șosea.

Cuvintele ei mă făcură să nu mai fiu în stare să vorbesc. Dacă aș fi încercat să spun ceva, aș fi izbucnit în plâns. Însă nu-mi permiteam să am ochii împăienjeniți în timp ce pilotam Explorer-ul către culme.

Din fericire, Lorrie își schimbă șirul gândurilor și își continuă discursul – cu o voce mai fermă:

– Jimmy, nu știi ce bucurie va fi pentru mine să cresc copiii noștri în felul în care ai fost crescut tu, să le dăruiesc pe Maddy, pe Rudy și pe Weena, să-i aduc într-o familie atât de apropiată, încât să poată găsi în ea cel mai profund sens al vieții.

Eram doar la două, trei zigzaguri de culme.

– N-am discutat niciodată câți copii o să avem, zise Lorrie. În clipa asta mă gândesc că ar fi bine cinci. Tu ce zici, ești de acod cu cinci?

Mi-am regăsit glasul:

– Mă gândisem la trei, dar după micul tău discurs cred că ar fi mai bine douăzeci.

– Să decidem câte cinci de fiecare dată.

– De acord, am spus eu. Unul e aproape scos din cuptor, mai rămân patru de copt.

– Două fete și trei băieți sau trei fete și doi băieți? întrebă ea.

– Asta poate fi decis de noi?

– Cred că putem să ne croim realitatea prin gândire pozitivă. Sunt convinsă că putem să producem prin gândire pozitivă orice combinație dorim, dar pentru un echilibru ideal ar trebui să avem două fete, doi băieți și un hermafrodit.

– Asta ar însemna să echilibrăm prea mult.

– Oh, Jimmy, nici un copil nu va fi mai iubit decât vor fi iubiți copiii aceștia.

– Însă nu vor fi răzgâiați, am zis eu.

– Sigur că nu vor fi, mititeii! Străbunica Rowena le va citi basme. *Asta* o să-i mențină pe drumul cel drept.

Lorrie vorbi și vorbi... și am văzut curând că mă condusese vorbind prin groaza și pericolele drumului către culme, către vârful pantei și către Hawksbill Road.

37

Am ajuns pe Hawksbill Road la vreo şapte metri în faţa Hummer-ului parcat. Am trecut peste un val de zăpadă proaspăt troienită şi am trecut pe banda de sud, care fusese curăţată până aproape de asfalt.

Chiar la sud de noi, o echipă a departamentului rutier, cu două vehicule, croia prin furtună o trecătoare spre oraş. Un greder cu anvelope cu protuberanţe imense, înzestrat cu o lamă de excavator plasată în unghi, deschidea drumul, iar după el venea un camion care răspândea sare şi cenuşă în urma sa.

M-am ţinut după camion, la o distanţă sănătoasă. O escortă de poliţie nu ne-ar fi condus până în oraş mai iute, pe o asemenea vreme.

Cerul nopţii se ascundea după zăpada ce cădea, iar vântul se vedea doar prin linţoliul alb ce se înfăşura singur în jurul său şi se învârtejea, fâlfâia şi se agita.

Copilul – nevăzut încă, dar nu pentru mult timp – îşi manifestă nerăbdarea de a fi liber după nouă luni de stat în ascunzătoare. Contracţiile lui Lorrie deveniseră regulate. Le cronometrase cu ceasul de la mână, iar după gemetele şi ţipetele ei, am aflat intervalele şi mi-am dorit ca echipa de curăţare a drumului să se mişte mai iute.

Oamenii care suferă își blestemă deseori durerea. Credem, din cine știe ce motiv, că un chin puternic poate fi rezolvat prin proferare de obscenități. Lorrie nu permise în noaptea aceea ca buzele ei să rostească asemenea cuvinte.

Pot depune mărturie că în vremuri obișnuite, Lorrie e în stare să trateze o tăietură sau o contuzie cu un pansament verbal mai usturător decât tinctura de iod. Dar noaptea unei nașteri nu-i un moment obișnuit.

Lorrie spunea că nu-și blestemă durerea pentru ca pruncul, la venirea sa pe lume, să nu creadă că nu-i dorit aici.

Nu-mi trecuse prin minte că pruncul nostru putea să se nască pricepându-ne limba. Am acceptat grija lui Lorrie ca fiind legitimă – și am iubit-o pentru asta.

Când gemetele, gâfâiturile și strigătele nearticulate nu-i mai satisfăcură nevoie de a-și exprima zvârcolirea, Lorrie recurse – de dragul copilului – la cuvinte care descriau unele dintre bunătățile și frumusețile lumii.

– Căpșuni, floarea-soarelui, scoici, zise ea șuierând silabele cu o asemenea vehemență, încât cineva care nu vorbea engleza ar fi fost convins că dorea ciumă, molimi și ardere în iad unui dușman pe care-l ura.

Când am ajuns în oraș, apoi la spitalul districtului Snow, lui Lorrie nu i se rupsese încă apa, dar părea că-i iese din trup prin fiecare por. Chinurile nașterii scoteau râuri de sudoare din ea, de parcă ar fi spart lemne sau ar fi săpat șanțuri. Își deschise fermoarul hanoracului, apoi îl închise la loc. Era udă de transpirație.

Am parcat lângă intrarea de urgență, am năvălit înăuntru și m-am întors după un minut cu un infirmier și cu un scaun cu rotile.

Infirmierul, un tânăr pistruiat pe nume Cory, își închipui că Lorrie delira când aceasta, mutându-se din Explorer în scaunul

cu rotile, mârâi într-o succesiune rapidă şi cu o fervoare care-l îngrozi:

– Geranium, Coca-Cola, pisoi, gâşte sălbatice, *prăjituri şi torturi de Crăciun.*

I-am explicat lui Cory pe drum cum era primit copilul în lume, despre înlocuirea înjurăturilor cu cuvinte despre frumuseţe şi bunătate, dar cred că am reuşit doar să-l fac să-i fie teamă şi de mine.

Nu puteam s-o însoţesc pe Lorrie direct în Secţia de naşteri, printre altele şi pentru că trebuia să prezint cardul de asigurări funcţionarei de la biroul de internări din fundul sălii de aşteptare al Secţiei de urgenţă. Am sărutat-o, iar ea mi-a strâns mâna suficient de tare ca să-mi trosnească degetele şi mi-a zis:

– Poate că n-o să facem douăzeci de copii...

O asistentă se alătură infirmierului şi împinseră împreună căruciorul lui Lorrie către ascensor.

În timp ce se îndepărtau, am auzit-o pe Lorrie spunând cu o intensitate deosebită:

– *Crêpes Suzette, clafouti, gâteau à l'orange, soufflé au chocolat*[1].

Am presupus că dacă pruncul nostru se va naşte înţelegând engleza, ar putea să cunoască şi franceza şi am putea să-i anticipăm o carieră de patiser.

În timp ce funcţionara de la internări făcea o copie după cardul meu de asigurări şi se apucă să completeze un vraf de formulare de înregistrare, am folosit telefonul ei ca să-l sun pe Huey Foster. Acesta era prieten cu tatăl meu din copilărie, un brutar ratat care devenise poliţist.

---

[1] Clătite, o prăjitură franţuzească din aluat cu fructe, prăjitură cu portocale, sufleu cu ciocolată (n.tr.)

Tata primise de la Huey biletul de intrare gratuită la circ, pe spatele căruia scrisese cele cinci zile teribile din viața mea. Nu-i purta ranchiună lui Huey pentru asta.

Foster lucra noaptea și l-am găsit la sediul poliției. Când i-am povestit despre Konrad Beezo, ucigaș fugar și care intenționa să răpească un copil, dar care era acum legat de un copac la vreo trei, patru sute de metri în josul pantei, spre vest de locul în care era parcat Hummer-ul său, Huey îmi spuse:

– E în jurisdicția statului. O să-i sun pe cei de acolo imediat. O să mă duc cu ei. Vreau ca, după atâția ani, să-i pun personal cătușele ticălosului țicnit.

După aceea mi-am sunat părinții și le-am spus doar că eram la spital și că pe Lorrie o apucaseră durerile nașterii.

– Pictam un porc vietnamez, zise mama, dar poate să mai aștepte. Sosim cât de iute se poate.

– Nu-i necesar să vii pe o asemenea vreme.

– Dragule, am fi venit chiar dacă ar fi plouat cu scorpioni și cu balegi de vacă – deși chestia asta nu ne-ar fi plăcut prea mult. O să dureze un pic, pentru că mai întâi trebuie s-o îmbrăcăm pe Weena cu noul ei costum de vreme rea. Știi ce chin înseamnă asta, dar o să ajungem acolo.

Eram încă tânăr când funcționara de la Internări termină de completat formularele pe care trebuia să le semnez. De la biroul ei m-am dus în Secția de nașteri.

Sala de așteptare a maternității fusese refăcută după noaptea în care îi dădusem mamei mele atâta bătaie de cap ca să mă nască. Strălucirea culorilor vesele fusese înlocuită de un covor cenușiu, pereți de-un cenușiu-deschis și scaune cu imitație de piele neagră, de parcă directorii spitalului ajunseseră la concluzia că în următorii douăzeci și patru de ani o să dispară orice bucurie din faptul că devii părinte.

Funcţionara de la internări sunase deja ca să îi avertizeze că eram pe drum. O asistentă mă conduse la baie, unde m-am spălat conform instrucţiunilor şi m-am schimbat în uniforma verde a spitalului. Apoi am fost condus la soţia mea.

Lui Lorrie nu i se rupsese încă apa, dar toate semnele indicau o naştere iminentă. Din această cauză – şi din cauză că nici o altă femeie nu fusese atât de nechibzuită să se lase cuprinsă de durerile facerii pe viscol – fusese pregătită iute în camera ce-i fusese repartizată şi dusă la Secţia de naşteri.

Când am intrat, o asistentă cu părul de-un roşu violent îi lua tensiunea lui Lorrie, iar doctorul Mello Melodeon, medicul nostru, îi asculta inima cu stetoscopul.

Mello e solid ca un fundaş de fotbal, simpatic ca proprietarul unei cârciumi al cărui farmec face ca scaunele de la bar să fie pline tot timpul, şi un om adevărat. Judecând după numele lui grozav, după pielea de culoarea stafidelor, după comportarea relaxată şi după vocea sa dulce ca mierea, ai fi crezut că fusese cândva un rastafarian din Jamaica, dar care renunţase la codiţele de păr şi la reggae în favoarea unei cariere în medicină. De fapt, se născuse în Atlanta şi provenea dintr-o familie de cântăreţi profesionişti de gospel.

După ce termină cu stetoscopul, doctorul mă întrebă:

– Jimmy, de ce atunci când Rachel face tartă cu ciocolată şi mere după reţeta ta, tarta nu are *gustul* celei făcute de tine?

Rachel e soţia sa.

– De unde are reţeta? am întrebat eu.

– Restaurantul ţi-o dă, dacă o ceri. Am mâncat la restaurant, acum o săptămână.

– Trebuia să mă întrebe pe mine. E o reţetă a restaurantului, dar eu am modificat-o. În principal, modificarea constă într-o linguriţă suplimentară de vanilie şi alta de nucşoară.

– Înțeleg că ai pus nucșoară, dar și vanilie într-o tartă cu ciocolată?

– Ăsta-i un secret, l-am asigurat eu.

– Iu-huu, sunt aici! îmi reaminti Lorrie.

I-am luat mâna și i-am zis:

– Văd că nu mai mârâi după *crepes Suzette* și după *clafouti*.

– Din cauza unui cuvânt și mai frumos, îmi replică ea. *Anestezie*. Nu-i un cuvânt frumos?

– Stai să lămurim lucrurile – adaugi vanilie la umplutură? mă întrebă Mello.

– Nu la umplutură, la aluat.

– La *aluat*, repetă el, dând din cap cu înțelepciune.

– Vrea cineva să-i proiectez o pagină de web? întrebă Lorrie. Asta fac. Proiectez pagini de web. Și fac copii.

– Proiectarea paginilor de web e un lucru interesant, o asigură Mello Melodeon, dar nu-i la fel de interesant ca ceea ce face Jimmy. Nu poți să mănânci o pagină de web.

– Nu poți să mănânci nici un copil, spuse Lorrie, dar aș prefera unul unei tarte cu mere și ciocolată.

– Să văd dacă nu poți să le ai pe amândouă, zise Mello, dar nu simultan.

Lorrie se strâmbă, apucă în mâini o bucată din cearșaful care fusese întins peste ea, și zise:

– Am nevoie de mai multă anestezie.

– În calitate de doctor al tău, eu o să hotărăsc dacă ai nevoie. Am folosit-o ca să reducem durerea, nu ca s-o eliminăm în totalitate.

– Știam eu că trebuia să avem un doctor *adevărat*, îmi spuse Lorrie.

– Deci adaugi vanilia ingredientelor atunci când adaugi cacao? mă întrebă Melo.

– Nu. Ar fi prea devreme. O adaugi chiar înainte de gălbenușuri.

– Înainte de gălbenușuri, repetă medicul, impresionat de această strategie culinară.

Și conversația continuă tot așa până când lui Lorrie i se rupse apa. Din momentul acela, Lorrie fu în centrul atenției.

Eu și Lorrie ne înțeleseserăm: fără camere video. Ea considera că filmarea evenimentului binecuvântat n-ar fi fost de bun gust. Eu credeam că ar fi depășit posibilitățile mele tehnice.

Cu toate acestea, voiam să fiu prezent, ca să iau parte la miracol și să-i urez bun venit nou-născutului, dar și ca să-i dovedesc bunicii Rowena că n-o să leșin, n-o să cad cu fața în jos și n-o să-mi rup nasul, așa cum susținea ea că o să pățesc.

Curând după ce i se rupsese apa lui Lorrie, o asistentă cu pantofi care scârțâiau ca un cor de șoareci intră în cameră ca să anunțe că eram chemat de urgență la telefon. Căpitanul Huey Foster, de la Departamentul de Poliție din Snow Village, voia neapărat să discute cu mine.

– Mă întorc într-un minut, i-am spus eu lui Lorrie. Oprește totul.

– Da, bine.

Am răspuns la telefonul de la punctul de lucru al asistentelor.

– Ce s-a întâmplat, Huey?

– A dispărut.

– Cine?

– Cine crezi? Beezo.

– Nu se *poate* să fi dispărut. N-ai găsit copacul care trebuia.

– Scuză-mă, Jimmy, dar pun pariu pe buca mea stângă că nu există decât un arbore împodobit cu un cablu de remorcare și cu o haină sfâșiată, cu căptușeală de blană de oaie.

Adunați de câte ori mi se oprise inima în piept în noaptea aceea și o să obțineți un număr incredibil de mare.

– Individul nu putea să-și folosească mâinile, am zis eu. Le avea prinse la spate. Îl legasem strâns. Ce naiba a făcut? Și-a sfâșiat haina cu dinții?

– Se pare că da.

Hummer-ul negru rămăsese parcat lângă Hawksbill Road, exact în locul în care spusesem eu că se află.

– Apropo, spuse Huey, am aflat că mașina fusese furată din Las Vegas, cu douăsprezece zile în urmă.

O echipă a poliției coborâse în pădure, urmând dâra lăsată de Explorer. Când polițiștii descoperiseră că Beezo scăpase, se gândiseră să cheme o echipă cu câini de vânătoare, dar vremea nu era favorabilă acestei soluții.

– N-o să poată ajunge departe pe frigul ăsta, fără haină, prezise Huey. După ce-o să se împrimăvăreze, o să-l găsim mort ca pe dinozauri.

– Pe ăsta n-o să-l găsiți așa, am zis eu cu glas tremurător. Ăsta... e altfel. E ca un clovn dintr-o cutie cu surprize, iese tot timpul afară.

– Nu-i un individ supranatural.

– N-aș fi sigur de asta, am replicat eu.

Huey oftă.

– Am ajuns și eu la aceeași concluzie, recunoscu el. Am chemat la serviciu patru oameni care aveau zi liberă. Vor sta în jurul spitalului, pentru orice eventualitate.

– Cât va dura până vor ajunge aici?

– Zece minute. Poate cincisprezece. Între timp, ar fi bine s-o păzești pe Lorrie. Nu cred că individul o să vină în noaptea asta, dar nu se știe niciodată. Lorrie a născut deja?

– E pe cale să nască, chiar acum. Huey, ascultă-mă, tipul a stat în casa Nedrei Lamm, ca să ne supravegheze.

– Nedra e ţicnită, dar n-ar fi permis aşa ceva.

– Nu cred că a avut de ales. Poate că locuinţa ei nu-i prea departe ca Beezo să se întoarcă acolo. Dacă individul crede că nu mai poate să folosească Hummer-ul, s-ar putea să vrea să ia maşina Nedrei...

– Plymouth-ul Valiant vechi şi hidos.

– E în stare foarte bună, iar Nedra i-a pus lanţuri de zăpadă.

– O să verificăm, îmi promise Huey. Acum ar fi mai bine să te întorci la fata ta cea deosebită şi să nu laşi să i se întâmple nimic până sosesc oamenii mei.

Am pus receptorul în furcă. Aveam palmele umede de sudoare. Mi le-am şters de uniforma verde a spitalului.

Beezo venea. Ştiam asta în străfundul sufletului meu. Se întorcea în maternitatea spitalului districtual Snow, după mai bine de douăzeci şi patru de ani de la prima sa vizită. De data asta, copilul pe care îl voia era al nostru.

38

Nu voiam ca Lorrie să afle de situaţia în care ne găseam. Era ocupată cu altceva şi nu-i făcea nici un bine să afle că Beezo era liber.

Dacă mă întorceam în sala de naşteri, Lorrie – indiferent cât de preocupată ar fi fost – ar fi înţeles imediat privirea mea. N-aş fi fost în stare s-o mint, chiar dacă ar fi fost pentru binele ei. Aş fi fost ca o felie de unt pe cuţitul ei fierbinte şi m-ar fi întins pe pâine în şase secunde.

În plus, doctorul Mello Melodeon ar fi avut şi alte întrebări în legătură cu tarta mea cu mere şi ciocolată, iar eu nu aveam timp de aşa ceva.

M-am dus iute în sala de aşteptare a maternităţii, acolo unde, într-un decor diferit, fusese împuşcat mortal doctorul Ferris MacDonald. Din încăperea asta năvălise Beezo în maternitate şi o împuşcase pe asistenta Hanson.

Dacă e adevărat că asasinilor le place să se întoarcă la scena crimelor lor, atunci Beezo ar putea să meargă după copilul meu pe această rută.

Ar putea.

Nu voiam ca soarta soţiei mele şi a copilului să depindă de un *s-ar putea* sau de un *poate*.

Mi-am şters din nou mâinile de uniforma verde şi am păşit pe coridorul principal care deservea etajul doi.

Zona era neobişnuit de liniştită şi de tăcută, chiar şi pentru un spital, de parcă grămada de zăpadă ce se aşternuse afară îşi exercita influenţa amortizoare prin pereţi.

În partea dreaptă a coridorului se aflau patru uşi care duceau în mod clar către diferite departamente ale maternităţii. Dincolo de uşi se afla fereastra lungă care permitea să se vadă în Secţia de îngrijire a nou-născuţilor, în care pruncii erau cuibăriţi în leagăne.

La capătul coridorului, un panou anunţa cu lumini roşii ce formau cuvântul IEŞIRE că acolo e uşa către scările pentru situaţii de urgenţă.

Beezo ar fi putut să urce pe scări şi să intre pe oricare uşă în maternitate. Nu l-aş fi văzut din salonul de aşteptare, deci trebuia să stau de pază aici, pe coridor.

Ding! Slab, dar uşor de identificat, clinchetul venea din nişa ascensorului ca se găsea la mijlocul acelui coridor principal. Sosise cineva la etajul doi.

Mi-am ţinut răsuflarea atât de mult, încât aş fi putut să-mi schimb meseria şi să devin pescuitor de perle.

Din lift ieşi un doctor în halat alb, ducând în mână un bloc-notes şi pălăvrăgind cu o asistentă care era prea scundă şi prea feminină ca să fie Konrad Beezo. Cei doi se îndreptară spre celălalt capăt al coridorului.

Mi-am spus că ar trebui să mă duc la scările pentru situaţii de urgenţă şi să ascult dacă se aud paşii cuiva care urcă, dar nu voiam să întorc spatele coridorului.

Unde erau oamenii lui Huey Foster? Ar fi trebuit să ajungă până acum...

M-am uitat la ceas și am descoperit că trecuseră doar două minute de când pusesem receptorul în furcă. Oamenii lui Huey abia se încălțau.

Timpul nu trece la fel de iute când aștepți un asasin ca atunci când te distrezi în bucătărie.

Spitalul avea un singur paznic, care stătea în holul de la parter. M-am gândit să-l chem sus, ca să mă ajute să supraveghez zona.

Numele paznicului era Vernon Tibbit. Avea șaizeci și opt de ani, burtă și era miop, în schimb nu avea pistol. Slujba sa consta, în principal, în a indica direcția vizitatorilor, în a ajuta pacienții în scaune cu rotile, în a aduce cafea doamnei de la biroul de informații și în a-și lustrui insigna.

Nu voiam ca Vernon să fie ucis și s-o lase pe doamna de la informații fără cineva care să-i furnizeze cafea.

Dacă Konrad Beezo nu trecea cu un tanc prin pereții spitalului, atunci aducea cu el cel puțin o altă armă formidabilă. Aveam impresia că individul nu putea să se ducă undeva fără să provoace balamuc.

Eu nu aveam pistol. Nu aveam cuțit. Nu aveam ciomag. Nu aveam nici măcar un ghemotoc de hârtie.

Când mi-am amintit de pușca de asalt pe care i-o luasem lui Beezo și care zăcea acum în partea din spate a Explorer-ului, m-am înfiorat. Individul schimbase încărcătorul în pădure și eram convins că nu golise al doilea încărcător. Am căzut pradă unui spasm de tâmpenie masculină și m-am văzut ca un Rambo – numai că un pic mai dolofan decât Sylvester Stallone.

Apoi mi-am dat seama că nu puteam alerga prin spital trăgând de zor cu o pușcă de asalt. Nu făceam parte din personalul spitalului, iar orele de vizită se terminaseră.

Mi-era teamă că o să fiu împuşcat, eram îngrijorat de situaţia lui Lorrie care urma să nască, eram îngrijorat din cauza copilului nenăscut încă, îmi făceam griji cu piciorul stâng care mă durea – pentru că fusese atât de chinuit – şi care ar fi putut să mă lase baltă într-un moment crucial. Şi eram preocupat de uniforma verde a spitalului. Nu mă simţeam în largul meu în ea.

Nu m-am simţit mai bine nici după ce mi-am scos învelitoarele elastice din pânză care-mi acopereau pantofii. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi costumat pentru un bal mascat.

Anul ăsta, Halloweenul venise mai devreme cu nouă luni. În orice clipă putea să apară un clovn nebun, fără costum, dar cu toate acestea înspăimântător.

Ding!

Mi-am înghiţit mărul lui Adam, care ţopăi prin stomacul meu.

După clinchet, etajul al doilea părea mai aglomerat ca niciodată. Asta era liniştea de la amiază de pe o stradă prăfuită dintr-un mic oraş dintr-un film western, când toţi cetăţenii s-au ascuns, iar pistolarii sunt pe cale să apară.

În loc de pistolari, din lift ieşiră tata, mama şi bunica Rowena.

Am fost uimit că ajunseseră aici atât de curând, cu o jumătate de oră mai devreme decât îi aşteptam. Prezenţa lor mă însufleţi şi-mi dădu curaj.

În timp ce ei veneau către mine, făcându-mi semne, eu m-am dus către ei, dornic să-i îmbrăţişez.

Apoi mi-am dat seama că toţi cei pe care îi iubeam – mama, tata, bunica, Lorrie şi copilul meu – erau strânşi în acelaşi loc. Beezo putea să-i omoare pe toţi într-o petrecere sângeroasă.

39

Când ieşea din casă pe vreme de iarnă, bunica purta un costum dintr-o bucată, pe care-l cosea din pânză vătuită. Nu suporta vremea friguroasă şi credea că fusese hawaiană într-o viaţă anterioară. Uneori îşi imagina că purta coliere din scoici şi fustă din iarbă, şi că dansa la poalele unui vulcan.

Ea şi toţi ceilalţi din satul ei fuseseră ucişi într-o erupţie vulcanică. Ai fi putut să crezi că asta i-ar fi provocat teamă de foc. Dar bunica bănuia că într-o altă viaţă, mai recentă, fusese un eschimos care murise împreună cu câinii săi de sanie într-un viscol furios, prin care nu reuşiseră să-şi găsească drumul înapoi către iglu.

Weena şontâcâia către mine, într-un costum de iarnă alb, umflat, cu o glugă asortată, strânsă sub bărbie de un fermoar, costum care îi lăsa vederii doar faţa. Venea cu braţele deschise, anticipând îmbrăţişarea. Nu mă puteam hotărî cu cine semăna mai mult: cu un copil de trei ani, încotoşmănat ca să se joace în zăpadă, sau cu omuleţul din reclama la anvelopele Michelin.

Nici mama, nici tata nu aveau înclinaţie spre ţinute care să atragă privirile – sau, dacă aveau, nu şi-o manifestaseră niciodată, pentru că ştiau că există momente în care bunica era decisă să fie în centrul atenţiei.

Aveau o grămadă de întrebări. Din cauza îmbrățișărilor și a emoțiilor legate de copil, am avut nevoie de un minut ca să le atrag atenția și să-i fac să înțeleagă că Beezo se întorsese. Atunci se strânseră în jurul meu, cu hotărârea fermă a gărzii pretoriene, de parcă ar fi avut o experiență vastă în doborârea viitorilor asasini.

Asta mă sperie mai mult decât dacă ar fi tremurat de groază. M-am simțit foarte ușurat când, după câteva minute, sosi primul dintre polițiștii lui Huey Foster, un polițist în uniformă și înarmat.

Curând, un ajutor de șerif stătea de pază pe scară. Alți doi păzeau coridorul prin care se ajungea la maternitate, iar al patrulea rămase în nișa liftului.

Ultimul dintre polițiști aduse știrea că Nedra Lamm fusese ucisă în casa ei. O examinare preliminară a cadavrului indica faptul că fusese strangulată.

Când am ajuns cu rudele mele în sala de așteptare a maternității, o asistentă îmi spuse că Lorrie nu născuse încă și că Huey Foster dorea să discute la telefon cu mine.

I-am lăsat pe mama, tata și bunica în grija ajutorilor de șerif și m-am dus la postul de lucru al asistentelor, ca și mai devreme.

Huey era, de felul lui, un tip exuberant. Chiar și un polițist dintr-un oraș mic vede mai multe lucruri îngrozitoare decât cetățeanul obișnuit. Consecințele unei ciocniri catastrofale de mașini l-au făcut să aibă de-a face cu decese însângerate. Dar Huey Foster nu permisese niciodată muncii sale să-l desensibilizeze.

Până acum. De data asta, Huey părea mohorât, furios și scârbit, în același timp. A trebuit să se oprească de mai multe ori și să se stăpânească, înainte să poată continua.

Nedra Lamm fusese strangulată, așa cum mă anunțase polițistul Paolini, dar nimeni nu putuse afla în ce moment al chinului său fusese asasinată.

Nedra, ciudată și mândră că se descurca singură, vâna cerbi și avea un frigider enorm plin cu carne de vânat. Konrad Beezo îngrămădise carnea de cerb pusă în pachete pe veranda din spatele casei și o vârâse pe Nedra în frigider.

Înainte s-o bage în frigider, Beezo o dezbrăcase. Și-i vopsise tot trupul – pe față și pe spate, de la gât până la călcâie – în modelul în culori stridente, cu dungi și cu picățele, al costumului tradițional de clovn.

Nedra ar fi putut să rămână în viață, în ciuda acestui lucru.

Îi vopsise fața cu ceea ce părea a fi machiaj de teatru, astfel încât să semene cu cea a unui clovn. Îi înnegrise trei dinți și-i colorase limba în verde.

Beezo găsise în dulapul din bucătărie un instrument pentru uns curcanul. Îi scosese para de cauciuc, o vopsise în roșu și o lipise pe nasul Nedrei.

Machiajul nu fusese făcut în grabă. După cum se părea, Beezo petrecuse ore în șir, fiind foarte atent la fiecare amănunt.

Poate că Nedra fusese în viață în timpul acestor lucruri, dar cu siguranță era moartă în momentul în care Beezo îi cususe pleoapele cu un ac, ca să stea cu ochii închiși. Apoi pictase stele pe pleoape.

În cele din urmă, Beezo alesese o pereche de coarne de cerb din colecția din garajul Nedrei și i le legase de cap. Pentru ca să poată s-o vâre în frigider cu coarne cu tot, într-o poziția care să permită ca fața ei să fie întoarsă în sus, încât să-l salute pe cel care o va găsi, Beezo trebuise să-i rupă picioarele în mai multe locuri, sarcină pe care o îndeplinise cu ajutorul unui baros.

– Jimmy, zise Huey Foster, îți jur că individul n-a făcut asta pentru că i s-a părut amuzant. S-a gândit că cineva o să deschidă frigiderul și o să râdă, că noi toți vom povesti ani de zile despre Nedra și machiajul ei de clovn, vom povesti despre cât de glumeț era Beezo.

În timp ce stăteam acolo, în postul de lucru al asistentelor, mi-a fost mai frig decât îmi fusese în pădure, în viscol.

– Ei bine, ticălosul ăla nebun nu ne-a făcut pe nici unul dintre noi să râdă, spuse Huey. Nimeni n-a zâmbit. Un polițist statal tânăr a fugit din casă și a vomitat în curtea din spate.

– Huey, unde e Beezo?

– Sper că a degerat de moarte în pădure.

– Nu s-a întors acolo ca să ia Plymouth-ul Nedrei?

– Mașina e în garaj.

– Dacă Beezo a reușit să se întoarcă pe Hawksbill Road și a trecut cineva pe drum, probabil că l-a luat cu el.

– Cine ar fi atât de prost încât să-l ia cu mașina?

– Ce persoană decentă *nu l-ar fi luat* într-o noapte ca asta? Dacă ai vedea un om care nu-i îmbrăcat potrivit pentru o asemenea vreme, poate stând lângă Hummer, ai crede că i s-a stricat mașina. Dacă nu-l iei, o să moară de frig. Nu-ți spui: „Mai bine nu-l iau, seamănă cu un clovn ucigaș".

– Dacă l-a luat cineva, probabil că Beezo i-a luat mașina cu forța.

– Iar tipul care l-a luat din drum e în portbagaj, mort.

– În orașul ăsta n-a existat timp de treizeci de ani nici o crimă pe care să n-o fi săvârșit canalia asta și fiul lui.

– Ce-o să faci în continuare?

– Poliția statală se gândește să blocheze drumurile. Există doar cinci rute de ieșire din district, iar zăpada ne ajută deja.

– Beezo n-o să plece în noaptea asta, am prezis eu. Nu și-a terminat treaba.

– Sper să greșești.

– Am în mine propriul ceas pentru cuptor, i-am zis eu.

– Ce-ai în tine?

– Când am ceva în cuptor, verific întotdeauna cu cinci secunde înainte să sune ceasul. Știu întotdeauna instinctiv când ceva s-a copt – și când nu s-a copt. Beezo n-a terminat.

– Ai talentul ăsta de la tatăl tău. Ar fi putut să fie un polițist la fel de bun pe cât de bun e ca brutar. Poate că și tu. Eu n-am avut de ales.

– Huey, mi-e frică.

– Mda. Și mie mi-e.

În timp ce puneam receptorul în furcă, o asistentă veni și-mi spuse că Lorrie născuse.

– N-au fost complicații, îmi zise ea.

Asta da știre!

În sala de nașteri, asistenta cu păr roșu curăța mica noastră minune într-un bazin dintr-un colț.

Mello Melodeon aștepta ca Lorrie să elimine placenta, masându-i ușor abdomenul ca să controleze curgerea sângelui.

Nu știu dacă mi-ar fi fost la fel de ușor să fiu polițist, dar n-aș putea niciodată să fiu medic. Nu-s nici măcar un pacient bun.

Singurul lucru care mă împiedica să leșin și să-mi rup nasul de podea era certitudinea că bunica Rowena avea să șontâcăie până acolo și avea să-mi facă o poză. Ar fi putut să aibă un aparat de fotografiat ascuns într-un buzunar al costumului ei de iarnă.

Și ar fi folosit poza ca model pentru a tricota scena umilinței mele pe o pernă, căreia să-i rezerve locul de onoare pe canapeaua din camera de zi.

Capul patului pentru naşteri fusese ridicat, astfel încât Lorrie era într-o poziţie pe jumătate şezând. Era transpirată, avea dureri, era epuizată – şi radioasă.

– Aici eşti, zise ea. Credeam că te-ai dus să mănânci.

Mi-am lins buzele şi mi-am pipăit burta, apoi am zis:

– Friptură New York, cartofi copţi, cremă de porumb, salată de ardei şi o felie de prăjitură cu cremă de ciocolată.

– Când faci prăjitură cu cremă de ciocolată, mă întrebă Mello Melodeon, foloseşti întotdeauna ca bază migdale, sau poţi să le înlocuieşti cu alune de pădure?

– Doamne, Dumnezeule, exclamă Lorrie, ce trebuie să facă o fată aici ca să fie *vedetă?*

Chiar atunci, Lorrie elimină placenta. Partea asta finală are ceva spectaculos, dar nu-i ceva care să te facă vedetă.

Stăteam în picioare lângă patul ei, clătinându-mă. I-am strâns mâna, iar Lorrie îmi spuse:

– Poţi să te sprijini de mine, găliganule.

– Mulţumesc, i-am răspuns eu cu sinceritate.

Când asistenta cu păr roşu aduse copilul, acesta era spălat, roz şi învelit într-un scutec alb, moale.

Lorrie luă legătura preţioasă, în timp ce eu am rămas paralizat şi fără darul vorbirii. Ştiusem, timp de nouă luni, către ce ne îndreptam, dar cu toate acestea mi se păruse imposibil.

Aleseserăm numele Andy dacă era băiat şi Anne, dacă era fată.

Anne avea păr frumos, auriu. Şi un nas perfect. Şi ochii, şi bărbia, şi mânuţele, toate erau perfecte.

M-am gândit la Nedra Lamm din frigider, la Punchinello în închisoare, la Konrad Beezo aflat undeva, în noaptea de iarnă, şi m-am întrebat cum de am îndrăznit să aduc un copil vulnerabil

într-o lume atât de întunecată ca a noastră, care devenea cu fiecare an mai întunecată.

În zilele în care universul părea plin de cruzime sau cel puțin indiferent, tata avea o zicală pe care o folosea ca să se înveselească. O auzisem de o mie de ori: „Acolo unde există prăjituri, există și speranță. Și există întotdeauna prăjituri".

În ciuda lui Konrad Beezo și a tuturor grijilor mele, ochii mi s-au umplut de lacrimi de bucurie și am zis:

– Bine ai venit pe lume, Annie Tock!

40

După cum vă amintiți, Annie a venit printre noi în noaptea de luni, 12 ianuarie 1998, exact cu șapte zile înainte de a doua dintre cele cinci zile teribile prevăzute de bunicul Josef.

Următoarea săptămână a fost săptămâna cea mai lungă din viața mea. Așteptam să pice celălalt pantof uriaș al clovnului.

Furtuna trecu. Cerul deveni de-un albastru-deschis familiar celor care locuiesc la altitudine înaltă, de-o asemenea nuanță limpede, metalică și tăioasă, încât simți că de te-ai întinde spre ea, te-ai tăia la mână.

Beezo fiind liber, iar ziua fatală așteptându-ne, casa noastră din Hawksbill Road părea periculos de izolată. Ne-am mutat în oraș, la părinții mei.

În mod normal, temerea noastră cea mai mare era ca Annie – cu care fuseserăm binecuvântați recent – să nu ne fie luată, într-un fel sau altul.

Eram pregătiți să murim, dar să nu lăsăm să se întâmple așa ceva.

Din cauză că Huey Foster știa totul despre prezicerile bunicului meu și despre acuratețea lor neliniștitoare, poliția din Snow Village a detașat un om care să păzească locuința părinților mei în tot cursul zilei, începând cu dimineața zilei de miercuri, când

le-am adus acasă pe Lorrie și pe Annie. De fapt, am fost aduși acasă de o mașină a poliției.

Fiecare polițist venea pentru un schimb de opt ore. Patrula prin casă la fiecare oră, verifica încuietorile ușilor și ale ferestrelor, urmărea locuințele vecinilor și strada.

Tata se duse la serviciu, dar eu mi-am luat niște zile libere și am rămas acasă. Bineînțeles, când încordarea mă înnebunea, coceam ceva.

Fiecare polițist își alegea masa din bucătărie ca post de veghe, iar joi toți ajunseseră la concluzia că nu mâncaseră niciodată în viață atât de bine.

În vremuri de pierderi și de tulburări de tot felul, vecinii își exprimă de obicei grija și solidaritatea aducând de mâncare. În cazul nostru, vecinii erau prea intimidați ca să ne ofere obișnuitele caserole și plăcinte făcute în casă.

În loc de asta, ne aduseră DVD-uri. Nu știu dacă ajunseseră fiecare dintre ei la concluzia că în această epocă impregnată cu mijloace de comunicare în masă DVD-urile reprezentau un înlocuitor acceptabil pentru darurile de consolare constând în mâncare, sau dacă ținuseră o întrunire a comunității ca să găsească o rezolvare a problemei. Vineri, nevoile noastre de distracții la domiciliu fuseseră acoperite pentru următorii doi ani.

Bunica Rowena înhață toate filmele cu Schwarzenegger și le urmări la televizorul din dormitorul ei, cu ușa închisă.

Am pus restul DVD-urilor într-o cutie dintr-un colț al camerei de zi și am uitat de ele mult timp.

Mama termină de pictat porcul vietnamez și începu să lucreze la portretul copilului. Poate că se mulțumise prea mulți ani să picteze animale, pentru că pe pânza ei cea nouă, fetița noastră cea dulce semăna bizar de mult cu un iepuraș.

Annie nu ne ocupa timpul aşa de mult pe cât mă aşteptasem. Era un copil perfect. Nu plângea. Se agita rar. Dormea toată noaptea – noapte de brutar, de la nouă dimineaţa până la patru după-amiaza – mai bine decât oricare dintre noi.

Mai că îmi doream să fie ţâfnoasă doar ca să mă împiedice să mă gândesc la Beezo cel fugar.

Deşi aveam un poliţist în casă la orice oră, eram bucuros că aveam un pistol al meu şi că învăţasem cum să-l folosesc.

Am remarcat că Lorrie ţinea întotdeauna un cuţit ascuţit la îndemână – şi un măr pe care intenţiona să-l curăţe şi să-l mănânce „imediat". Duminică dimineaţa, mărul se cam veştejise, iar Lorrie îl înlocui cu o pară.

De obicei, fructele se curăţă cu un cuţit special conceput pentru asta. Lorrie preferase însă unul „de măcelărie".

Tata, Dumnezeu să-l binecuvânteze, venise acasă cu două bâte de baseball. Nu erau din acelea din aluminiu, ci din lemn solid, marca Louisville Slugger. Nu fusese niciodată interesat de arme şi nu avea timp să înveţe. Îi dădu una din bâte mamei.

Nimeni nu-l întrebă de ce nu adusese una şi pentru bunica. Fiecare dintre noi putea să-şi imagineze, fără nici un efort, un film care să-i explice decizia.

În cele din urmă, veni şi ziua cea teribilă.

Luni era ziua liberă a tatei şi de duminică, de la miezul nopţii, până în zorii zilei de 19 ianuarie, am stat îngrămădiţi toţi şase în sufragerie. Ne-am fortificat cu prăjituri, cu *kugelhopf*, cu *streusel* şi cu căni de cafea neagră.

Am ţinut draperiile bine trase. Conversaţia a fost la fel de fluentă ca de obicei, dar vorbeam mai în şoaptă ca altă dată, iar din când în când tăceam cu toţii, cu capul plecat într-o parte, ascultând zgomotele scoase de obiectele din casă şi vântul şuierând prin streaşini.

Zorii veniră fără să aducă vreun clovn.

Cerul îmbătrânise din nou, devenise cenușiu și bărbos.

Paznicul nostru din poliție fu înlocuit de cel din tura următoare. Polițistul care plecă luă cu el o pungă cu prăjituri; cel nou-venit aduse cu el o pungă goală.

În timp ce restul lumii se ducea la lucru, veni vremea noastră de culcare. Doar bunica și copilul reușiră să doarmă.

Dimineața zilei de luni sosi fără nici un incident.

Veni amiaza, apoi după-amiaza.

Paznicii se schimbară din nou, la ora patru, iar la mai puțin de-o oră după aceea peste noi coborî crepusculul timpuriu al iernii.

Lipsa de evenimente din ziua aceea nu mă liniștea. Dimpotrivă. Când am ajuns în ultimele șase ore, fiecare nerv din trupul meu era mai încordat decât arcul unui ceas.

În aceste condiții, aș fi fost în stare să folosesc pistolul doar ca să mă împușc în picior. Alt moment din istoria familiei demn să fie reprezentat pe o pernă croșetată.

Huey Foster sună la ora șapte ca să mă informeze că locuința noastră de pe Hawksbill Road era în flăcări. Pompierii raportaseră că intensitatea focului indica un incendiu deliberat.

Primul meu impuls a fost să fug la foc, să fiu acolo, să fac ceva.

Polițistul Paolini – care era paznicul nostru în tura aceea – reuși să mă convingă că era posibil ca Beezo să fi provocat incendiul cu scopul de a mă scoate din casă. Am rămas împreună cu soția mea, cu fiica mea și cu familia mea cea bine înarmată.

La ora opt am aflat că locuința noastră arsese complet, arsese atât de puternic încât din ea rămăseseră doar cărbuni. Era

clar că interiorul fusese stropit din belşug cu benzină, înainte să fie aruncat acolo un chibrit aprins.

Mobila nu putuse fi salvată. Nici ustensilele de bucătărie, nici hainele. Nici suvenirele.

Ne-am întors la masa din sufragerie, de data asta ca să cinăm, fără a fi mai puţin îngrijoraţi, mai puţin alerţi. Când se făcu ora zece fără să se mai întâmple ceva, am început să ne întrebăm dacă nu cumva se petrecuse ceea ce fusese mai rău.

Să-ţi pierzi casa şi toate bunurile într-un incendiu nu-i un lucru bun, dar e mult mai bine decât să fii împuşcat de două ori în picior şi incomensurabil mai bine decât să-ţi fie răpită fetiţa minunată, de un nebun.

Eram pregătiţi să încheiem un târg cu soarta: Ia casa şi toate bunurile noastre, nu-ţi purtăm ranchiună dacă o să ştim că vom fi în siguranţă până la *a treia* zi teribilă a bunicului Josef – luni, 23 decembrie 2002. Acest preţ mi se părea mic pentru aproape patru ani de pace.

La ora unsprezece, bănuiam toţi şase – chiar şi poliţistul Paolini, care verificase cu atenţie casa – că soarta ne acceptase oferta. Conversaţia noastră începu să fie colorată de o dispoziţie ceva mai sărbătorească.

Huey sună ca să ne transmită ştiri ce păreau să anunţe încheierea întregii poveşti, dar asta nu ne făcu să ţinem toasturi cu şampanie.

În timp ce pompierii curăţau scena incendiului şi-şi strângeau furtunurile, unul dintre ei remarcă faptul că uşa de la cutia de scrisori de la stradă era deschisă. Găsi în cutie un borcan cu capac. În borcan era o foaie de hârtie împăturită.

Hârtia conţinea un mesaj pentru noi, cu scrisul de mână citeţ pe care poliţia l-a identificat ulterior ca fiind aidoma celui a lui

Konrad Beezo de pe formularul de internare pe care acesta îl completase când își adusese soția, Natalie, la spital, în noaptea nașterii mele. Era mai mult decât un mesaj, era o promisiune: DACĂ O SĂ AI VREODATĂ UN BĂIAT, O SĂ MĂ ÎNTORC DUPĂ EL.

PARTEA A PATRA

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost nemurirea

41

Nimeni n-ar trebui să-şi clădească viaţa pe teamă. Ne-am născut pentru uimire, pentru bucurie, pentru speranţă, pentru dragoste, ca să ne minunăm în faţa misterului existenţei, ca să fim încântaţi de frumuseţea lumii, ca să căutăm adevărul şi înţelesul, ca să căpătăm înţelepciune, iar prin modul în care ne purtăm cu ceilalţi să luminăm locul în care ne aflăm.

Konrad Beezo făcuse lumea un loc mai întunecat doar prin simplul fapt că exista, nevăzut şi pitit într-o ascunzătoare îndepărtată, dar noi trăiam în lumină, nu în întunericul său.

Nimeni nu-ţi poate dărui fericirea. Fericirea e o alegere pe care putem s-o facem cu toţii. Întotdeauna există prăjituri.

După distrugerea casei noastre în ianuarie 1998, Lorrie, Annie şi cu mine ne-am mutat la părinţii mei pentru câteva săptămâni.

Estimarea lui Huey Foster din noaptea incendiului – că nimic nu putuse fi salvat din casa noastră – se dovedise corectă în ceea ce privea mobila, obiectele electrocasnice, cărţile şi hainele.

Dar trei obiecte care erau categorisire drept suvenire fuseseră scoase din cenuşă într-o stare acceptabilă. Un pandantiv cu camee, pe care i-l cumpărasem lui Lorrie. Un ornament de cristal pentru pomul de Crăciun, pe care Lorrie îl cumpărase

într-un magazin de cadouri din orașul Carmel, din California, în timpul lunii noastre de miere. Și biletul de intrare gratuită la circ, pe spatele căruia tatăl meu scrisese cele cinci date.

Fața biletului fusese murdărită de funingine și pătată de apă. Cuvintele VALABIL PENTRU DOUĂ PERSOANE și GRATUIT se vaporizaseră complet. Supraviețuiseră doar câteva fragmente din leii și elefanții minunat desenați, ca niște imagini fantomatice, strecurați printre arsurile bălțate, funingine impregnată și pete de apă.

Ciudat, dar în partea de jos a biletului, cuvintele PREGĂTEȘTE-TE SĂ FII ÎNCÂNTAT erau aproape la fel de strălucitoare și de limpezi cum fuseseră întotdeauna. În acest context nou, cuvintele mi se părură oarecum de rău augur, cum nu fuseseră înainte, de parcă n-ar fi reprezentat o promisiune de încântare, ci o amenințare subtilă.

Mai ciudat, partea din spate a biletului părea neatinsă de căldură și de apă. Pe partea aceea, hârtia fusese doar îngălbenită ușor. Cele cinci date notate cu litere de tipar de tatăl meu erau ușor de citit.

Cartonul mirosea a fum. N-aș putea să spun dacă mirosea și a pucioasă.

La începutul lui martie am început să căutăm o locuință în oraș, de preferință în cartierul părinților mei. Pe la sfârșitul acelei luni, casa de lângă locuința părinților mei a fost scoasă la vânzare.

Recunoaștem un semn al sorții când îl vedem. Am făcut o ofertă pe care vânzătorul nu putea să o refuze, iar pe 15 mai am încheiat actele.

Dacă am fi fost bogați, am fi cumpărat un grup de case înconjurate de un zid, în care se intra printr-o singură poartă,

păzită toată ziua. Dar o casă aflată chiar lângă locuința părinților mei era tot ce ne puteam permite ca să trăim ca familia Corleone.

Viața noastră după sosirea lui Annie se desfășură cam ca înainte, cu excepția atenției mai mari acordate pentru caca și pipi. Mă enervez în fața nedreptății făcute de Comitetul pentru acordarea premiului Nobel, care a acordat premiul pentru pace unora precum Yaser Arafat, dar refuză an după an să onoreze persoana care a inventat pamperșii ce se prind cu arici.

Annie n-a trebuit înțărcată. La cinci luni a refuzat ferm sânul oferit și a insistat să aibă parte de diversificare culinară.

Fiind un copil deștept, a rostit primul cuvânt cu puțin înainte de Crăciunul acelui an. Dacă le crezi pe Lorrie și pe mama mea, treaba asta s-a întâmplat pe 22 decembrie, iar cuvântul a fost *mama*. Dacă îl crezi pe tata, s-a întâmplat pe douăzeci și unu decembrie, iar Annie a rostit două cuvinte, nu unul singur: *chocolate zabaglione*[1].

În ziua de Crăciun, fetița mea a spus *tati*. Nu-mi amintesc ce alte cadouri am primit în anul acela.

Un timp, bunica a croșetat imagini cu iepurași, pisoi, căței și alte făpturi care ar fi încântat un copil. Dar se plictisi curând și trecu la reptile.

În ziua de douăzeci și unu martie 1999, când Annie avea paisprezece luni, am dus-o pe Lorrie la spital, pe vreme bună și fără nici un incident, iar ea a născut-o pe Lucy Jean.

După ce placenta ieși la numai o clipă după ce Mello Melodeon tăiase și legase cordonul ombilical, medicul o complimentă pe Lorrie:

---

[1] Desert făcut din gălbenuș de ou, zahăr și vin, bătute împreună până se fac ca un sos (n.tr.)

– A fost mai uşor ca rândul trecut. Fără nici un efort, ca o iapă de prăsilă experimentată fătând un mânz.

– Când o să tragi căruţa acasă, o să-ţi dau o traistă de ovăz, i-am făgăduit eu lui Lorrie.

– Râzi cât mai poţi, îmi replică ea. Acum eşti un bărbat singur într-o casă cu trei femei. Suntem suficiente ca să facem un sabat al vrăjitoarelor.

– Nu mi-e frică. Ce ar mai putea să mi se întâmple? Sunt deja vrăjit.

Poate Konrad Beezo avea mijloace ca să afle informaţii despre noi de la mare distanţă. Lucrurile păreau să fie aşa, având în vedere vizita sa anterioară naşterii lui Annie. Probabil că de data asta preferase să nu rişte să iasă la iveală decât după ce avea să ştie sexul copilului.

Deşi îmi doream să am cândva un fiu, eram dispus să cresc încântat cinci fiice – sau zece – fără să regret, dacă astfel aveam să zădărnicesc setea de răzbunare a lui Beezo şi aveam să-l ţin la distanţă.

În cazul în care soarta avea să ne binecuvânteze cu o formaţie de fete, ar fi trebuit să iau în serios lecţiile de dans pe care mi le acorda periodic Lorrie. Având cinci fete de supravegheat şi de măritat, aveam să ratez multe evenimente dacă nu ştiam să dansez foxtrot.

Ca urmare, am învăţat să ţopăi mult mai bine decât îmi imaginasem că pot, având în vedere să sunt mătăhălos pentru înălţimea mea şi cam împiedicat. Legenda lui Fred Astaire nu-i în pericol să fie eclipsată, dar dacă îmi dai voie să te rotesc în ritm de Strauss sau de Benny Goodman, o să te fac să uiţi de Bruno, ursul dansator.

În ziua de 14 iulie 2000, după ce-mi bătusem capul să învăţ să dansez, soarta îmi trase brusc covorul de sub picioare,

îndeplinindu-mi dorința de a avea un fiu și provocându-l pe clovnul cel nebun să-și țină promisiunea pe care o depusese în borcan.

Proaspăt apărut pe lume, micul Andy nu răspunse palmei pe care i-o dăduse Mello Melodeon peste fund cu obișnuitul strigăt scos la naștere, plin de șoc și de dezamăgire. Scoase un răcnet strident ce exprima fără nici o îndoială jignire, urmat de scosul limbii printre buzele-i zmeurii.

Am avut imediat o îngrijorare pe care nu m-am putut împiedica să nu i-o împărtășesc lui Mello:

– Vai, o are așa de subțire!

– Ce are subțire?

– Puța.

– Așa îi spui tu?

– De ce, la facultatea de medicină se folosește un cuvânt mai frumos?

– Penisul lui e de mărime obișnuită, mă asigură Mello. E suficient de mare pentru ce-i trebuie în viitorul imediat.

– Soțul meu cel idiot, îmi zise cu afecțiune Lorrie. Jimmy, dragule, singurul băiat care se va naște echipat așa cum te așteptai tu va avea și coarne, pentru că va fi Antihristul.

– Sunt bucuros că nu-i Antihristul, am spus eu. Îmi imaginez cum ar mirosi rahatul din pamperșii lui.

Chiar și în momentele de bucurie, Beezo era în mintea noastră. Nu fluieram într-un cimitir bântuit, râdeam în el.

42

Deoarece devenise noul şef al poliţiei, Huey Foster le asigurase protecţie lui Lorrie şi copilului Andy la spital. Paznicii – poliţişti în afara orelor de program, care nu purtau uniformă – fuseseră instruiţi să atragă cât mai puţin atenţia asupra lor.

După o zi şi jumătate, când mi-am luat acasă soţia şi nou-născutul, un alt poliţist ajunsese deja în locuinţă, aşteptându-ne.

Şeful poliţiei repartizase poliţiştii în ture de câte douăsprezece ore. Veneau şi plecau cât mai neobservaţi cu putinţă, prin garajul nostru, ascunşi pe bancheta din spate a maşinii tatălui meu sau a maşinii mele.

Huey acţionase astfel nu numai din grijă pentru noi, ci şi pentru că spera să-l înhaţe pe Konrad Beezo.

După o săptămână încordată, în care clovnul nu apăruse, Huey nu mai putu să justifice cheltuielile necesare asigurării protecţiei noastre.

În plus, dacă oamenii lui care ajunseseră dependenţi de produse de patiserie ar mai fi luat mult în greutate, n-ar mai fi fost în stare să se încheie la pantaloni.

Tata, mama şi bunica se mutară cu noi, pentru restul acelei prime luni. Siguranţă asigurată de număr.

Ne-am ajutat cu indivizi solizi, din afara orașuluii, membri ai Ghildei profesioniștilor în pâine și patiserie din Colorado. Indivizii aceștia câștigau și ei în greutate, dar fiind brutari experimentați și neavând metabolismul familiei noastre, erau suficient de deștepți ca să poarte doar pantaloni cu betelie elastică.

La sfârșitul lunii, oamenii Ghildei făcuseră tot ce putuseră. Colegii noștri cei amabili se întoarseră acasă.

Tata și mama se întoarseră în casa lor, împreună cu Weena.

Am început să credem că Beezo murise. Având în vedere furia sa continuă împotriva lumii, paranoia sa, aroganța și înclinația spre omucideri, ar fi trebuit să facă astfel încât să fie ucis cu decenii în urmă.

Dacă nu murise, poate locuia într-un ospiciu pentru nebuni. Poate își asumase atât de multe identități false, iar acum trăia un delir de personalități multiple, închipuindu-și că-i Clappy, Cheeso, Slappy, Burpo, Nutsy și Bongo, în același timp.

Deși mă temeam că pacostea o să se abată asupra noastră de îndată ce vom fi convinși că Beezo dispăruse pentru totdeauna, nu puteam rămâne tot restul existenței noastre copleșiți de groază. Chiar și simpla prudență devine în timp o povară imposibil de purtat.

Trebuia să ne continuăm viața.

În ziua de 14 iulie 2001, când Andy își sărbătorea prima zi de naștere, am simțit că am trecut cu bine granița dintre lumea bântuită de Beezo și cea lipsită de el.

Viața era bună și devenea și mai bună. Annie, care avea trei ani și jumătate, fusese învățată cu mult timp în urmă să-și facă nevoile la oliță. Lucy, care avea ceva mai mult de doi ani, tocmai trecuse de la oliță la un scăunel pus pe o toaletă normală și era entuziasmată de chestia asta. Andy cunoștea scopul unei

olițe, dar o refuza... până când a început să-și dea seama de mândria cu care Lucy se urca pe tronul ei cel adevărat.

Annie și Lucy împărțeau o cameră aflată vizavi de camera noastră, pe același coridor. Lui Annie îi plăcea galbenul, lui Lucy rozul, așa că vopsiserăm jumătate de cameră într-un fel, iar cealaltă jumătate în celălalt fel, având la mijloc o linie despărțitoare.

Annie, care era cam băiețoasă, numea cu dispreț jumătatea de cameră a lui Lucy ca fiind „pentru fete". Lucy, care nu stăpânea încă sarcasmul, considera jumătatea surorii sale ca fiind de „culoarea tâmpită a lămâii".

Ambele fete credeau că în dulapul lor trăiește un monstru.

După Lucy, fiara aceea avea mult păr și dinți mari. Fetița spunea că monstrul îi mânca pe copii și apoi îi vomita. Lui Lucy îi era frică să fie mâncată, dar se temea și mai mult să fie vomitată.

Deși avea doar douăzeci și opt de luni, Lucy manifesta o preferință pentru curățenie și ordine pe care alți copii nu numai că n-o manifestau, dar nici măcar n-o înțelegeau. Tot ce era în jumătatea sa de cameră avea un loc anume. Când îi făceam patul, Lucy venea după mine și netezea cutele cuverturii.

Ne imaginam că Lucy avea să fie un matematician strălucit sau un arhitect celebru – sau subiectul interesului intens al psihologilor care studiau tulburările obsesiv-compulsive.

Dacă Lucy acorda multă atenție ordinei, Annie se desfăta în dezordine. Când făceam patul *ei,* venea după mine și-l mototolea, ca să fie mai primitor.

După părerea lui Annie, monstrul din dulap avea solzi, o mulțime de dinți mărunți, ochi roșii și gheare vopsite în albastru. Monstrul ei, ca și cel al lui Lucy, îi mânca pe copii – nu

dintr-o înghițitură, cum făcea cel care o îngrozea pe Lucy, ci încet, savurând fiecare înghițitură.

Le asiguraserăm pe fete că în dulap nu locuia nici un monstru, dar orice părinte știe că o asemenea afirmație nu este foarte eficientă.

Lorrie concepuse un anunț pe calculatorul ei, îl imprimase cu roșu și negru și-l lipise pe partea interioară a ușii dulapului: MONȘTRI, FIȚI ATENȚI! NU AVEȚI VOIE ÎN ACEST DORMITOR! DACĂ PĂTRUNDEȚI ÎN ÎNCĂPERE PRINTR-O CRĂPĂTURĂ A PODELEI DULAPULUI, TREBUIE SĂ VĂ ÎNTOARCEȚI IMEDIAT PE ACELAȘI DRUM! NU PERMITEM ACCESUL UNORA CA VOI ÎN ACEASTĂ CASĂ!

Anunțul le-a liniștit pe fete un timp. Dar teama irațională este tipul cel mai greu de învins.

Și nu numai la copii. Într-o lume în care state teroriste, conduse de nebuni, produc arme nucleare, o grămadă de oameni se tem mai degrabă de faptul că există prea multă grăsime în dieta lor și că în sucul lor de mere există pesticide, într-o proporție de unu la zece milioane, decât se tem de bombe ascunse în valize.

Ca să liniștim și mai mult fetele, îl așezaserăm pe Căpitanul Fluffy, un ursuleț de pluș cu un chipiu milităresc, pe un scaun lângă ușa dulapului. Căpitanul stătea de santinelă și trebuia să le apere.

– E doar un urs tâmpit, zise Annie.

– Da, e tâmpit, o aprobă și Lucy.

– Nu poate să-i sperie pe monștri, zise Annie. Monștrii o să-l mănânce.

– Da, se grăbea să intervină și Lucy. O să-l mănânce și o să-l vomite.

– Dimpotrivă, le contrazise Lorrie. Căpitanul e foarte deştept şi se trage dintr-un neam vechi de urşi care au păzit fetiţe timp de secole. N-au pierdut niciodată vreun copil.

– Nici unul? întrebă Annie, neîncrezătoare.

– Nici unul, am asigurat-o eu.

– Poate că au pierdut vreunul, dar mint, zise Annie.

– Da, spuse Lucy. Mint.

– Şi se pare că acest căpitan Fluffy este mincinos? întrebă Lorrie.

Annie privi atentă ursul, apoi zise:

– Nu. Dar nici străbunica Weena nu pare, însă bunicul zice că ea n-a cunoscut nici un individ care s-a făcut bucăţi cu un pârţ, aşa cum zice ea.

– Da, spuse Lucy, s-a făcut bucăţi trăgând un pârţ.

– Bunicul n-a spus niciodată că străbunica minte, am intervenit eu. Bunicul spune doar că străbunica exagerează uneori, un pic...

– Căpitanul Fluffy nu pare mincinos şi nu-i mincinos, zise Lorrie, aşa că trebuie să-i cereţi scuze.

Annie îşi muşcă buza inferioară o clipă.

– Scuze, căpitane Fluffy.

– Da, Fluffy, zise şi Lucy.

Pe lângă faptul că le lăsaserăm noaptea o lumină de veghe, le dăduserăm fiecăreia câte o lanternă mică. După cum ştie toată lumea, o rază de lumină va vaporiza un monstru, indiferent dacă-i unul care vomită sau care ronţăie.

Trecură douăsprezece luni, un alt an plăcut plin de amintiri luminoase, fără groază *adevărată*.

Deşi trei dintre cele cinci date de pe spatele biletului de circ erau în viitor, nu puteam să presupunem că toate încercările care mă aşteptau aveau de-a face cu Konrad Beezo. Prudenţa

impunea să fim mai atenți la amenințările ce puteau proveni din surse ce nu aveau nici o legătură cu clovnul sau cu fiul său aflat în închisoare.

Trecuseră douăzeci și opt de ani de la noaptea nașterii mele. Dacă era încă în viață, Beezo trebuia să aibă vreo șaizeci de ani. O fi fost el nebun ca un șoarece de laborator țicnit de atâta mers prin labirint, dar timpul trebuie să-și fi lăsat amprenta pe el, ca asupra oricui. Cu siguranță că nu mai era la fel de pătimaș în ura sa, la fel de energic în furia sa.

În timp ce vara anului 2002 trecea, simțeam că s-ar putea să nu mai avem de-a face cu Konrad Beezo.

În septembrie, când Andy al nostru avea treizeci și șase de luni, avu și el un monstru din dulap al său. Monstrul său era un clovn care îi mânca pe copii.

Teama noastră când am aflat acest lucru nu putea fi exagerată. Deși casa noastră nu e prea potrivită pentru completări ulterioare, am comandat instalarea unui sistem de alarmă, montat la toate ușile și ferestrele.

Nu le povestiserăm copiilor despre Konrad Beezo și Punchinello sau despre violența săvârșită de acești indivizi și despre amenințările pe care le făcuseră. Annie, Lucy și Andy erau prea mici ca să înțeleagă ceva din această poveste macabră, erau prea mici ca să-i poarte povara. Lucrul cel mai groaznic pe care-l puteau accepta la vârsta lor era un monstru – sau trei – din dulap.

Ne-am gândit că s-ar putea să fi auzit ceva din povestea aceea de la un tovarăș de joacă. Era puțin probabil, pentru că puștii noștri nu se jucau cu alți copii fără să fie supravegheați de noi.

Nu consideraserăm niciodată că putem să ne permitem să presupunem că Beezo era mort sau că putrezea într-o închisoare.

Ca urmare, unul din noi rămânea întotdeauna cu copiii când aceştia se jucau, de multe ori era prezent unul sau ambii mei părinţi. Pândeam. Ascultam. Am fi auzit ceva.

Poate Andy văzuse un clovn rău într-un film, la televizor, într-un desen animat. Deşi supravegheam expunerea lor la distracţiile la pachet şi încercam să-i apărăm de mijloacele de comunicare ce parcă se străduiau să-i corupă în sute de feluri diferite, nu puteam fi siguri, fără urmă de îndoială, că nu dăduserăm greş, iar micul şi impresionabilul Andy văzuse un clovn rău cu o drujbă.

Băiatul nu acorda o importanţă deosebită motivului fricii sale. Din punctul lui de vedere, situaţia era simplă:

Exista un clovn.

Clovnul era rău.

Clovnul cel rău voia să-l mănânce.

Clovnul cel rău se ascundea în dulap.

Dacă adormea, clovnul cel rău avea să-l mănânce.

– Nu-i simţiţi *mirosul?* ne întreba Andy.

Nu simţeam nimic.

Am pus un afiş solemn în dulap, avertizându-l pe clovnul canibal. I-am oferit lui Andy un ursuleţ de pluş numit sergentul Snuggles, versiunea nouă a căpitanului Fluffy. Băiatul primi lanterna sa specială care vaporiza monştri, cu un comutator uşor de mânuit, pentru mânuţe mici şi nesigure.

În plus, am adăugat în sistemul de alarmă, am cumpărat spray-uri mici cu piper şi le-am ascuns în casă, în locuri aflate suficient de sus ca să nu ajungă copiii la ele, am cumpărat patru arme cu electroşocuri şi le-am repartizat în acelaşi fel. Am pus un al doilea zăvor la uşa din faţă, la cea din spate şi la uşa dintre bucătărie şi garaj.

Din cauză că bunicul Josef nu menționase în prezicerile sale ziua de 12 ianuarie 1998 – ziua în care Beezo încercase s-o răpească pe Lorrie, să ajute el însuși la nașterea primului nostru copil și să fugă cu acesta – și pomenise doar ziua de 19 ianuarie, cea în care casa noastră arsese, trebuia să presupunem că nu ne avertizase și în legătură cu alte zile rele, strâns asociate cu cea de-a treia dată de pe lista sa, zi care se apropia. Trebuia să ne lăsăm cuprinși de o stare de paranoia judicioasă cu cel puțin două săptămâni înainte de ziua cea nefastă.

Ne bucuraserăm de aproape patru ani de pace, de normalitate. Acum, când cea de-a treia zi se apropia – luni, 23 decembrie 2002 – simțeam că peste noi se întinde o umbră lungă, o umbră din afara timpului, care își avea originea în ziua de 9 august 1974.

43

Sunt nebun după Crăciun şi un client apreciat al oricărui furnizor de podoabe şi ghirlande de sezon.

Pe acoperişul nostru se află, din ziua următoare Zilei Recunoştinţei şi până la începutul lui ianuarie, un Moş Crăciun în mărime naturală, puternic luminat, care stă cu sacul lui plin de cadouri lângă coşul casei şi face semn cu mâna trecătorilor.

Coşul casei, cornişele, ferestrele şi stâlpii verandei casei noastre sunt conturate cu atât de multe şiruri de beculeţe multicolore, încât sunt convins că suntem văzuţi de astronauţii de pe orbita din jurul Pământului.

În curtea din faţă, într-o parte a aleii, se află o scenă complicată a naşterii Domnului, cu sfânta familie, magi, îngeri şi cămile. Un bou, un măgar, două vaci. Un câine, cinci porumbei, nouă şoricei.

În cealaltă parte a aleii stau elfi, reni, oameni de zăpadă, colindători. Toţi sunt mecanici, acţionaţi de motoare, în mişcare, provocând o simfonie şoptită de ceasornicărie care ticăie şi de transformatoare care zumzăie.

Pe uşa din faţă a casei atârnă o cunună care ar putea să fie mai grea decât uşa în sine. Ramuri de conifere împletite cu crengi de stejar verde, decorate cu conuri de pin, nuci, clopoţei de argint, mărgele aurii, bibelouri, verigi, paiete.

În interiorul casei nu acceptam, în aceste șase săptămâni, nici o suprafață neornamentată și nici un colț posomorât. De fiecare toc de ușă și de lustrele din tavan atârnau crengi de vâsc.

Deși ajunul Ajunului Crăciunului – ziua de 23 decembrie – trebuia să fie în anul acela o zi a groazei, podoabele fuseseră despachetate, lustruite, atârnate, legate și puse în funcțiune.

Viața e prea scurtă și Crăciunul vine doar o dată pe an. Nu aveam să permitem celor precum Konrad Beezo să ne strice sărbătoarea.

În seara de 22 decembrie intenționam să-i invităm la noi pe mama, tata și bunica, la cina de la ora nouă. Ei aveau să rămână peste noapte, ajutându-ne să stăm de veche după miezul nopții, când ceasul avea să ne ducă în cea de-a treia zi de pe lista bunicului Josef.

La ora șapte, masa era aranjată cu porțelanurile pentru Crăciun, pahare din cristal de culoarea smaraldului, argintărie strălucitoare și lumânări în sfeșnice de sticlă în formă de oameni de zăpadă dolofani. În centru se aflau *poinsettia*[1] minuscule, îndesate în buchete de crizanteme albe.

La ora șapte și douăzeci de minute sună telefonul. Am răspuns din bucătărie, unde eram împreună cu Lorrie și pregăteam cina.

– Jimmy, zise Huey Foster, am niște știri bune în legătură cu Konrad Beezo și cred că ai vrea să le auzi.

– Știi, i-am spus eu șefului poliției, nu prea se potrivește cu spiritul Crăciunului, dar sper că individul a murit.

– Știrea nu-i chiar atât de bună, dar e aproape la fel de bună. Sunt în biroul meu cu un agent al FBI-ului, numit Porter

[1] Plantă decorativă (n.tr.)

Carson, din divizia lor din Denver. Vrea să discute cu tine şi cu Lorrie cât mai curând posibil, iar eu ştiu că voi o să vreţi să auziţi ce vrea să vă spună.

– Adu-l la noi chiar acum, i-am propus eu.

– Nu pot să-l aduc, dar pot să-l trimit, zise Huey. În seara asta e petrecerea de Crăciun a poliţiei. Crema de ouă e fără alcool, dar în calitate de şef am dreptul să-i adaug nişte tărie. Şi după aceea o să împart primele de sfârşit de an. O să-i explic lui Porter pe unde s-o ia, dar n-are nevoie de explicaţii, dacă o să se ia după strălucirea podoabelor voastre de Crăciun.

Când am pus receptorul în furcă, Lorrie se încrunta la mine:

– Beezo?

I-am povestit ce-mi spusese Huey.

– Ar fi mai bine să îndepărtăm copii un pic, sugeră ea. N-am vrea să audă anumite lucruri...

Cei trei elfi ai noştri erau în camera de zi, întinşi pe podea cu cutii de creioane şi cu un banner de Crăciun, lung de doi metri, pe care se afla un mesaj ornamentat extravagant – TE IUBIM, MOŞ CRĂCIUN – pe care Lorrie îl proiectase pe calculatorul său. Sarcina lor era să coloreze bannerul cu grijă şi cu dragoste, astfel ca în Ajunul Crăciunului, moşul cel bun să fie mai dispus ca deobicei să le lase o grămadă de cadouri.

Noi ne pricepem la găsirea de sarcini care să-i ţină ocupaţi pe omuleţii cei hiperactivi.

Annie avea aproape cinci ani de Crăciunul acela, Lucy avea patru ani fără trei luni, iar Andy doi ani şi jumătate. Sunt mândru să spun că se jucau deseori într-o atmosferă de civilizaţie pe care un aparat de măsurat haosul ar fi desemnat-o de nivel patru, pe o scală până la zece.

În seara aceea, copiii erau deosebit de cuminţi. Annie şi Lucy se întreceau la colorat şi se implicaseră zdravăn, cu limbile

prinse între dinți. Andy, care-și pierduse interesul pentru banner, își colora unghiile de la picioare.

– Fetelor, hai să mutăm desenul în camera voastră, am zis eu, ajutându-le să strângă materialele. Trebuie să fac ordine în camera de zi. Bunicul, bunica și străbunica vor sosi aici în curând. De fapt, trebuie să vă schimbați hainele, să vă faceți frumoși pentru ei.

– Băieții nu arată frumos, mă informă Annie. Băieții sunt arătoși.

– Eu arăt frumos, protestă Andy, întinzându-și un picior și arătându-și unghiile de culoarea curcubeului, ca să fie admirate.

– Și tati arată frumos, zise Lucy.

– Mulțumesc, Lucy Jean. Opiniile tale despre frumusețe contează mult pentru mine, având în vedere că într-o zi o să fii Miss Colorado.

– Eu voi fi mai mult de atât, anunță Annie, în timp ce ne ducem spre scări. Când voi crește, voi fi un artist în spus rahaturi.

Copiii ăștia mă surprind. Mereu.

Înlemnit de această proclamație, am exclamat:

– Annie, unde ai auzit chestia *asta?*

– Ieri, poștașul i-a spus străbunicii că e seducătoare, iar ea i-a zis „George, ești un adevărat artist în spus rahaturi". El a râs, iar bunica l-a ciupit de obraz.

Nu trebuie să le spui că un cuvânt e interzis. Dacă aș fi făcut greșeala asta, toți trei ar fi zis „artist în spus rahaturi" la fiecare trei propoziții care le-ar fi ieșit din gură, ceea ce ar fi făcut ca acest Crăciun să fie memorabil dintr-un motiv neplăcut.

Am ignorat toată povestea, sperând că puștii vor uita de ea și i-am dus, cu creioane cu tot, în camera fetelor.

Nu eram îngrijorat că ei o să fie la etaj în timp ce eu și Lorrie aveam să fim la parter, pentru că locuința era încuiată și pentru că sistemul de alarmă fusese pornit în stare de supraveghere. Dacă se deschidea o ușă sau o fereastră, alarma nu avea să sune, dar o voce digitalizată de pe un cip al sistemului avea să anunțe în toată casa prin difuzoare locul exact al breșei.

Am coborât din nou la parter, m-am dus în hol și am privit strada prin una din cele două ferestre înalte și înguste care încadrau ușa din față.

Secția de poliție se afla la mai puțin de zece minute de casa noastră. Intenționam să deschid ușa înainte ca Porter Carson să sune și astfel să afle copiii că aveam un vizitator.

După două minute, un Mercury Mountaineer trase lângă bordura de la capătul trotuarului din fața casei noastre.

Bărbatul care coborî din mașină purta un costum negru, cămașă albă, cravată neagră și un pardesiu descheiat. Era înalt și dichisit. Mergea știind unde se duce, plin de încredere în el.

În timp ce individul urca treptele, lumina verandei dezvălui că era de vârstă mijlocie, era arătos și cu păr negru pieptănat pe spate.

Când mă văzu la fereastră, ridică un deget, ca și cum ar fi vrut să spună „Așteaptă o secundă", și scoase din pardesiu un portofel cu legitimație. Îmi arătă actele prin geam, astfel încât să le pot citi și să-i compar fața cu fotografia, înainte să-i deschid ușa.

Era limpede că Huey Foster îi povestise lui Carson că eram conștiincioși în privința siguranței, iar dacă agentul cunoștea povestea lui Beezo, atunci înțelegea de ce paranoia era un lucru normal.

44

Din cauza Hollywoodului, mă aşteptam ca Porter Carson să stâlcească vorbele şi să aibă detaşarea calmă a unui agent federal din filme. În loc de asta, individul avea o voce care te cucerea de îndată: prietenoasă şi cu sunetele ascuţite ale cuvintelor îndulcite de un accent din Georgia.

Când i-am deschis uşa, glasul digital al sistemului de alarmă anunţă:

– *Uşa din faţă deschisă.*

– Avem acasă acelaşi tip de alarmă, îmi spuse Carson, în timp ce îmi strângea mâna. Fiul meu, Jamie, are paisprezece ani şi e un adevărat vrăjitor al calculatoarelor. Asta-i o combinaţie periculoasă. Nu se poate opri să nu înveţe sistemul de supraveghere mai multe cuvinte. Brusc, alarma a început să spună: „Uşa din faţă e deschisă, păzeşte-ţi curul". Ca urmare, Jamie a fost consemnat în casă pentru un timp.

Am încuiat uşa în urma lui şi i-am zis:

– Noi avem trei copiii, cel mai mare are doar cinci ani. Vor fi adolescenţi în acelaşi timp.

– Vâleu!

I-am atârnat pardesiul în dulapul din hol şi i-am povestit:

– Ne gândim să-i încuiem într-o cameră şi să-i hrănim printr-o deschizătură tăiată în uşă până când o să împlinească douăzeci şi unu de ani.

Agentul trase aer în piept, savurându-l.

– Casa asta miroase precum cel mai scump cartier din paradis.

Ghirlande de cedru, bradul de Crăciun, aroma de la fursecurile cu unt de arahide făcute chiar în după-amiaza aceea, globuri din floricele de porumb, lumânări cu miros de vanilie şi scorţişoară, cafea proaspătă, şuncă fiartă în baie de cireşe, prăjituri cu ciocolată şi marmeladă în al doilea cuptor...

Porter Carson se uită la mulţimea de clopoţei şi de lumini, la colecţia noastră completă de figurine de Moş Crăciun, apoi îşi lăsă capul într-o parte ca să asculte *Silver Bells* cântat de Bing Crosby.

– Voi sărbătoriţi Crăciunul cum nu mai face aproape nimeni.

– Nu-i nimic ruşinos în asta, i-am replicat eu. Hai în bucătărie. Soţia mea curăţă nişte frumuseţi din Idaho ca să facă nişte cartofi gratinaţi.

De fapt, Lorrie terminase şi-şi ştergea mâinile cu un prosop pe care erau reprezentate nişte *poinsettia*, când i l-am prezentat pe Carson.

Dacă în restul casei mirosea ca în paradis, bucătăria era un tărâm superior, era palatul aromat al divinităţii.

Agentul FBI păru să fie cucerit de Lorrie – ca toţi bărbaţii – şi o tratâ cu o curtoazie de sudist. Rămase în picioare cât timp Lorrie umplu trei cești cu cafea columbiană, apoi îi ţinu scaunul când se aşeză.

M-am simţit ca un om primitiv şi mi-am reamintit că nu trebuie să sorb zgomotos din cafea.

Carson se așează pe scaunul său, la masă, și reveni la treburile sale:

– Nu vreau să vă dau speranțe false. Doamne ferește să spun ceva care să vă facă să vă lăsați garda jos prea curând, dar cred că s-ar putea ca necazurile voastre cu Konrad Beezo să se fi terminat.

– Nu-ți face probleme, îi replică Lorrie, n-o să cred că-i mort decât dacă-i văd cadavrul vârât în crematoriu și cenușa ieșind afară.

– Doamnă Tock, sunteți exact așa cum îmi închipui că este o mamă grijulie, zise Carson, rânjind.

Din câte știam eu, crimele comise de Beezo nu intraseră în jurisdicția federală.

– De ce se ocupă FBI-ul de cazul lui? am întrebat eu.

– Cafeaua dumneavoastră e grozavă, doamnă. Ce-ați adăugat în ea?

– Un pic de vanilie.

– Perfect! Se pare că Beezo a copiat o pagină din cartea fiului său, a alcătuit o mică bandă și a început să jefuiască bănci la scurt timp după ce v-a incendiat casa.

Jefuirea băncilor e un delict federal. Ca și scoaterea etichetei de analiză a umplerii cu lână sau câlți a unei saltele înainte s-o vinzi. Ghiciți ce delict atrage atenția FBI-ului în acest caz.

– Până acum n-a aruncat în aer vreo bancă, dar a împușcat paznici, casieri și pe oricine i-a stat în cale, ne spuse Carson.

– Să nu-mi spuneți că banda lui e alcătuită din clovni, zise Lorrie.

– Nu, doamnă, nu este. Poate că fiul lui a recrutat toți clovnii puși pe hoții care există. Unul dintre membrii bandei sale a fost un tip numit Emory Ornwall, care fusese închis la Leavenworth pentru jefuire de bănci. Ceilalți doi erau niște circari necalificați.

– Am mai auzit termenul, dar nu ştiu ce înseamnă, am zis eu.

– Circarii necalificaţi sunt indivizi care ridică şi strâng cortul circului, au grijă de echipamente, de generatoare, chestii de felul ăsta.

– Câte bănci au jefuit? întrebă Lorrie. Se pricep la treaba asta?

– Da, doamnă, se pricep. Au jefuit şapte bănci în 1998, patru în 1999. Apoi au dat lovitura, jefuind două maşini blindate, în august şi septembrie 1999.

– Şi n-au mai făcut nimic în ultimii trei ani?

– Chestia e că prada din cea de-a doua maşină blindată a fost atât de mare – şase milioane în bani gheaţă, două milioane în bonuri la purtător – încât Beezo a decis să se retragă, mai ales dacă el şi Ornwall i-ar fi ucis pe necalificaţi şi nu mai era nevoie să împartă banii cu ei – ceea ce au şi făcut.

– Greu de imaginat indivizi care să-l cunoască pe Konrad Beezo şi să stea cu spatele la el, am zis eu.

– Poate că n-au stat cu spatele. Cei doi necalificaţi au fost împuşcaţi în faţă din apropiere, cu gloanţe de calibru atât de mare, încât ţestele lor au fost găurite ca nişte dovleci de Halloween.

Carson zâmbi, apoi îşi dădu seama că ceea ce era un fapt banal pentru un agent FBI putea să fie prea mult pentru noi.

– Scuzaţi-mă, doamnă.

– Deci l-aţi urmărit pe Beezo în tot acest timp? întrebă Lorrie.

– L-am prins pe Ornwall în martie 2000. Locuia în Miami sub numele John Dillinger.

– Glumiţi? am întrebat eu.

– Nu, domnule, răspunse Carson zâmbind, apoi clătină din cap. Ornwall știe totul despre bănci și mașini blindate, dar nu-i întreg la minte.

– Așa cred și eu.

– Ne-a spus că treaba cu numele Dillinger era ca în povestirea „Scrisoarea ascunsă", de Edgar Allan Poe, adică se ascunsese într-un loc vizibil. Cine s-ar fi așteptat ca un spărgător de bănci urmărit de poliție să trăiască sub numele unui criminal celebru, mort?

– Se vede că oamenii FBI-ului s-au așteptat.

– Asta pentru că prima oară când l-am arestat pe Emory Ornwall și l-am trimis la Leavenworth, individul se ascundea sub numele Jesse James.

– De necrezut! am exclamat eu.

– O mulțime de delincvenți sunt debili mintal, spuse Carson.

– Mai doriți cafea? întrebă Lorrie.

– Nu, mulțumesc, doamnă. Văd că pregătiți o cină grozavă, așa că vreau să nu vă mai încurc.

– Sunteți bine-venit la cina noastră.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Mulțumesc pentru amabilitate. Oricum... după cum spuneam, Ornwall... știe totul despre bănci și mașini blindate, dar nu-i nici strateg, nici tactician. Beezo plănuia loviturile și se pricepea de minune.

– Vorbiți despre Beezo *al nostru?* întrebă Lorrie, neîncrezătoare.

– Doamnă, am văzut mulți oameni deștepți care au luat-o pe căi greșite, dar nici unul nu-l egala. Îl *admirăm* pe Beezo.

– E nebun, am spus eu, surprins de afirmația agentului.

– Poate că da, poate că nu, zise Carson, dar e un geniu când e vorba de dat lovituri cu câștig zdravăn. Se zice că era pe cale să ajungă cel mai mare clovn din zilele lui și sunt

convins că şi-a găsit un alt domeniu de activitate în care era la fel de talentat.

– Din experienţa noastră, Beezo e doar emoţii şi furie, fără pic de raţiune.

– Suntem siguri că geniul bandei nu era nici Ornwall, nici necalificaţii, toţi aceştia fiind oameni de mâna a doua. Ar fi ratat majoritatea loviturilor dacă Beezo nu le-ar fi plănuit atât de bine şi dacă nu i-ar fi obligat pe ceilalţi să-i respecte planurile. Un geniu adevărat.

– A avut nevoie de un plan ca să instaleze dispozitive de ascultare în casa noastră şi să ne supravegheze din locuinţa Nedrei Lamm, îmi reaminti Lorrie, după care se întoarse către Carson, ca să lămurească lucrurile. Acum unde e Beezo?

– Ornwall ne-a destăinuit că Beezo a plecat undeva, în America de Sud. Nu ştia unde şi e vorba de un continent mare.

– Când eram în Explorer cu el, acolo, în pădure, mi-a povestit că se dusese în America de Sud în 1974, după ce-l ucisese pe doctorul McDonald, zise Lorrie.

Carson dădu din cap.

– Atunci a petrecut şase luni în Chile şi doi ani şi jumătate în Argentina. De data asta... am avut nevoie de ceva timp, dar până la urmă am dat de el în Brazilia.

– L-aţi prins?

– Nu, doamnă. Dar o să-l prindem.

– Acum unde e? În Brazilia?

– Nu, doamnă. A părăsit ţara pe data de întâi a acestei luni, cu treizeci şi şase de ore înainte să-i descoperim ascunzătoarea, să-i aflăm identitatea şi adresa din Rio.

Lorrie îmi aruncă o privire plină de înţeles.

– Am fost gata să-l prindem acolo, continuă Carson. Dar individul a fugit în Venezuela, unde avem ceva probleme cu

drepturile de extrădare. N-o să plece de acolo decât atunci când o să-l scoatem noi, cu cătușe la mâini sau într-un coșciug.

Doar teama pentru propria-i familie putea să-i deformeze fața lui Lorrie astfel încât să-i diminueze frumusețea.

– Individul nu mai e în Venezuela, îi spuse ea lui Porter Carson. Mâine, la un moment dat... va fi *aici*.

45

Prăjitură cu ciocolată şi marmeladă, şuncă fiartă în sos de cireşe, cafea columbiană bine prăjită şi mirosul uşor acru al groazei pătrunzătoare, care se mai manifestă şi ca un gust slab metalic...

Până în momentul acela nu-mi dădusem seama cât de tare sperasem că Beezo murise.

Îmi spusesem că nu puteam să fiu convins că scăpaserăm de el, că prudenţa îmi cerea să presupun că rămăsese în viaţă.

Dar inconştient îi înfipsesem un ţăruş în inimă. Îi îndesasem un căţel de usturoi în gură, îi pusesem un crucifix pe piept şi-l îngropasem cu faţa în jos în cimitirul minţii mele.

Iar acum Beezo reînviase.

– Cândva, mâine, prezise Lorrie, cel mai devreme mâine la miezul nopţii, individul va fi aici.

Certitudinea ei calmă îl surprinse şi-l lăsă perplex pe Porter Carson.

– Nu, doamnă, nu există nici o şansă să se întâmple aşa ceva.

– Pun pariu pe viaţa mea, îi replică ea. De fapt, domnule Carson, asta o să şi fac, indiferent dacă îmi place sau nu.

Agentul se întoarse către mine.

– Domnule Tock, am venit aici să vă întreb ceva, dar vă rog să mă credeți că n-am venit să vă avertizez că Beezo e în fața casei dumneavoastră. Nu este. Vă asigur că așa stau lucrurile.

Lorrie îmi transmise o întrebare doar cu privirea, o întrebare pe care am înțeles-o la fel de limpede ca și în cazul în care ar fi fost un text tipărit: „Să-i împărtășim povestea bunicului Josef și a celor cinci date?"

Doar adulții din familie și câțiva prieteni apropiați și de încredere știau de profeția legată de viața mea: cinci săbii ale lui Damocles atârnate de cinci fire de păr, două care mă rataseră, trei încă atârnate.

Huey Foster știa totul, dar nu cred că îi spusese ceva lui Porter Carson.

Dacă aș fi dezvăluit un asemenea lucru unui agent FBI cu nasul pe sus, acesta m-ar fi considerat imediat un nebun superstițios. Parcă îl auzeam: „Domnule Tock, credeți că sunteți blestemat? Credeți în chestii precum vrăjitoarele și voodoo?"

Bunicul Josef nu mă blestemase. Nu-mi dorise cele cinci zile teribile. Printr-un miracol, i se dăduse puterea ca în ultimele minute ale vieții sale să mă avertizeze, să-mi dea o șansă – poate nu să mă salvez pe mine, ci pe cei pe care îi iubesc.

Inevitabil, lui Carson i s-ar fi părut că-i vorba de un blestem. Chiar dacă aș fi reușit să-i depășesc scepticismul și să-l fac să înțeleagă diferența dintre un blestem și o prezicere, tot n-ar fi crezut în ghicirea viitorului mai mult decât credea în deochiul unui șaman.

Ca om al legii responsabil, ar fi considerat de datoria sa să anunțe serviciul de protejare a copiilor că Annie, Lucy și Andy erau crescuți de părinți care credeau că-s vrăjiți, care se simțeau persecutați de sataniști și necromanți, care împărtășeau această teamă odraslelor lor și, astfel, le terorizau.

În decursul anilor, ziarele publicaseră numeroase povești despre false acuzații de abuzuri, care avuseseră ca rezultat pierderea custodiei și despărțirea familiilor timp de ani de zile, până când acuzatorul recunoștea că mințise sau se dovedea că era fără doar și poate de rea credință. Dar în momentul acela, niște vieți fuseseră distruse și copiii traumatizați atât de mult, încât nu-și mai puteau reveni niciodată complet.

Din cauză că nimeni nu voia să riște soarta copiilor, în asemenea cazuri autoritățile credeau mai degrabă minciunile evidente ale unor oameni care aveau de plătit niște polițe. Un agent cinstit al FBI-ului, care nu ne cunoștea și care nu avea nici un motiv să ne vrea răul ar fi fost ascultat cu respect și ar fi declanșat o intervenție rapidă.

N-am dorit să risc să atrag asupra capetelor noastre un roi bâzâitor de birocrați prost informați și plini de sine povestindu-i lui Porter Carson despre bunicul Josef, și am răspuns întrebării din ochii lui Lorrie printr-o clătinare de cap.

Lorrie se întoarse din nou către Carson și-i zise:

– Bine, ascultați-mă, nu pot să vă spun cum de știu, dar *știu* că ticălosul ăla țicnit va veni aici cândva, între miezul nopții acestei zile și miezul nopții al zilei următoare. Individul vrea...

– Dar, doamnă, asta nu-i...

– Eu vă spun, vă implor să mă ascultați. Individul îl vrea pe micul meu Andy și probabil că vrea să ne ucidă pe noi ceilalți. Dacă vreți cu adevărat să-l prindeți, atunci uitați de Venezuela, individul nu mai e în Venezuela, dacă o fi fost vreodată. Ajutați-ne să-i întindem o capcană aici, acum.

Fervoarea de pe figura ei și inflexibilitatea din glasul ei îl făcură pe Carson să nu se simtă în largul lui.

– Credeți-mă, doamnă, vă asigur că Beezo nu-i în fața ușii dumneavoastră și nu va fi aici nici mâine. El...

Lorrie, frustrată, cenușie la față de teamă, își împinse scaunul în spate, se ridică în picioare și-mi spuse, frângându-și mâinile:

– Jimmy, pentru Dumnezeu, fă-l să creadă! Am impresia că Huey nu are destui oameni ca să ne apere de data asta. N-o să mai avem noroc, ca înainte. Avem nevoie de ajutor.

Carson, ce părea tulburat și fiind prea domn ca să rămână așezat când o femeie se ridicase, se sculă în picioare, m-am ridicat și eu în timp ce el spunea:

– Doamnă Tock, permiteți-mi să mă repet și să vă explic ce i-a spus Foster, șeful poliției, soțului dumneavoastră la telefon, cu puțin timp în urmă.

Carson își drese glasul și continuă:

– Jimmy, am primit niște știri bune despre Konrad Beezo și vreau să le auzi.

Lucrul cel mai ciudat nu a fost că repetase exact ce spusese Huey la telefon, ci că glasul lui sunase exact ca acela al lui Huey, nu precum cel al lui Porter Carson.

Nu, nu *Huey* îmi spusese cuvintele acelea la telefon. Nu vorbisem cu Huey ceva mai devreme, ci cu bărbatul acela.

Agentul FBI îmi spuse apoi mie:

– Răspunsul dumneavoastră a fost, după câte îmi amintesc...

Urmă o scurtă pauză, după care agentul continuă:

– Știi, nu prea se potrivește cu spiritul Crăciunului, dar sper că individul a murit.

Vocea sa era atât de similară vocii mele ca timbru și nuanță, încât am simțit teama târându-se ca niște pești de sânge prin fiecare venă și arteră.

Individul scoase de sub jacheta costumului un pistol cu amortizor.

46

Porter Carson o asigurase pe Lorrie că nu venise s-o avertizeze că Beezo se afla în faţa uşii. Fusese sincer în două privinţe. În primul rând, nu avusese intenţia să o avertizeze. În al doilea rând, Beezo trecuse deja pragul şi intrase în bucătăria ei.

Tot aşa, fusese sigur că Beezo nu avea să vină a doua zi – pentru că Beezo venise de azi.

Konrad Beezo avea ochi căprui. Ochii lui Porter Carson erau albaştri. Lentile de contact colorate existau pe piaţă de câţiva ani.

Beezo avea aproape şaizeci de ani. Carson arăta de patruzeci şi cinci de ani. Vedeam acum similarităţi în alcătuirea trupului şi în structura oaselor, dar altfel părea să fie vorba de doi oameni diferiţi.

Unii dintre cei mai buni chirurgi plastici din lume au birouri în Rio, ca să-i servească pe cei veniţi cu avionul cu reacţie din toată lumea. Dacă eşti bogat, dacă vrei să accepţi riscurile medicale ale unei remodelări totale, poţi fi reproiectat, reîntinerit, refăcut complet.

Dacă eşti paranoic şi obsedat de răzbunare, dacă eşti convins că ai fost sortit unei măreţii pe care alţii conspiră să ţi-o refuze, poate că ai motive să înduri durerea şi hazardurile multiplelor intervenţii chirurgicale. Nebunia nu-i întotdeauna exprimată prin

acțiuni nechibzuite; unii paranoici ucigași au răbdarea de a petrece ani întregi plănuindu-și răzbunarea.

În timp ce-l ascultam pe Beezo imitându-mă, mi-am amintit că-și bătuse joc de tata imitându-i vocea, în urmă cu peste douăzeci și opt de ani, în sala de așteptare a viitorilor tați.

Ca răspuns la uluirea tatălui meu, Beezo zisese:

– Rudy Tock, ți-am spus că-s talentat. În mai multe feluri decât îți poți imagina.

Tatăl meu considerase aceste cuvinte doar o dovadă de aroganță din partea unui om orgolios și tulburat, plin de întuneric, căruia îi plăceau înfloriturile stilistice.

Acum, după aproape trei decenii, mi-am dat seama că nu fusese nici o fudulie, ci un avertisment. *Nu mă călca pe coadă.*

În timp ce stăteam toți trei în jurul mesei din bucătărie, zâmbetul lui Beezo era plin de-o bucurie răutăcioasă. Ochii săi căprui, chiar ascunși de lentilele albastre, ardeau de-o exaltare răuvoitoare.

Beezo spuse, cu glasul său, nu cu accentul moale, sudist, al lui Porter Carson, ci cu timbrul aspru al individului care ne hăituise cu Hummer-ul:

– După cum v-am spus, am venit să vă cer ceva. Unde este compensarea mea?

Privirea mea și a lui Lorrie se mută, pe un traseu scurt, vertical: de la figura sa deformată de ură spre țeava pistolului cu amortizor, apoi din nou către fața sa.

– Unde este quid pro quo-ul meu? întrebă Beezo.

Ne-am prefăcut în mod jalnic că nu-i înțelegem întrebarea, încercând în mod patetic să câștigăm timp ca să gândim. Lorrie zise:

– Ce quid pro quo?

– Răsplata mea, compensarea mea, zise Beezo, nerăbdător, ceva în schimbul a altceva, Andy al vostru pentru Punchinello al meu.

– Nu, replică Lorrie, nici furioasă, nici cu teamă aparentă, ci cu o hotărâre definitivă.

– O să-l tratez bine, făgădui Beezo. Mai bine decât l-aţi tratat voi pe fiul meu.

Furia şi groaza cumplită mă amuţiseră, dar Lorrie zise din nou cu fermitate:

– Nu.

– Am fost jefuit de faima care mi se cuvenea. Tot ce mi-am dorit a fost nemurirea, dar acum sunt de acord s-o schimb cu o glorie de mâna a doua. Dacă îl voi învăţa pe băiat ceea ce ştiu, va fi cea mai mare vedetă de circ din epoca sa.

– Băiatul nu are talent pentru asta, îl asigură Lorrie. Descinde din patiseri şi vânători de furtuni.

– Nu contează originea, o contrazise Beezo. Contează doar geniul meu. Printre talentele mele e şi cel de a fi profesor.

– Pleacă de aici.

Vocea lui Lorrie, care ajunsese aproape o şoaptă, semăna cu o incantaţie, de parcă spera să arunce asupra lui Beezo o vrajă de însănătoşire mintală.

– Fă-ţi un alt copil, unul care să fie al tău.

Beezo insistă:

– Chiar şi un băiat cu talent minim pentru clovnerie poate fi modelat încât să acceadă la măreţie, dacă eu îi voi fi ghid, profesor şi guru.

– Fă-ţi un copil, unul care să fie al tău, repetă Lorrie. Până şi un ţicnit ca tine poate să găsească o femeie nebună care să-şi desfacă picioarele.

Glasul ei era plin de dispreț, iar eu nu pricepeam cu ce scop îl înfuria pe individ.

– Dacă dai destui bani, vreo târâtură drogată sau vreo curvă disperată o să-și înăbușe scârba și o să se împerecheze cu tine.

Incredibil, dar disprețul ei, în loc să-l înfurie, îl zăpăcise în mod evident pe Beezo. Individul se înviorase de mai multe ori auzindu-i cuvintele și-și lingea buzele, nervos.

– Dacă dai de-o cotoroanță suficient de psihopată, continuă Lorrie, ai putea să fii tatăl unui alt viermișor ucigaș, la fel de nebun ca și primul tău născut.

Poate pentru că nu avea curajul s-o mai privească pe Lorrie în ochi sau poate pentru că simțea în tăcerea mea furioasă o amenințare mai mare, Beezo își îndreptă atenția către mine.

Tremurând, pistolul din mâna sa dreaptă urmă mișcarea ochilor săi, iar țeava armei îmi oferi gaura neagră a eternității.

În clipa aceea, în care Konrad Beezo fu neatent, Lorrie vârî o mână în buzunarul șorțului ei vesel de Crăciun, și extrase un spay minuscul cu piper. Dându-și seama de greșeală, Beezo se întoarse.

Când individul se răsuci spre Lorrie, aceasta nimeri exact la țintă. Un jet de lichid de-un roșu ruginiu îi stropi fața.

Pe jumătate orb, Beezo trase un foc – se auzi un bufnet puternic, amortizat – ce făcu să explodeze un geam din ușa cu ferestre a dulapului și sparse farfuriile.

Am apucat un scaun și l-am izbit cu el, în timp ce trăgea la întâmplare încă un foc de armă. Apucă să-l tragă și pe al treilea, în timp ce-l târam de ceafă prin bucătărie, așa cum un dresor de animale sălbatice încearcă să potolească un leu furios.

A patra împușcătură găuri scaunul dintre noi. Așchii de pin și fâșii moi de căptușeală de spumă îmi atinseră fața, dar glonțul nu mă nimeri.

Când Beezo ajunse cu spatele în chiuveta din bucătărie, l-am lovit cu picioarele scaunului.

Individul țipă de durere și trase al cincilea foc, care făcu să crape podeaua din scânduri de stejar.

Dacă e înghesuit într-un colț, șobolanul descoperă tigrul din el. Beezo îmi smulse scaunul și trase al șaselea foc, care făcu țăndări fereastra cuptorului.

Beezo aruncă scaunul. Eu m-am ferit.

Gâfâind și expirând zgomotos aburii spray-ului cu piper, cu ochii roșii ca sângele plini de lacrimi și agitând pistolul, Beezo se împletici prin bucătărie, fu gata să se ciocnească de frigider, apoi se strecură prin ușa batantă în sufragerie.

Lorrie se cufundase într-o tăcere teribilă, într-o liniște deplină pe podeaua de stejar. Împușcată. Oh, Doamne, ce de sânge!

47

Nu puteam s-o las acolo singură, dar nici nu puteam să stau lângă ea în timp ce Beezo umbla prin casă.

Dilema fu rezolvată imediat de una dintre durele ecuaţii ale dragostei. O iubeam pe Lorrie mai mult decât iubeam viaţa. Dar noi doi ne iubeam copiii mai mult decât pe noi înşine, lucru pe care puteai să-l numeşti în limbaj matematic dragoste la pătrat. Dragoste plus dragoste la pătrat era egal cu o alegere inevitabilă.

Îmbolnăvit de perspectiva unei pierderi imposibil de suportat, îngrozit de anticiparea unei alte pierderi de neîndurat, m-am dus după Beezo, disperat să-l opresc înainte să-i găsească pe copii.

Individul nu putea pur şi simplu să fugă şi să se întoarcă în altă zi. Îi văzusem deja noul chip făcut în Brazilia. Nu avea să se mai bucure niciodată de avantajul surprizei.

Eram în repriza finală. Iar el voia să-şi capete compensaţia, ceva în schimbul a ceva, pe Andy pentru Punchinello. Şi avea să ucidă fetele, zicând că era o dobândă corectă pentru datorie.

În timp ce năvăleam prin uşa batantă în sufragerie, Bezo se împleticea să iasă de acolo, atingând rama arcadei cu umărul.

Din sufragerie, trase în mine. Deşi vederea îi era înceţoşată de piper, norocul şi nu îndemânarea îi dirijă glonţul.

Proiectilul îmi arse urechea. Deşi fulgerătura de durere nu fusese în stare să mă imobilizeze, mă sperie şi mă făcu să mă împiedic şi să cad.

M-am grăbit să mă ridic.

Beezo dispăruse.

L-am găsit în hol, cu pistolul în mâna dreaptă şi ţinându-se cu mâna stângă de stâlpul balustradei, cățărându-se cu greu pe scări. Parcursese deja jumătate din primul şir de trepte.

Probabil crezuse că fusesem împuşcat în cap şi scos din luptă – sau chiar ucis – pentru că nu se uita în urmă şi nu părea să mă audă apropiindu-mă.

Înainte să ajungă la primul palier, l-am prins din spate şi l-am tras în jos.

Teama pentru familia mea şi groaza de o viaţă în care aş fi rămas singur mă făcuseră nu curajos, ci gata să risc, mă făcuseră nechibzuit.

Am căzut pe balustradă. Lemnul se rupse. Beezo scăpă pistolul şi ne-am prăbuşit împreună pe podeaua holului.

L-am apucat astfel încât să-l sugrum, cu braţul drept peste gâtul lui, trăgând puternic de încheietura mâinii drepte cu cea stângă. Nu aveam nici cea mai mică mustrare, intenţionam să strâng până aveam să-i strivesc traheea şi aş fi ascultat cu o plăcere sălbatică bocănitul călcâielor sale în podea, în spasmele morţii.

Înainte să apuc să-mi încordez braţul, Beezo îşi lăsase bărbia în jos, proptind-o în mâna mea, făcând să-mi fie imposibil să-i aplic strânsoarea ucigaşă.

Beezo îşi întinse mâinile în spatele capului, zgâriind cu ele, sperând să mă orbească. Mâinile acelea pline de cruzime care o strangulaseră pe Nedra Lamm. Mâinile acelea nemiloase care-i împuşcaseră pe doctorul MacDonald şi pe asistenta Hanson.

Mă străduiam să-mi țin fața departe de el.

Individul îmi apucă urechea arsă de glonț și o răsuci.

Durerea fu atât de intensă, încât mi s-a tăiat respirația și eram cât pe ce să leșin.

Când Beezo simți că strânsoarea sugrumătoare slăbește pentru o clipă, apoi descoperi că avea degetele umede de sângele meu, își dădu seama că îmi găsise punctul slab. Se zbătu și se întinse într-o parte sau alta, încercând să-mi frângă strânsoarea, și, în același timp, încerca să mă apuce din nou de ureche.

Mai devreme sau mai târziu avea s-o apuce din nou.

De data aceea, durerea avea să declanșeze o trapă, o prăbușire în inconștiență, în vulnerabilitate, în moarte.

Pistolul se afla la câțiva pași de mine, pe treapta cea mai de jos a scării.

Simultan, am dat drumul strânsorii și l-am împins pe Beezo de lângă mine.

O rostogolire mă duse la capul scării. Am înhățat pistolul de pe treaptă, m-am întors și am tras.

De la o distanță atât de mică – pentru că Beezo se repezise deja la mine – glonțul îi sfâșie gâtul. Beezo se prăbuși ca fața în jos, cu brațele în lături, dosul palmei drepte lovind spasmodic podeaua.

Dacă socoteala mea era corectă, fuseseră trase opt gloanțe. Dacă arma avea un încărcător obișnuit, mai rămâseseră două cartușe.

Înecându-se, împroșcând sânge și șuierând aer prin gâtul distrus, Konrad Beezo murea cu horcăituri și țâșnituri de sânge.

Aș vrea să spun că mila mă împinse să-l mai împușc de două ori, dar mila nu avu nimic de-a face cu asta.

Moartea îi luă viaţa şi, ceva mai rău, îi luă sufletul. Mai că am simţit frigul răspândit de acest colector ce venise să ia ceea ce îi aparţinea.

Ochii lui Beezo – acum unul albastru şi unul căprui – erau rotunzi ca ai unui peşte, lucitori şi fără simţire, dar plini cu misterele aflate la zece mii de leghe.

Urechea mea dreaptă era o cupă plină până la margine cu sânge, dar am auzit-o pe Annie strigând, de pe coridorul de la etajul doi:

– Tati? Mami?

Am auzit-o şi pe Lucy, l-am auzit şi pe Andy.

Copiii nu ajunseseră în capul scărilor, dar se apropiau.

Dornic să-i scutesc de imaginea lui Beezo sfâşiat de glonţ şi mort, am răcnit:

– Duceţi-vă în camera voastră! Încuiaţi uşa! *Aici jos e un monstru!*

Nu-i tachinaserăm niciodată în privinţa monştrilor. Trataserăm temerile lor cu solemnitate şi cu respect.

Ca urmare, m-au crezut pe cuvânt. Am auzit zgomot de picioare fugind, urmat de bubuitul uşii dormitorului fetelor, uşă trântită cu o asemenea forţă încât pereţii se zguduiră, geamurile vibrară şi crenguţa de vâsc atârnată de lustra din hol tremură pe panglica ce-o ţinea agăţată.

– Lorrie, am şoptit eu, împins de teama că Moartea, care venise să-l ia pe Beezo, ar fi putut să zăbovească pentru a avea o recoltă mai bogată.

Am alergat spre bucătărie.

48

Dragostea poate orice, dar nu poate învia morții.

Mintea e precum nisipurile mișcătoare, nu pierde nimic, nici măcar ce ai învățat în școală fără nici un chef, un gând menit să fie uitat, totul răsare la suprafață – cu excepția cazurilor în care avem nevoie – atunci când un spirit întunecat vrea să-și bată joc de noi arătându-ne inutilitatea a tot ce știm.

În timp ce mă grăbeam spre bucătărie, versul acela – *Dragostea poate orice, dar nu poate învia morții* – îmi veni în minte din timpul lecțiilor de engleză, împreună cu numele autoarei, Emily Dickinson. Ea scrisese deseori versuri care să-i liniștească sufletul, dar cuvintele acelea îl torturau acum pe al meu.

Ceea ce învățăm nu-i același lucru cu ceea ce *știm*. În timp ce intram prin ușa batantă în bucătărie, știam că iubirea mea era atât de puternică, încât aș fi putut face ceea ce poeta nu putuse să facă.

Dacă aveam s-o găsesc pe Lorrie moartă, aveam s-o reînviez printr-un act de voință, prin puterea nevoii de a fi întotdeauna cu ea, și, buze la buze, aveam să torn în ea propria viață, prin respirații blânde, resuscitante.

Deși știam că această convingere că dețin puteri care să o învie era o prostie, o nebunie ca tot ce crezuse Beezo, o parte din

mine rămânea convinsă, pentru că a crede că dragostea mea nu putea învia morții însemna să mă prăbușesc în neajutorare, să devin un soi de mort viu.

În bucătărie orice clipă conta și orice acțiune trebuia făcută nu numai iute, ci și în ordinea potrivită. Altfel, totul ar fi fost pierdut.

În primul rând, am ocolit scaunul rupt și m-am dus la telefon, fără s-o examinez pe Lorrie. Receptorul îmi aluneca în palma umeda. Am format 911 și am așteptat două țârâituri, fiecare cât o veșnicie.

Când mi-a răspuns telefonista poliției, înainte de a treia țârâitură, am descoperit că era o femeie pe care o cunoșteam, Denise Deerborn. Ne întâlniserăm de două ori. Ne plăcuserăm suficient ca să nu mai irosim timpul unul celuilalt întâlnindu-ne și a treia oară.

Am vorbit grăbit, cu glas răgușit și tremurător:

– Denise, aici Jimmy Tock, soția mea, Lorrie, a fost împușcată, e rănită rău, avem nevoie de o ambulanță, te rog, avem nevoie acum, *te rog!*

Eram conștient că adresa noastră apăruse pe calculatorul din fața lui Denise din clipa în care se făcuse legătura telefonică, așa că n-am pierdut vremea, am dat drumul receptorului, lăsându-l să atârne de firul său și să se lovească de dulap.

Am îngenunchiat lângă Lorrie, în sângele ei. O frumusețe atât de perfectă și o asemenea paloare puteau fi văzute doar la sculpturi, la monumentele lucrate în marmură.

Se părea că Lorrie fusese împușcată în abdomen.

Avea ochii închiși. Nu se observa nici o mișcare sub pleoape.

Am apăsat vârful degetelor pe gâtul ei, am tot pipăit, temându-mă de ce-i mai rău, apoi am găsit pulsul – rapid și slab, dar puls.

Un suspin explodă din mine, apoi altul, până când mi-am dat seama că Lorrie putea să mă audă și să fie speriată de mâhnirea mea, chiar dacă părea inconștientă. M-am stăpânit și cu toate că pieptul meu se umflase din cauza suspinelor reprimate, am permis să iasă doar sunetul inegal al respirației mele panicate.

Deși Lorrie părea inconștientă, respirația ei era iute, superficială. I-am atins fața, brațul. Pielea îi era rece și umedă.

Șoc.

Șocul meu era emoțional, al minții și sufletului, dar ea suferise un șoc psihologic datorat violenței traumei și pierderii de sânge. Dacă n-o uciseseră rănile, putea s-o ucidă șocul.

Lorrie zăcea întinsă pe spate, o poziție ideală pentru tratament.

După ce am împăturit o cârpă de vase, am așezat-o sub capul lui Lorrie, pe post de pernă. Doar picioarele ei trebuiau ridicate.

Am strâns cărți de bucătărie de pe rafturi, am făcut un teanc și i-am ridicat cu grijă picioarele vreo douăzeci și cinci de centimetri.

Combinată cu presiunea sângelui scăzută, pierderea de căldură putea deveni ucigătoare în starea ei. Aveam nevoie de pături, dar n-am îndrăznit să plec de lângă ea suficient de mult timp ca să fug până sus și să mă întorc.

Dacă avea să moară, nu voiam s-o las să moară singură.

Spălătoria de alături slujea și ca antreu. Am înhățat hainele de iarnă din cuier.

După ce m-am întors în bucătărie, am învelit-o cu haine. Cu haina mea și cu a ei. Cu hainele lui Annie, Lucy și Andy.

M-am întins lângă ea, fără să-mi pese de sânge, şi mi-am lipit trupul de al ei, ca să-i ofer căldură.

Când am auzit o sirenă în depărtare, i-am pipăit gâtul lui Lorrie. Pulsul nu era mai puternic ca înainte, dar m-am asigurat că nu era mai slab – şi ştiam că mințeam.

Am vorbit în scoica delicată a urechii ei, sperând că îmi va auzi glasul, că vorbele mele o vor ţine în lumea aceasta. I-am spus lucruri pe care nu mi le amintesc, asigurări şi încurajări, dar curând totul s-a redus la două cuvinte, cel mai mare adevăr pe care-l cunoşteam, repetat cu intensitate şi pasiune:

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc...

49

Tatăl meu îi zori pe vecinii îngrijorați să se dea înapoi, să plece de pe treptele verandei, de pe alee, să se ducă pe peluză, printre personajele Crăciunului.

Imediat după tata veniră doi infirmieri, care o scoaseră pe Lorrie din casă cu o targă cu rotile. Lorrie zăcea inconștientă sub o pătură de lână, în timp ce i se făcea o transfuzie de sânge.

Eu mergeam alături de ea, ținând în sus punga cu sânge. Infirmierii preferaseră ajutorul unui polițist, dar eu nu aveam încredere decât în mine pentru această sarcină.

Infirmierii au trebuit să ducă targa pe brațe, ca să coboare treptele. Roțile se așezară pe alee cu un zăngănit și scârțâiră în drum spre stradă.

Mama mea era la etaj, în camera fetelor, cu toți cei trei copii, liniștindu-i și asigurându-se că nu se uită pe fereastră.

Vreo șase vehicule de poliție era înșirate pe stradă, cu motoarele pornite, cu razele girofarurilor colorând în roșu, albastru, roșu, albastru, copacii încărcați cu zăpadă și casele înconjurătoare. Ambulanța aștepta lângă trotuar, în spatele mașinii Mercury Mountaineer cu care venise Konrad Beezo.

Kevin Tolliver, infirmierul care urma s-o îngrijească pe Lorrie pe drumul către spital, luă punga cu sânge din mâna mea

şi urcă în spatele ambulanţei, în timp ce colegul său, Carlos Nunez, împingea targa în vehicul.

Când am vrut să urc, Carlos mă opri:

– Jimmy, nu avem loc. Kevin o să fie ocupat. Nu trebuie să-l încurci.

– Dar trebuie să...

– Ştiu, mă întrerupse Carlos. Dar când o să ajungem la spital, o s-o ducem pe Lorrie direct în sala de operaţii. Şi n-o să poţi s-o urmezi acolo.

M-am dat înapoi, fără nici un chef.

În timp ce închidea uşile dintre ea şi mine, în timp ce închidea uşile peste ceea ce putea fi ultima imagine pe care aveam s-o văd cu ea vie, infirmierul îmi spuse:

– Jimmy, o să mergi cu maşina, cu tatăl tău. O să fii chiar în urma noastră.

În timp ce Carlos fugi şi urcă la volan, tata apăru lângă mine şi mă conduse în stradă, pe trotuar.

Am trecut pe lângă ieslea unde îngeri, magi şi animale umile vegheau sfânta familie.

Un beculeţ se arsese, lăsând unul dintre îngeri în întuneric. În tabloul acela luminat, silueta aceea întunecată cu aripile pe jumătate deschise părea că aşteaptă, părea un semn de rău augur.

Pe aleea casei părinţilor mei se afla Chevy Blazer-ul tatei, scoţând aburi din ţeava de eşapament.

Bunica Rowena scosese maşina de teren din garaj şi ne-o pregătise. Stătea acolo, îmbrăcată pentru cină, fără pardesiu.

Deşi avea optzeci şi cinci de ani, era în stare să-ţi rupă coastele când te îmbrăţişa.

Carlos porni sirena şi îndepărtă ambulanţa de trotuar. Un poliţist îi făcu semn să treacă prin intersecţia din apropiere.

În timp ce sirena se îndepărta iute, bunica îmi vârî ceva în mâna dreaptă, mă sărută şi mă împinse în Blazer.

Poliţistul din intersecţie ne făcu semn să trecem şi, în timp ce mergeam către spital, m-am uitat la mâna mea dreaptă, pe care o ţineam strânsă. Degetele erau mânjite de sângele meu şi de sângele iubitei mele soţii.

Când am deschis mâna, am descoperit că bunica fusese pentru un timp la etaj, cu mama mea şi cu copiii, şi luase din cutia cu bijuterii a lui Lorrie pandantivul cu camee pe care i-l dăruisem eu la început.

Pandantivul fusese unul dintre cele trei lucruri care supravieţuiseră incendiului ce ne distrusese prima casă. Un lucru atât de delicat ar fi putut să se piardă. Lanţul de aur şi montura placată cu aur puteau să se topească. Cameea din steatit alb, în care fusese sculptat profilul unei femei, ar fi putut să se înnegrească, ar fi putut să plesnească.

Dar singurul defect consta într-o uşoară decolorare a câtorva bucle ale femeii de steatit. Trăsăturile ei rămăseseră la fel de fin gravate cum fuseseră şi mai înainte.

Unele lucruri nu sunt chiar atât de fragile pe cât par.

Mi-am strâns mâna murdară de sânge în jurul pandativului, strângându-l atât de tare, încât atunci când am ajuns la spital, mâna mă durea de parcă în ea fusese înfipt un cui.

Lorrie era deja în sala de operaţii.

O asistentă insistă să mă conducă la Secţia de urgenţă. Glonţul pe care-l trăsese Beezo în mine, în sufragerie, îmi rupsese cartilagiul urechii drepte. Asistenta îmi curăţă urechea şi îndepărtă sângele închegat din trompa lui Eustache. Am refuzat să suport orice depăşea o anestezie locală, în timp ce un medic tânăr mă cusu cât de bine putu.

Pentru restul vieţii, urechea aceea avea să-mi dea înfăţişarea unui boxer cotonogit, care petrecuse prea mulţi ani în ring.

Întrucât nu ni se permisese să stăm de veghe în holul de lângă sala de operaţii în care fusese dusă Lorrie, şi pentru că Lorrie avea să fie transferată în Secţia de terapie intensivă de îndată ce chirurgul avea să-şi termine treaba, eu şi tata am aşteptat în holul secţiei.

Holul era lipsit de veselie. Asta se potrivea cu starea mea de spirit. Nu aveam nici un chef să fiu înconjurat de culori strălucitoare, de scaune moi şi de artă revigorantă.

Voiam să fac rău.

Eram convins, într-un mod nebunesc, că dacă o să fiu copleşit de o amorţeală a minţii, a sufletului sau a trupului, că dacă aveam să recunosc că eram obosit, în vreun fel sau într-o anumită măsură, atunci Lorrie avea să moară. Simţeam că numai prin puterea chinului meu jalnic puteam să atrag atenţia lui Dumnezeu, fiind astfel sigur că El avea să-mi audă ruga.

Dar nu trebuia să plâng, pentru că plânsul însemna că recunoşteam că mă aşteptam la tot ce putea fi mai rău. Iar cu această recunoaştere o invitam pe Moarte să ia ceea ce îşi dorea să ia.

Un anumit timp din noaptea aceea am avut mai multe reguli superstiţioase decât indivizii obsesiv-compulsivi ale căror existenţe cotidiene sunt guvernate de ritualuri domestice elaborate şi de coduri de conduită concepute cu intenţia de a îndepărta în mod magic ghinionul.

Pentru un timp, eu şi tata am împărţit holul cu alte persoane preocupate. După aceea am rămas singuri.

Lorrie fusese dusă în sală la ora opt şi douăsprezece minute. La nouă şi jumătate, doctorul Wayne Cornell, chirurgul care se ocupa de ea, trimise o asistentă să discute cu noi.

Aceasta ne spuse, în primul rând, că doctorul Cornell – pregătit în chirurgie generală, cu o specializare în chirurgie gastrointestinală – era un medic excelent. Ne spuse că a lucra împreună cu el era „ceva măreț".

Nu aveam nevoie de reclamă. Mă convinsesem deja singur – ca să nu-mi pierd mințile – că doctorul Cornell era un geniu cu mâini sensibile ca ale unui mare pianist, un om inegalabil.

După spusele asistentei, operația decursese bine, deși Lorrie rămăsese într-o situație critică. Dar avea să fie o noapte lungă. Doctorul Cornell aprecia că nu avea să termine decât undeva între miezul nopții și ora unu.

Lorrie fusese lovită de două gloanțe, care o vătămaseră rău.

În momentul acela nu voiam să aflu mai multe amănunte. Nu le puteam suporta.

Asistenta plecă.

Micul hol al Secției de terapie intensivă, în care eram doar eu și tata, părea mare cât un hangar.

– O să fie bine, îmi spuse tata. O să fie ca nouă.

Nu puteam să stau jos. Trebuia să mă mișc, să-mi consum energia nervoasă.

Era ziua de duminică, 22 decembrie, care nu era una dintre cele cinci date de pe spatele biletului de circ. Abia la miezul nopții avea să înceapă cea de-a treia zi din lista bunicului Josef.

Ce putea să se întâmple după miezul nopții încât să fie mai rău decât ceea ce se întâmplase în seara aceea?

M-am prefăcut că nu știam răspunsul. Am înlăturat din mintea mea chiar și întrebarea aceea periculoasă.

Mă ridicasem ca să mă plimb, dar m-am pomenit la una dintre cele două ferestre. Nu știu cât timp am stat acolo.

Am încercat să mă concentrez asupra imaginii de dincolo de geam, dar nu părea să existe vreuna. Doar beznă. Un vid fără fund.

Mă ţineam strâns de rama ferestrei. Mă cuprinsese ameţeala. Simţeam că aveam să mă prăbuşesc prin fereastră, într-un vârtej întunecat.

– Jimmy? zise tata, din spatele meu.

N-am răspuns, iar el îşi puse mâna pe umărul meu.

– Fiule, spuse el.

M-am întors către el. Apoi am făcut ceea ce nu mai făcusem de când eram copil: am plâns în braţele tatălui meu.

50

Mama sosi către miezul nopţii, cu o cratiţă mare cu prăjituri făcute în casă: fursecuri cu lămâie, brioşe, prăjitură scoţiană din aluat fraged şi batoane chinezeşti cu susan.

Weena venea imediat în urma ei, într-un costum de iarnă galben. Ducea două termosuri mari, cu cafeaua noastră favorită, columbiană.

Spitalul oferea gustări şi cafea, prin intermediul unor automate. Dar noi eram o familie care nici măcar în vremuri de criză nu mânca hrană cumpărată de la un automat.

Annie, Lucy şi Andy fuseseră mutaţi în casa părinţilor mei. Erau în grija şi sub protecţia unui grup de vecini demni de încredere.

Mama îmi adusese şi haine de schimb. Pantofii, pantalonii şi cămaşa de pe mine erau pline de sânge uscat.

– Dragule, spală-te în toaleta bărbaţilor de pe coridor, îmi spuse ea. O să te simţi mai bine.

Mi se părea că dacă părăseam holul cât să mă spăl şi să mă schimb însemna să-mi întrerup veghea, să o părăsesc pe Lorrie. Nu voiam să plec.

Înainte să plece de acasă, mama găsise poza ei favorită cu Lorrie şi o pusese într-o mică ramă. Acum stătea cu ea în poală,

privind-o cu atenţie, de parcă ar fi fost un talisman care avea să asigure vindecarea completă a norei sale.

Tatăl meu se aşează lângă mama, îi luă mâna şi i-o strânse bine. Îi şopti ceva. Mama dădu din cap. Apoi mângâie fotografia cu un deget, ca şi cum ar fi netezit părul lui Lorrie.

Weena îmi luă cameea din mână, cu blândeţe, o ţinu între mâinile ei, încălzind-o între palme, şi-mi şopti:

– Du-te, Jimmy, fă-te frumos pentru Lorrie.

Am decis că veghea nu va fi întreruptă – nu avea cum să fie întreruptă – din moment ce rămâneau de pază trei persoane.

Când am ajuns la toaletă, am ezitat să-mi spăl mâinile, de teamă să nu dispară şi Lorrie odată cu sângele ei.

Nu ne temem atât de mult de propria moarte pe cât ne temem de moartea celor pe care îi iubim. Când suntem în piscul unei asemenea pierderi, ne ţicnim un pic, încercând s-o respingem.

Când m-am întors în holul Secţiei de terapie intensivă, am băut toţi patru cafea şi am mâncat prăjituri atât de solemn, de parcă ne împărtăşeam.

La ora douăsprezece şi treizeci de minute, asistenta de la chirurgie se întoarse ca să ne informeze că doctorul Cornell va avea nevoie de mai mult timp decât plănuise iniţial. Se aştepta să discute cu noi pe la unu şi treizeci de minute.

Lorrie era în sala de operaţii de peste patru ore.

Am simţit că prăjiturile şi cafeaua mi se acresc în stomac.

Purtând încă uniforma verde şi boneta, chirurgul sosi însoţit de internul nostru, Mello Melodeon, la ora unu şi treizeci şi trei de minute. Doctorul Cornell avea vreo patruzeci de ani, arăta mai tânăr, dar avea un aer liniştitor de om cu experienţă şi autoritate.

– Având în vedere cât de teribile erau rănile ei, zise doctorul Cornell, totul a mers după cum am sperat.

Îi scosese splina distrusă, dar Lorrie putea să trăiască și fără ea. Un lucru mai grav: îi scosese și un rinichi rău vătămat; dar, cu voia lui Dumnezeu, Lorrie avea să poată să se bucure de viață cu rinichiul care îi rămăsese.

Vătămarea venelor gastroepiploice și mezenterice necesitase o muncă reparatorie deosebit de atentă. Chirurgul recursese la grefe, folosind pentru asta bucăți de venă luate din piciorul lui Lorrie.

Intestinul subțire, găurit în două locuri, fusese reparat. O porțiune distrusă din colon, lungă de cinci centimetri, fusese extirpată.

– Va fi în stare critică cel puțin în următoarele douăzeci și patru de ore, ne spuse Cornell.

Din cauza vătămărilor intestinale, Lorrie risca să facă peritonită, caz în care trebuia operată din nou. Urma să i se dea anticoagulante, ca să se minimizeze riscul unor dilatări provocate de cheagurile formate în locurile în care pereții venelor fuseseră cusuți.

– Lorrie n-a scăpat încă de necazuri, n-a ieșit încă din pădurea în care s-a rătăcit, ne atrase el atenția, dar am mult mai multă încredere acum decât în momentul în care am deschis-o. Bănuiesc că-i o luptătoare, nu-i așa?

– E o dură, zise Mello Melodeon.

– E mai dură decât mine, l-am completat eu.

După ce au adus-o în Secția de terapie intensivă și au instalat-o, mi s-a permis să intru cinci minute în rezerva ei.

Lorrie era sedată. Chiar dacă trăsăturile i se relaxaseră în timpul somnului, am putut să văd cât de mult suferise.

I-am atins mâna. Pielea îi era caldă – dar se putea să mi se pară, pentru că mâinile mele erau ca gheața.

Figura ei era palidă, dar cu toate acestea radioasă, ca aceea a unui sfânt dintr-un secol în care majoritatea oamenilor credeau în sfinți, iar artiștii mai mult decât oricine.

Avea pusă o perfuzie, era conectată la un monitor pentru inimă și avea un tub de oxigen la nări. Îmi luam privirea de pe fața ei doar ca să mă uit la zigzagurile continue de lumină pe care bătăile inimii sale le trasau pe ecran.

Mama și bunica petrecură vreo două minute cu Lorrie, apoi se duseră acasă, să-i liniștească pe copii.

I-am spus tatei să se ducă și el acasă, dar rămase cu mine.

– În cratița asta mai sunt niște prăjituri care trebuie mâncate.

Ar fi trebuit să fim la lucru, în orele acelea de dinaintea zorilor, dacă n-am fi fost la spital, așa că nu-mi era somn. Trăiam pentru scurtele vizite pe care mi le permitea personalul Secției de terapie intensivă.

În zori, o asistentă veni în hol ca să-mi spună că Lorrie se trezise. Primul lucru pe care-l spusese fusese: „Unde-i Jimmy?"

Când am văzut-o trează, aș fi izbucnit în lacrimi, dacă nu mi-aș fi dat seama că lacrimile aveau să-mi împăienjenească vederea. Iar eu eram dornic s-o privesc.

– Andy? întrebă ea.

– E în siguranță. E bine.

– Annie, Lucy?

– Sunt și ele bine. Sunt în siguranță.

– Adevărat?

– Foarte adevărat.

– Beezo?

– E mort.

– Bine, zise ea și închise ochii. Bine.

După un timp, Lorrie mă întrebă:

– În ce zi suntem?

Nu-mi venea să-i spun adevărul, dar până la urmă i l-am spus:

– E 23 decembrie.

– Ziua fatidică, spuse ea.

– Se pare că bunicul a greșit cu câteva ore. Ar fi trebuit să ne avertizeze să ne ferim de ziua de douăzeci și doi decembrie.

– Poate.

– Ce-i mai rău a trecut.

– Pentru mine, zise Lorrie.

– Pentru noi toți.

– Poate nu și pentru tine.

– Eu sunt bine.

– Jimmy, nu lăsa garda jos.

– Nu-ți face griji în privința mea.

– Nu lăsa garda jos nici o secundă.

51

Tatăl meu se duse acasă să aţipească vreo trei ore, promiţând să se întoarcă aducând sendvişuri cu friptură de vită, salată de măsline şi o prăjitură mare cu fistic şi migdale.

Mai târziu, în timpul dimineţii, când doctorul Cornell îşi făcea vizita, declară că era încântat de progresele făcute de Lorrie. Pădurea din care nu ieşise în timpul nopţii era încă în jurul ei, dar cu fiecare oră copacii se împuţinau.

În holul Secţiei de terapie intensivă veneau şi plecau oameni care îşi trăiau propriile tragedii. Noi doi rămaseserăm singuri când Cornell se aşeză şi-mi ceru şi mie să iau loc.

Am ştiut imediat că avea să-mi spună ceva ce putea să explice de ce bunicul identificase ziua de 23 decembrie ca o zi de care să-ţi fie groază.

M-am gândit la intestinele găurite de gloanţe, la rinichii sfâşiaţi, la rupturile vaselor de sânge şi m-am întrebat ce alte vătămări mai avuseseră loc. Brusc mi-a venit în minte *şira spinării.*

– Oh, Doamne, nu! E paralizată de la mijloc în jos, nu-i aşa?

Uluit, doctorul Cornell îmi răspunse:

– Slavă Domnului, nu e. Ţi-aş fi spus în timpul nopţii dacă era ceva de genul ăsta.

Nu mi-am permis să mă simt ușurat, pentru că era evident că medicul avea *ceva* să-mi spună și nu era o știre care să fie sărbătorită cu șampania cea mai fină.

– Am înțeles că tu și Lorrie aveți trei copii.

– Da. Annie. Lucy. Andy. Trei.

– Cel mai mare va împlini curând cinci ani?

– Da. Annie. Băiețoiul nostru.

– Trei copii sub cinci ani – sunt mulți.

– Mai ales când nu vor să împartă un singur monstru din dulap.

– Pentru Lorrie e familia ideală? mă întrebă doctorul.

– Sunt copii foarte buni, i-am răspuns eu, dar nu sunt ideali.

– Mă refeream ca număr.

– Lorrie voia să aibă douăzeci, i-am spus eu.

Cornell se uită la mine de parcă abia observase că în timpul nopții îmi mai crescuse un cap.

– E un fel de glumă, i-am explicat eu. O să se oprească la cinci, poate la șase sau la șapte copii. *Douăzeci* era doar o exagerare prin care Lorrie exprima cât de importantă e familia pentru ea.

– Jimmy, știi cât de norocoasă e Lorrie că trăiește?

Am dat din cap.

– Și mai știu că va fi fără puteri un timp, că va avea nevoie de o perioadă de recuperare, dar nu vă faceți griji în privința copiilor. Părinții mei și cu mine o să ne descurcăm. Nu vor fi o povară pentru Lorrie.

– Nu asta e problema. Jimmy, chestia e... că Lorrie n-o să mai aibă copii. Dacă asta va însemna o lovitură pentru ea, nu vreau să afle nimic până când va fi din nou pe picioarele ei.

Dacă puteam să-i am doar pe Lorrie, Annie, Lucy şi Andy, i-aş fi mulţumit lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară pentru că-mi dăduse atât de mult.

Dar nu ştiam cum o să primească Lorrie vestea. E o fiinţă practică, dar e şi o visătoare, o realistă şi o romantică în acelaşi timp.

– A trebuit să-i extirp unul din ovare şi un tub fallopian. Celălalt ovar e nevătămat, dar trauma tubului asociat va avea ca rezultat inevitabil o cicatrice care va închide complet fanta.

– Nu se va putea vindeca în timp?

– Mă îndoiesc. Mai mult: Lorrie are acum doar un rinichi. Nu mai trebuie să rămână gravidă, cu nici un preţ.

– O să-i spun. O să-mi dau seama când va fi momentul potrivit.

– Jimmy, am făcut tot ce am putut.

– Ştiu. Şi vă sunt mai recunoscător decât aş putea să vă spun. O să primiţi produse de patiserie gratuite toată viaţa.

După ce doctorul Cornell plecă, iar ziua se derulă mai departe, am continuat să-mi ţin garda sus, aşteptând oroarea de nedescris pe care o prevăzuse bunicul meu, însă m-am întrebat dacă aceasta ar putea să fie sterilitatea lui Lorrie. Pentru mine, era un lucru trist, dar nimic mai mult; însă pentru ea putea fi o tragedie.

După cum se dovedi, n-am înţeles pe deplin decât după câteva luni că ziua de 23 decembrie fusese pentru vieţile noastre ceva aproape la fel de groaznic ca şi seara zilei de 22.

Tata se întoarse, arătând odihnit, cu sandvişuri cu friptură de vită, cu salată de măsline şi cu o întreagă prăjitură cu fistic şi migdale.

Ceva mai târziu, în timpul unei alte scurte vizite la Lorrie în Secţia de terapie intensivă, aceasta îmi spuse:

– Punchinello e încă printre noi.

– E într-o închisoare de maximă securitate. Nu trebuie să ne facem griji din cauza lui.

– Mă îngrijorează aproape orice.

Era obosită și închise ochii.

Am stat lângă pat, uitându-mă la ea un timp, apoi am spus încet:

– Îmi pare tare rău.

Lorrie nu dormea, așa cum crezusem. Întrebă, fără să deschidă ochii:

– Pentru ce îți pare rău?

– Pentru că te-am vârât în chestia asta.

– Nu m-ai vârât în nimic. Mi-ai salvat viața.

– Când te-ai măritat cu mine, blestemul meu a devenit și al tău.

Lorrie deschise ochii și mă privi foarte intens.

– Ascultă-mă, brioșarule. Nu există nici un blestem. Există doar viața.

– Dar...

– Nu ți-am zis „ascultă-mă"?

– Da, doamnă.

– Nu există nici un blestem. E viața, așa cum e ea. Iar în viața mea, tu ești cea mai mare binecuvântare la care aș fi putut spera. Ești răspunsul la toate rugile mele.

În timpul vizitei următoare, când Lorrie dormea, i-am pus cu grijă pandantivul cu camee în jurul gâtului și i-am închis încuietoarea.

Delicată, dar indestructibilă. O frumusețe rezistentă. Profilul dragostei care durează.

52

Lorrie a ieşit din spital în ziua de 11 ianuarie 2003. Un timp a stat în casa părinţilor mei, care era alături de a noastră, pentru că acolo erau mai multe persoane care s-o ajute.

Dormea pe un pat pliant în alcovul artistic al mamei, cel aflat lângă camera de zi, dormea sub privirea atentă a portretului neterminat al lui Lumpy Dumpy, broasca ţestoasă a cuiva.

Duminică, 26 ianuarie, am considerat cu toţii că Lorrie ţinuse regim suficient de mult timp şi cu suficient succes ca să fie pregătită pentru o cină sărbătorească, în stilul familiei Tock.

Niciodată masa noastră de Crăciun nu fusese atât de încărcată. Discutaserăm foarte serios dacă masa o să reziste sau o să se rupă sub greutatea atâtor bunătăţi. După calcule la care copiii contribuiseră cu matematica lor neînvăţată la şcoală, dar plină de imaginaţie, am concluzionat că lipseau două franzele ca să se împlinească greutatea necesară declanşării prăbuşirii.

Ne-am strâns toţi opt în jurul mesei pentru sărbătoarea amânată, copiii căţăraţi pe perne, adulţii ridicaţi în slăvi de vinul bun.

Niciodată lumânările de Crăciun nu ne luminaseră feţele mai tare şi mai călduros. Copiii radiau ca nişte spirite bune, iar când m-am uitat în jur la mama, la tata, la bunica şi la Lorrie, m-am simţit ca şi cum aş fi fost în tovărăşia îngerilor.

Bunica Rowena spuse, în timpul supei:

– Vinul mi-a amintit de vremurile când Sparky Anderson a destupat o sticlă de Merlot și a găsit în ea un deget retezat.

Copiii chițăiră într-un glas, șocați și încântați.

– Weena, o avertiză tata, asta nu-i o poveste potrivită la cină, mai ales la masa de Crăciun.

– Dimpotrivă, zise bunica, e cea mai potrivită poveste de Crăciun pe care o știu.

– Nu-i nimic legat de Crăciun în ea, exclamă tata, exasperat.

Mama sări în apărarea bunicii:

– Rudy, are dreptate. E o poveste de Crăciun. Există și un ren în ea.

– Și un tip gras cu barbă albă, adăugă bunica.

– Știți, zise Lorrie, n-am reușit încă să aud povestea despre cum s-a fiert Harry Ramirez singur până a murit.

– Și aceea e o poveste de Crăciun, declară mama.

Tata gemu.

– Este, își exprimă acordul și bunica. Există și un pitic în ea.

Tata rămase cu gura căscată.

– Și ce legătură are un pitic cu Crăciunul?

– N-ai auzit de elfi? îl întrebă bunica.

– Elfii nu-s același lucru cu piticii.

– Sunt, în cartea mea, zise bunica.

– Și în a mea, spuse Lucy.

– Piticii sunt oameni, insistă tata. Elfii sunt zâne.

– Și zânele sunt oameni, îl contrazise bunica, chiar dacă preferă să se culce cu cei de felul lor.

Mama își aminti ceva:

– Pe pitic nu-l chema Chris Kringle?

– Nu, dragă Maddy, o corectă bunica, se numea Chris *Pringle*, cu P.

– Dragilor, chestia asta mi se pare foarte legată de Crăciun, spuse Lorrie.

– Asta-i o aiureală, zise tata.

Mama îl bătu pe umăr.

– Dragule, nu mai fi atât de Scrooge!

– Deci, începu bunica, Sparky Anderson a plătit optsprezece dolari pe sticla aceea de Merlot, ceea ce însemna pe vremea aceea mult mai mulţi bani decât înseamnă acum.

– Totul s-a scumpit, spuse mama.

– Mai ales dacă vrei ceva cu un deget retezat înăuntru, zise Lorrie.

Următoarea zi groaznică era peste zece luni, ceea ce în noaptea respectivă – strălucind de beteală şi mirosind a curcan fript – părea a fi peste o veşnicie.

PARTEA A CINCEA

V-AȚI SPĂLAT PE MÂINI, CA PILAT DIN PONT

53

Închisoarea federală Rocky Mountain – o închisoare de securitate maximă – se află la cincisprezece kilometri de Denver, în vârful unei coline străbătute de fâşii de copaci, vârf netezit ce alcătuieşte un platou. Pantele mai înalte din spatele ei şi cele mai joase sunt acoperite de păduri dese, dar solul închisorii este lipsit de vegetaţie şi nu oferă nici un obstacol în calea reflectoarelor, nu oferă nici un adăpost evadaţilor care încearcă să scape de focurile de armă din turnurile de pază.

Nici un deţinut n-a evadat vreodată din Rocky Mountain. Cele două căi de ieşire de acolo sunt eliberarea condiţionată sau moartea.

Zidurile de piatră se ridică sus şi sunt găurite doar de ferestre cu zăbrele, prea mici ca să se poată strecura prin ele un om. Acoperişul de ardezie, puternic înclinat, iese mult în afara pereţilor.

Deasupra porţii principale a parcării înconjurate de ziduri sunt săpate în piatră cuvintele ADEVĂR * LEGE * DREPTATE * PEDEAPSĂ. După cum arată locul acela şi având în vedere categoria de delincvenţi înrăiţi care sunt închişi acolo, cuvântul „reabilitare“ nu a fost omis din greşeală.

În ziua de miercuri, 26 noiembrie, a patra dintre cele cinci zile fatidice ale mele, cerul înnorat ce apăsa închisoarea părea la

fel de sumbru ca şi viitorul deţinuţilor. Vântul îngheţat muşca până la os.

Înainte să ni se permită accesul prin poartă către parcare, noi trei am fost obligaţi să coborâm din Explorer, în timp ce doi gardieni eficienţi cercetau vehiculul în interior şi dedesubt, căutând obiecte interzise mai mari, precum valize cu bombe şi lansatoare de rachete.

– Sunt speriată, recunoscu Lorrie.

– Nu trebuia să vii cu noi, i-am zis eu.

– Ba da. Trebuia. Depind prea multe de asta. Trebuia să fiu aici.

După ce ne-a fost aprobată intrarea, am parcat cât mai aproape de poarta pentru pietoni. Vântul amarnic transforma într-un chin chiar şi cel mai scurt drum.

Personalul închisorii beneficia de privilegiul unui garaj subteran încălzit. Parcarea de la suprafaţă era doar pentru vizitatori.

În ajunul Zilei Recunoştinţei te aştepţi la un aflux considerabil de fiinţe dragi. Dar aici erau nouă locuri libere pentru fiecare maşină.

Având în vedere că deţinuţii proveneau din toate statele din vest, era posibil ca distanţa să fi fost prea mare pentru ca rudele să-i viziteze în mod regulat. Sau poate familiilor nu le mai păsa de ei.

Sigur, în unele cazuri indivizii îşi uciseseră familia şi nu se mai puteau aştepta la reuniuni în zilele de sărbătoare.

Nu reuşeam, nici măcar în anotimpul acela sentimental, să simt vreo simpatie pentru oamenii singuratici din celulele acelea posomorâte, cu sufletul greu şi cu ochi ce priveau tânjind păsările ce zburau pe cerul cenuşiu prin faţa ferestrelor lor. N-am înţeles niciodată obiceiul ciudat al Hollywoodului de a prezenta în mod romantic deţinuţii şi viaţa din închisoare. Mulţi

dintre indivizii aștia au televizoare, abonament la *Hustler* și acces le orice drog vor.

După ce am intrat într-un hol îngust unde era recepția, în care se aflau trei gardieni înarmați – unul cu o pușcă – ne-am legitimat, prezentând acte de identitate cu fotografii și am semnat în registru. Am trecut printr-un detector de metale și am fost supuși unei examinări cu raze X. Eram supravegheați de camere de luat vederi montate în tavan.

Un câine ciobănesc german arătos, dresat să descopere droguri, stătea lângă stăpânul său, cu botul așezat pe o labă. Câinele ridică un pic capul, adulmecă în direcția noastră, apoi căscă.

Aspirinele și pastilele pentru stomac reprezentaseră pentru el o provocare prea mică pentru a-l face să sară în picioare, mârâind. M-am întrebat cum ar fi reacționat față de vizitatorii care aveau rețete legale pentru prozac[1].

La capătul coridorului am fost examinați de la distanță de o altă cameră de luat vederi. Apoi un gardian din cealaltă parte deschise o altă ușă de oțel, ca să ne primească într-o încăpere izolată.

Din cauză că vizita noastră fusese stabilită prin intermediul lui Huey Foster și având în vedere natura neobișnuită a scopului nostru, eram tratați ca niște persoane foarte importante. Însuși directorul adjunct al închisorii, însoțit de un gardian înarmat, ne conduse din încăpere la un ascensor, urcă împreună cu noi două etaje, ne însoți printr-o serie de coridoare și prin încă două porți care se deschiseră după ce-i identificară amprentele, în urma apăsării mâinii drepte pe un dispozitiv montat pe perete.

---

[1] Pastile antidepresive (n.tr.)

La intrarea în sala de conferinţe am fost invitaţi să ne scoatem pardesiele şi să le atârnăm într-un cuier de pe perete. Am citit o listă scurtă cu titlul REGULI DE CONDUITĂ, care era lipită lângă uşă.

La început am intrat doar eu şi Lorrie în sală, care era de vreo şapte metri pe cinci. Plăci cenuşii de vinilin pe podea, pereţi cenuşii, tavan scund, cu izolaţie acustică şi panouri luminoase.

Lumina slabă a cerului mohorât părea incapabilă să pătrundă prin ferestrele alcătuite de sticlă şi sârmă.

În centrul acelui spaţiu se găsea o masă de conferinţe, lungă de aproape trei metri. În cealaltă parte se afla un singur scaun; în partea dinspre noi erau pregătite patru scaune.

Pe scaunul cel singur stătea Punchinello Beezo, care nu ştia încă faptul că deţinea puterea de a oferi familiei noastre eliberarea de tragedie sau de a ne condamna la o suferinţă aproape insuportabilă.

54

În partea lui Punchinello erau două inele de oţel care fuseseră înfăşurate cu bandă izolatoare, ca să nu zăngăne. Încheieturile mâinilor sale fuseseră încătuşate de acele inele. Lungimea lanţurilor îi permitea să se ridice de pe scaun şi să-şi dezmorţească picioarele, dar nu-i lăsa suficientă libertate să se îndepărteze de masă sau să vină în cealaltă parte a ei. Picioarele mesei erau fixate în podea.

Vizitatorii obişnuiţi discutau cu deţinuţii printr-un grilaj dintr-o despărţitură de geam rezistent la gloanţe, în sala comună care permitea mai multe întâlniri simultane. Sala de conferinţe în care ne aflam era folosită îndeosebi de avocaţii care doreau să discute în particular cu clienţii lor.

Solicitaserăm o întâlnire particulară cu Punchinello nu pentru că am fi dorit să discutăm ceva confidenţial cu el, ci pentru că simţeam că într-o atmosferă mai intimă am fi avut o şansă mai bună să-l convingem să ne îndeplinească cererea pe care voiam să i-o facem.

Cuvântul ambianţă e prea pretenţios ca să descrie atmosfera rigidă şi distantă a sălii de conferinţe. Încăperea aceea nu părea un loc în care puteai să convingi un om cu inimă de piatră să facă un lucru bun.

Gardianul care ne escortase rămăsese pe hol şi închise uşa prin care intraserăm.

Gardianul lui Punchinello ieşi printr-o uşă ce făcea legătura cu altă încăpere. Rămase lângă fereastra acelei uşi, unde nu putea să audă, dar putea să fie atent la ce se întâmpla.

Am rămas singuri cu individul care ne-ar fi ucis cu nouă ani în urmă, dacă ar fi avut ocazia, şi care fusese condamnat la închisoare pe viaţă şi datorită mărturiilor noastre.

Având în vedere că existau şanse mari să răspundă cu ostilitate la orice solicitare pe care i-am fi făcut-o, mi-aş fi dorit ca regulile închisorii să ne fi permis să-i aducem prăjituri.

Nouă ani în spatele zăbrelelor păreau să nu fi lăsat nici o urmă pe Punchinello. Tunsoarea sa era mai puţin elegantă şi mai puţin bine executată decât fusese atunci când aruncase în aer piaţa oraşului, dar era la fel de arătos ca întotdeauna – arăta ca un puşti.

Zâmbetul lui de vedetă de cinema părea sincer. Ochii săi verzi, strălucitori, luceau plini de interes.

În timp ce ne-am aşezat la masa cea lată, vizavi de el, Punchinello îşi agită degetele mâinii drepte către noi, un gest pe care îl fac de obicei bunicile, însoţit de cuvântul „pa!"

– Arătaţi bine, i-am zis eu.

– Mă *simt* bine, îmi replică el.

– Greu de crezut că au trecut nouă ani.

– Poate pentru tine. Mie îmi pare că au trecut o sută.

Îmi era greu să cred că nu ne păstrase ranchiună. La urma urmei, era un Beezo, macerat în supărare şi înmuiat în resentimente. Cu toate acestea, n-am reuşit să descopăr animozitate în glasul lui.

Am zis, prosteşte:

– Cred că dispui de mult timp aici...

– Îl folosesc bine. Am luat licența în drept – prin corespondență. Dar, fiind un delincvent, n-o să fiu primit niciodată în barou.

– Licența în drept. Impresionant!

– Am făcut apel pentru mine și pentru alți deținuți. N-o să credeți cât de mulți pușcăriași au fost condamnați fără vină.

– Toți? încercă să ghicească Lorrie.

– Da, aproape toți, răspunse el, fără pic de ironie. Uneori e greu să nu te cuprindă disperarea din cauza imensei nedreptăți din această societate.

– Există întotdeauna prăjituri, am spus eu și mi-am dat seama că Punchinello, necunoscând zicala favorită a tatălui meu, avea să creadă că o luasem razna.

Dar acesta, luând comentariul meu bizar ca atare, zise:

– Da, îmi plac prăjiturile, bineînțeles, dar aș prefera dreptatea. Pe lângă faptul că am obținut licența în drept, am învățat să vorbesc fluent germana, pentru că aceasta este limba dreptății.

– De ce este germana limba dreptății? întrebă Lorrie.

– Nu știu. Am auzit un actor spunând asta într-un film vechi despre al Doilea Război Mondial. Atunci mi s-a părut ceva logic.

Apoi Punchinello spuse ceva ce părea a fi în germană, după care traduse în engleză:

– Arăți minunat în dimineața asta.

– Întotdeauna ai fost un tip curtenitor, îi spuse Lorrie.

El îi rânji și-i făcu cu ochiul.

– Am mai învățat să vorbesc fluent norvegiana și suedeza.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva care a învățat norvegiana *și* suedeza, spuse Lorrie.

– M-am gândit că ar fi politicos să mă adresez juriului în propria sa limbă atunci când o să primesc premiul Nobel.

Am întrebat, pentru că Punchinello mi se părea foarte sincer:

– Premiul Nobel pentru ce categorie?

– Nu m-am decis încă. Poate premiul pentru pace, poate cel pentru literatură.

– Un om ambiţios, zise Lorrie, pe un ton aprobator.

– Lucrez la un roman. Jumătate dintre tipii de aici spun că lucrează la un roman, dar eu scriu cu adevărat.

– Eu m-am gândit să scriu nonficţiune, o chestie biografică, i-am spus eu.

– Sunt la capitolul treizeci şi doi, zise Punchinello. Protagonistul meu tocmai a aflat cât de profund înrăiţi sunt zburătorii la trapez.

Apoi spuse ceva ce putea fi în norvegiană sau suedeză, după care ne traduse.

– Umilinţa cu care accept acest premiu este egală cu înţelepciunea deciziei dumneavoastră de a mi-l acorda.

– O să izbucnească în lacrimi, îi prezise Lorrie.

Deşi era un ţicnit şi un criminal, am fost impresionat de aparentele sale realizări.

– Ai luat licenţa în drept, ai învăţat germana, norvegiana şi suedeza, scrii un roman... Eu aş fi avut nevoie de mult mai mult timp, nu doar de nouă ani, ca să fac toate astea...

– Secretul e că sunt mult mai abil în folosirea timpului şi în concentrarea energiei mele, pentru că nu mai sunt distras de testicule.

Mă aşteptasem să ajungem la asta, mai devreme sau mai târziu.

– Îmi pare rău, dar nu mi-ai dat de ales.

Punchinello dădu din mână, ca şi cum pierderea pe care o suferise n-avea nici o importanţă.

– N-ai de ce să-ţi faci griji. Ce-a fost a fost. Eu nu trăiesc în trecut. Trăiesc *pentru* viitor.

– Şchiopătez în zilele răcoroase, i-am zis eu.

Punchinello mă ameninţă cu degetul.

– Nu te văicări. Nici tu nu mi-ai dat de ales.

– Presupun că-i adevărat.

– Dacă începem să ne jucăm de-a reproşurile, atunci eu am atuurile, zise Punchinello. La urma urmei, l-ai ucis pe tatăl meu.

– Nu-i numai atât, am spus eu.

– Şi nu ţi-ai botezat primul născut cu numele lui, aşa cum ai făgăduit. Annie, Lucy, Andy, nici un Konrad.

Am simţit un fior pe şira spinării în timp ce-l auzeam recitând numele copiilor noştri.

– De unde le cunoşti numele?

– Au fost în ziare, anul trecut, după tot tărăboiul ăla.

– Prin tărăboi înţelegi încercarea lui de a ne ucide şi de a-l răpi pe Andy al nostru? întrebă Lorrie.

Punchinello dădu din mână, ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească pe Lorrie, şi zise:

– Relaxează-te. Între noi nu există o vendetă ca între familiile Hatfield şi McCoy. Tatăl meu putea fi un om dificil.

– Poate că „dificil" nu-i termenul potrivit, sugeră Lorrie.

– Fato, ia-l ca atare. Cine l-a cunoscut mai bine ca mine? Poate vă amintiţi că acum nouă ani, când eram în subsolul băncii, când totul era amuzant şi nu devenise încă urât, v-am spus că am avut o copilărie rece şi lipsită de dragoste.

– Ne-ai spus, am fost eu de acord cu el. Chiar aşa ne-ai spus.

– El a încercat să-mi fie un tată bun, dar nu-i stătea în fire, spuse Punchinello. Ştiţi că în toţi anii ăştia în care am fost aici nu mi-a trimis o felicitare de Crăciun sau nişte bani pentru bomboane?

– Greu de îndurat aşa ceva, am zis eu şi am simţit un pic de simpatie pentru el.

– Sunt convins că n-aţi venit aici ca să ne spunem unul altuia ce ticălos a fost Konrad.

– De fapt... am început eu.

Punchinello ridică mâna, ca să mă oprească.

– Înainte să-mi spui de ce sunteţi aici, hai să ne înţelegem în privinţa termenilor.

– Care termeni? întrebă Lorrie.

– Este evident că vreţi ceva important de la mine. Nu v-aţi ostenit să veniţi aici doar ca să vă cereţi scuze că m-aţi castrat, deşi apreciez că aţi făcut asta. Dar dacă vreţi ceva de la mine, ar fi corect să primesc o compensaţie.

– Poate că ar fi mai bine să auzi mai întâi ce vrem, i-am sugerat eu.

– Nu, prefer să stabilim termenii de bază, spuse el. Apoi, dacă simt că m-am înşelat, putem să refacem înţelegerea.

– Bine, zise Lorrie.

– În primul rând, mi-ar plăcea să primesc o felicitare la aniversarea mea în fiecare zi de nouă august, şi o felicitare de Crăciun în fiecare an. Majoritatea tipilor de aici primesc când şi când câte o carte poştală, numai eu nu primesc niciodată.

– Două felicitări, am fost eu de acord.

– Şi nu felicitări de mâna a doua sau din cele care ar trebui să fie amuzante, dar sunt doar penibile, explică el. Ceva de la Hallmark, care să exprime un sentiment drăguţ.

– De la Hallmark, am acceptat eu.

– Biblioteca de aici e slab înzestrată şi putem primi cărţi doar de la o editură sau de la o librărie, nu şi de la persoane particulare, ne explică el. Mi-ar plăcea foarte mult să aranjaţi cu o

librărie să-mi trimită fiecare nou roman de Constance Hammersmith, apărut în ediție broșată.

– Știu cărțile astea, am zis eu. Autoarea scrie despre un detectiv bolnav de neurofibromatoză. Acesta umblă prin San Francisco purtând o pelerină cu glugă.

– Sunt niște cărți *fabuloase*, declară Punchinello și păru încântat să descopere că împărtășeam entuziasmul său literar. Individul e ca Omul Elefant și nimeni nu l-a iubit vreodată, a fost ridiculizat întotdeauna, e un paria, așa că n-ar trebui să-i pese de nimeni, dar lui îi pasă. El ajută oamenii care au necazuri, îi ajută atunci când nimeni nu vrea să-i ajute.

– Autoarea scrie două cărți pe an, i-am spus eu. O să le primești de îndată ce apar în ediție broșată.

– Ultimul lucru e... mi se permite să am bani. Mi-ar plăcea să am ceva bani pentru bomboane, gumă de mestecat și, din când în când, sărățele de porumb cu brânză marca Cheez Doodles.

În final, devenise un monstru patetic.

– Banii vor fi o problemă, zise Lorrie.

– Nu vreau mult. Ceva de genul cincizeci de dolari pe lună – sau patruzeci. Și nu pentru totdeauna, ci doar cât vi se pare corect. Viața aici fără bani e un infern.

– Când o să-ți explicăm de ce suntem aici, o să vezi de ce nu putem să-ți dăm bani, i-am zis eu. Dar sunt sigur că putem aranja ca o a treia parte să-ți ofere o alocație, dacă vom fi discreți în privința asta.

Punchinello se lumină la față.

– Oho, asta ar fi minunat. Când citești Constance Hammersmith, trebuie să ronțăi batoane Hershey.

Detectivul diform şi cu pelerină din cărţile doamnei Hammersmith avea patima ciocolatei. Şi era pasionat şi de harpă.

– Nu poţi să primeşti o harpă, l-am avertizat eu pe Punchinello.

– E în regulă. Oricum nu am talent muzical. Rămâne cum ne-am înţeles deja – iar asta ar însemna o lume diferită. Viaţa aici e atât de... limitată. Nu-i drept să fii silit să trăieşti cu atât de multe restricţii, cu atât de puţine plăceri. Aici mă tratează de parcă aş fi omorât o mie de oameni.

– Ai rănit mulţi oameni, îi reaminti Lorrie.

– Dar nu o mie. Iar turnul tribunalului a căzut peste doamna aceea bătrână. Eu nu intenţionam s-o lichidez. O pedeapsă corectă trebuie să fie proporţională cu delictul.

– Aşa ar trebui, am spus eu.

Punchinello se aplecă, zăngănind din lanţuri în timp ce-şi încrucişa mâinile pe masă, părând foarte interesat, şi zise:

– Mor de curiozitate. Ce v-a adus aici?

– Sindactilia, i-am răspuns eu.

55

Sindactilia.

Punchinello se crispă auzind acest cuvânt, de parcă l-aş fi pălmuit. Paloarea datorată închisorii deveni şi mai puternică, trecu de la lapte la cretă.

– De unde ştii de asta? întrebă el.

– Te-ai născut cu cinci degete lipite la piciorul stâng, i-am zis eu.

– Ticălosul de Konrad ţi-a spus, nu-i aşa?

– Nu, îi răspunse Lorrie. Am aflat de sindactilia ta abia cu o săptămână în urmă.

– Ai avut trei degete lipite la mâna stângă, i-am spus eu.

Punchinello ridică ambele mâini, cu degetele răşchirate. Erau mâini frumoase, cu formă elegantă, dar care tremurau violent.

– Doar pielea era lipită, nu şi oasele, zise Punchinello. Dar el mi-a spus că nu se putea face nimic, că trebuie să trăiesc aşa.

Ochii i se umplură de lacrimi, care i se scurseră pe obraji în tăcere. Punchinello îşi strânse palmele şi-şi cufundă faţa în ele.

M-am uitat la Lorrie. Aceasta clătină din cap.

L-am lăsat în pace. Avu nevoie de câteva minute ca să-şi revină.

Dincolo de fereastră, cerul se întunecase, ca şi cum un regizor ceresc redusese ziua de la trei acte la doar două, eliminând după-amiaza şi înnădind dimineaţa cu înserarea.

Nu ştiusem la ce să mă aştept din partea lui Punchinello când aveam să-i facem acele dezvăluiri, dar printre reacţiile pe care le anticipasem nu făcea parte şi suferinţa la care asistaserăm. Am fost şocat să-l văd într-o asemenea stare.

Când putu să vorbească, Punchinello îşi ridică faţa udă.

– Marele Beezo... mi-a spus că modul în care mergeam, împiedicat de cele cinci degete lipite ale unui picior, îmi dădea un avantaj înnăscut faţă de alţi clovni. Când interpretam un mers caraghios, acesta era *autentic*, spunea el.

Gardianul de la fereastra de supraveghere privea, cu o expresie de curiozitate pe figură, fiind fără îndoială uluit văzându-l pe asasinul cel nemilos plângând.

– Oamenii nu puteau să-mi vadă piciorul, vedeau doar modul caraghios în care mergeam. Dar puteau să-mi vadă mâna. Nu puteam s-o ţin tot timpul în buzunar.

– Nu putea să fie urâtă, m-am trezit eu asigurându-l. Doar altfel... şi a naibii de incomodă.

– Oh, pentru mine era urâtă, zise Punchinello. O uram. Mama mea fusese perfectă. Marele Beezo mi-a arătat fotografii cu ea. Multe fotografii cu ea. Mama mea fusese perfectă... dar eu nu eram.

M-am gândit la mama mea, Maddy. Deşi plăcută, era departe de perfecţiunea fizică. Dar sufletul ei blând şi generos fusese perfect, fusese mai preţios decât toată frumuseţea Hollywoodului.

– Din timp în timp, pe măsură ce creşteam, marele Beezo îmi fotografia piciorul şi mâna care erau diforme. Le trimitea,

fără adresa expeditorului, porcului porcilor, bătrânei nevăstuici sifilitice, Virgilio Vivacemente.

– De ce? întrebă Lorrie.

– Ca să-i arate lui Virgilio că fiica sa minunată și talentată nu născuse un zburător la trapez, că viitoarea generație de vedete de circ din dinastia Vivacemente va proveni din ceilalți copii ai săi, mai puțin promițători. Cum aș fi putut să merg pe sârmă cu piciorul meu? Cum aș fi putut să trec de pe un trapez pe altul, în aer, cu mâna mea?

– Când te-ai operat? l-am întrebat eu.

– Când aveam opt ani. Am fost doborât de o infecție în gât. Marele Beezo a fost silit să mă ducă la o clinică. Un doctor de acolo a spus că osul nu era implicat și că în aceste condiții, separarea degetelor lipite ar fi un lucru facil. După aceea am refuzat orice lecție de clovnerie până nu aveam să fiu un om întreg.

– Dar nu aveai talent de clovn.

Punchinèllo dădu din cap.

– După operație, m-am străduit din greu să-mi îndeplinesc partea ce-mi revenea în urma înțelegerii, dar eram un clovn slab. Din momentul în care degetele mele au fost separate, *am știut.*

– Că erai un zburător înnăscut, zise Lorrie.

– Da. Am luat câteva lecții în secret. Era prea târziu. Trebuie să începi să exersezi de mic. În plus, în ochii acelui noroi vorbitor, Virgilio, eram pătat cu sânge de clovn. A tras toate sforile ca să mă împiedice să reușesc.

– Așa că în cele din urmă ai decis să renunți la viață de dragul răzbunării, i-am spus eu, citând din ceea ce îmi spusese în noaptea din 1994 când îl întâlnisem.

Iar Punchinello repetă ceea ce ne spusese cu aproape un deceniu în urmă:

– Dacă nu pot să zbor, mai bine mor.

– Povestea nebunească pe care ţi-a spus-o Konrad despre noaptea naşterii tale, despre asistenta asasină şi despre doctorul plătit de Virgilio ca s-o omoare pe mama ta a fost o minciună grotească, i-am spus eu.

Punchinello zâmbi printre lacrimi şi clătină din cap:

– Bănuiam că s-ar putea să fie aşa.

Această acceptare mă înfioră.

– Bănuiai că s-ar putea să fie aşa? Şi cu toate astea te-ai întors în Snow Village ca să omori o grămadă de oameni şi să arunci lucruri în aer?

Punchinello ridică din umeri şi-mi replică:

– Trebuia să fac ceva. Ura era ceva de care să mă agăţ. Nu aveam nimic altceva.

„Trebuia să fac ceva. E o noapte plicticoasă de vineri, hai să aruncăm în aer un oraş."

În loc să spun cu voce tare acest gând, am zis:

– Pari să ai talent pentru limbi străine. Ai fi putut să devii un profesor, un traducător.

– În viaţa mea n-am fost niciodată în stare să-i fiu pe plac marelui Beezo. Şi nu exista nimeni altcineva care *să vrea* să-i fiu pe plac. Dacă aş fi devenit profesor, nu l-aş fi impresionat pe Beezo. Dar răzbunând într-un mod exagerat moartea mamei mele l-aş fi făcut să fie mândru de mine. Ştiu că tatăl meu m-ar fi iubit pentru asta, spuse el, cu un zâmbet aproape extaziat.

– Adevărat? l-am întrebat eu cu un dispreţ pe care n-am putut să-l ascund complet. Şi ce-a făcut? Nu ţi-a trimis niciodată o felicitare de Crăciun!

Un cuţitaş făcut din tristeţe îi reteză zâmbetul.

– Ţi-am spus că n-a fost niciodată un tată bun. Dar ştiu că m-a iubit pentru ceea ce am făcut.

– Punch, sunt sigur că te-a iubit, spuse Lorrie. Cred că ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Cu aceste cuvinte, Lorrie îmi aminti că veniserăm aici ca să-l câștigăm de partea noastră, nu să-l îndepărtăm.

Aprobarea ei – nesinceră pentru mine, dar sinceră pentru el – făcu să-i reapară zâmbetul ce-i dispăruse.

– Dacă lucrurile n-ar fi mers rău în noaptea aceea din Snow Village, noi doi am fi putut să avem un viitor împreună, în loc să ai unul cu el.

– Asta-i ceva la care merită să mă gândesc, replică Lrrie, cu un zâmbet ce se potrivea cu el lui.

– Sindactilie, am spus eu din nou.

Punchinello clipi, iar zâmbetul său neghiob se transformă în uluire.

– Nu mi-ai spus de unde știi de asta.

– Eu nu m-am născut cu probleme la mână, dar am avut trei degete de la piciorul drept lipite și două la cel stâng.

Punchinello exclamă, mai degrabă îngrozit decât uimit:

– Ce fel de spital blestemat a fost ăla?

M-am minunat că putea să pară uneori atât de sănătos la minte, iar alteori complet nebun, că putea să fie atât de deștept încât să obțină o licență în drept și să învețe limba germană, dar putea să spună ceva atât de prostesc precum vorbele pe care tocmai le spusese.

– Ar fi trebuit să arunc și spitalul în aer.

M-am consultat din priviri cu Lorrie.

Ea trase aer în piept și dădu din cap.

Iar eu i-am spus lui Punchinello:

– Am avut amândoi degete lipite pentru că suntem frați. Suntem gemeni.

Punchinello îmi aruncă o privire plină de stupoare, apoi se uită la fel de uluit la Lorrie. După aceea rânji încet, diform, privindu-ne cu o suspiciune amuzată.

– Încearcă treaba asta cu un drogat care nu s-a privit niciodată în oglindă.

– Nu arătăm la fel pentru că suntem gemeni fraternali, nu gemeni identici.

56

Nu voiam să fiu geamănul său fraternal, nu numai pentru că asta mă făcea fratele unui nebun asasin, ci şi pentru că nu voiam să pun poza lui Konrad Beezo în albumul familiei, cu eticheta TATA. Natalie Vivacemente Beezo o fi fost inimaginabil de frumoasă, perfecţiunea întruchipată, dar nici ea nu era bine-venită în arborele meu genealogic.

Aveam un tată şi o mamă: Rudy şi Maddy Tock. Ei – şi numai ei – mă crescuseră încât ajunsesem cel care eram, mi-au dat şansa de a deveni ceea ce fusesem menit să fiu. Fusesem destinat să fiu brutar, nu circar. Dacă sângele lor nu curgea în venele mele, dragostea lor continuă curgea, pentru că îmi făcuseră toată viaţa transfuzie cu ea.

Alte posibilităţi – că Natalie ar fi putut să trăiască sau că dacă ar fi murit, aş fi putut fi crescut de Konrad – nu meritau luate în seamă.

În plus, aceste alte vieţi posibile intrau în categoria nu-s-ar-fi-putut-întâmpla-niciodată. Ia gândiţi-vă. Bunicul Josef – care nu era bunicul meu adevărat – făcuse nişte preziceri nu despre nepotul său adevărat, care se născuse mort în noaptea aceea, ci despre *mine*, pruncul despre care Rudy şi Maddy crezuseră – greşit – că era al lor. De ce ar fi avut viziuni

paranormale despre evenimente din viaţa unui „nepot“ cu care nu era, de fapt, înrudit?

Cred că o putere superioară, conştientă de acel subterfugiu al sorţii ce era pe cale să se întâmple, l-a folosit pe bunicul meu nu numai – sau poate nu în primul rând – pentru a mă avertiza că mă aşteaptă cinci zile teribile, ci şi – lucru mult mai important – de a se asigura că Rudy va crede din tot sufletul că pruncul cu degetele lipite, care atunci când va creşte nu va semăna nici un pic cu părinţii săi, era copilul pe care Maddy îl purtase în pântec timp de nouă luni. Bunicul Josef i-a spus lui Rudy că mă voi naşte la ora zece şi patruzeci şi şase de minute seara, că voi avea o lungime de cincizeci şi unu de centimetri, voi cântări patru kilograme şi două sute optzeci de grame şi voi avea degete lipite. În momentul în care îi fusesem înmânat, înfăşurat într-o pătură a sălii de naşteri, tata mă cunoştea deja şi mă acceptase ca fiul ce îndeplinea prezicerile făcute de tatăl *lui* pe patul de moarte.

Vreun înger păzitor nu voise să ajung într-un orfelinat sau să fiu adoptat de o altă familie. Voise să iau locul lui Jimmy Tock, care murise în drum spre această lume.

De ce?

Poate Dumnezeu crezuse că lumii îi lipsea un patiser bun.

Poate crezuse că Rudy şi Maddy meritau un copil pe care să-l crească înconjurat de dragostea, bunătatea şi altruismul de care dăduseră dovadă.

Singurul răspuns corect şi complet e ascuns în mistere atât de profunde încât n-o să le pătrund niciodată – dacă nu-mi vor fi revelate după propria moarte.

Dar am spus ceva eronat. Jimmy Tock n-a murit în drum spre această lume, a pierit un prunc fără nume. Eu sunt singurul Jimmy Tock, singurul care trebuia să fie, fiul lui Rudy şi Maddy,

indiferent de pântecul din care am ieșit. Am fost destinat pentru produse de patiserie, pentru Lorrie Lynn Hicks și pentru Annie-Lucy-Andy, am fost destinat pentru lucruri pe care nu le cunosc încă, și în fiecare zi a vieții mele împlinesc un plan pe care nu-l pot pricepe.

Sunt foarte recunoscător. Și umil. Iar uneori sunt speriat.

În 1779, un poet numit William Cowper a scris: „Dumnezeu merge pe căi misterioase, ca să-și săvârșească minunile".

Așa e, Bill.

Punchinello zise, din spatele zâmbetului său strâmb și a suspiciunii amuzate:

– Povestește-mi despre asta.

– Am adus pe cineva care poate fi mai convingător, spuse Lorrie.

M-am dus la ușă, am deschis-o, m-am aplecat în coridor și i-am cerut lui Charlene Coleman, instrumentul pământesc al îngerului meu păzitor, să ni se alăture la masă.

57

Charlene Coleman, asistenta medicală din Secţia de maternitate în noaptea în care m-am născut şi care lucra încă la cincizeci şi nouă de ani, nu-şi pierduse încă pe deplin accentul ei de pe Mississippi după toţi anii petrecuţi în Colorado. Are acum o faţă la fel de blajină ca şi atunci, şi la fel de neagră.

Câştigase ceva în greutate – lucru pe care ea îl atribuia anilor în care se îndopase cu produse de patiserie primite în dar de la tatăl meu. Dar, după cum obişnuieşte ea să spună, dacă vrei să ajungi în cer, trebuie mai întâi să treci prin viaţă şi ai nevoie de ceva umplutură ca să te ferească de loviturile puternice primite de-a lungul drumului.

Puţine femei aveau mai multă prestanţă decât Charlene. Aceasta este uimitor de competentă, fără să fie îngâmfată. E hotărâtă fără să fie despotică, are convingeri morale fără să emită sentinţe. Are o părere bună despre sine, dar nu-i plină de sine.

Charlene se aşează la masă între mine şi Lorrie, chiar în faţa lui Punchinello.

Şi-i spuse acestuia:

– Erai un ghemotoc afurisit cu faţa roşie şi zbârcită, iar acum ai ajuns genul ăla de tip arătos care frânge inimile fără nici o osteneală.

Spre surpriza mea, Punchinello roși, aducând ceva culoare în obrajii acoperiți de paloarea închisorii.

Păru încântat de compliment, dar zise:

– Asta nu mi-a folosit la nimic.

– Mieluşelule, nu pune niciodată sub semnul întrebării darul pe care ți l-a făcut Dumnezeu. Dacă nu facem nimic cu darurile noastre, e vina noastră, nu a Lui. Cred, adăugă ea după ce-l privi cu atenție, că n-ai ştiut niciodată că arăți bine. Nu crezi acest lucru nici acum.

Punchinello se uită la mâna ce fusese cândva blestemată de sindactilie. Își răschiră degetele, le mişcă separat unul de celălalt, ca şi cum ar fi fost despărțite abia cu o zi în urmă, ca şi cum abia învăța cum să le folosească.

– Şi mama ta era frumoasă, spuse Charlene, şi dulce ca un copil, dar fragilă.

Punchinello își ridică privirea de la mână şi reveni, din obişnuință, la fantezia nebunească pe care i-o inoculase tatăl său:

– A fost ucisă de doctor pentru că...

– Nici vorbă, îl întrerupse Charlene. Poți să recunoşti o nebunie când o auzi, ca şi mine. Dacă vrei să crezi lucruri care nu-s adevărate, doar pentru că-i mai uşor decât să înfrunți realitatea, atunci îți vei transforma întreaga viață într-o minciună. Şi unde ai să ajungi?

– Aici, recunoscu el.

– Când am spus că mama ta era fragilă, n-am spus asta doar pentru că a murit în timpul naşterii – lucru care s-a întâmplat, deşi bunul doctor a încercat tot ce se putea ca s-o salveze. Şi spiritul ei era fragil. Se pare că cineva i-l frânsese. Era o făptură mică şi speriată, pe care o îngrozeau multe, nu numai naşterea. M-a prins de mână şi n-a mai vrut să-mi dea drumul, cred că

voia să-mi spună anumite lucruri, dar îi era teamă să se audă spunând cuvintele acelea.

Am avut impresia că dacă Punchinello n-ar fi fost legat de masă şi dacă regulile de conduită afişate i-ar fi permis, ar fi întins mâna să se ţină de mâna lui Charlene, aşa cum făcuse mama sa. Se uita la asistentă, transfigurat. Figura sa arăta ca un izvor de tristeţe, cu speranţa înecată în ochii săi, iar la suprafaţă plutea un dor copilăresc.

– Când mama ta a murit, a dat naştere la doi copii, continuă Charlene. Tu erai mai mic, Jimmy era mai solid.

L-am privit atent pe Punchinello în timp ce se uita la Charlene şi m-am gândit cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă asistenta l-ar fi luat pe el ca să-l salveze, în loc să mă ia pe mine.

Posibilitatea ca vieţile noastre să fi fost schimbate între ele ar fi trebuit să mă facă să-l accept cu mai multă uşurinţă drept frate, dar nu-l puteam primi în sufletul meu. Punchinello rămânea un străin pentru mine.

– Maddy Tock născuse şi ea greu, îi spuse Charlene lui Punchinello. Dar ei i s-a întâmplat exact opusul a ceea ce i se întâmplase mamei tale. Maddy a trăit şi copilul ei a murit. Contracţia ei finală fusese atât de dureroasă, încât a făcut-o să leşine şi n-a ştiut că fiul ei se născuse mort. Am luat micul ghemotoc preţios şi l-am pus într-un leagăn din creşă, ca să nu-i vadă trupul mititel când avea să se trezească... şi să nu trebuiască să-l vadă dacă avea să decidă că nu vrea să-l vadă.

Ciudat, dar când m-am gândit la pruncul mort la naştere, l-am jelit ca pe un frate pierdut, aşa cum nu l-aş fi jelit niciodată pe Punchinello.

– Apoi doctorul MacDonald s-a dus în sala de așteptare a viitorilor tați ca să-l consoleze pe Konrad Beezo pentru pierderea soției și pe Rudy Tock pentru pierderea copilului, spuse Lorrie.

– Eram puțini în noaptea aceea, își reaminti Charlene. Bântuia un virus urât și oamenii zăceau bolnavi. Lois Hanson era singura asistentă pentru nașteri, în afară de mine. Când noi două l-am auzit pe Konrad Beezo țipând la doctor, acuzându-l și spunându-i o grămadă de lucruri rușinoase, ne-am gândit la gemeni, dar din motive diferite. Lois își închipuia că vederea copiilor avea să-l calmeze pe Konrad, dar eu tocmai pusesem capăt căsătoriei cu un bărbat plin de cruzime și recunoscusem la Beezo aceeași violență, o furie care nu putea fi oprită prin blândețe, care putea să se termine doar printr-un acces de mânie. Lois te-a dus pe tine pe coridor, către sala de așteptare, și a fost împușcată mortal, iar eu am luat-o în direcție opusă cu Jimmy și m-am ascuns.

Eram îngrijorat că Punchinello avea să primească povestea lui Charlene cu scepticism sau s-o respingă în totalitate, în ciuda dezvăluirii că ne născuserăm amândoi cu sindactilie. Dar el părea nu numai că o credea, ci că era vrăjit de relatarea asistentei.

Poate se amăgea cu o idee romantică – ideea că avea multe lucruri în comun cu personajul trădat din cartea lui Alexandre Dumas, *Omul cu mască de fier* – că era echivalentul unui țăran erou, în timp ce eu, geamănul său, ajunsesem pe tronul Franței.

– Când am descoperit că omul acela cumsecade, scumpul doctor MacDonald, fusese asasinat, ca și Lois Hanson, mi-am dat seama că eram singura ființă în viață care știa că pruncul lui Maddy se născuse mort și că Natalie Beezo dăduse naștere unor băieți gemeni. Dacă nu aveam să fac nimic, Maddy și Rudy aveau să aibă în centrul vieții lor o tragedie, un lucru groaznic.

Iar copilul pe care-l salvasem avea să fie lăsat la mila statului, trimis într-un orfelinat sau o casă de îngrijire... sau revendicat de rude ale lui Konrad Beezo, la fel de ţicnite ca şi el. Şi oamenii din jurul lui aveau să-l arate cu degetul toată viaţa şi aveau să spună „Ăsta-i fiul ucigaşului". Ştiam ce oameni buni şi cinstiţi erau Rudy şi Maddy, ştiam câtă dragoste aveau să reverse asupra băiatului lor, aşa că am făcut ceea ce am făcut, iar Domnul nostru Isus să mă ierte dacă crede că m-am jucat de-a Dumnezeu.

După ce închisese ochii şi absorbise povestirea asistentei în tăcere timp de vreo jumătate de minut, Punchinello îşi îndreptă atenţia spre mine:

– Şi ce s-a întâmplat cu tine cel adevărat?

N-am înţeles de îndată ce voia să spună. Apoi mi-am dat seama că „tu cel adevărat" era copilul cel pierdut al mamei şi al tatălui meu.

– Charlene avea o poşetă imensă din pânză groasă, i-am spus eu. În noaptea aceea a înfăşurat pruncul mort într-un scutec alb, l-a pus în în geanta de pânză, l-a luat din spital şi l-a dus la preotul ei.

– Eu m-am născut şi am fost crescută baptistă, îi spuse Charlene lui Punchinello, fac parte dintr-una dintre confesiunile cele mai vesele. Sunt una dintre fetele care se îmbracă mai frumos când se duc duminică la întrunire decât pentru o petrecere de sâmbătă seară, fac parte dintr-o familie căreia îi place să-l slăvească pe Domnul în cântece gospel. Dacă predicatorul meu mi-ar fi spus că am făcut un lucru rău, cred că mi-aş fi îndreptat fapta. Însă mila i-a înmuiat judecata, chiar dacă o fi avut vreo îndoială. Biserica noastră are propriul cimitir, aşa că predicatorul şi cu mine am găsit un colţ frumos pentru pruncul lui Maddy. L-am înmormântat cu rugăciuni, doar noi doi, iar peste vreun an am cumpărat o mică piatră de mormânt. Uneori, mă duc acolo

cu flori și-i povestesc ce viață admirabilă duce Jimmy în locul lui, cât de mândru ar fi de fratele minunat care-i devenise Jimmy.

Fusesem la cimitir împreună cu mama și tata și văzusem piatra de mormânt, un dreptunghi de granit simplu, gros de cinci centimetri. Pe ea erau sculptate aceste cuvinte: AICI ODIHNEȘTE COPILUL PE CARE DUMNEZEU L-A IUBIT ATÂT DE MULT ÎNCÂT L-A LUAT LA EL ACASĂ DE ÎNDATĂ CE S-A NĂSCUT.

Poate că-i vorba de liberul nostru arbitru prost folosit sau doar de o mândrie demnă de condamnat, dar ne trăim viețile cu convingerea că ne aflăm în centrul unei drame. Sunt rare momentele care ne fac să ieșim din noi înșine, care ne despart de eul nostru și ne obligă să vedem imaginea de ansamblu, să recunoaștem că drama este, de fapt, o tapiserie și că fiecare dintre noi e doar un fir în țesătura cea plină de viață, un fir, dar fiecare fir este esențial pentru integritatea pânzei.

Când am stat în fața acelei pietre de mormânt, un asemenea moment m-a prins ca un val, m-a ridicat, m-a răsucit și m-a adus înapoi pe mal cu un respect mai mare pentru urzeala indescifrabilă a vieții, cu o mai mare umilință în fața misterelor de nerezolvat.

58

Frigul amarnic strânsese zăpada, transformând-o din fulgi în grăunțe care zăngăneau în ferestrele închisorii, de parcă fantomele victimelor deținuților bântuiau ziua și făceau zgomot ca să atragă atenția asupra lor.

După ce Charlene povestise tot ce avusese de povestit și se întorsese pe coridor, Punchinello se aplecă spre mine și mă întrebă, cu sinceritate:

– Te întrebi uneori dacă ești real?

Întrebarea mă făcu nervos, pentru că n-o înțelesesem, pentru că eram îngrijorat să nu devieze discuția aiurea și să nu mai putem să-i spunem despre cererea care ne adusese acolo.

– Ce vrei să spui?

– Nu știi ce vreau să spun pentru că nu te-ai îndoit niciodată că ești real. Uneori, când mergeam pe stradă, părea că nu mă vede nimeni și eram convins că am devenit invizibil. Sau mă trezeam noaptea convins că nu există nimic dincolo de fereastră, nimic decât beznă, vid, iar mie îmi era teamă să trag draperia și să mă uit, mi-era teamă să văd un gol perfect, și că atunci când aveam să mă întorc de la fereastră, camera avea să dispară și ea, iar eu aveam să strig, dar nu aveam să scot nici un sunet, aveam să plutesc acolo fără simțul pipăitului, gustului sau mirosului, surd și orb, lumea fiind dispărută ca și cum n-ar

fi fost, iar eu neavând un trup pe care să-l pot descoperi, nici bătăi de inimă pe care să le simt, dar incapabil să încetez să gândesc și să tot gândesc, să gândesc furios și frenetic la ceea ce n-am avut și ceea ce voiam, la ceea ce am și de care voiam să scap, la faptul că nu reprezint nimic pentru nimeni și nimeni nu reprezintă nimic pentru mine, la faptul că n-am fost niciodată real și cu toate acestea am toate amintirile acelea, toate *amintirile* insistente, demne de ură, care mă rod...

Disperarea este renunțarea la speranță. Deznădejdea e disperarea plină de energie, în acțiune viguroasă, complet nechibzuită. Punchinello îmi spunea că tot ce învățase, de la folosirea armelor și explozivilor la limba germană, de la regulile juridice la gramatica norvegiană, fusese învățat cu deznădejde, de parcă acumulând cunoștințe ar fi căpătat substanță, realitate. Și cu toate aceastea se trezea noaptea, convins că dincolo de ferestre se întinde un vid devorator.

Deschisese o ușă prin care putea fi văzut, iar ceea ce vedeam în el era atât demn de milă, cât și înfiorător.

Cuvintele sale îmi dezvăluiseră mai mult decât își dădea el seama. Îmi arătase că, după ce-și făcuse cea mai profundă analiză de sine de care era în stare, tot nu înțelesese cel mai important lucru în legătură cu el, că trăia încă o minciună. Mi se prezentase – și se prezentase și sieși – ca unul care se îndoia de propria-i realitate și de înțelesul existenței sale. De fapt, se îndoia de existența lumii și credea doar despre sine că-i real.

Acest lucru e numit solipsism[1] și până și un patiser ca mine auzise de el: teoria că doar sinele poate fi dovedit că există, preocuparea extremă și îngăduința pentru simțămintele și dorințele

[1] Solipsism – doctrină conform căreia singura realitate este doar conștiința individuală, lumea exterioară existând doar în această conștiință. (n.tr.)

cuiva. Punchinello n-ar fi fost niciodată în stare să se vadă ca un fir dintr-o tapiserie. El era universul, iar noi, toţi ceilalţi, eram fanteziile sale, care puteam fi omorîţi după voia sa, fără consecinţe reale pentru noi sau pentru el.

Acest mod de gândire nu începe ca o nebunie, deşi se poate sfârşi fără a mai fi deosebit de ţicneală. Acest mod de gândire începe ca o alegere – e predat ca o filozofie demnă de consideraţie în cele mai bune universităţi – ceea ce-l făcea pe Punchinello o figură mai formidabilă decât dacă ar fi fost un băiat sărman înnebunit de împrejurări.

Mă îngrozea mai mult ca oricând. Veniserăm aici sperând – *având nevoie* – să ajungem la sufletul lui, dar nu puteam să-l convingem, după cum nici noi nu puteam fi convinşi de murmurul unor fantome dintr-un vis să facem un sacrificiu.

Aceasta era a patra dintre cele cinci zile teribile ale mele şi ştiam acum de ce va fi cea mai rea dintre cele cinci. Punchinello avea să ne refuze, iar prin refuzul său aveam să fim condamnaţi să suferim o pierdere insuportabilă.

– De ce aţi venit aici? întrebă el.

Nu era prima oară când nu-mi găseam cuvintele. Lorrie ştiu ce trebuia spus. Recurse la minciuna fundamentală prin care Punchinello se convingea singur că era mai degrabă o victimă decât un monstru.

– Am venit ca să-ţi spunem că eşti real şi că există o cale prin care să-ţi dovedeşti acest lucru odată pentru totdeauna.

– Şi care ar fi această cale?

– Vrem să salvăm viaţa fiicei noastre. Eşti singurul care poţi s-o faci, iar âsta e cel mai real lucru din lume.

59

Lorrie scoase din poşetă o fotografie a lui Annie şi o împinse pe masă spre Punchinello.

– E frumoasă, zise acesta, fără să atingă poza.

– Va împlini şase ani în mai puţin de două luni, spuse Lorrie. Dacă o să trăiască până atunci.

– Eu nu voi avea niciodată copii, ne reaminti Punchinello.

N-am spus nimic. Mă scuzasem o dată pentru că-l castrasem, deşi treaba pe care nu o dusesem până la capăt fusese terminată de un chirurg.

– Annie are nefroblastomă, zise Lorrie.

– Chestia asta sună ca numele unei formaţii grunge[1], replică Punchinello şi zâmbi făcând această glumă nereuşită.

– E vorba de cancer al rinichilor, i-am explicat eu. Tumorile cresc foarte iute. Dacă nu le înlături de la început, se întind la plămâni, ficat şi creier.

– Slavă Domnului că a fost diagnosticată la timp, spuse Lorrie. Medicii i-au extras ambii rinichi şi au continuat cu radiaţii şi chimioterapie. Acum Annie a scăpat de cancer.

---

[1] Stil de muzică rock de la începutul anilor 1990, care a încorporat elemente de punk rock şi heavy metal. (n.tr.)

– Foarte bine, zise Punchinello. Nimeni n-ar trebui să fie bolnav de cancer.

– Dar au apărut alte complicații.

– Chestia asta nu-i la fel de interesantă ca povestea cu schimbatul copiilor, spuse Punchinello.

N-am îndrăznit să vorbesc. Simțeam că viața lui Annie a mea atârnă de un fir, de un filament atât de subțire, încât puteam să-l tai cu o vorbă prea tăioasă.

Lorrie continuă de parcă Punchinello n-ar fi zis nimic.

– Fiind fără rinichi, trebuie să facă hemodializă, ședințe de câte patru ore, de trei ori pe săptămână.

– Are șase ani, zise Punchinello, deci nu are slujbă sau altă treabă. Are o grămadă de timp liber.

Nu-mi dădeam seama dacă era mitocan și nepăsător sau doar ne tachina răutăcios și se bucura făcând lucrul ăsta.

– În centrul instalației de dializă se află un container numit dializer, spuse Lorrie.

– Individa aia, Charlene, poate să aibă necazuri cu legea din cauză că a făcut ceea ce a făcut? întrebă Punchinello.

Eram decis să nu mă las enervat și am zis:

– Doar dacă părinții mei vor să o reclame. Iar ei n-au să facă asta.

Lorrie continuă să explice:

– Dializerul conține mii de fibre mărunte, prin care trece sângele.

– De obicei nu-mi plac negrii, ne informă Punchinello, dar tipa asta părea destul de drăguță.

– Și mai există și o soluție, un fluid de curățire, spuse Lorrie, care înlătură reziduurile și excesul de sare.

– Însă individa e cât un butoi, zise Punchinello. Probabil că se îndoapă cu o cantitate imensă de hrană în fiecare zi, așa

că te întrebi dacă nu cumva a mâncat copilul ăla, în loc să-l înmormânteze...

Lorrie închise ochii. Trase aer adânc în piept. Apoi spuse:

– Se întâmplă rar, dar uneori pacientul care face dializă este alergic la unul sau mai multe chimicale din soluția de curățire.

– Nu am prejudecăți împotriva negrilor. Trebuie să aibă drepturi egale și toate cele. Numai că nu-mi place felul în care nu-s albi.

– Substanța de curățire conține un număr de chimicale. Doar o cantitate foarte redusă din aceste chimicale pătrunde în trup, odată cu sângele, o cantitate infinitezimală care e de obicei nevătămătoare.

– Nu-mi place felul în care palmele lor sunt deschise la culoare și dosul palmei e negru, zise Punchinello. Și tălpile sunt deschise la culoare. E ca și cum ar fi niște persoane deghizate în negri, dar care n-au fost machiate prea bine.

– Dacă doctorul prescrie dializă și aceasta nu funcționează așa cum trebuie sau dacă pacientul e sensibil, formula trebuie modificată, continuă să explice Lorrie.

– Unul dintre lucrurile care îmi arată că lumea nu-i bună e faptul că în ea există negri, spuse Punchinello. Proiectul ei ar fi fost mai convingător dacă toți am fi fost albi.

Ajunsese mai aproape ca oricând – probabil fără să-și dea seama – de ideea că lumea era o scenă, o iluzie menită să-l înșele, iar el era singura piesă bine proiectată de pe acea scenă.

Lorrie se uită la mine, cu fața calmă, dar cu ochii lucind din cauza frustrării. Am dat din cap, ca s-o încurajez.

În momentul acela nu vedeam nici o șansă să-l convingem, dar dacă renunțam, Annie nu mai avea nici o speranță.

– Se întâmplă foarte rar ca un pacient care face dializă să fie atât de alergic la o cantitate extrem de mică de elemente

chimice din substanţă, încât formula modificată să nu aibă nici un efect. Reacţia alergică va deveni tot mai puternică, iar în cele din urmă pacientul riscă un şoc anafilactic.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-i dai unul din rinichii tăi? întrebă Punchinello. În cazul tău ar trebui să nu existe reacţie de respingere.

– Pentru că, mulţumită tatălui tău, n-am decât un rinichi, îi reaminti Lorrie.

– Atunci dă-i tu unul, îmi spuse Punchinello mie.

– Aş fi fost deja pe masa de operaţie, dacă aş fi putut, i-am explicat eu. Când mi-au testat compatibilitatea la transplant, au descoperit că am hemangiome la ambii rinichi.

– Şi tu o să mori?

– Hemangiomele sunt tumori benigne. Poţi să trăieşti o viaţă întreagă cu ele, dar asta face să nu pot fi donator.

Ultimul lucru pe care-l spusese bunicul Josef pe patul de moarte fusese „Rinichii! De ce trebuie rinichii să fie atât de importanţi? E absurd, totu-i absurd!"

Tatăl meu crezuse că bunicul devenise în cele din urmă incoerent, că ultimele sale cuvinte erau lipsite de importanţă.

Ştim ce-ar fi zis despre chestia asta poetul William Cowper, dacă n-ar fi murit pe la 1800.

Pe lângă cele spuse despre căile misterioase ale Domnului, bătrânul Bill a mai scris „În spatele providenţei încruntate, Dumnezeu îşi ascunde figura zâmbitoare".

Şi eu am crezut acelaşi lucru. Dar au fost momente în care mărturisesc că m-am întrebat dacă zâmbetul Său nu-i la fel de strâmb ca unele dintre zâmbetele cu care ne miluise Punchinello.

Iar fratele meu ucigaş îmi sugeră:

– Înscrie copilul pe o listă de transplanturi, cum face toată lumea.

– Va trebui să aşteptăm un an, poate mai mult, până vom găsi un donator potrivit, îi explică Lorrie. Lucy şi Andy sunt prea mici ca să poată dona un rinichi.

– Un an nu-i mult. Eu nu m-am operat de sindactilie decât atunci când am împlinit opt ani. Unde aţi fost atunci?

– Nu m-ai ascultat, îi replică sec Lorrie. Annie trebuie ca în timpul acesta să facă dializă – şi nu poate să facă. Ţi-am explicat deja.

– S-ar putea să nu fiu un donator potrivit.

– Sunt aproape sigur că eşti, l-am contrazis eu.

– O să fiu iarăşi cel care nimereşte cu capul în găleată, prezise el. Aşa s-a întâmplat întotdeauna.

Am încercat să stabilesc o legătură emoţională între el şi Annie şi i-am zis:

– Eşti unchiul ei.

– Şi tu eşti fratele meu, îmi spuse el. Dar unde ai fost în cei nouă ani în care sistemul juridic m-a crucificat? Ţi-ai spălat mâinile, ca Pilat din Pont.

Lipsa de logică a acuzaţiei şi grandoarea iluzorie implicată de faptul că se compara cu Isus nu-mi permitea să-i răspund.

– Alt lucru care nu-i în regulă cu negrii, zise Punchinello, e că sperma unui negru ar trebui să fie neagră, dacă sperma unui alb e albă. Dar e tot albă. Ştiu, pentru că am văzut suficiente filme porno.

Există zile în care mi se pare că descrierea cea mai convingătoare din literatură a lumii în care trăim este cea a regatului fantasmagoric prin care o plimbă Lewis Carroll pe Alice.

Lorrie încercă să insiste:

– Şocul anafilactic o va ucide pe Annie, mai devreme sau mai târziu. Nu putem să riscăm. Suntem la ananghie. Annie are doar...

Vocea i se frânse.

Am terminat propoziţia în locul ei:

– Annie are doar vreo două zile de trăit.

Formulând ideea în cuvinte, am simţit un laţ care-mi strângea inima şi pentru moment n-am mai fost în stare să respir.

– Aşa că întotdeauna se ajunge la bunul Punchinello, spuse fratele meu. Cel mai mare clovn din istorie va fi Punchinello Beezo. Numai că nu sunt. Ba nu, cel mai mare zburător la trapez al acestor vremuri va fi Punchinello Beezo. Numai că nu mi s-a permis să fiu. Nimeni n-a răzbunat moartea mamei sale cum o va face Punchinello! Numai că n-am reuşit să fug cu banii şi m-am ales cu testiculele tăiate. Şi acum – dintre toţi oamenii din lume doar Punchinello şi numai Punchinello o poate salva pe mica Annie Tock – al cărui nume ar fi trebuit să fie, de fapt, Annie Beezo – doar Punchinello! Dar până la urmă fetiţa o să moară pentru că şi asta e, ca şi în celelalte cazuri, doar un aranjament pentru ca să mi se tragă preşul de sub picioare.

Discursul său o distrusese pe Lorrie. Aceasta se ridică de pe scaun şi se întoarse cu spatele la el, tremurând fără să se poată stăpâni.

Tot ce am putut să-i spun lui Punchinello a fost:

– Te rog!

– Pleacă, îmi zise el. Du-te acasă. Iar când mica târfă o să moară, îngroap-o în cimitirul baptist, lângă copilul fără nume, căruia i-ai furat viaţa.

60

Când am ieşit din sala de conferinţe şi am păşit pe coridor, Charlene Coleman îşi dădu seama de groaznicul adevăr din clipa în care ne văzu feţele. Îşi deschise braţele, iar Lorrie o îmbrăţişă şi o strânse tare, plângând.

Aş fi vrut să pot să dau timpul înapoi, amintindu-mi tot ce se întâmplase în ultima jumătate de oră, şi să mă reîntorc la Punchinello cu o subtilitate mai mare.

Ştiam că o altă discuţie cu el n-ar fi adus nimic în plus faţă de discuţia ce abia se terminase, după cum nici zece sau o sută de discuţii n-ar fi avut alt rezultat. Să vorbeşti cu el însemna să vorbeşti cu vântul, ar fi însemnat cuvinte irosite ca şi cum i-ai comanda unui muson să se oprească.

Ştiam că nu dădusem greş, că venirea noastră aici fusese lipsită de speranţă de la bun început. Cu toate acestea, simţeam că eşuasem şi mă cuprinsese o disperare atât de puternică, încât nu mă simţeam în stare să mă întorc în parcare.

– Fotografia, îşi aminti brusc Lorrie. Ticălosul ăla afurisit a oprit fotografia lui Annie.

Nu trebuia să-mi spună mai mult. Înţelegeam de ce pielea din jurul ochilor ei pălise, de ce gura i se strâmbase de repulsie.

Nu puteam îndura gândul că Punchinello ar fi fost singur în celula sa cu fotografia lui Annie a mea, sorbind-o din ochi şi

satisfăcându-şi setea de cruzime cu gândul la moartea ei chinuitoare.

Am năvălit în sala de conferinţe şi l-am găsit pe Punchinello împreună cu gardianul, care se pregătea să-l dezlege de masă.

M-am repezit la el şi i-am zis:

– Fotografia ne aparţine nouă.

Punchinello ezită, mi-o întinse, dar nu-i dădu drumul când am vrut s-o iau.

– Cum rămâne cu cărţile poştale?

– Ce cărţi poştale?

– De ziua mea şi de Crăciun.

– Mda...

– Hallmark adevărate. Aşa ne-am înţeles.

– N-am încheiat nici o înţelegere, fiu de târfă ce eşti!

Punchinello se înroşi la faţă.

– Să nu vorbeşti urât de mama mea.

Era serios. Mai trecuserăm prin asta.

Furia i se potoli, iar Punchinello spuse:

– Am uitat... e şi mama ta, nu-i aşa?

– Nu. Mama mea e acasă, în Snow Village, pictează o iguană.

– Asta înseamnă că n-o să primesc nici bani de bomboane?

– Nici pentru Cheez Doodles.

Punchinello păru sincer surprins de atitudinea mea:

– Cum rămâne cu romanele în ediţie broşată, de Constance Hammersmith?

– Dă-mi fotografia.

Dădu drumul pozei şi-i spuse gardianului:

– Vă rog, mai avem nevoie de câteva minute de intimitate.

Gardianul se uită la mine.

– Domnule?

Mi-a fost frică să vorbesc și m-am mulțumit să dau din cap.

Gardianul plecă din încăpere și ne urmări din spatele ferestrei.

– Ai adus o autorizație medicală, ca s-o semnez? întrebă Punchinello.

Lorrie spuse, din pragul încăperii, de unde îmi ținea deschisă ușa spre coridor:

– Am trei exemplare în poșetă, redactate de un avocat priceput.

– Intră și închide ușa, îi spuse Punchinello.

Lorrie mi se alătură, pe latura sigură a mesei, deși sunt convins că bănuia – ca și mine – că individul își bătea joc de noi, fiind gata să-și schimbe din nou părerea.

– Când o s-o facem? întrebă el.

– Mâine-dimineață, i-am spus eu. Spitalul din Denver ne așteaptă. Trebuie doar să fie anunțați cu douăsprezece ore înainte.

– Înțelegerea pe care am făcut-o...

– E încă valabilă, dacă vrei, îl asigură Lorrie, scoțând formularele medicale și un stilou din poșetă.

Punchinello oftă:

– *Iubesc* romanele alea polițiste...

– Și batoanele de ciocolată Hershey, i-am reamintit eu.

– Dar când am negociat n-am știut că-i vorba de un rinichi – ceea ce mi se pare cam mult, având în vedere că mi-ai luat deja ambele testicule.

Am așteptat.

– Mai vreau ceva, zise el.

Acum avea să ne dea o lovitură înfiorătoare și avea să râdă de chinul nostru...

– Aceasta este o încăpere izolată, ne avertiză el. Nu există dispozitive de ascultare, pentru că aici se întâlnesc de obicei deţinuţii cu avocaţii lor.

– Ştim, îi răspunse Lorrie.

– Şi mă îndoiesc că dobitocul de la fereastră ştie să citească pe buze.

– Ce vrei? am întrebat eu, convins că-mi va cere un lucru pe care nu puteam să-l îndeplinesc.

– Ştiu că nu ai încredere în mine, aşa cum ar trebui să facă un frate, zise Punchinello. Deci nu mă aştept să faci asta *înainte* să-ţi dau rinichiul. Dar după ce fiica ta îl va avea, îmi rămâi dator.

– Dacă e ceva ce pot să fac...

– Oh, sunt sigur că poţi, spuse el vesel. Dacă mă gândesc la ce ai făcut cu marele Beezo...

Nu-mi dădeam seama ce voia, nu ştiam dacă discuţia avea să se încheie cu o glumă urâtă sau cu o propunere sinceră.

– Vreau să-l ucizi pe buboiul de pe curul lui Satana, pe Virgilio Vivacemente. Vreau să-l faci să sufere şi să ştie că eu sunt cel care te-a trimis. Şi, la sfârşit, vreau să fie mai mort decât a fost vreodată un mort.

Nu era nici o glumă. Chiar voia asta.

– Bine, i-am răspuns eu.

61

Panourile albe, luminoase, din tavanul cenuşiu, documentele albe de pe masa cenuşie de oţel, zăpada zgrunţuroasă ce zbura albă în ziua cenuşie, izbind ferestrele în timp ce stiloul scria semnătura cu un scârţâit slab al bilei pe hârtie...

Gardianul lui Punchinello şi cel care ne însoţise din camera de intrare au fost martori. Şi-au trecut semnătura sub cea a fratelui meu.

Lorrie îi lăsă un exemplar al documentului lui Punchinello şi le vârî pe celelalte două în poşetă. Înţelegerea fusese încheiată, deşi condiţiile sale nu fuseseră trecute pe hârtie.

Nu ne-am strâns mâinile. Aş fi făcut-o, dacă Punchinello ar fi vrut asta, ar fi fost o mică neplăcere în schimbul vieţii lui Annie. Dar el nu păruse să considere că era nevoie de o strângere de mână.

– Când toate astea vor fi făcute şi Annie va fi bine, zise Punchinello, mi-ar plăcea s-o aduceţi aici să mă vadă din când în când, măcar de Crăciun.

– Nu, îi răspunse sec şi fără ezitare Lorrie, deşi eu i-aş fi spus lui Punchinello ceva ce îşi dorea să audă.

– Sunt unchiul ei, zise Punchinello. Şi cel care a salvat-o.

– Nu vreau să te mint, îi replică Lorrie. Şi nici Jimmy nu vrea. Nu vei fi niciodată nici măcar o părticică din viaţa ei.

– O să fiu măcar o părticică, îi răspunse Punchinello, arătând – atât cât putea, din cauza lanțurilor – cu mâna în spate, ca să indice poziția în care se afla rinichiul său stâng.

Lorrie îl privi în ochi.

– Ești o figură, îi zise el, rânjind.

– Ca și tine, îi replică ea.

L-am lăsat pe Punchinello acolo și i-am dat vestea că acesta se răzgândise lui Charlene Coleman, care rămăsese pe coridor.

De la închisoare am plecat la Denver, unde Annie își făcuse analizele la spital, pentru orice eventualitate, și care stătea acum la hotelul Marriott.

Cerul întunecat scuipa zăpadă zgrunțuroasă, ca pe niște bucăți de dinți sparți.

În oraș, petice de gheață proaspătă pătau pavajul. Vântul flutura pulpanele hainelor pietonilor de pe trotuare.

Charlene se întâlnise cu noi în dimineața acea, la hotel. Acum, după mulțumiri, binecuvântări și îmbrățișări, plecase către Snow Village.

Eram din nou în Explorer-ul nostru, doar noi doi, cu Lorrie la volan, în drum spre spital.

– M-ai speriat teribil când i-ai spus că Annie nu va face niciodată parte din viața lui, am zis eu.

– Știa că n-o să permitem niciodată asta, îmi explică ea. Dacă am fi fost de acord, ar fi știut că mințim. Atunci ar fi fost sigur că minți și în legătură cu uciderea lui Vivacemente. Dar acum crede că o s-o faci cu adevărat – pentru că, după cum a spus și el, uite ce i-ai făcut marelui Beezo. Dacă Punchinello crede că o s-o faci, o să-și respecte partea sa de înțelegere.

Am rămas tăcuți un kilometru, doi, apoi eu am spus:

– Individul ăsta e nebun sau rău?

– Nu mă interesează diferența dintre cele două situații. Oricum, avem o înțelegere cu el.

– Dacă la început a fost nebun și a devenit rău, atunci există o explicație pentru ce-a făcut. Și poți să ai oarecare simpatie față de el.

– N-am nici un pic, îmi răspunse ea, pentru că era o leoaică și puiul ei era în pericol, așa că nu avea pic de înțelegere pentru animalul de pradă ce-i pândea copilul.

– Dacă a fost la început rău și răutatea l-a făcut să fie nebun, atunci nu-i datorez nimic din ce ar trebui să datoreze un frate altui frate.

– Te gândești la chestia asta de ceva timp...

– Mda...

– Fă o pauză. Uită. Tribunalul a dat deja o soluție atunci când l-a considerat apt din punct de vedere mintal ca să fie judecat.

Lorrie opri la semafor, care era roșu.

Prin intersecție trecu un Cadillac negru, al unei firme de pompe funebre. Ferestrele erau vopsite în negru, ca să nu se vadă ce era înăuntru. Poate transporta o celebritate decedată.

– N-am de gând să-l omor pe Vivacemente, am asigurat-o eu pe Lorrie.

– Foarte bine. Dacă te decizi să devii ucigaș, nu te apuca să omori oameni la întâmplare. Discută cu mine. O să-ți fac o listă.

Lumina semaforului deveni verde.

În timp ce treceam prin intersecție, trei adolescenți care râdeau în colțul străzii ne făcură semne obscene. Purtau mănuși negre, iar degetul mijlociu al acestora fusese tăiat, pentru a evidenția și mai mult insulta. Unul dintre ei aruncă un bulgăre de zăpadă plin cu gheață, care trosni puternic în portiera mea.

La un cvartal de spital, meditând la Punchinello şi îngrijorat în ceea ce o privea pe Annie, am zis:

– Individul a scăpat din închisoare.

– Nu te mai gândi la asta.

– E a patra dintre cele cinci zile teribile ale mele.

– A fost deja destul de teribilă până acum.

– Nu suficient de teribilă. Ce-i mai rău abia acum urmează. Aşa va fi, dacă ţinem seama de ceea ce a fost în trecut.

– Gândeşte-te la puterea gândirii negative, mă avertiză Lorrie.

În ciuda lichidului de dezgheţare, începuse să se formeze gheaţă pe ştergătoarele de parbriz, iar lamele alunecau pe geam.

Era ajunul Zilei Recunoştinţei. Arăta de parcă am fi fost în mijlocul îngheţat al lui ianuarie. Şi aveam impresia că suntem de Halloween.

62

Căpitanul Fluffy, ursul paznic curajos care împiedica monştrii nopţii să iasă din dulap şi să hăpăie copii, împărţea patul de spital cu Annie. Aceasta era cea mai dificilă sarcină din toată cariera lui.

Când am sosit, am găsit-o pe fiica noastră dormind. În zilele astea era tot timpul obosită şi dormea mult. Prea mult.

Deşi Annie nu ştia că mama ei fusese gata să moară cu unsprezece luni în urmă, cunoştea povestea pandativului cu camee, că acesta supravieţuise focului distrugător, că mama ei îl purtase în Secţia de terapie intensivă. Îl ceruse. Şi acum îl purta ea.

Mica şi minunata mea Annie se transformase într-o făptură cenuşie, cu piele lividă şi păr sfârâmicios. Ochii îi erau înconjuraţi de machiajul morţii, buzele îi erau palide. Fetiţa arăta micuţă, ca o pasăre, bătrână.

Nici revistele, nici televizorul, nici peisajul ce se vedea pe fereastră nu mă interesau. Nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la fetiţa mea, s-o văd în minte aşa cum fusese şi aşa cum putea să fie din nou.

Îmi venea greu să nu o privesc sau să părăsesc încăperea, de teamă că atunci când aveam să mă întorc nu o să o mai am pe

Annie a mea la care să mă uit, ci doar fotografiile ce o arătau așa cum fusese cândva.

Spiritul ei nesupus, curajul cu care trecuse prin aceste luni epuizante de boală, durere și declin, fuseseră un exemplu pentru mine. Dar voiam mai mult decât un exemplu, o voiam pe ea – vindecată, sănătoasă, din nou plină de viață. Băiețoiul meu. Cea care voia să ajungă un artist în spus rahaturi.

Părinții mei nu mă învățaseră să-i cer lui Dumnezeu binecuvântări sau foloase. Îndrumare, da. Puterea de a face ceea ce era drept, da. Nu numărul câștigător la loterie, nu dragoste, sănătate sau fericire. Rugăciunea nu-i o listă cu daruri, Dumnezeu nu-i Moș Crăciun.

Credeam că ni se dă tot ce avem nevoie, fără să cerem nimic, așa cum mă învățaseră ei. Trebuie să avem discernământul și înțelepciunea de a recunoaște puterile și instrumentele de care dispunem, și să găsim curajul de a face ceea ce trebuie făcut.

Dar în situația aceasta se părea că făcuserăm tot ce putea să facă un om. Dacă soarta lui Annie ar fi fost acum în mâinile Domnului, aș fi acceptat lucrurile mai ușor. Dar soarta ei părea să fie în mâinile lui Punchinello Beezo, iar teama zbura prin stomacul meu – precum planarea a ceva înaripat –, se zbătea în oasele mele.

Așa că mă rugam la Dumnezeu să-mi dea înapoi băiețoiul și-i ceream să aibă grijă ca Punchinello să facă ceea ce trebuia, chiar dacă făcea acest lucru dintr-un motiv rău, ca să cumpere uciderea lui Virgilio Vivacemente.

Chiar și Dumnezeu are nevoie de un calculator defect ca să pună în funcțiune matematica unei *asemenea* moralități.

În timp ce eu stăteam cu Annie, imobilizat de teamă, Lorrie era numai mișcare, dând telefoane, coordonând activitățile dintre spital și oficialitățile închisorii.

Când Annie se trezi, am discutat despre multe lucruri, despre verze și regi, despre excursia de anul viitor la Disney World și despre cea din Hawaii, de peste doi ani, despre faptul că o să învețe să schieze și să coacă pâine, dar în nici un caz despre ce se întâmpla în momentul acela, despre întunecatul „și dacă"...

Fruntea ei frigea, iar degetele ei delicate erau reci. Încheieturile ei subțiri deveniseră atât de fragile, încât mi se părea că puteau să se rupă dacă își ridica mâna de pe cearșaf.

Filozofii și teologii au dezbătut timp de secole existența și natura iadului, dar eu știam acolo, în spital, că iadul există și-i puteam descrie străzile. Iadul e un copil pe care l-ai pierdut și teama că n-o să fiți niciodată împreună.

Birocrații din sistemul sanitar și cel al închisorii se dovediră extraordinar de eficienți și de rapizi. Punchinello Beezo sosi în cursul după-amiezii cu o dubă a închisorii, cu cătușe la mâini și lanțuri la picioare, sub paza a doi gardieni înarmați. Eu nu l-am văzut, am auzit doar știrea.

Au fost făcute teste. Medicii spuneau că-i compatibil.

Transplantul urma să se facă a doua zi la șase dimineața.

Miezul nopții acelei zile teribile era încă departe. Punchinello putea să se răzgândească până atunci – sau să evadeze.

La ora opt și jumătate, tata îmi telefonă din Snow Village, ca să îndeplinească prezicerea bunicului Josef într-un mod neașteptat. Weena se dusese să tragă un pui de somn înainte de cină și murise pașnic în timp ce dormea, la vârsta de optzeci și șase de ani.

Lorrie mă trase fără voia mea pe coridor, ca să-mi împărtășească știrea fără să audă Annie.

Am stat un timp pe un scaun dintr-o sală goală a spitalului, astfel încât Annie să nu-mi vadă lacrimile şi să se teamă, simţind că-i ascundem ceva.

Am sunat-o pe mama de pe telefonul celular şi am discutat un timp despre bunica Rowena. Bineînţeles că eşti mâhnit când pierzi o mamă şi o bunică, dar când viaţa acesteia a fost foarte lungă şi fericită, iar când sfârşitul vine fără durere şi fără teamă, ar fi aproape o blasfemie să jeleşti prea mult.

– Ceea ce mă surprinde, spuse mama, este faptul că a murit chiar înainte de cină. Dacă ar fi ştiut ce urmează să se întâmple, nu s-ar fi culcat decât după ce am fi mâncat.

Veni miezul nopţii. Şi dimineaţa Zilei Recunoştinţei.

Având în vedere că deteriorarea stării lui Annie ar fi putut s-o facă prea lipsită de vlagă pentru a fi operată peste încă o zi, procedura de transplant începu devreme, la ora şase.

Punchinello nu refuză să-şi facă datoria.

L-am vizitat după câteva ore, în camera sa, unde era legat cu lanţuri de pat şi păzit de un gardian. Gardianul ieşi pe coridor ca să ne lase să discutăm între patru ochi.

Deşi ştiam prea bine natura acestui animal, vocea mea fu plină de recunoştinţă când i-am spus:

– Mulţumesc.

El îşi scoase la iveală zâmbetul de vedetă de cinema, îmi făcu cu ochiul şi zise:

– Frăţioare, nu-i nevoie de mulţumiri. Aştept felicitări de ziua mea, bomboane, romane poliţiste... şi un zburător la trapez cu inimă de şarpe torturat cu cleşti înroşiţi în foc şi dezmembrat de viu. Dacă ţi se pare potrivit să rezolvi lucrurile în felul ăsta.

– Da, mi se pare în regulă.

– Nu vreau să-ţi limitez creativitatea, mă asigură el.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea. Contează doar ce vrei tu.

– Poate ar trebui să-l ţintuieşti de un perete înainte să-ţi începi cu adevărat treaba, îmi sugeră Punchinello.

– Cuiele nu ţin, într-un perete de rigips. Poate ar trebui să cumpăr un dispozitiv magnetic de descoperire a bolţurilor de prindere a plăcilor de rigips.

– Bună idee, zise Punchinello, dând din cap. Şi înainte să începi să-i tai degetele, mâinile şi alte chestii, taie-i nasul. E un ticălos încrezut, foarte mândru de nasul lui, aşa mi-a spus marele Beezo.

– Bine, dar dacă mai vrei ceva, ar trebui să-mi iau notiţe.

– Asta-i tot, oftă el. Mi-aş dori să fiu acolo, cu tine...

– Ar fi fost minunat, am zis eu.

Annie veni din sala de operaţii liniştită, ca un balon cu aer cald care plutea, plutea...

Spre deosebire de donatorul său, rinichiul nu era nici nebun, nici rău şi fu atât de compatibil pentru nepoata lui Punchinello, încât nu apăru nici o complicaţie serioasă postoperatorie.

Annie trăia. Annie înflorea.

Zilele acelea, fu încântătoare, fu strălucitoare, fu uluitoare, aşa cum fusese întotdeauna înainte s-o macine cancerul.

Doar una dintre cele cinci zile mai rămăsese – 16 aprilie 2005. Viaţa avea să mi se pară bizară după aceea, fără nici o dată înfiorătoare în calendar, cu viitorul lipsit de aşteptări macabre. Cu condiţia să supravieţuiesc acelei zile.

PARTEA A ȘASEA

SUNT LUMINA LUNII PLIMBĂTOARE,
MĂ IUBESC TOATE FEMEILE,
MĂ INVIDIAZĂ TOȚI BĂRBAȚII.

63

Între coptul prăjiturilor şi lecţiile suplimentare pentru folosirea pistolului, între perfecţionarea reţetei prăjiturii de castane şi ciocolată coaptă în vas de pământ şi negocierea unui contract de asasinare cu donatorul nebun de rinichi, am scris precedentele şaizeci şi două de capitole ale acestei cărţi în timpul anului care a precedat a cincea zi prezisă de bunicul Josef.

Nu prea ştiu de ce m-am simţit obligat să scriu.

După câte ştiu eu, pe lista din *New York Times* cu cele mai vândute cărţi n-a existat niciodată vreun volum cu memorii ale unui patiser. Se pare că cititorii contemporani doresc destăinuiri scandaloase ale celebrităţilor, broşuri politice propagatoare de ură, revelaţii despre diete care te învaţă să pierzi din greutate mâncând numai unt şi cărţi de autoinstruire despre cum să ajungi putred de bogat adaptând codul samurailor în tranzacţiile comerciale.

Nu mă împinsese orgoliul să scriu. Dacă printr-o minune cartea va avea succes, lumea va continua să creadă că-s mătăhălos pentru înălţimea mea, că-s greoi. Nu sunt un James şi chiar dacă aş scrie o bibliotecă întreagă, tot n-o să fiu unul. M-am născut Jimmy şi o să fiu un Jimmy şi când o să mă aşeze în mormânt.

Am scris această carte și pentru a spune copiilor mei cum au ajuns aici, prin ce mări furtunoase și prin ce lagune periculoase au trecut. Vreau să știe ce înseamnă *familia* – și ce nu înseamnă. Vreau să știe cât de mult au fost iubiți, în cazul în care n-o să trăiesc suficient de mult ca să le spun acest lucru de o sută de mii de ori fiecăruia.

Am mai scris și pentru soția mea, ca să mă asigur că va ști că fără ea aș fi murit chiar în prima dintre cele cinci zile. Fiecare dintre noi are destinul său, dar uneori două destine se înge-mănează, devin atât de strâns împletite, încât dacă soarta retează unul din ele, le taie pe amândouă.

Și am mai scris ca să-mi explic mie însumi ce-i viața. Misterul. Umorul, întunericul și lumina, acestea sunt urzeala și bătătura pânzei. Absurditatea. Teroarea. Speranța. Bucuria, mâhnirea. Dumnezeu pe care nu-l vedem niciodată decât indirect.

În privința asta am dat greș. Am mai puțin de patru luni până voi împlini treizeci și unu de ani, am îndurat multe, am înșirat toate cuvintele astea, dar nu pot să explic acum ce-i viața mai bine decât atunci când Charlene Coleman m-a scutit de soarta lui Punchinello.

Nu pot să explic motivul vieții, modul în care se desfășoară. Nu pot s-o explic, dar cât de mult o iubesc!

Iar acum, după șaisprezece luni de pace și fericire, a venit dimineața celei de-a cincea zi, 16 aprilie.

Ne pregătiserăm în toate felurile în care ne învățase experiența că trebuie să ne pregătim, dar știam și că nu putem să ne pregătim cum se cuvine pentru orice. Modelul putea fi imaginat, dar nu prevăzut cu adevărat.

Din cauză că trăiam după orarul brutarilor și nu voiam ca programul copiilor noștri să fie diferit, aceștia erau școliți acasă. Își începeau învățatul la ora două dimineața și-l terminau la ora

opt, după aceea luau micul dejun cu noi, se jucau la soare sau în zăpadă, apoi se duceau la culcare.

Şcoala lor obişnuită era masa din sufragerie, cu vizite ocazionale la masa din bucătărie. Mama lor le era învățătoare şi-i instruia bine.

Annie îşi sărbătorise împlinirea a şapte ani în ianuarie, cu o prăjitură în formă de rinichi. Lucy avea să împlinească şase ani peste câteva luni, în timp ce Andy se îndrepta plin de încredere către cinci ani. Le plăcea să înveţe şi erau nişte elevi ai naibii, în sensul bun al cuvântului.

Aşa cum procedam în zilele mele speciale, am rămas acasă şi nu m-am dus la muncă. Dacă aş fi crezut că e folositor să leg crocodili în jurul casei şi să astup cu scânduri toate ferestrele, aş fi făcut-o. Dar m-am mulţumit să-i ajut pe copii la lecţii, apoi am pregătit micul dejun.

Eram la masa din bucătărie, mâncând tarte cu căpşune, când se auzi soneria.

Lucy se duse drept la telefon, puse mâna pe receptor şi se pregăti să formeze 911.

Annie luă cheile maşinii din cui, deschise uşa dintre bucătărie şi spălătorie, apoi deschise uşa dintre spălătorie şi garaj, pregătind drumul pentru evadarea cu maşina.

Andy se repezi în baia de lângă bucătărie să facă pipi, ca să fie după aceea gata de fugă.

După ce mă însoţi până la arcada dintre sufragerie şi camera de zi, Lorrie mă sărută în grabă.

Se auzi din nou soneria.

– E mijlocul lunii, probabil că-i băiatul cu ziarele, am spus eu.

– Ai dreptate.

Purtam o haină sport arătoasă, în carouri – nu în cinstea acelei zile, ci ca să ascund tocul de armă de la umăr. Când am ajuns în hol, mi-am strecurat mâna sub haină.

Puteam să văd vizitatorul de pe verandă, prin fereastra înaltă de lângă uşă. Vizitatorul îmi zâmbi şi îmi arătă o cutie argintie legată cu o panglică roşie.

Băiatul părea să aibă vreo zece ani, era arătos, avea păr negru ca pana corbului şi ochi verzi. Pantalonii săi croiţi strâmt erau dintr-un material de-un argintiu metalic, iar cămaşa de mătase roşie avea nasturi ca nişte monede de argint. Peste cămaşă purta o jachetă sclipitoare, argintie, cu nasturi roşii cu argintiu, cu un model în formă de spirală.

Arăta de parcă se pregătea să fie o întruchipare a lui Elvis.

Dacă începuseră să vină băieţi de zece ani ca să mă omoare, atunci era cazul să mor şi să termin toată povestea. Nu aveam de gând să împuşc un băieţel, indiferent ce intenţii avea.

Când am deschis uşa, băiatul mă întrebă:

– Jimmy Tock?

– Eu sunt.

El îmi întinse cutia, zîmbind ca mascota unei orchestre ce mărşăluia în fruntea paradei din Ziua Fericirii, şi-mi spuse.

– Pentru *tine!*

– N-o vreau.

Zâmbetul lui se lăţi şi mai mult.

– Dar e pentru *tine!*

– Nu, mulţumesc.

Zâmbetul se micşoră.

– E din partea mea pentru *tine!*

– Nu-i din partea ta. Cine te-a trimis cu asta?

Zâmbetul dispăru.

– Domnule, pentru numele lui Dumnezeu, ia cutia asta afurisită! Dacă mă întorc la mașină cu ea, o să mă bată mâr.

Lângă trotuar se afla o limuzină argintie, un Mercedes cu dungi roșii și cu ferestre fumurii.

– Cine? am întrebat eu. Cine o să te bată?

În loc să pălească, pielea măslinie a băiatului căpătă o culoare cafeniu-cenușie.

– A durat prea mult. O să vrea să știe despre ce am discutat. Nu trebuie să pălăvrăgesc cu tine. De ce îmi faci asta? De ce mă urăști? De ce ești atât de *rău?*

Am acceptat cutia.

De îndată, băiatul își recăpătă zâmbetul de mascotă de orchestră, mă salută și zise:

– Pregătește-te să fii *încântat!*

Nu era nevoie să mă gândesc unde mai auzisem fraza aceea.

Băiatul se răsuci pe călcâie – se întoarse literalmente cu 180 de grade, la fel de ușor ca o balama – și traversă veranda, ducându-se către trepte.

Am remarcat faptul că purta pantofi ciudați, asemănători celor de balet, supli și cu tălpi moi. Pantofii erau roșii.

Coborî treptele cu o grație tulburătoare și păru că plutește – în loc să meargă – spre Mercedes. Urcă în spatele limuzinei și închise ușa.

N-am zărit șoferul sau vreun alt pasager.

Limuzina plecă, iar eu am dus în casă bomba înfășurată ca un cadou.

64

Cutia stătea sclipind şi intrigându-ne pe masa din bucătărie.

Nu credeam că-i o bombă, dar Annie şi Lucy erau convinse că nu putea fi altceva.

Andy zise, cu dispreţ faţă de puterea de analiză a pericolului:

– Nu-i o bombă. E capul retezat al cuiva, îndesat într-o cutie cu un indiciu în dinţi.

Nimeni nu putea să se îndoiască de faptul că era strănepotul Weenei – măcar prin temperament, dacă nu prin sânge.

– Asta-i o prostie, zise Annie. Un indiciu pentru ce?

– Pentru un mister.

– Ce mister?

– Misterul celui care a trimis capul, proasto.

Annie oftă cu o exasperare teatrală şi spuse:

– Dacă individul care a trimis capul vrea să ştim cine ni l-a trimis, n-ar fi fost mai simplu să-şi scrie numele pe obiect?

– Ce obiect? întrebă Andy.

– Pe obiectul – indiferent ce-o fi – care-i între dinţii capului ăluia tâmpit, îl lămuri Annie.

– Dacă-i un cap, o să vomit, declară solemn Lucy.

– Nu-i nici un cap în cutie, iubito, îi făgădui Lorrie. Şi nu-i nici o bombă. Bombele nu-s livrate în limuzine arătoase, argintii cu roşu.

– Cine nu face asta? întrebă Andy.

– Nimeni nu face asta.

Lorrie luă o foarfecă dintr-un sertar și tăie panglica roșie.

Privind cutia, mi-am imaginat că avea dimensiunile perfecte pentru a conține un cap. Sau o minge de baschet. Dacă ar fi trebuit să pariez, mi-aș fi riscat toți banii că-i vorba de un cap.

În timp ce mă pregăteam să ridic capacul cutiei, Annie și Lucy își duseră mâinile la urechi. Le îngrijora mai mult zgomotul exploziei decât schijele.

Sub capac se afla un strat de foiță albă, pentru împachetat cadouri.

Andy, care se cățărase pe un scaun și îngenunchease acolo, ca să vadă mai bine, mă avertiză în timp ce apucam foița:

– Acolo pot să fie șerpi...

În loc de șerpi, în cutie erau teancuri de bancnote de douăzeci de dolari, legate în pachete.

– Oho, suntem bogați! declară Annie.

– Nu-s banii noștri, zise Lorrie.

– Atunci ai cui sunt? întrebă Annie.

– Nu știu, îi răspunse Lorrie, dar sunt convinsă că-s bani răi, și nu putem să-i păstrăm. Simt mirosul răului din ei.

Andy mirosi comoara și spuse:

– Eu nu simt nici un miros.

– Iar eu simt doar mirosul fasolei pe care a mâncat-o Andy la cina de ieri, anunță Annie.

– Poate ar putea să fie banii mei, sugeră Lucy.

– Nu atât timp cât sunt eu mama ta.

Am scos împreună toți banii din cutie și i-am grămădit pe masă, ca să-i mirosim mai bine.

Erau douăzeci şi cinci de pachete de bancnote de douăzeci de dolari. Fiecare pachet conţinea o sută de bancnote. Cincizeci de mii de dolari.

Cutia conţinea şi un plic. Lorrie extrase din plic un carton alb. Pe una din feţele lui scria ceva.

Citi ce scria pe carton şi mormăi:

– Hmmmm...

Când îmi dădu cartonul, cei şase ochi ai copiilor o urmăriră cu vădit interes.

Nu mai văzusem până atunci un scris de mână atât de meticulos ca acela. Literele erau aldine, elegante, desenate precis, ca şi cum le-ar fi scris o maşină.

> Te rog să accepţi asta ca o expresie a stimei mele şi ca o dovadă a sincerităţii mele. Solicit onoarea unei întâlniri cordiale în seara aceasta, la ora şapte, la Halloway Farm. Locul precis îţi va fi evident la sosire.

Biletul era semnat *Vivacemente*.

– Aceştia sunt bani răi, le-am spus copiilor. O să-i pun înapoi în cutie, apoi o să ne spălăm cu toţii mâinile cu mult săpun şi cu apă atât de fierbinte, că o să ne usture un pic.

65

Numele meu este Lorrie Tock.

Nu sunt o zeiță, cum afirma Jimmy. În primul rând, am nasul prea subțire. În al doilea rând, dinții mei sunt atât de drepți și de simetrici încât nu par adevărați.

Nu contează cât de meticulos a fost chirurgul, dacă ai fost împușcată în pântece – da, când porți bikini, toți întorc capul, dar nu pentru același motiv ca în cazul lui Miss America.

Jimmy credea că-s la fel de dură ca una dintre fâpturile acelea cu acid în loc de sânge, din filmul *Alien*. Asta-i o exagerare, deși ar fi totuși o greșeală gravă să mă calce cineva pe coadă.

În noaptea în care m-am născut, nimeni n-a prezis nimic în legătură cu viitorul meu și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Tatăl meu vâna o tornadă în Kansas, iar mama decisese recent că șerpii reprezentau o companie mai plăcută decât el.

A trebuit să preiau această poveste din motive care vor deveni evidente și pe care probabil că le-ați dedus deja. Dacă-mi dați voie să vă țin de mână – metaforic vorbind – vom trece împreună prin toate.

Așadar...

Spre seară, sub un cer aprig, am dus copiii în casa de alături, să stea cu părinții lui Jimmy. Când am ajuns, Rudy și Maddy

erau în camera de zi, exersând cu bâtele de baseball marca Louisville Sluggers, pe care le cumpăraseră în 1998.

Imediat după noi au venit în vizită şase dintre vecinii cei mai de încredere, în mod vizibil pentru o partidă de cărţi, deşi toţi aduseseră cu ei bâte de baseball.

– O să jucăm un bridge agresiv, zise Maddy.

Eu şi Jimmy am îmbrăţişat copiii, i-am sărutat de despărţire, i-am mai sărutat o dată, încercând să nu facem mare caz, ca să nu-i speriem.

După ce ne-am întors acasă, ne-am îmbrăcat cum ni s-a părut potrivit pentru „o întâlnire cordială". Ne pregătiserăm pentru cea de-a cincea zi dintre cele cinci, mărindu-ne garderoba. Aveam fiecare tocuri de umăr, pistoale şi câte două spray-uri cu piper.

Jimmy mă rugă să aştept împreună cu copiii în timp ce el avea să se ducă singur să-l întâlnească pe trapezist, dar i-am oferit un motiv convingător ca să-l însoţesc:

– Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu testiculele lui Punchinello? Dacă încerci să mă împiedici să vin cu tine, o să descoperi că Punch a scăpat uşor.

Am căzut de acord că ar fi fost o idee greşită să ne ducem la Huey Foster şi să implicăm poliţia.

În primul rând, Vivacemente nu făcuse nimic rău până atunci. Ne-ar fi fost greu să convingem un juriu că un cadou de cincizeci de mii de dolari constituia un gest ameninţător.

În plus, ne îndoiam că Vivacemente – indiferent care i-ar fi fost intenţiile – ar fi spus ceva în faţa poliţiştilor. Probabil că ar fi încercat ulterior să obţină ce voia, într-un mod mai discret. Chiar dacă fuseserăm alarmaţi de primul său gest, eram vulnerabili. Era mai bine ca totul să rămână între noi.

Vremea era surprinzător de blândă pentru o seară de aprilie în zona muntoasă din Colorado. Asta nu vă spune prea mult, pentru că uneori în aprilie vremea e considerată blândă dacă nu dă înghețul. Pentru Jimmy, faptele sunt ca niște ingrediente ale unei rețete, așa că ar fi căutat în *Snow County Gazette* ce temperatură fusese, înainte să scrie despre ea. Eu mă mulțumesc să presupun că fuseseră cam în jur de zece grade Celsius.

Când am ajuns la Hallaway Farm, am discutat între noi unde ne aștepta Vivacemente ca să ne întâlnească. Am decis că trebuia să fie vorba de cortul de circ uriaș, roșu cu alb.

Circul se stabilise pe pajiștea aceea netedă și întinsă, de lângă șosea, în săptămâna din august 1974, când se născuse Jimmy. De atunci, circarii nu mai reveniseră, probabil pentru că-și închipuiau că vânzarea biletelor va fi împiedicată de faptul că unul dintre clovnii lor ucisese doi localnici iubiți, în timpul precedentei lor vizite.

Nici Jimmy, nici eu nu auziserăm nimic despre sosirea circului în oraș, în aprilie. Copiii nu auziseră nimic, eram sigură, altfel ar fi început cu „Ne cumperi bilete, ne cumperi?"

Iar Andy ar fi început să viseze iar clovnul din dulap. Probabil că și eu.

Privind mai atent, ne-am dat seama că nu era prezent întregul circ. O operațiune de o asemenea dimensiune implica o mulțime de camioane, rulote, generatoare mobile uriașe și alte vehicule. Pe aleea către clădirea îndepărtată a fermei Halloway erau doar patru camioane Peterbilt, un autobuz pentru persoane importante și limuzina în care venise băiatul costumat care livrase cei cincizeci de mii de verzișori.

Pe laturile fiecărui camion argintiu imens erau scrise litere festive roșii, care anunțau VIVACEMENTE! Și cu litere mai

mici, dar vizibile: CORT MARE! SPECTACOL MARE! DISTRACŢIE MARE!

– Mare brânză, am zis eu.

Jimmy se încruntă şi mormăi:

– Necazuri mari.

66

Doar cortul imens ne aştepta pe mine şi pe Jimmy. Nu existau corturi mai mici, pentru şirul obişnuit de atracţii mai mici, nici cuşti cu animale, nici rulotele cu hotdog, îngheţată sau floricele de porumb.

Fiind singur, cortul cel mare făcea o impresie mai puternică decât dacă ar fi fost în centrul obişnuitului şi aglomeratului bâlci medieval.

Patru stâlpi marcau linia de creastă a cortului. În vârful fiecăruia, luminat de reflectoare, flutura un steag roşu cu un cerc argintiu în centru. În fiecare cerc se afla un V roşu italic, urmat de un semn de exclamare.

Şiruri de becuri festive de voltaj redus, înşirate la distanţe egale, se întindeau de la linia de creastă către laturile cortului, becuri roşii alternând cu becuri albe. Lumini albe sclipitoare înconjurau intrarea principală.

Unul dintre cele patru camioane Peterbilt găzduia generatorul electric. Singurul sunet ce se auzea în noapte era gâfâitul ritmic al generatoarelor cu benzină.

Deasupra luminilor ce clipeau în jurul intrării principale se afla un banner, care avertiza: PREGĂTEŞTE-TE SĂ FII ÎNCÂNTAT!

Văzând acest avertisment, ne-am scos pistoalele, am verificat că încărcătoarele erau pline – deşi le verificaserăm şi înainte să plecăm de acasă – şi le-am vârât şi le-am scos din toc de câteva ori, ca să ne asigurăm că nimic nu ne va împiedica să le scoatem iute.

Nimeni nu venise să ne salute atunci când am parcat şi am ieşit din maşină. În ciuda cortului şi a luminilor, pajiştea părea pustie.

– Probabil că l-am judecat greşit pe Virgilio, spuse Jimmy.

– Dacă Beezo a crezut că Virgilio e un monstru, probabil că e un sfânt, am zis eu, fiind de acord cu el. Când s-a întâmplat să spună Konrad altceva decât aiureli?

– Exact, mă aprobă Jimmy. Iar dacă Punch crede că-i un buboi pe curul lui Satana...

– ... că-i porcul porcilor...

– ... un gunoi animat...

– ... un vierme din vintrele unei nevăstuici sifilitice...

– ... progenitura toaletei unei vrăjitoare...

– ... atunci probabil că e o dulceaţă, am concluzionat eu.

– Mda.

– Mda.

– Gata?

– Nu.

– Hai să mergem.

– Bine.

Legaserăm bine cutia argintie. Jimmy o ţinea de o panglică roşie nouă. Am traversat împreună pajiştea, îndreptându-ne spre cort. Am păşit înăuntru.

Sub cortul cel mare, iarba pajiştei fusese tunsă scurt, dar nu fusese împrăştiat rumeguş.

Tribunele în care urma să stea publicul plătitor nu fuseseră asamblate. Asta însemna că spectacolul se ținea doar pentru două persoane.

La fiecare capăt al cortului fuseseră ridicate rame zdravene, care susțineau platformele și trapezele pentru acrobații aeriene. Scări de frânghie și funii permiteau accesul către înălțimi.

Seturi de reflectoare plasate la sol, îndreptate către tărâmurile de sus, scoteau la iveală zburători prin aer. Bărbații arătau ca niște supereroi fără capă, în costume lipite de corp, argintii și roșii. Femeile purtau costum dintr-o bucată, fără pantaloni, uniforme de gimnastică argintii și roșii, membrele lor goale fiind atrăgătoare.

Atârnau de barele trapezelor ținându-se cu mâinile sau cu genunchii. Se arcuiau, săltau, se răsuceau, zburau, se prindeau unul pe celălalt în aer.

Nu cânta nici o orchestră de circ, muzica nu era necesară. Artiștii în sine erau muzică – o armonie elegantă, un ritm perfect, simfonic în complexitatea rutinei lor.

Jimmy puse jos cutia cu bani.

Am rămas câteva minute în transă, conștienți de greutatea hainelor noastre, cu pistoalele atârnând în tocuri, dar îndepărtând din minte orice gând legat de vreun pericol.

Zburătorii încheiară cu o serie deosebit de uimitoare de schimburi în aer, în timpul cărora artiștii zburară din trapez în trapez cu o cadență uluitor de precisă, fiind în zbor câte trei deodată – erau doar două trapeze disponibile –, fiind posibilă oricând o ciocnire și o catastrofă.

Unul dintre bărbați țâșni în sus de pe bară, ieșind din grămada de păsări fără aripi, se răsuci în aer, se strânse într-o poziție de salt și căzu în jos. În ultima clipă își întinse brațele ca

niște aripi, ieși din poziția aceea ghemuită și ateriză pe spate în plasa de siguranță.

Fu aruncat mult în sus, fu aruncat din nou, se rostogoli la marginea plasei și sări pe sol, în vârful picioarelor, ca o vedetă de balet, cu brațele ridicate deasupra capului, de parcă abia făcuse o piruetă.

Văzut de la zece metri, părea arătos, cu trăsături ferme, cu nas roman mândru. Pieptul său puternic, umerii lați, șoldurile înguste și corpul zvelt făceau să fie un bărbat impunător, ca un leu.

Deși părul lui era negru precum cărbunele și cu toate că bărbatul părea să nu aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani, mi-am dat seama că trebuia să fie Virgilio Vivacemente, pentru că radia mândria unui rege, a unui stăpân, a unui șef de familie.

În noaptea aceea de aprilie probabil avea vreo șaptezeci de ani sau chiar mai mult, pentru că în 1974 fusese deja patriarhul și vedeta strălucită a celebrei familii de circari, tatăl mai multor copii, inclusiv a unei fete de douăzeci de ani, Natalie. Nu numai că părea mult mai tânăr, dar tocmai dovedise că era extraordinar de atletic și de suplu.

Viața de circ părea să fie pentru el o fântână a tinereții.

Unul câte unul, ceilalți artiști săriră din zborul la înălțime în plasă. Săltau, coborau pe sol și se aliniau într-o semilună în spatele lui Virgilio.

Când ajunseră cu toții pe pământ, își ridicară brațul drept deasupra capului. Apoi, coborând teatral brațul și îndreptându-l către mine și Jimmy, spuseră la unison:

– Zburătorii Vivacemente zboară pentru *tine!*

Eu și Jimmy am început să aplaudăm, dar ne-am stăpânit și am încetat și să rânjim ca niște copii.

Membrii trupei erau bărbați și femei, toți arătând bine, iar printre ei era o fată ce părea să aibă opt sau nouă ani și un băiat de vreo zece ani. Ieșiră din cort țopăind ca niște gazele, zburdând ca și cum demonstrația făcută deasupra arenei nu ceruse un efort serios, ca și cum ar fi fost doar o joacă.

Prin ușa prin care ieșise grupul de artiști veni un bărbat înalt și musculos, cu un halat stacojiu pe brat. Se duse la Vivacemente și-i ținu veșmântul în timp ce vedeta își strecura brațele în mâneci.

Cel care adusese halatul avea o figură brutală, plină de cicatrice. Ochii săi păreau, chiar și văzuți de la distanță, la fel de amenințători ca ai unei vipere.

Deși individul plecă, lăsându-ne singuri cu șeful său, am fost bucuroasă că aveam pistoale. Îmi doream să fi adus și câini agresivi.

Halatul greu, dar minunat drapat, era dintr-o stofă scumpă, poate caşmir, cu umeri vătuiți și revere late. În el, zburătorul la trapez avea aerul unei vedete de film din anii 1930, când Hollywoodul avea încă farmec, nu ostentație.

Vivacemente se apropie de noi zâmbind. Cu cât venea mai aproape, cu atât mai bine se vedea că luase măsuri să diminueze efectele timpului. Nuanța negrului lucios a părului său era prea închisă ca să fie adevărată, provenea dintr-un flacon. Poate că-și menținuse fizicul cu exerciții viguroase și neîncetate – și cu steroizi în loc de prânz în fiecare zi –, dar vârsta fusese îndepărtată de pe fața sa de un batalion de scalpele.

Am văzut cu toții femei nenorocite care începuseră să-și facă operații estetice prea devreme și care suferiseră intervențiile chirurgicale aferente prea des, iar pe la șaizeci de ani – uneori și mai devreme – fețele lor erau întinse atât de tare încât păreau gata să plesnească. Frunțile lor împănate cu botox arătau ca

făcute din plastic. Nu puteau să-şi închidă ochii complet nici măcar ca să doarmă. Nările lor erau largi tot timpul, ca şi cum ar fi simţit fără încetare un miros neplăcut în aer, iar buzele lor mărite erau ţuguiate într-un zâmbet permanent bosumflat, care amintea, inevitabil, de Jack Nicholson interpretându-l pe Joker în filmul *Batman*.

Cu toate că era bărbat, Virgilio Vivacemente arăta ca una dintre femeile acelea nefericite.

Individul veni atât de aproape, încât eu şi Jimmy am făcut involuntar un pas înapoi, lucru care-i provocă un zâmbet rapace gazdei noastre. Se părea că stilul lui de manipulare consta, parţial, în invadarea spaţiului altora.

Când vorbi, am descoperit că avea o voce de bariton, mai apropiată de bas decât de tenor.

– Bineînţeles că ştiţi cine sunt.

– Avem o oarecare idee, zise Jimmy.

Din cauză că băiatul de zece ani care livrase cutia cu bani fusese îngrozit că o să fie bătut de acest individ şi din cauza implicaţiilor jignitoare ale banilor în sine, am refuzat să arătăm faţă de el o politeţe pe care n-o merita. Am ales să jucăm un joc numit „Cine-i câinele mai mare?" – iar noi puteam să lătrăm la fel de tare ca şi el.

– Lumea din orice colţ al lumii ştie cine sunt, rosti patriarhul.

– În prima clipă am crezut că eşti Benito Mussolini, am zis eu, dar apoi ne-am dat seama că el nu a fost niciodată zburător la trapez.

– În plus, adăugă Jimmy, Mussolini a murit la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

– Iar tu nu pari să fi murit de atât de multă vreme, am zis eu.

Virgilio Vivacemente zâmbi şi mai larg, iar zâmbetul său semăna mai mult a rană de cuţit decât a zâmbet.

Deși fața sa întinsă ne împiedica să descifrăm înțelesul nuanțat al diferitelor sale zâmbete, am recunoscut privirea din ochii săi în timp ce ne asculta pe mine și pe Jimmy. Era un om care nu avea nici un pic de simț al umorului. Zero. Nimic. Vid.

Nu-și dădea seama că glumeam între noi și, pentru că nu ne descifra tonul și intenția, nu-și dădea seama că-l insultam. Din punctul lui de vedere, vorbeam aiurea, iar el se întreba dacă nu eram retardați mintal.

– Zburătorii Vivacemente au devenit cu mulți ani în urmă vedete renumite în întreaga lume, zise el, plin de sine. Astfel am fost în stare să cumpăr circul în care fusesem cândva doar un angajat. Iar azi există *trei* circuri Vivacemente care dau tot timpul spectacole în orice loc semnificativ din lume!

Jimmy întrebă, cu prefăcută suspiciune:

– Circuri *adevărate?* Aveți elefanți?

– Sigur că avem elefanți, declară Vivacemente.

– Unul? Doi?

– *Mulți!*

– Aveți lei? am întrebat eu.

– *O grămadă* de lei.

– Tigri? întrebă Jimmy.

– *Hoarde* de tigri care-și arată colții!

– Canguri?

– Ce canguri? Nici un circ nu are canguri.

– Nici un circ nu e circ *fără* canguri, insistă Jimmy.

– Aiurea! Nu știi nimic *despre* circ!

– Aveți clovni? am întrebat eu.

Figura lui Vivacemente înlemni complet. Când vorbi, glasul lui de bariton ieși dintre dinții strânși ca fălcile unui spărgător de nuci:

– Orice circ are clovni ca să atragă copilaşii proşti şi slabi de minte.

– Aha, zise Jimmy, deci nu aveţi la fel de mulţi clovni ca şi alte circuri.

– Avem toţi clovnii de care avem nevoie, chiar mai mult de atât. Suntem *infestaţi* de clovni. Dar nimeni nu vine în primul rând pentru clovni.

– Eu şi Lorrie am fost înnebuniţi după clovni, de când ne ştim, zise Jimmy.

– Sau clovnii au fost înnbuniţi după noi? i-am propus eu.

– În toată chestia asta există nebunie, recunoscu Jimmy.

Zburătorul la trapez ne întrerupse:

– Marea noastră atracţie au fost întotdeauna nemuritorii Zburători Vivacemente, cea mai mare familie de circari din toată istoria. În toate cele trei circuri ale mele, fiecare membru al trupei de acrobaţi aerieni e un Vivacemente, înrudit prin sânge şi talent, care-i face pe artiştii cu talent mai redus să plângă de gelozie. Eu sunt tatăl unora, tatăl spiritual al altora.

Jimmy îmi spuse:

– Te-ai fi aşteptat ca un om care a realizat atât de mult să fie plin de mândrie, dar ai fi greşit.

– E umil, l-am aprobat eu. Remarcabil de umil.

– Umilinţa e pentru rataţi! tună Vivacemente.

– Am mai auzit asta undeva, spuse Jimmy.

– La Ghandi? i-am sugerat eu.

– Cred că era Isus, zise Jimmy, clătinând din cap.

Cu ochii lucind de convingerea că eram idioţi, Vivacemente spuse:

– Iar dintre toţi Zburătorii Vivacemente, eu sunt supremul. La trapez, sunt poezia în mişcare.

– *Poezia în mișcare!* exclamă Jimmy. O melodie a lui Johnny Tillotson, clasată în primele zece la începutul anilor 1960! Un ritm grozav, o melodie bună de dansat.

Vivacemente îl ignoră și se laudă:

– Când merg pe sârmă, sunt luna care merge, mă iubesc toate femeile, mă invidiază toți bărbații. Trase aer în piept, umflându-și pieptul mare, apoi continuă: Și sunt suficient de bogat și suficient de hotărât ca să obțin întotdeauna tot ce vreau. În acest caz, sunt sigur că ceea ce vreau eu vreți și voi, pentru că vă va aduce bogăție și onoruri pe care altfel nu le-ați fi cunoscut.

– Cincizeci de mii de dolari sunt o mulțime de bani, zise Jimmy, dar nu înseamnă *bogăție.*

Vivacemente făcu cu ochiul, atât cât îi permitea pleoapa bine aranjată.

– Cincizeci de mii de dolari sunt doar o arvună, o dovadă că sunt sincer. Am calculat că întreaga sumă e de trei sute douăzeci de mii de dolari.

– Și ce te aștepți să primești în schimb? întrebă Jimmy.

– Pe fiul tău, îi răspunse Vivacemente.

67

Eu şi Jimmy ar fi trebuit să părăsim cortul şi să ne ducem acasă fără să-i mai spunem vreun cuvânt trapezistului nebun. Dar dacă am fi plecat n-am fi înţeles care era raţionamentul individului şi nu am fi avut pace, întrebându-ne care ar fi putut fi următoarea lui mişcare.

– Numele lui e Andy, spuse Vivacemente, de parcă ar fi fost nevoie să ne fie reamintit numele singurului nostru fiu. Dar, bineînţeles, îi voi inventa un nume mai bun, ceva clasic, mai puţin plebeian. Dacă vreau să-l transform pe băiat în cea mai mare vedetă a generaţiei sale, trebuie să încep să-l instruiesc înainte să împlinească cinci ani.

Oricât de caraghioasă era toată chestia asta, devenise totuşi prea înspăimântătoare pentru a-i mai ţine isonul.

– Andy va fi întotdeauna numele său şi n-are talent de trapezist.

– Trebuie să aibă. Are sânge de Vivacemente. E nepotul Nataliei mele.

– Dacă ştii asta, atunci ştii şi faptul că e şi nepotul lui Konrad Beezo, îi reaminti Jimmy. Sunt convins că vei fi primul să recunoşti că are prea mult sânge de clovn în el ca să meargă pe sârmă.

– Nu-i pătat, îmi replică patriarhul. L-am urmărit. Am studiat filme cu el. Are talent nativ.

Filme cu el.

Deși noaptea era blândă, inima îmi îngheță.

– Oamenii nu-și vând copiii, am spus eu.

– Ba da, și-i vând, mă asigură Vivacemente. Eu însumi am cumpărat copiii unor Vivacemente, veri de-ai mei din Europa, legăturile de familie fiind suficient de puternice pentru a produce trapeziști buni. I-am cumpărat pe unii din leagăn, iar pe alții la doi, trei ani, dar întotdeauna înainte de a împlini cinci ani.

Jimmy arătă spre cutia de pe sol și spuse, cu o repulsie pe care gazda noastră n-o pricepu, așa cum nu pricepuse nici umorul nostru:

– Ți-am adus banii înapoi. Și cu asta am încheiat.

– Trei sute *șaptezeci* și cinci de mii, oferi Vivacemente.

– Nu.

– Patru sute de mii.

– Nu.

– Patru sute cincisprezece mii.

– Încetează, îi ceru Jimmy.

– Patru sute douăzeci și două de mii cinci sute, iar aceasta este oferta mea finală. Trebuie să am băiatul acesta deosebit. E ultima mea șansă – și cea mai bună – de a crea pe cineva ca mine. Sângele zburătorilor la trapez e *concentrat* în el așa cum n-a mai fost niciodată.

În timp ce Vivacemente își încrețea și își întindea fața, încercând să exprime emoțiile care-l frământau, mă așteptam ca să-i plesnească pielea și să i se jupoaie de pe oase.

Individul își strânse mâinile, ca și cum s-ar fi rugat, și începu să-l implore pe Jimmy, în loc să-l sileacă:

– Dacă aș fi știut în 1974 sau în orice alt moment al anilor imediat următori că Natalie dăduse naștere unor gemeni și că tu ai fost dat *brutarului* și soției acestuia – cuvântul *brutar* fusese rostit cu dispreț acid al unui snob cu sânge albastru – jur că aș fi venit după tine. Te-aș fi răscumpărat sau te-aș fi câștigat prin alte mijloace. Obțin întotdeauna ceea ce vreau. Dar am crezut că aveam un singur fiu și că ticălosul de Beezo a fugit cu el.

Jimmy respinse cu răceală bizara ofertă de dragoste părintească:

– Nu ești tatăl meu nici măcar în sensul în care te poți pretinde tatăl spiritual al tuturor celor care fac parte din trupa ta. Eu și Punchinello nu facem parte din trupa ta și nu suntem fiii tăi în nici un sens. Suntem, scriptic, nepoții tăi – iar Dumnezeu să ne aibă în paza Sa. Dar eu nu accept nici măcar această înrudire. Îți neg dreptul de a fi bunicul meu, te refuz, renunț la tine, *te repudiez.*

Mâinile care fuseseră strânse ca pentru a implora se despărțiră brusc. Se strânseră în pumni cu încheieturile degetelor albe.

Deși Vivacemente nu avea simțul umorului, avea o capacitate deosebită de a urî, care-i transformau ochii în vârfuri de pumnal, și care se exprima într-un fel de neconfundat prin trăsăturile strâmbate ale figurii sale cioplite.

Vocea bătrânului era ascuțită, iar cuvintele pline de venin:

– Konrad Beezo n-a avut niciodată un copil cu vreo femeie cu care s-a culcat. Era o carcasă de om, era steril.

Am tresărit și mi l-am amintit – sunt sigură că și Jimmy și l-a amintit – pe Konrad Beezo în bucătăria noastră, după ce renunțase la identitatea lui Porter Carson, chiar înainte să mă împuște. Îl voia pe Andy ca o plată pentru că-l trimiseserăm pe Punchinello la închisoare, drept „ceva în schimbul a ceva". Beezo nu știa că Jimmy era geamănul lui Punchinello, nu-și

dăduse seama că Andy putea fi descendentul său. Voia doar ceva quid pro quo, un lucru în schimbul altuia. Când l-am întrebat pe Konrad de ce nu se culcase cu vreo cotoroanță disperată, care să-i facă un copil care să fie al lui, tresărise la auzul cuvintelor mele și nu mă privise în ochi. Acum știam de ce.

Gunoiul veninos din fața noastră, viermele umblător cu halat stacojiu, se îndreptă țanțoș și zise, cu o mânie țicnită:

– Am vrut să *concentrez* genele de zburător la trapez cum nu mai fuseseră concentrate niciodată. Iar visul meu a fost *conceput* în sens biblic. Dar ea m-a părăsit pentru Beezo și a refuzat ce era al meu. Natalie era fiica mea, iar eu sunt bunicul *și* tatăl tău.

Oho!

Sărmanul Jimmy, dragul de Jimmy, după ce se obișnuise cu descoperirea înfiorătoare că era fiul lui Konrad Beezo și fratele lui Punchinello, trebuia acum să accepte ideea și mai înfiorătoare că după ce că era fratele lui Punchinello, mai era și fiul *și* nepotul lui Vivacemente, era produsul unui incest.

Dă-te la o parte, Johnny Tillotson! Succesele abia încep să vină, unul după altul!

68

O mişcare la marginea cortului ne atrase atenţia. Bruta musculoasă cu ochi de cobră apăru în intrarea principală, venind de afară, şi rămase acolo cu picioarele desfăcute, arătând ca şi cum ar fi fost în stare să oprească un elefant care voia să fugă. Era înarmat cu o puşcă.

Alt individ, care semăna cu primul – doar că avea pe faţă şi pe gât cicatrice cheloide, de parcă ar fi fost asamblat de Victor Frankenstein – se ivi la intrarea artiştilor. Şi el avea o puşcă.

Alţi trei se strecurară pe sub pânza laterală a cortului, acolo unde atârna liberă între pari. Erau răspândiţi în jurul arenei, în spatele reflectoarelor de pe sol, stând în umbră, dar fiind vizibili. Bănuiam că şi ei aveau arme, dar nu-i vedeam suficient de bine ca să fiu sigură.

– Vedeţi dar că fiul tău Andy este nepotul fiicei mele Natalie, continuă Vivacemente. El este deci şi nepotul, şi strănepotul meu. Visul meu a fost întârziat cu o generaţie, dar acum se va îndeplini. Dacă nu mi-l vinzi pe micul Andy pentru patru sute douăzeci şi două de mii cinci sute de dolari, vă voi ucide pe amândoi. Îi voi ucide şi pe Rudy şi pe Maddy şi-i voi lua pe *toţi trei* copiii tăi, fără să mă coste nimic.

Era evident că Jimmy n-ar fi riscat să nu-l supravegheze pe Virgilio Vivacemente, după cum n-ar fi întors spatele unui șarpe cu clopoței încolăcit, dar cu toate acestea se uită la mine.

În majoritatea timpului, puteam să-mi dau seama ce gândea Jimmy al meu. Terenul din craniul său minunat era curtea mea, mă simțeam acolo ca acasă.

De data asta, ochii săi dragi nu mai era ferestre ale gândurilor sale, așa cum fuseseră de obicei. Expresia sa rămăsese indescifrabilă, enigmatică.

Un individ mai slab ar fi fost atât de afectat de acele dezvăluiri, încât ar fi rămas paralizat din cauza șocului, repulsiei și disperării. Jimmy putea fi șocat și revoltat, dar niciodată disperat.

– Aiurează sau exagerează?

– Exagerează, i-am răspuns eu.

Simțind că se apropie momentul triumfului și având figura plină de îngâmfare, Vivacemente își vârî mâinile în buzunarele halatului stacojiu și începu să se legene înainte și înapoi pe încălțările lui roșii.

– Vă înșelați dacă vă închipuiți că nu pot să vă ucid și să scap nepedepsit. Când voi doi, Rudy și Maddy o să zăceți morți la picioarele mele, vă voi dezmembra pe toți patru, vă voi marina rămășițele în benzină, le voi arde, voi urina pe cenușa lor, voi pune cenușa udă într-o găleată, o voi duce într-o fermă drăguță pe care o dețin și voi amesteca toată cenușa în noroiul din colțul unei cocini de porci. Am mai făcut asta. Nu există răzbunare care să egaleze răzbunarea lui Virgilio Vivacemente.

Jimmy spuse calm, cu privirea încă ațintită asupra mea:

– Dacă dai de-o cotoroanță suficient de psihopată, ai putea să fii tatăl unui alt viermișor ucigaș, la fel de nebun ca și primul tău născut.

Vivacemente își înclină capul spre el:

– Ce-ai spus?

Am recunoscut imediat cuvintele lui Jimmy. Citase ceea ce-i spusesem lui Konrad Beezo în bucătăria noastră, în noaptea aceea din decembrie 2002, cu puțin înainte ca Beezo să mă împuște.

Încercasem să-l zăpăcesc pe clovn prin atitudine și insulte și, într-o oarecare măsură, reușisem. Dăduse înapoi în fața asaltului meu verbal, nu se mai uitase la mine și-l privise pe Jimmy, dându-mi ocazia să scot spray-ul cu piper și să-l stropesc în față.

Jimmy propunea o tactică similară cu Vivacemente.

Văzuse că înțelesesem.

Nebunul spuse, amenințându-ne și mai mult:

– Când n-o să fiți decât cenușă udată de urină, într-o cocină de porci, o să îi duc pe cei trei copii ai voștri într-o casă pe care o am în Argentina. Acolo îl voi instrui pe Andy, poate și pe Lucy, ca să ajungă cei mai buni zburători la trapez din generația lor. Poate și pe Annie. Dacă e prea mare la cei șapte ani ai ei... atunci o să-i găsim o altă utilizare. Sau vă pierdeți viețile și *toți* copiii, sau mi-l vindeți pe Andy. Doar un *clovn* ar putea să nu facă alegerea corectă dintre aceste două opțiuni.

– Sunt o grămadă de bani, îmi spuse Jimmy. Aproape o jumătate de milion, bani gheață, fără taxe...

– Și o să le avem în continuare pe Annie și pe Lucy, i-am zis eu.

– Putem oricând să avem un alt fiu, îmi propuse Jimmy.

– Dacă o să avem alt copil, o să-l uităm imediat pe Andy.

– O să-l uităm în trei luni, zise Jimmy.

– Hai să zicem șase.

– Suntem tineri. Chiar dacă o să avem nevoie de *opt* luni ca să-l uităm, tot o să avem o perioadă lungă de viață bună...

Vivacemente zâmbea sau părea că zâmbește, dar numai chirurgul lui știa care-i adevărul.

Incredibil, dar individul părea că înghite momeala. Credulitatea sa nu mă surprinse prea mult. La urma urmei, eu și Jimmy aveam o experiență enormă în a discuta cu nebunii pe limba lor.

– Oho, asta îmi dă o idee și mai bună! îmi spuse Jimmy.

Am făcut o mutră care exprima o curiozitate fără margini:

– Despre ce-i vorba?

Jimmy se întoarse din nou către Vivacemente și-l întrebă:

– Ce-ar fi dacă ai cumpăra doi?

– Doi ce?

– Doi băieți. Dacă am avea un alt băiat, ai putea să-l cumperi devreme, chiar din leagăn...

– Jimmy, am zis eu.

– Taci din gură, dragă, mă avertiză el. Nu te-ai priceput niciodată la afaceri. Lasă treaba asta în seama mea.

Jimmy nu-mi spusese niciodată să tac din gură. Mi-am dat seama că voia să-mi spună că va încerca să distragă atenția țintei noastre, pentru a-mi oferi ocazia de care aveam nevoie.

– Sunt un adevărat taur în domeniul facerii copiilor, îi spuse Jimmy trapezistului nebun, iar micuța doamnă pe care o vedeți îi toarnă pe bandă rulantă. Ar putea să ia și niște medicamente pentru fertilitate, iar atunci am putea să fabricăm copii în serie.

Eu și Jimmy aveam să murim amândoi. Înțelegeam că suntem niște morți care stăteau în picioare. Nu puteam să scăpăm, având în vedere cantitatea de arme din cort. Dar puteam să-l luăm pe Vivacemente cu noi, în moarte. Iar când animalul ăla avea să zacă mort și ciuruit de gloanțe, copiii noștri aveau să fie în siguranță, cu Rudy și cu Maddy.

În timp ce-şi expunea propunerea cu entuziasm, Jimmy îi atrăgea atenţia bătrânului. Când momentul mi s-a părut ideal, mi-am scos pistolul.

Nu cred că Vivacemente m-a văzut cu coada ochiului. Cred că a detectat un indiciu subtil la Jimmy, ca un adevărat campion de pocher.

Deschise focul asupra lui Jimmy, fără să-şi scoată mâinile din buzunarele halatului de caşmir, folosind o armă ascunsă în buzunarul drept. Trase două focuri în timp ce eu scoteam arma. Ambele gloanţe îl atinseră pe Jimmy în abdomen. Mai trase două focuri în timp ce îndreptam pistolul spre el. Aceste două gloanţe îl loviră pe Jimmy în piept. După bubuit, era vorba de cartuşe de calibru mare. Primele două gloanţe îl împinseseră pe Jimmy înapoi, următoarele două îl doborâră la pământ.

Vivacemente se întoarse către mine, intenţionând să tragă în direcţia mea al cincilea glonţ. Dar nu se mişcă suficient de iute. L-am împuşcat în cap o dată, iar el se prăbuşi.

L-am mai împuşcat de trei ori, răcnind ca o Walkirie, cuprinsă de o furie pe care doar cei sănătoşi la minte o cunosc şi pe care nebunii, în confuzia lor morală, n-o pot atinge niciodată. Am împuşcat *animalul* acela care-şi violase propria fiică, *monstrul* care cumpăra copii, *demonul* care voia să mă transforme într-o văduvă.

Am zărit, dincolo de vătămarea figurii sale, o expresie de surpriză. Individul nu se gândise că putea să moară.

Am fi trebuit să fac economie de muniţie, pentru că circarii cu înfăţişare de bandiţi veniră în goană spre mine. Nu puteam să-i lichidez pe toţi. De fapt, nu doream să-l împuşc pe vreunul dintre ei, cât timp nu eram sigură că Vivacemente fusese doborât definitiv.

Când m-am întors către primul dintre bărbații care se apropiau, acesta își aruncă puşca. Al doilea o aruncase deja.

Ceilalți trei ieşiră din umbră, veniră dincoace de reflectoare. Unul avea o secure şi o lăsă să cadă. Altul avea un baros, pe care-l zvârli într-o parte. Dacă al treilea fusese înarmat, atunci își zvârlise arma înainte să pătrundă în cort.

În timp ce gâfâiam, cuprinsă de uimire şi uluire, de groază şi oroare, i-am privit pe cei cinci bărbați musculoşi strângându-se în jurul cadavrului lui Virgilio Vivacemente. L-au privit şocați, cu veneraţie... apoi, brusc, au izbucnit în râs.

Dragul meu Jimmy, bărbatul meu scump, zăcea pe pământ, întins pe spate, tăcut, iar circarii râdeau şi unul dintre ei își făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă ceva în jargonul circului, ceva fără înțeles pentru mine.

În timp ce mă prăbuşeam în genunchi lângă Jimmy al meu, trupa de trapeziști năvăli în circ, îmbrăcați încă în costumele lor, țipând strident ca nişte păsări.

69

Câteva zile, pieptul şi stomacul mă durură atât de tare, încât mai că-mi venea să cred că cele patru gloanţe nu se turtiseră de vesta antiglonţ din kevlar, pe care o purtasem sub cămaşă, ci-mi pătrunseseră în trup şi mă vătămaseră groaznic. Vânătăile hidoase nu dispărură complet decât după câteva săptămâni.

După cum v-a povestit Lorrie, după ce am lăsat copiii în casa părinţilor mei, ne îmbrăcaserăm cum ni se păruse mai potrivit pentru „întâlnirea cordială" cu un posibil ţicnit. Ne procuraserăm două veste cu un an înainte, prin intermediul lui Huey Foster.

Bine, v-am cam fraierit, aşa cum am făcut-o şi în capitolul douăzeci şi patru. Dar ce distracţie ar fi fost în cortul circului, dacă aţi fi fost absolut convinşi că am supravieţuit?

Vesta oprise toate cele patru gloanţe, dar impactul, chiar şi răspândit pe suprafaţa vestei, îmi tăiase respiraţia şi mă lăsase inconştient. Am avut parte de un vis scurt şi plăcut despre o prăjitură cu brânză, amaretto şi ciocolată.

Când mi-am revenit în simţire, nişte oameni râdeau tare. Alţii ţipau – la început poate că din cauza şocului şi a fricii, dar curând începură să facă asta de încântare.

Adulții, adolescenții și copiii veniră cu toții lângă trupul lui Virgilio. Nici unul nu părea să fie furios din cauza morții sale sau scârbit de starea acestuia.

Dimpotrivă, toți priveau cadavrul cu neîncredere, care se transformă treptat în conștiința libertății lor.

Vivacemente nu crezuse că putea să moară – și nici cei din trupa sa, care făceau tot ce le cerea când auzeau pocnetul biciului său. Sunt convins că prăbușirea Uniunii Sovietice nu-i surprinsese atât cât îi surprinsese prăbușirea lui.

Trapeziștii se pomeniră, plini de încredere, că explodau de energie, de bucurie. Se urcară pe scările de frânghie și pe funii până în partea de sus a cortului, ducându-se la platformele și trapezele lor.

În timp ce în depărtare se auzeau sirene, în timp ce Lorrie mă ajuta să mă ridic în picioare, trapeziștii zburau plini de exaltare, ca într-o rapsodie.

70

Ceva mai devreme, într-un moment de agitație, am scris că răzbunarea și dreptatea sunt două fire gemene într-o sfoară subțire ca sârma pe care trebuie să meargă acrobații aerieni, iar dacă nu-ți menții echilibrul, atunci ești condamnat – și damnat – indiferent dacă o să cazi în dreapta sau în stânga sforii. Un răspuns moderat la rău nu-i moral, după cum nu este nici violența excesivă.

Singura dilemă morală chinuitoare cu care se alesese Lorrie din cortul circului era dacă ar fi trebuit să-l împuște pe Virgilio Vivacemente ca să-l rănească și să-l scoată din circulație sau dacă faptul că-l făcuse bucăți cu patru împușcături trase din apropiere și bine țintite fusese justificat.

Lorrie se chinuise cu treaba asta vreo douăzeci și patru de ore, dar, în timpul paradei deserturilor de la cina din casa părinților mei din seara zilei de duminică 17 aprilie, zi în care Vivacemente zăcea încă într-un sertar al morgii, ajunse la un catharsis[1] satisfăcător. Lorrie decise că dacă l-ar fi împușcat pe ticălosul ăla nebun de *cinci* ori, adică de patru ori după ce murise deja, în loc de numai trei ori, atunci ar fi fost un răspuns exagerat

[1] Catharsis înseamnă, în psihanaliză, efectul terapeutic obținut prin manifestarea unei trăiri refulate (n.tr.)

și nejustificat. Deci, concluzionase ea fără urmă de îndoială – și nici eu nu mă îndoiam de asta – rămâsese în partea îngerilor.

În orice dilemă morală, când te străduiești să analizezi motivele și acțiunile cuiva, poți ajunge la o decizie mai rapidă și de obicei satisfăcătoare dacă vei consuma cantități abundente de zahăr.

Cât despre mine, eu am ieșit din această experiență fără nici o îndoială morală. Adevărul în legătură cu conceperea mea nu schimba ceea ce ajunsesem, cine eram. Am refuzat să mă preocup de chestia asta.

Un lucru mult mai important: a cincea mea zi fatidică venise și trecuse. Supraviețuisem. Fiecare membru al familiei mele rămâsese în viață și era sănătos, cu excepția bunicii Rowena, iar aceasta murise în somn.

Suferiserăm mult în drum către acest port sigur, dar cine nu suferă în viață? După ce trece durerea, rămân prăjiturile.

Companiile de asigurare își stabilesc politicile în baza mai multor factori, inclusiv tabele statistice. Au formule secrete cu care îți prezic speranța de viață, iar dacă n-ar avea, ar da faliment rapid.

Eu nu definesc speranța de viață în funcție de lungimea vieții, ci în funcție de calitatea acesteia, în funcție de ceea ce *speri* de la ea și de modul în care e împlinită această speranță. Am învățat de la tatăl meu adevărat, Rudy, de la mama mea cea adevărată, Maddy, de la minunata mea soție și de la iubiții mei copii următorul lucru: cu cât aștepți mai multe de la viață, cu atât mai mult îți vor fi îndeplinite așteptările. Râzând, nu numai că folosești râsul, ci îți mărești provizia de râs. Cu cât iubești mai mult, cu atât vei fi iubit mai mult. Cu cât dăruiești mai mult, cu atât vei primi mai mult.

Viața îmi dovedește acest adevăr în fiecare oră, în fiecare zi.

Iar viaţa continuă să-ţi ofere surprize.

La paisprezece luni după incidentul din cortul circului, Lorrie a rămas însărcinată. I se spusese că nu va mai naşte niciodată, iar doctorii fuseseră atât de convinşi de sterilitatea ei, încât nu ne-am mai luat nici o precauţie.

Având în vedere rănile grave cărora le supravieţuise Lorrie şi faptul că avea doar un rinichi, doctorul Mello Meledeon ne-a sfătuit să întrerupem sarcina.

În timp ce stăteam în pat, în noaptea ce-a urmat aflării acestei ştiri, Lorrie îmi zise:

– N-o să avem niciodată cinci copii. Patru e mai mult decât speram. Aceasta e ultima noastră şansă. Poate că-i riscant. Poate nu-i.

– Nu vreau să te pierd, am şoptit eu, în întuneric.

– Nu poţi să mă pierzi, îmi răspunse ea. O să te bântui în viaţa asta şi o să-ţi trag nişte şuturi pentru că ai întârziat, atunci când o să mi te alături în viaţa viitoare.

După o perioadă de tăcere, am spus:

– Sunt foarte îngrozit.

– Am o întrebare.

– Care?

– Poţi să-mi spui când n-am avut curaj, de când am fost împreună şi am ştiut că e pentru totdeauna, că fiecare dintre noi se poate baza pe celălalt?

M-am gândit un timp, iar în cele din urmă am întrebat:

– Când?

– Niciodată. De ce să începem acum?

După câteva luni, când sosi pe lume mica Rowena, aceasta ieşi la fel de uşor ca o felie dintr-un prăjitor de pâine. Avea lungimea de patruzeci de centimetri. Cântărea exact patru kilograme. Nu avea sindactilie.

În timp ce eram încă în sala de naşteri, iar Charlene Coleman (care era în prag de pensionare) îi înmâna pentru prima oară copilul înfăşat lui Lorrie, o soră medicală tânără şi roşcată păşi pe uşă şi ceru să discute cu Mello.

Acesta vorbi cu ea în coridor, timp de câteva minute, iar când se întoarse o aduse pe asistentă cu el.

– Ea e Brittany Walters, ne-o prezentă el. Lucrează la Secţia de terapie intensivă şi trebuie să vă spună ceva.

După spusele lui Brittany Walters, o bătrână numită Edna Carter fusese internată cu patruzeci şi opt de ore în urmă în Secţia de terapie intensivă, după un atact cerebral care o lăsase paralizată şi incapabilă să vorbească. Brusc, în seara aceea, Edna se ridicase pe pat – după cum s-a văzut, acest lucru s-a întâmplat cu câteva minute înainte să nască Lorrie – fără a mai fi paralizată. Vorbise clar şi foarte insistent.

Când sora Walters ajunse la acest moment din istorisirea sa, n-am îndrăznit să mă uit la Lorrie. Nu ştiam ce aveam să văd în ochii ei, dar îmi era teamă că ea o să vadă groaza din ochii mei.

– A insistat că în spital se va naşte peste un minut o fetiţă numită Rowena, continuă sora medicală. Această Rowena va avea o lungime de patruzeci de centimetri şi va cântări exact patru kilograme.

– Oh, Doamne! exclamă Charlene Coleman.

Sora Walters scoase o bucată de hârtie.

– Şi Edna a insistat să notez aceste cinci zile. După ce am făcut asta, bătrâna a căzut înapoi pe pat şi a murit.

Am luat hârtia cu o mână care tremura.

M-am uitat la Mello Melodeon, dar acesta nu părea îngrijorat, aşa cum presupuneam că ar fi trebuit să arate un prieten într-un asemenea moment.

Am privit fără nici un chef cele cinci date de pe hârtie şi am murmurat, copleşit:

– Cinci zile teribile!

– Ce-ai spus? mă întrebă sora Walters.

– Cinci zile teribile, am repetat eu, dar n-am avut tăria să-i explic ce înseamnă asta.

– Edna Carter n-a spus aşa ceva, mă contrazise ea.

– Şi ce-a spuis? o zori Mello, dar mi-am dat seama că el ştia deja răspunsul.

Sora Walters zise, uimită de reacţia noastră:

– Bătrâna mi-a zis că acestea sunt cinci zile minunate, cinci zile deosebit de vesele dintr-o viaţă binecuvântată. Nu-i ciudat? Credeţi că înseamnă ceva?

În cele din urmă, am privit-o pe Lorrie în ochi.

– Crezi că înseamnă ceva? am întrebat-o eu.

– Bănuiesc că da.

Am împăturit hârtia, am vârât-o în buzunar şi am oftat.

– Partea asta a paradisului e bizară rău...

– Dar plăcută.

– E misterioasă.

– Întotdeauna.

– E dulce.

– Oh, da, mă aprobă ea. E dulce.

Am luat-o pe mica Rowena cu blândeţe şi respect de la Lorrie. Era mititică, dar în spirit şi potenţial nu era mai mică decât vreunul dintre noi.

Am ţinut-o astfel încât să stea cu spatele spre mine şi m-am rotit, descriind un cerc complet. Chiar dacă privirea ei nu era încă limpede, poate că putea să vadă încăperea în care se născuse, poate că vedea oamenii care fuseseră prezenţi la intrarea ei

în lume. Poate că se întreba cine sunt aceștia și ce o aștepta în afara acestei încăperi.

În timp ce mă roteam cu ea, am spus:

– Rowena, aceasta este lumea. Aceasta e viața ta. Pregătește-te să fii încântată.

Jimmy Tock vine pe lume chiar în noaptea în care bunicul lui, Joseph, o părăsește. Înainte însă de a-și da obștescul sfârșit, Joseph vorbește coerent pentru prima și ultima oară de la atacul cerebral suferit. Însă ceea ce spune este extrem de neobișnuit – anume, că vor exista cinci zile în viața nepotului său, între vârsta de 20 și 30 de ani, de o importanță crucială. Și, deși la început Rudy, fiul lui Joseph, nu pare să acorde importanță acestei profeții, curând este nevoit să-și alunge neîncrederea când descoperă că acesta prezisese cu o precizie de minute ora nașterii lui Jimmy, greutatea și înălțimea exacte și faptul că Jimmy se va naște cu sindactilie. Brusc, vorbele bătrânului de pe patul de moarte capătă o semnificație tulburătoare.

Speranță de viață este povestea a cinci zile din viața unui om obișnuit, născut pentru o moștenire extraordinară – o poveste care vă va schimba modul în care priviți binele și răul, viața și moartea, și tot ce se găsește între aceste repere...

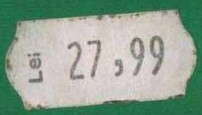

ISBN 978-606-8251-33-2

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

www.rao.ro
www.raobooks.com